Új távlatok nyílnak a van és nincs határán

Murakami Haruki

A kormányzó halála

GEOPEN

MÁSODIK KÖNYV

Murakami Haruki

A kormányzó halála

Második könyv

Geopen Könyvkiadó
2020

A mű eredeti címe:
Kisidancsó gorosi Dai nibu:
Ucurou metafá hen
Copyright © 2017 by Haruki Murakami

Japánból fordította: Mayer Ingrid

Hungarian translation © Mayer Ingrid, 2020
Az eredetivel egybevetette: Ikematsu-Papp Gabriella

Első könyv

Változó metaforák

33

Legalább annyira szeretem a szemmel látható dolgokat, mint a láthatatlanokat

Végül vasárnap is szép, tiszta idő volt. A szél sem fújt igazán, és az őszi nap fényében a hegyoldalon szinte szikráztak a fák tarkára színeződő levelei. Kis, fehér begyű madarak repkedtek ágról ágra, piros bogyókat csipegetve. A teraszon ültem, és gyönyörködtem a látványban. A természet szépsége mindenkié, legyen akár gazdag vagy szegény. Mint az idő… Ja mégsem, az idővel más a helyzet. Azt hiszem, a jómódban élők pénzen vásárolnak pluszidőt.

Egészen pontosan tíz órakor kapaszkodott fel a lejtőn a ház elé a világoskék Toyota Prius. Akikava Sóko vékony, bézs színű, garbónyakú pulóvert viselt, halványzöld, szűk pamutnadrággal. A nyakában diszkrét aranylánc csillogott. A haja tökéletesen befésülve, akárcsak a múltkor. Szép ívű nyakszirtje ki-kivillant a fürtjei mögül. Ma nem retikül volt a kezében, hanem egy szarvasbőr táska a vállán. Lábán barna vitorlás cipő. Nem feltűnő, de annál gondosabban összeválogatott öltözék. És a mellének valóban szép formája volt. Az unokahúga szerint pedig „nincs is

kitömve”. Le is nyűgöztek engem ezek a domborulatok - természetesen csak esztétikai értelemben.

Akikava Marié egyenes szárú, kifakult farmert és fehér Converse tornacipőt viselt, éles ellentétben a múltkori jókislányos összeállítással. A nadrágot itt-ott (persze szándékos és figyelmesen tervezett) szakadások tarkították. Felülre vékony, szürke, kapucnis széldzsekit vett, és erre még egy bélelt kockás inget is felvett, amilyet a favágók hordanak. Melle továbbra sem volt. Viszont változatlanul morcos képet vágott. Mint a macska, amelyik elől elhúzták az ételt.

Most is teát főztem a konyhában, és bevittem a nappaliba. Aztán megmutattam nekik azt a három vázlatot, amit a múlt héten rajzoltam. Akikava Sókónak tetszettek.

- Olyan élethű mind a három! Sokkal jobban visszaadják az igazi Mariét, mint a fényképek.

- Megkaphatom őket? - kérdezte tőlem a lány.

- Persze, neked adom - feleltem. - De majd csak akkor, ha elkészült a festmény. Addig még nekem is szükségem lehet rájuk.

- Micsoda dolog... Tényleg nem bánja, ha elkéri öntől? - aggodalmaskodott a nagynéni.

- Egyáltalán nem - feleltem. - Nekem már nemigen lesznek jók semmire, ha befejeztem.

- Ebből az egyiket felhasználja majd a képhez? - érdeklődött Marié.

- Nem, egyiket sem - ráztam meg a fejem. - Ezt a három rajzot tulajdonképpen azért készítettem, hogy térbelileg megértselek téged. A vásznon majd máshogy foglak ábrázolni.

- Akkor a tanár úr fejében már benne van, hogy pontosan hogy fog kinézni a képem?

- Nem, az azért még nincs ott - csóváltam a fejem. - Azt majd most fogjuk kigondolni kettesben.

- Térbelileg megérteni engem? - ismételte.

- Igen - mondtam. - A vászon fizikailag csupán egy egyszerű sík, de a képet attól még térben kell ábrázolni. Ez világos, nem?

Marién látszott, hogy nagyon gondolkodik. Gyanítottam, hogy a melle méretére asszociálhatott a „térbeli" kifejezésről. Merthogy tényleg a nagynénje vékony pulóvere alatt domborodó, szép formájú keblekre pillantott, mielőtt rám nézett volna.

- Hogy lehet megtanulni ilyen szépen rajzolni?

- Vázlatot?

- Vázlatot, krokit, ilyesmiket - bólintott Akikava Marié.

- Gyakorlás kérdése. Minél többet gyakorolsz, annál ügyesebb leszel.

- Szerintem sokan hiába gyakorolnak, nem segít rajtuk.

Igaza volt. Én a képzőre jártam, de egy rakás évfolyamtársam volt, akik hiába igyekeztek, egy kicsit sem fejlődtek. Akármennyire is kapálózunk, az ember sorsát nagyban meghatározzák a veleszületett adottságok. Viszont ebbe inkább nem mentem bele, mert túlságosan messzire vitte volna a beszélgetést.

- Igen, de ez nem azt jelenti, hogy nem kell gyakorolni. Vannak olyan adottságaink és tulajdonságaink, amelyek felszínre sem kerülnek, ha nem gyakorlunk.

Akikava Sóko helyeslően bólogatott. Akikava Marié kissé félrehúzta a száját, mint aki hiszi is meg nem is.

- Te szeretnél ügyesen rajzolni, igaz? - kérdeztem a lánytól.

- Szeretem a szemmel látható dolgokat - bólintott. - Legalább annyira, mint a láthatatlanokat.

Belenéztem a szemébe. Valami egészen különös fény csillogott benne. Abból ugyan egy szót sem értettem, hogy pontosan mit is akart mondani, viszont annál jobban érdekelt ez a fény a tekintetében.

- Nem mindennapi hozzáállás, az biztos - szólt közbe Akikava Sóko. - Olyan, mint egy találós kérdés.

Marié nem válaszolt neki, csak csendben figyelte a saját kezét. Amikor kisvártatva felnézett, már nem volt ott a szemében az a különös szikra.

Bementünk a műtermembe Akikava Mariével. Akikava Sóko elővette a táskájából a múlt heti vaskos zsebkönyvét - legalábbis ránézésre azt, és a kanapén hátradőlve olvasni kezdte. Láthatóan magával ragadta a történet, így tényleg érdekelt, hogy miféle könyv lehet, de megálltam, hogy rákérdezzek a címére.

Mariével ugyanúgy két méter távolságra ültünk le egymással szemben, mint korábban. Annyi volt a különbség, hogy előttem egy festőállvány állt, vászonnal. Vártam, még nem vettem kézbe ecsetet és festéket. Felváltva vizslattam Mariét és az üres vásznat, és azon járt az eszem, hogyan is kellene a lányt „térbelileg” odavarázsolnom. Szükségem volt hozzá egy történetre. Mert nem elég az alakját lerajzolni úgy, ahogy van. Abból még nem lesz műalkotás, maximum egy jól sikerült karikatúra. Első és legfontosabb feladatom az volt, hogy megtaláljam a történetet, ami ide kívánkozott.

Ültem a kisszékemen, és hosszasan szemléltem Akikava Marié arcát. Ő az ebédlőszéken ült, és nem kapta el a tekintetét. A szempillája sem rezdült, egyenesen a szemembe nézett. Ha nem is volt kihívó, azért a tekintetéből ki lehetett olvasni az elhatározást, hogy esze ágában sincs meghátrálni. Az ő esetében a szabályos babaarc teljesen félrevezeti az embert, mert valójában nagyon

határozott egyéniség. Pontosan tudja, hogy mit miért csinál. Ha meghúz egy egyenes vonalat, nem fogja egykönnyen bekanyarítani.

Alaposabban megnézve volt valami a szemében, ami Mensikire emlékeztetett. Ezt már korábban is éreztem, de újfent megdöbbentett a hasonlóság. Az a rejtélyes szikra, amelyet talán leginkább „fagyos láng”-nak neveznék. Noha forróság van benne, egyúttal a végtelenségig higgadt a fénye. Azok a ritka drágakövek jutottak eszembe róla, amelyek belülről izzanak. Volt benne valami parancsoló kifelé, ugyanakkor egy befelé irányúló törekvés is a beteljesülésre, a két erő pedig látványosan egymásnak feszült.

Persze lehet, hogy csak azért éreztem így, mert korábban végighallgattam már Mensiki vallomását a titkáról, miszerint elképzelhetőnek tartja, hogy Akikava Marié az ő édes gyermeke. Lehet, hogy csak emiatt próbáltam valami közöset találni bennük tudat alatt.

Mindenesetre ezt a különös szemvillanást valahogy bele kellett rajzolnom a képbe. Mint Akikava Marié arckifejezésének meghatározó elemét. Mint azt a valamit, ami megtöri szabályos vonásait. Csakhogy még nem jöttem rá, mi lesz az a kontextus, amivel bele tudom illeszteni a képbe. Ha nem sikerül megoldanom, csak egy sima, hűvös ékkő lesz belőle, semmi több. Vajon miből jött létre ez a belsejében izzó hőforrás, és hová tart? Ezt meg kellett tudnom.

Negyedóráig néztem farkasszemet felváltva az arcával és a vászonnal, aztán feladtam. Félretoltam az állványt, és mélyeket lélegeztem.

- Beszélgessünk valamiről - szólaltam meg.

- Jó - felelte. - Miről?

- Szeretnélek egy kicsit jobban megismerni, ha nem bánod.

- Például?

- Mondjuk milyen ember az apukád?

- Fogalmam sincs - fintorodott el.

- Nem szoktatok beszélgetni?

- Hát alig találkozunk.

- Mert túl sokat dolgozik?

- Nem igazán tudom, mit csinál - mondta. - De szerintem én nem érdeklem annyira.

- Nem érdekled?

- Azért passzolt le a nagynénémnek.

Nem tettem különösebb megjegyzést ezzel kapcsolatosan.

- És az anyukádra emlékszel? Ugye hatéves voltál, amikor meghalt?

- Őt valahogy csak foltokban tudom felidézni.

- Hogyhogy foltokban?

- Egyetlen pillanat alatt tűnt el a szemem elől. És akkor még nem értettem, mit jelent az, ha meghal valaki. Ezért úgy voltam vele, hogy csak nincs ott. Mint egy repedésen át elillanó füstgomolyag.

Hallgatott egy ideig, aztán folytatta.

- Ez a nem ott levés pedig túlságosan hirtelen történt, meg nem is értettem, mi benne a logika, szóval azóta is képtelen vagyok visszaemlékezni az Anyu halála előtti és az azutáni eseményekre.

- Össze voltál zavarodva?

- Egy magas fal választja ketté azt az időt, amikor ott volt, és amióta már nincsen. És valahogy nem kapcsolódik egymáshoz a kettő. - Egy darabig hallgatott, és beharapta az ajkát. - Érti, miről beszélek?

- Szerintem igen - feleltem. - Meséltem a múltkor, hogy a húgom meghalt tizenkét évesen, ugye?

Marié bólintott.

- Veleszületett szívbillentyűzavara volt. Megműtötték, ami elvileg jól sikerült, de mégsem szűnt meg a probléma. Úgy élt, mintha beépített bomba lenne a testében. Ezért a családban mindannyian felkészültünk a legrosszabbra. Szóval nem derült égből ménkű jellege volt, mint nálatok, amikor az anyukádat megcsípte egy lódarázs.

- Ménkű?

- Derült égből villámcsapás - magyaráztam. - Amikor szép időben hirtelen dörögni kezd az ég. Egyszer csak történik valami, amire nem számítottunk.

- Derült égből a ménkű - Ízlelgette. - Milyen írásjeggyel írják?

- Kék és égbolt, de a ménkű bonyolult, azt én sem tudom leírni. Életemben nem is kellett soha. Ha érdekel, otthon majd nézd meg a szótárban!

- Derült égből ménkű - ismételte meg még egyszer. Nyilván elhelyezte az esze tokjában.

- A lényeg, hogy valamilyen szinten számítottunk rá. De persze, amikor hirtelen rátört egy roham, és még aznap meghalt, akkor semmit sem értünk a nagy felkészültségünkkel. Én szó szerint moccanni sem bírtam. Illetve nem csak én, az egész család így volt vele.

- Utána megváltoztak magában dolgok?

- Igen, nemcsak bennem, hanem körülöttem is teljesen más lett minden, mint előtte. Mintha az idő máshogy folyt volna. És ahogy te mondtad, képtelen vagyok rendesen összekapcsolni a kettőt.

Másodpercekig meredten nézte az arcomat. Aztán megszólalt:

- A maga életében nagyon fontos ember volt a húga, ugye?

- Igen, nagyon fontos ember volt - bólintottam.

Akikava Marié lehajtott fejjel törte a fejét valamin. Azután felnézett.

- Amiatt nem tudom igazából felidézni Anyut, mert így ketté vannak vágva az emlékeim. Hogy milyen ember volt, milyen volt az arca, miket mondott nekem. Apa sem nagyon hajlandó beszélni róla.

Én mondjuk annyit tudtam Akikava Marié édesanyjáról, amennyit Mensiki aprólékosan részletezve elmesélt nekem, vagyis hogy miként zajlott az utolsó szeretkezésük. Az a heves szex Mensiki irodai kanapéján, amikor nem kizárt, hogy Marié megfogant. Persze az ilyesmiről nem kezd el beszélni az ember.

- Azért csak emlékszel rá valamennyire, hiszen hatéves korodig vele éltél.

- Csak a szagra - bökte ki.

- Az anyukád illatára?

- Nem, az eső szagára.

- Milyen eső?

- Hát esett akkor az eső. Olyan hevesen, hogy hallani lehetett, ahogy a hatalmas cseppek földet érnek. De Anyu esernyő nélkül sétált az utcán. Én fogtam a kezét, és együtt lépkedtünk az esőben. Azt hiszem, nyár volt.

- Egy nyáresti zápor?

- Gondolom. Mert olyan szag volt, mint amikor az eső áztatja a nap perzselte aszfaltot. És én arra a szagra emlékszem. Egy hegyi kilátónál voltunk. Anyu pedig énekelt.

- Mit?

- A dallamára nem emlékszem. Csak a szövegére. Valami olyasmi volt, hogy a folyó túlpartján zöld mező, bezzeg ott milyen szépen süt a nap, itt meg egyre csak esik az eső. A tanár úr hallott már valaha ilyen dalt?

Emlékeim szerint még soha.

- Szerintem nem - feleltem.

Akikava Marié egy egész kicsit megrántotta a vállát.

- Már jó sok mindenkitől megkérdeztem, de senki sem ismeri. Vajon miért? Lehet, hogy csak az én fejemben létezett mindig is?

- Az is lehet, hogy az anyukád találta ki akkor és ott. A kedvedért.

Marié rám nézett, és elmosolyodott.

- Ez még sosem jutott eszembe, de ha tényleg így van, az elég menő, nem?

Azt hiszem, ez volt az első alkalom, hogy mosolyogni láttam. Tisztára olyan volt az arca, mint amikor kettéhasad egy vaskos felhő, a résen át pedig átfurakodik egy napsugár, hogy üde fényt vigyen egy kivételesen szerencsés földdarabkára.

- És ha elmennél oda még egyszer, felismernéd a helyet? Azt a kilátóféleséget a hegyen? - kérdeztem.

- Talán - felelte. - Nem vagyok benne annyira biztos, de talán.

- Csodálatos dolog, hogy van egy ilyen tájad, amit mindig magadnál hordasz - mondtam. Marié csak bólintott.

Attól kezdve egy jó darabig a kinti madárcsicsergésre figyeltünk Akikava Mariével. Az ablakból kiválóan látszott a gyönyörűen tiszta őszi égbolt. Egy szál felhő sem volt rajta. Mindketten magunkkal voltunk elfoglalva, és a saját gondolatainkkal kergetőztünk.

- Mi az a kép, ami háttal van? - kérdezte valamivel később Marié.

Arra az olajfestményre mutatott, amelyen a fehér Subaru Forester-es férfit ábrázoltam (vagyis próbáltam volna). Megfordítva állítottam a falhoz, hogy ne is lássam.

- Egy félkész képem. Egy férfit próbáltam lefesteni. De abbamaradt.

- Megnézhetem?

- Persze. De még csak az aláfestés van meg.

Visszafordítottam a képet, és feltettem egy állványra. Marié felállt az ebédlőszékről, odament elé, és karba tett kézzel megnézte szemből. Amint odaért, a szemében azonnal felvillant az a szúrós szikra. Az ajkait szorosan összezárta.

Kizárólag piros, zöld és fekete festéket használtam a képhez, és még nem körvonalazódott teljesen a férfi, akit meg akartam jeleníteni. Először felvittem ugyan szénnel, de az már nem látszik a festékréteg miatt. Viszont ő tiltotta meg nekem, hogy tovább pontosítsam a körvonalait, és nem engedett további színeket sem. Én persze tudtam, hogy attól még igenis ott van a képen. Sikerült megragadnom a lényegét. Mint amikor a háló elkap a tengerben egy addig rejtőzködő' halat. Én igyekeztem megtalálni a módját, hogy elővonszolhassam, ő pedig próbált ebben megakadályozni. E miatt a huzavona miatt állt le a munka.

- Innen nem tud továbblépni? - érdeklődött Marié.

- Igen. Sehogysem tudok az aláfestésnél előbbre jutni.

- De ez olyan, mintha már kész is lenne - szólt halkan Marié.

Mellé léptem, és megnéztem még egyszer a képet abból a szemszögből is. Vajon ez a lány tényleg meglátta itt a homályba veszett férfi alakját?

- Azt akarod mondani, hogy nem is kell tovább dolgoznom rajta? - kérdeztem.

- Igen. Szerintem ez így jó, ahogy van.

Egy pillanatra elakadt a lélegzetem. Marié most lényegében ugyanazt mondta nekem, amit a fehér Subaru Forester-es férfi

követelt. Na itt hagyd abba. Egy ujjal se merj nyúlni mostantól ehhez a képhez!

- Miből gondolod ezt? - faggattam tovább.

Először nem válaszolt semmit. Elnézte még egy ideig a képet, aztán kibontotta karba tett kezét, és az arcára tette a tenyerét, mintha csillapítani akarná a forróságát. Csak azután szólalt meg:

- Ennek már így is bőven elég ereje van.

- Elég ereje?

- Én úgy érzem.

- Ez akkor valami nem jó fajta erő?

Marié erre nem válaszolt. A tenyerét még mindig az arcán tartotta.

- Ezt a férfit jól ismeri a tanár úr?

Megráztam a fejemet:

- Nem. Hogy őszinte legyek, Egyáltalán nem ismerem. Nem olyan régen hosszú ideig utazgattam egyedül, és akkor találkoztam vele véletlenül, valahol egy távoli városban. Nem is váltottunk szót. A nevét sem tudom.

- Hogy ez itt most jó erő-e, vagy sem, azt nem tudom. Lehet, hogy egyszer jó, egyszer rossz. Mint az olyan dolgok, amik egy másik szemszögből nézve egészen másnak tűnnek.

- Mindenesetre te úgy gondolod, hogy jobban teszem, ha nem öntöm formába, ugye? ... ha nem szabadítom fel ezt az erőt?

Belenézett a szemembe.

-Tegyük fel, hogy formába önti, hogy felszabadítja, és mondjuk kiderül, hogy nem volt jó fajta az a valami, akkor mihez kezd a tanár úr? Ha például az fogja magát, és kinyúl felénk a képből?

Ebben igaza volt. Ha ez a valami nem jó, netán maga a megtestesült gonosz, és pláne, ha nekiáll felénk nyúlkálni, akkor vajon mit kellene majd tennem?

Levettem a képet az állványról, és falhoz fordítva visszatettem a helyére. Attól, hogy kikerült a látóteremből, hirtelen érezhetően enyhült a feszültség, ami addig betöltötte a műhelyt.

Az jutott eszembe, hogy alaposan be kéne csomagolnom ezt a képet, és feltennem a padlásra. Mint Amada Tomohiko, aki *A kormányzó halálát* ott rejtette el, hogy ne lássa senki.

- És erről a képről mi a véleményed? - mutattam a falon lógó Amada Tomohiko-képre, *A kormányzó halálára*.

- *Azt* szeretem - válaszolta tétovázás nélkül. - Ki festette?

- Amada Tomohiko. Övé ez a ház.

- Ez a kép nagyon el akar panaszolni valamit. Tisztára, mint amikor egy madár ki akar szökni szűk kalitkájából a szabadba, vagy valami hasonló.

Rábámultam.

- Madár? De milyen madár?

- Hogy milyen madár, vagy milyen kalitka, azt nem tudom. Azt sem, hogy hogy néz ki. Csak ezt érzem ki belőle. Könnyen lehet, hogy ez a kép nekem még egy kicsit túl magas.

- Nem csak neked. Azt hiszem, nekem is az. De ahogy mondtad, az alkotója nagyon akart közölni valamit az emberekkel, és ezt az erős szándékot rábízta erre a festményre. Én is pont így érzem. Viszont sehogy sem tudok rájönni, hogy mi az, amit annyira el akart mondani.

- Valaki megöl egy másik embert. Érzelemtől fűtve. Szenvedélyből.

- Pontosan. A fiatalember tudva és akarva, előre eltervezve döfi keresztül kardjával a másik mellét. Akit meg leszúrnak, azon viszont csak a döbbenet látszik, hogy őt most megölik. A körülöttük állók pedig lélegzet-visszafojtva figyelik, mi történik.

- Van olyan, amikor helyes megölni valakit?

Ezen elgondolkodtam.

- Én nem tudom, hogy mi a helyes és mi a helytelen, mert attól függ, milyen mércét használunk. Sokan vannak például, akik a halálbüntetést társadalmi szempontból helyeselhető emberölésnek tartják.

Vagy a merényletet - tettem hozzá magamban.

Marié nem szólalt meg rögtön.

- Ezen a képen éppen megölnek valakit, és ömlik a vér, mégsem szomorítja el az embert. Inkább mintha el akarna vinni engem valahova innen. Egy olyan helyre, ahol nem az a kérdés, hogy mi helyes és mi nem.

Aznap végül egyszer sem vettem kézbe az ecsetet. Csak cseverésztünk kettesben Akikava Mariéval a szép világos műtermemben. A beszélgetés közben rögzítettem agyamban a mozdulatait, az arckifejezésének minden egyes rezdülését. Ez a raktárkészlet fogja táplálni a festendő képemet.

- A tanár úr ma nem is rajzolt semmit - jegyezte meg Marié.

- Ilyen nap is előfordul - feleltem. - Van, amit elrabol tőlünk az idő, és van, amit nekünk ad. A legfontosabb feladatunk, hogy a magunk pártjára állítsuk az időt.

Nem mondott rá semmit, csak nézett bele a szemembe. Mint aki odanyomja az arcát az ablaküveghez, hogy bekukucskáljon egy házba. Nyilván azon töri a fejét, hogy mi is az az idő.

Déli tizenkettőkor megszólalt a szokásos csengőszó, mire mi Mariével kimentünk a műteremből, át a nappaliba. A kanapén Akikava Sóko fekete keretes szemüvegben ugyanazt a vaskos kis könyvet bújta. Annyira koncentrált, hogy azt sem lehetett észrevenni, hogy lélegzik.

- Megkérdezhetem, mit olvas? - kérdeztem rá, mert már nem bírtam megállni.

- Be kell vallanom, egy kissé babonás vagyok - mosolyodon el, miközben betette a könyvjelzőt és becsukta a könyvet. - Ha bárkinek megmondom a könyv címét, amit épp olvasok, olyankor sohasem tudom befejezni. Mindig történik valami egészen váratlan dolog, és én képtelen vagyok tovább haladni. Hihetetlen, de tényleg így van. Ezért döntöttem el, hogy senkinek nem árulom el, mi a címe a könyvemnek, aminél éppen tartok. Ha végeztem, örömmel meg fogom mondani.

- Természetesen elég lesz a végén. De olyan lelkesen olvassa, hogy kíváncsivá tett, mi lehet.

- Nagyon jó könyv. Ha belekezd, nem tudja majd letenni. Elhatároztam, hogy csak akkor olvasom, amikor idejövünk. Így egy pillanat alatt elszáll az a két óra.

- A nagynéném eszméletlenül sokat olvas - szólt közbe Marié.

- Nincs különösebben más dolgom, és most az olvasás tölti ki a napjaimat - erősítette meg a nagynéni.

- Nem dolgozik? - érdeklődtem.

Levette a szemüvegét, és a szemöldökei közti ráncot az ujjaival simítgatta, miközben válaszolt:

- Hetente egyszer önkénteskedem a helyi könyvtárban. Régebben egy tokiói orvosi magánegyetemen dolgoztam. A rektor titkárnője voltam. De abbahagytam a munkát, amikor ideköltöztem.

- Ugye akkor költözött ide, amikor Marié édesanyja elhunyt?

- Akkor úgy terveztem, hogy csak ideiglenesen lakom velük. Amíg lecsillapodnak a dolgok. De ahogy idejöttem, és elkezdtük Mariéval a közös életet, már nem volt olyan könnyű felállni és elmenni. Azóta itt élek. Persze ha a bátyám újra megnősülne, én akár azonnal is visszamennék Tokióba.

- Akkor viszont én is veled megyek - közölte Marié.

Akikava Sóko egy kirakatmosolyt villantott rá, de nem nyilatkozott az ügyben.

- Nincs kedvük ebédelni, mielőtt elmennének? - vetettem fel nekik. - Egy salátát és valami tésztát hamar összedobok.

Akikava Sóko persze szabadkozott, de Mariét láthatóan izgatta a hármasban elköltött ebéd lehetősége.

- Miért ne? Hiába megyünk haza, Apa úgysincs otthon.

- Tényleg csak valami egyszerű ebédre gondoltam. Rengeteg szószt tettem el, és nem több munka három adag ételt megcsinálni, mint egyet - biztattam őket.

- Igazán nem bánja? - nézett rám kétkedően Akikava Sóko.

- Persze, hogy nem. Ne is törődjön vele. Én itt folyton egyedül eszem. Naponta három étkezés, egy szál magamban. Jólesik néha megosztani valakivel.

Marié a nagynénjére szegezte a tekintetét.

- Hát, akkor köszönjük szépen a meghívást - egyezett bele Akikava Sóko. - De tényleg nem teher ez önnek?

- Egy kicsit sem - feleltem. - Felesleges aggódnia.

Ezzel átmentünk mindhárman az étkezőbe. Ők leültek az asztalhoz, én pedig odatettem forrni a vizet a konyhában, egy lábaskában melegíteni kezdtem a spárgás-szalonnás szószomat, és készítettem egy salátát fejessalátából, paradicsomból, hagymából meg paprikából. Ahogy felforrt a víz, megfőztem a tésztát, közben pedig apróra vágtam a petrezselymet. Kivettem a jeges teát a hűtőből, és poharakba töltöttem. A két nő úgy nézte, ahogy teszek-veszek a konyhában, mint akik még nemigen láttak hasonlót. Akikava Sóko megkérdezte, hogy ne segítsen-e. Megnyugtattam, hogy semmi olyan horderejű dolgot nem csinálok, amiben segítségre lenne szükségem, szóval üljön csak ott türelmesen.

- Látom, hogy nagy gyakorlata van - jegyezte meg elismerően.

- Hát, nap mint nap ezt csinálom.

Nekem nem kínszenvedés a főzés. Mindig is szerettem a kétkezi munkát. Főzni, barkácsolgatni, biciklit szerelni, kertészkedni. Ami nem megy, az az absztrakt, matematikai gondolkodás. Az én egyszerű kis agyam belesajdul az olyan intellektuális játékokba, mint a táblás sógi, a sakk vagy mondjuk a kirakós.

Nemsokára leültünk az asztalhoz, és elkezdtünk enni. Egy nyugodt vasárnapi ebéd egy szép őszi napsütéses napon. És Akikava Sóko ideális partner volt egy közös ebédhez. Sok mindenről tudott beszélni, volt humorérzéke, intelligens és barátságos, tökéletesen illemtudó az asztalnál, mégsem hordta fönn az orrát. Le sem tagadhatta volna, hogy jómódú családban nőtt föl, és drága iskolákba járt. Marié lényegében egy szót sem szólt, ráhagyta a nagynénjére a társalgást, és az evésre koncentrált. Akikava Sóko megkért, hogy majd áruljam el neki a szósz receptjét.

Épp nagyjából végeztünk az ebéddel, amikor megszólalt a bejárati csengő' vidám hangja. Számomra nem okozott túl nagy nehézséget kitalálni, hogy vajon ki lehet, mivel nem sokkal azelőtt ama bizonyos Jaguar motorjának dörmögését véltem hallani. Ez a hang pedig, amely szöges ellentéte volt a Toyota Prius visszahúzódóan csendes sustorgásának, utat talált magának a tudatom és a tudattalanom közötti vékony rétegbe. Tehát a csengő megszólalása még véletlenül sem volt nevezhető derült égből ménkűnek.

Elnézést kértem, és felálltam, letettem a szalvétámat, majd vendégeimet hátrahagyva kimentem az előszobába. Persze továbbra sem volt fogalmam arról, hogy mi következik.

34

Most jut eszembe, hogy milyen rég nem mértem guminyomást

Ajtót nyitottam, Mensiki volt az.
Legombolt gallérú fehér inget viselt, finoman mintázott gyapjúmellénnyel és kékbe hajló szürke sportzakóval. Ehhez fakó mustársárga chino nadrágot és barna velúrcipőt vett fel. Mint mindig, most is látszott, hogy minden egyes ruhadarabja kifogástalanul ráillik és kényelmes. Sűrű fehér hajkoronája szinte csillogott az őszi napsütésben. A háta mögött pedig ott állt az ezüstszínű Jaguar. Mellette parkolt a kék Toyota Prius. Ez a két kocsi egymás mellett tisztára úgy nézett ki, mintha egy csálé fogú ember tátott szájjal röhögne.

Szó nélkül intettem Mensikinek, hogy jöjjön be. Láttam, hogy az idegességtől egészen merevek az arcvonásai. A frissen vakolt fal jutott eszembe róla. Természetesen most fordult elő velem először, hogy tanúja voltam ilyesminek, mivel ő mindig higgadtan uralkodott magán, és igyekezett lehetőleg nem kimutatni az érzelmeit. Még azután sem változott az arcszíne semmit, hogy egy órán át ült bezárva a koromsötét verem mélyén. Most viszont szinte holtsápadt volt.

- Nem bánja, ha bejövök? - kérdezte.

- Természetesen nem - feleltem. - Épp ebédeltünk, de már nagyjából be is fejeztük. Tessék, jöjjön csak be!

- Semmi esetre sem szeretnék alkalmatlankodni étkezés közben - pillantott szinte reflexszerűen az órájára, aztán ki tudja miért, hosszú időn keresztül tanulmányozta a másodpercmutatót, mintha kifogást találna a mozgásában.

Én szólaltam meg:

- Az evéssel mindjárt végzünk. Nem egy nagy ebéd. De utána igyunk meg együtt egy kávét! Várjon addig a nappaliban, majd ott bemutatom magát nekik.

Mensiki a fejét rázta.

-Nem, azt hiszem, az még korai lenne. Úgy számoltam, hogy már elmentek, azért jöttem. Nem azért, hogy bemutasson. Aztán láttam, hogy egy számomra ismeretlen kocsi áll a háza előtt, és vacillálni kezdtem, hogy...

- Pedig épp kapóra jön - szakítottam félbe. - Megoldjuk minden felhajtás nélkül. Bízza csak rám!

Mensiki bólintott, és már vette is le a cipőjét. Csakhogy mintha elfelejtette volna, hogyan is kell az ilyesmit csinálni. Kivártam, míg végre-valahára sikerült neki mindkét lábbelijét lehúzni, aztán bekísértem a nappaliba. Járt már itt nemegyszer, mégis olyan csodálkozva nézett körül, mint aki életében először látja a helyet.

- Itt várjon! - tettem vállára a kezemet. - Üljön le oda, és próbáljon meg lazítani! Tíz perc sem kell.

Otthagytam Mensikit egyedül - bár nem voltam benne biztos, hogy jó ötlet -, és visszatértem az étkezőbe. Távollétemben a többiek már befejezték az evést. Evőeszközeik a tányérra téve.

- Vendége érkezett? - érdeklődött Akikava Sóko némi aggodalommal a hangjában.

- Igen, de semmi gond. Egy ismerősöm a szomszédból, csak úgy beugrott. Megkértem, hogy várjon a nappaliban. Elég jóban vagyunk, szóval tényleg nincs gond. Befejezem én is az evést.

Tehát megettem én is azt a keveset, amennyi hátra volt. Amíg ők leszedték az asztalt, addig feltettem egy kávét.

- Nem jönnének át a nappaliba meginni egy kávét? - kérdeztem Akikava Sókótól.

- Nem szeretnénk zavarni, ha már vendége van.

- Erről szó sincs - ráztam meg a fejem. - Biztos nem véletlen, hogy így alakult, úgyhogy be is mutatom önöknek. Szomszédom bár, de a völgyön túl, a szemközti hegyen lakik, így gondolom, ön nem ismeri.

- Mi a neve az úrnak?

- Mensiki. A jogosítvány első írásjegye és a színárnyalatból a „szín". Vagyis „megszabadulni a színektől".

- Ritka név - jegyezte meg Akikava Sóko. - Mensiki. Még soha nem hallottam. Igaz, hiába a közelség, nemigen járnánk át egymáshoz, ha egy völgy választ el.

Tálcára rakosgattuk a négy kávét, cukrot, tejszínt, és bevittük a nappaliba. Akkor pedig azon lepődtem meg a legjobban, hogy Mensiki nem volt ott. Senki nem volt a nappaliban. A teraszon sem láttam. És nem úgy tűnt, mint aki a mosdóba ment ki.

- Hova mehetett? - tettem fel a kérdést tulajdonképpen magamnak.

- Itt volt? - kérdezte Akikava Sóko.

- Hát az előbb még igen.

Kimentem az előszobába, de nem volt ott a velúrcipője. Belebújtam a szandálomba, és kinyitottam a bejárati ajtót. Az ezüstszínű Jaguar ugyanott parkolt, mint az előbb. Tehát haza legalább nem ment. A kocsi szélvédője vakítóan csillogott a

napfényben, így nem lehetett megállapítani, hogy ül-e benne valaki, vagy sem. Elsétáltam az autó felé. Mensiki a Jaguar vezetőülésén ült, és valamit nagyon keresett. Bekopogtam az ablakon. Letekerte, és gondterhelt arccal nézett rám.

- Történt valami baj, Mensiki úr?

- Meg akartam mérni a keréknyomást, de egyszerűen nem találom a nyomásmérőt. Pedig a csomagtartóban van a helye, ott kéne lennie.

- Ez most égetően fontos és halaszthatatlan feladat?

- Nem, nem mondhatni. Csak ahogy ott ültem, egyszer csak eszembe jutott a guminyomás. És rádöbbentem, hogy milyen rég nem mértem.

- Tehát nem arról van szó, hogy valami nem stimmel a kerekekkel, ugye?

- Nem, az égvilágon semmi baj nincs velük. Teljesen rendben vannak.

- Akkor viszont megtenné, hogy most egy kicsit későbbre halasztja az ellenőrzést, és visszajön a nappaliba? Főztem egy kávét, és ketten is várnak ránk.

- Várnak? - száraz, rekedt hang jött csak ki a torkán. - Rám várnak?

- Igen, megígértem nekik, hogy bemutatom magát.

- Az baj - közölte.

- Miért?

- Mert még nem vagyok rá felkészülve. Úgy értem, lelkileg.

Olyan rémület és zavarodottság tükröződött a szemében, mintha arra szólítottam volna fel, hogy egy lángoló épület tizenhatodik emeleti ablakából ugorjon le a mentőponyvára, ami onnan akkorának látszik csupán, mint egy poháralátét.

- Jobban teszi, ha jön - parancsoltam rá. - Na, nem olyan bonyolult dolog ez.

Mensiki egy szót sem szólt, csak bólintott, felemelkedett az ülésről, kiszállt, és becsukta a kocsi ajtaját. Be is akarta zárni, aztán rájött, hogy arra semmi szükség (mivel senki sem jár itt a hegy tetején), így csak betette a kulcsot a nadrágja zsebébe.

A nappaliban Akikava Sóko és Marié egymás mellett ülve vártak ránk a kanapén. Ahogy beléptünk, udvariasan felálltak. Néhány szóval bemutattam nekik Mensikit. Mintha mi sem lenne magától értetődőbb, hétköznapibb cselekedet.

- Mensiki úr is ült már nekem modellt. Megfestettem a portréját. Azóta tartjuk a kapcsolatot, ha már úgyis ilyen közel lakunk egymáshoz.

- Hallom, hogy a szemközti hegyen lakik - kezdte a társalgást Akikava Sóko.

Ahogy szóba került a háza, Mensiki szemmel láthatóan elsápadt.

- Igen, néhány éve költöztem oda. Hány is? Talán három? Vagy már négy is megvan?

Kérdőn nézett rám, de én nem szóltam egy szót sem.

- Látszik innen a háza? - próbálkozott tovább Akikava Sóko.

- Igen, látszik - felelte Mensiki. Aztán rögtön hozzá is fűzte: - De nem különösebben említésre méltó ház. Fent van a hegy tetején, nagyon kieső helyen.

- Kényelmetlenségek nálunk is akadnak - mosolygott kedvesen Akikava Sóko. - Egy egyszerű vásárlás sem könnyű feladat. Gond van a térerővel, sőt a rádióadásokkal is. Nem beszélve arról, hogy amikor ezen a meredek lejtőn megül a hó, úgy csúszik, hogy el sem merek indulni kocsival. Igaz, eddig szerencsére csak egyszer fordult elő, úgy öt éve, hogy olyan nagy hó esett.

- Igen, errefelé nemigen havazik - mondta Mensiki. - Hála a tenger felől fújó meleg szélnek. A tenger erejét nem szabad lebecsülni. Mivel...

- A lényeg, hogy errefelé télen nem fedi vastag hóréteg az utakat - szóltam közbe. Ha ráhagyom, nem úsztuk volna meg anélkül, hogy részletesen elmagyarázza a Csendes-óceán meleg tengeráramlatainak működését is, annyira úrrá lett rajta a kétségbeesés.

Akikava Marié felváltva pillantott hol a nagynénjére, hol Mensikire. Úgy tűnt, Mensikiről nem alkotott még különösebb véleményt. A férfi egyetlenegyszer sem nézett a lányra, végig csak a nagynénire szegezte a tekintetét, mint akit személy szerint valami ellenállhatatlanul megragadott a nő arcában.

Mensikihez fordultam:

- Az az igazság, hogy most Mariét festem éppen. Én kértem, hogy álljon nekem modellt.

- Én pedig minden vasárnap reggel elhozom ide kocsival - tette hozzá Akikava Sóko. - Légvonalban nagyon közel van hozzánk, de autóval csak hatalmas kerülővel lehet eljutni ide.

Mensiki ekkor végre egyenesen ránézett Akikava Mariére. A tekintete azonban mintha valami pihenőhelyet keresett volna a lány arca körül, olyan buzgalommal repkedett összevissza, akár egy felpörgött téli légy. Csakhogy a jelek szerint sehol sem akadt számára ilyen hely. Hogy kilendítsem szorult helyzetéből, elővettem a vázlatfüzetemet, és megmutattam neki.

- Eddig ilyeneket rajzoltam róla. Épp csak ott tartunk, hogy ezekkel megvagyunk, magába a festménybe még bele sem kezdtem.

Mensiki hosszú időn keresztül, tüzetesen szemrevételezte a három vázlatot. Úgy tűnt, a Mariérői készült képek sokkal jobban

lekötötték, mint a lány maga. De ez persze nem így volt. Egyszerűen csak képtelen volt figyelmesen megnézni őt szemtől szemben. A vázlatok vizsgálata csupán pótcselekvésül szolgált. Most fordult elő először, hogy ténylegesen testközelbe került Mariéval, és még nyilván nem tudta elrendezni magában a dolgot. Akikava Marié úgy bámulta Mensiki izgága arcvonásait, mintha valami ritka állatot tanulmányozna.

- Fantasztikusak - szólalt meg Mensiki, majd odafordult Akikava Sókóhoz -, szinte élnek. Nagyon jól elkapta a belső kisugárzást.

- Igen, én is úgy látom - mosolygott a nagynéni.

- Marié pedig nem könnyű modell - magyaráztam Mensikinek. - Nehéz képet készíteni róla. Pillanatról pillanatra változik az arca, így időbe telik megragadni a lényeget. Ezért nem is tudtam még hozzálátni az igazi alkotómunkához.

- Nem könnyű? - csodálkozott Mensiki. Hunyorítva nézett megint a lányra, mintha valami elvakítaná.

- A három vázlat mindegyikén más az arckifejezése - magyaráztam. - És egy apró különbség is teljesen megváltoztatja az egész kép hangulatát. Ahhoz, hogy egyetlen festményen tudjam őt megjeleníteni, nem a látható eltéréseket, hanem a belül rejtőző lényeget kell megragadnom. Mert ha az nem sikerül, akkor az egésznek egy kis szegmensét fogom tudni csupán ábrázolni.

-Értem - Mensiki érdeklődve hallgatta az előadásomat. A három vázlatot többször is összevetette a lány arcával. Közben pedig az övét egyre jobban elfutotta a pír, noha addig falfehér volt. Először csak egy parányi piros folt gyűlt ki rajta, ami először akkorára nőtt, mint egy pingpong-, majd mint egy baseball-labda, végül az egész feje elvörösödött. Marié kíváncsian figyelte a változást. Akikava Sóko szépen elkapta a tekintetét a látványról,

nehogy udvariatlan legyen. Én kinyújtottam a kezem a kannáért, és megint töltöttem magamnak kávét.

- A jövő héttől szeretném ténylegesen elkezdeni a munkát. Vagyis úgy értem, hogy festékkel és vászonra - próbáltam megtörni a csöndet, valójában senkinek szánva a mondandómat.

- A koncepció már megvan? - érdeklődött a nagynéni.

Nemet intettem a fejemmel.

- Az nincs. Soha semmi konkrét elképzelés nem születik meg a fejemben anélkül, hogy magam elé ne tenném a vásznat, és kézbe ne fognám az ecsetet.- Tehát arcképet készített Mensiki úrról? - folytatta Akikava Sóko a kérdezősködést.

- Igen, a múlt hónapban - feleltem.

- Nagyszerű portré lett - magyarázta lelkesen Mensiki. - Egy darabig még száradnia kell a festéknek, ezért egyelőre nem kereteztettem be, de kitettem a dolgozószobám falára. Viszont lehet, hogy nem a megfelelő szó rá a „portré”, mivel amit ábrázol, az egyrészt én vagyok, másrészt nem. Nem tudom jól megfogalmazni, de nagyon mélyértelmű kép. Elnézném bármeddig, egyszerűen nem lehet megunni.

- Egyrészt ön, másrészt nem? - kérdezte Akikava Sóko.

- Tehát ez nem egy úgynevezett portré, hanem annál egy fokkal mélyebb tartalommal felruházott kép.

- Azt megnézném - szólalt meg Marié. Ez volt az első mondat, amit azóta kiejtett, hogy átjöttünk a nappaliba.

- Nahát, Marié. Ezt nem illik. Másnak a házába ilyen…

- Az ilyesmi engem egy cseppet sem zavar! - vágott Mensiki a nagynéni szavába, mintha egy ágvágóval nyeste volna ketté. Heves megnyilvánulása hallatán mindenkinek (beleértve őt magát is) egy pillanatra elállt a lélegzete. Egy másodpercnyi szünetet tartott, és folytatta: - Még szerencse, hogy ilyen közel laknak,

jöjjenek el hozzám megnézni a képet! Egyedül élek, így nem kell tekintettel lenniük senkire. Mindkettejüket szívesen látom bármikor!

Ahogy mindezt így kimondta, még jobban elvörösödött. Valószínűleg ő maga is kihallotta a saját szavaiból a túltengő feszültséget.

- Te szereted a festményeket? - fordult ezúttal Mariéhoz. A hanglejtése már újra normális volt..

Marié nem szólt semmit, csak bólintott egyet.

Mensiki folytatta:

- Amennyiben megfelel, a jövő hét vasárnap eljövök önökért a maihoz hasonló időpontban. Utána átjöhetnének hozzám, hogy megnézzék a képemet.

- De semmi esetre sem akarnánk ennyi fáradságot okozni önnek! - tiltakozott Akikava Sóko udvariasan.

- Én viszont látni akarom azt a képet - közölte erre Marié ellentmondást nem tűrő hangon.

Végül abban maradtak, hogy a következő hét vasárnapján, déli tizenkettő után Mensiki idejön értük hozzám. Hívtak, hogy menjek én is, de udvariasan visszautasítottam azzal a kifogással, hogy aznap délután programom van. Semmi kedvem nem volt ennél jobban belefolyni az ügybe. A többit már oldják meg maguk. Történjék bármi, én lehetőleg szeretnék megmaradni kívülállónak. Csak az események sodrásában - eredetileg ugyan eszem ágában nem volt ilyesmit csinálni - közvetítettem a felek között.

Mensikivel kimentünk a ház elé, hogy kikísérhessük a két szépséget, a nagynénit és az unokahúgát. Akikava Sóko jó ideig érdeklődve vizsgálgatta a Priusa mellett parkoló kocsit, Mensiki

ezüstszínű Jaguarját. Olyan pillantással méregette, mint ahogy egy boldog kutyatulajdonos a más kutyáját.

- Ez a legújabb Jaguar, ugye? - kérdezte Mensikitől.

- Igen. Jelenleg ez a legújabb kupé a Jaguarnál. Szereti a kocsikat? - érdeklődött a férfi.

- Nem, azért az túlzás. Csak az apámnak még annak idején volt egy Jaguar szedánja. Sokszor ültem benne, és néha megengedte, hogy vezessem. Ezért amikor meglátom ezt a jelvényt a kocsi orrán, mindig elfog a nosztalgia. XJ6, vagy hogy is hívták. Négy kerek fényszórója volt elöl, és hathengeres, 4200 köbcentis motorja.

- Akkor a hármas sorozatból. Az nagyon szép modell.

- Az apám nagyon szerette azt a kocsit, sokáig használta. A rengeteg bosszankodás ellenére, hogy túl sokat fogyaszt, és folyton akad benne valami apró meghibásodás.

- Igen, az a modell különösen sokat fogyaszt. Viszonylag sok probléma van az elektronikájával is. De a Jaguarnál ez tipikus, ebben nem túl jó. Viszont amikor éppen nem romlik el, és szemet hunyunk a benzinköltség felett, akkor fantasztikusan jó autó. Utasként és sofőrként is érezni, hogy tud valami olyat, amit más kocsik nem. Persze az emberek túlnyomó többségét igenis zavarják a meghibásodások és a magas fogyasztás, így nem véletlen, hogy a Toyota Priust veszik, mint a cukrot.

- Ezt a bátyám vette nekem, hogy legyen saját kocsim. Nem magamnak választottam - mutatott Akikava Sóko a kocsijára, mintegy mentegetőzésképpen. - Szerinte könnyű vezetni, biztonságos és környezetbarát.

- A Prius nagyon sokat tud - fokozta Mensiki. - Én is komolyan fontolgattam, hogy veszek egyet.

Na ne mondja, gondoltam magamban. Nem bírtam elképzelni Mensikit egy Toyota Priusban. Kábé annyira nem, mint egy leopárdot, amint nizzai tonhalsalátát rendel egy étteremben.

Akikava Sóko bekukucskált a Jaguar ablakán.

- Tudom, hogy nagyon modortalan kérés, de megengedné, hogy beüljek egy kicsit? Csak kipróbálnám a vezetőülést.

-Természetesen - felelte Mensiki, majd köhintett, hogy helyrehozza a hangját. - Nyugodtan próbálja ki! Ha van kedve, vezetheti is.

Eléggé meglepett, hogy a nő ekkora érdeklődést mutat Mensiki Jaguarja iránt. Csendes és elegáns megjelenésével nem tűnt olyan típusnak, mint akit lekötnének a kocsik. Akikava Sóko azonban csillogó szemmel szállt be, elhelyezkedett a Jaguar krémszínű bőrülésén, alaposan megvizsgálta a műszerfalat, és mindkét kezét a kormányra tette. Azután bal kézzel a sebességváltóhoz nyúlt. Mensiki elővette a chino nadrágja zsebéből az autó kulcsát, és odaadta neki.

- Indítsa be a motort!

Akikava Sóko szó nélkül átvette a slusszkulcsot, bedugta a kormány melletti nyílásba, és elfordította. Erre a motor, akár egy macskafélék családjába tartozó, hatalmas vadállat, azonnal felébredt. A nő egy időre belefeledkezett a motor dorombolásába.

- Jól ismerem ezt a motor zúgást - szólalt meg.

- 4200 köbcentis, V8-as motor. Az édesapja XJ6-osa hathengeres volt, a szelepek száma és a kompressziós arány eltért, de a hangjuk talán hasonló. És ami a fosszilis üzemanyag mértéktelen és gátlástalan használatát illeti, semmi sem változott, ez is ugyanolyan kártékony, mint a régiek.

Akikava Sóko bekapcsolta a jobb oldali indexet. Sajátosan vidám ketyegés hallatszott.

- Szép emlékeket idéz fel ez a hang - szólalt meg elrévülten a nő.

- Ilyet csak a Jaguar tud. Semelyik másik kocsi indexe nem szól így - mosolyodott el Mensiki.

- Fiatal koromban titokban gyakoroltam az XJ6-on, úgy szereztem meg a jogosítványomat - mondta a nő. - A kézifék máshogy működik, ezért furcsa volt, amikor először ültem más autóba. Szerencsétlenkedtem egy sort.

- Azt nem csodálom - mosolygott tovább Mensiki. - Ezek az angolok nagyon ragaszkodnak a maguk kis dolgaihoz.

- De a szaga más egy kicsit, mint az apám kocsijáé.

- Ez valószínű. Különböző okok miatt már nem használhatják ugyanazokat az anyagokat az utastérben, mint régen. Főleg azóta változott meg belül az illata, hogy 2002-től a Connolly cég nem szállított nekik több bőrt, mivel a cég megszűnt.

- Milyen kár! Úgy szerettem azt a szagot. Valahogy elválaszthatatlan az apám illatától.

Mensiki félénken kibökte:

- Az igazat megvallva van még nekem egy régi Jaguarom is. Annak olyasmi szaga lehet, mint az édesapjáénak volt.

- Van egy XJ6-osa?

- Nem, egy E típusú.

- Az E típus az a kabrió?

- Igen. Egy első szériás roadster. A hatvanas évek közepén gyártották, de még rendesen működik. Persze ugyanúgy hathengeres, 4200 köbcentis motor van benne. Eredeti kétüléses, bár a szó szoros értelmében nem az, mert a ponyváját muszáj volt kicseréltetnem.

Én nem értek a kocsikhoz, nem is igazán tudtam követni, hogy miről van szó, de Akikava Sóko a jelek szerint el volt ragadtatva az

információk hallatán. Mindenesetre legalább kiderült, hogy van egy közös - méghozzá igencsak speciális - hobbijuk, a Jaguar, és ez levett valamennyi terhet a vállamról. Most már nem kell témát keresgélnem nekik, miről cseveghetnének első találkozásukkor. Mariét viszont még nálam is kevésbé köthették le a gépjárművek, mert látványosan unatkozva hallgatta a beszélgetést.

Akikava Sóko kiszállt a Jaguarból, becsukta az ajtaját, és visszaadta a kulcsot Mensikinek, aki átvette tőle és betette a chino nadrágja zsebébe. Aztán a nő beszállt Mariéval a kék Priusba. Mensiki előzékenyen becsukta az ajtót Mariének. Újfent lenyűgözött, mennyire más hangon záródik a Jaguar és a Prius ajtaja. Nem is gondolnánk, a világban micsoda különbségek múlhatnak egyetlen hangon! Egészen máshogy szól például, ha Charlie Mingus vagy ha Ray Brown pendít meg egy üres húrt a nagybőgőn.

- Akkor viszlát jövő vasárnap! - köszönt el tőlük Mensiki.

Akikava Sóko küldött még egy mosolyt a férfi felé, majd megfogta a kormányt, és elhajtott. Amint eltűnt a szemünk elől a Toyota Prius zömök alakja, visszamentünk a házba. A nappaliban megittuk a kihűlt kávét, és egy darabig nem szóltunk egy izót sem. Mén síkiból mintha teljesen elszállt volna az erő, mint egy hosszútávfutóból, aki épp célba ért egy különösen kemény versenyutón.

- Nagyon szép kislány - szólaltam meg egy kis idő múlva. - , Mármint Akikava Marié.

- Szerintem is. Bizonyára még szebb lesz, ha megnő - felelte, de úgy tűnt, közben valami máson jár az esze.

- Most, hogy közelről láthatta, mit gondol? - érdeklődtem.

Zavartan mosolygott.

- Az igazat megvallva nem tudtam alaposabban megfigyelni, annyira izgultam.

- De valamennyire azért csak sikerült?

Mensiki bólintott.

- Persze, természetesen. - Megint hallgatott egy darabig, aztán hirtelen felkapta a fejét, és rám szegezte komoly tekintetét. - És magának mi a véleménye?

- A véleményem, miről?

Mensiki arca megint vörösödni kezdett.

- Arról, hogy van-e valami közös az ő arcfelépítésében és az enyémben. Maga festő, sőt hosszú ideig portrékra szakosodott, gondoltam, csak meglátja az ilyesmit.

Megcsóváltam a fejemet.

- Tény, hogy az évek során megtanultam hamar észrevenni az arcokban a legjellegzetesebb vonásokat. De attól még nem vagyok képes felismerni a szülő-gyerek kapcsolatot. Vannak olyan gyerekek, akik egyáltalán nem hasonlítanak a szüleikre, és vannak vadidegenek, akiknek szinte ugyanolyan az arcuk.

Mensiki nagyot sóhajtott. Akkorát, mintha az egész testéből préselte volna ki. Összedörzsölte a tenyerét.

- Nem értékbecslésre kértem, csak arra, hogy mondja el a saját, személyes benyomását. Bármilyen apróság megteszi. Szeretném, ha megosztaná velem, ha valami megragadta a figyelmét.

Ezen elgondolkodtam egy kicsit, csak azután szólaltam meg:

-Konkrétan az arcuk felépítését illetően azt kell mondanom, hogy nem sok hasonlóság van önök között. De úgy látom, hogy a szemük mozgásában van valami közös. Többször is belém nyilallt ez az érzés.

Keskeny ajkait összeszorította, ahogy rám nézett.

- Azt mondja, hogy a szemünkben van valami közös?

- Talán az, hogy az érzelmeik egy az egyben meglátszanak a szemükön. Kíváncsiságot, lelkesedést, döbbenetét vagy kétségeket, ellenérzést, tehát a legkisebb érzelmi rezdüléseiket is mindmind azonnal elárulja a tekintetük. Ugyanakkor az arcjátékuk egyáltalán nem sokrétű, vagyis a szemük látja el a feladatot, hogy ablakot nyisson a lelkűknek a világra. Az emberek többségénél ez épp fordítva van. Sokaknak változatos az arckifejezésük, viszont a szemük nem annyira élénk vagy kifejező.

Mensiki meglepett arcot vágott.

- Olyannak látja az én szememet is?

Bólintottam.

- Hát ez nekem még sohasem tűnt fel.

- Hiába is akarná az ember befolyásolni az ilyesmit. Előfordulhat, hogy ha tudatosan próbál uralkodni az arcán, annál töményebben árulkodik érzelmekről a tekintete. De azt is csupán nagyon alapos megfigyeléssel lehet egyáltalán észrevenni. Egy átlagembernek fel sem tűnik.

- Viszont magának igen?

- Nekem ez a szakmám. Hogy elkapjam az arckifejezéseket.

Mensiki gondolkozott ezen egy sort. Azután válaszolt csak:

- Tehát van egy ilyen közös tulajdonságunk. De hogy vér szerinti rokonok vagyunk-e, azt maga sem tudja megállapítani, igaz?

- Nekem az emberek láttán vizuális benyomásaim támadnak, amelyeket meg is becsülök. De ezek a fejemben keletkezett képek nem objektív tények. Egy benyomás nem bizonyít semmit. Az csak annyi, mint egy lenge pillangó, amit elrepít Z szél, és szinte semmi gyakorlati haszna nincs. Egyébként ön hogy volt vele? Nem érzett valami rendkívülit, amikor szemtől szembe találta magát a lánnyal?

A fejét ingatta.

- Honnan tudhatnék bármit is megállapítani egyetlen rövid találkozásból? Sokkal több időre van szükségem. Hozzá kell szoknom, hogy vele vagyok…

Aztán megint csak a fejét csóválta. A zakója zsebébe dugta a kezét, mintha keresne valamit, de újra kivette. Úgy tűnt, elfelejtette, mit is keresett. Utána folytatta:

- Bár lehet, hogy nem a találkozások számán múlik. Mert mi van akkor, ha minden egyes alkalommal csak a káosz növekszik, és semmiféle következtetést nem tudok levonni? Megeshet, hogy ő a vér szerinti lányom, de az is lehet, hogy nem az. Nekem mindkettő megfelel. Elég, ha láthatom, és elgondolkodhatok a lehetőségen, ha kézzelfoghatóvá válik maga az elképzelés, és egy pillanat alatt friss vér áramlik minden porcikámba. Azt hiszem, eddig valójában fogalmam sem volt, miért is élek.

Csendben maradtam. Mensiki lelkivilágával, illetve az életről alkotott definícióival kapcsolatosan nem volt mondanivalóm egy szál sem. Vékony karórájára pillantott, amelyről lerítt, hogy jó sokba kerülhetett, majd erőlködve, esetlenül feltápászkodott a kanapéról.

- Köszönettel tartozom magának. Ha nem erőlteti, én semmire sem jutottam volna egyedül.

Miután ezt végigmondta, bizonytalan léptekkel elindult az előszoba felé, ahol némi időbe telt, mire felvette a cipőjét és megkötötte a fűzőt, aztán kiment a ház elé. Én az ajtóból néztem, ahogy beszáll a kocsijába és elhajt. Amikor a Jaguar eltűnt a szemem elől, a környéken megint úrrá lett a vasárnap délutáni csend és nyugalom.

Nem sokkal múlt délután két óra. Ólmos fáradtságot éreztem. Kivettem a szekrényből egy régi plédet, magamra terítettem, és lefeküdtem a kanapéra aludni egyet. Három múlt, amikor felébredtem. Már más szögben estek be a szobába a besütő nap fénycsíkjai. Fura egy nap volt. Nem tudtam eldönteni, hogy előre haladok vagy hátra, esetleg egy helyben forgók? Mintha összekuszálódott volna az irányérzékem. Akikava Sóko, Marié és Mensiki. Mindegyikük sajátos mágneses erővel bír. És a kör közepén ott állok én. Mindenféle mágnesesség nélkül.

Csakhogy akármennyire kimerült voltam is, a vasárnapnak még nem volt vége. Hiszen alig múlt három óra. Bőven volt idő, hogy új nap virradjon, és a maiból tegnap legyen. De nem tudtam rávenni magam, hogy bármit is csináljak. Hiába aludtam délután, a fejem nem tisztult ki teljesen. Mintha egy keskeny kis asztalfiók mögé beszorult volna egy gombolyag fonal, és emiatt nem csukódik rendesen. Vagy nem is véletlenül szorult be, valaki szándékosan bedugta oda. Az ilyen napokon valószínűleg nekem is inkább a guminyomást kellene ellenőriznem. Amikor semmihez nincs kedve az embernek, a legjobban teszi, ha megméri a keréknyomást.

Bár ha jobban belegondolok, én még életemben nem mértem saját kezűleg ilyesmit a kocsimon. Időnként szólnak a benzinkútnál, hogy csökkent a nyomás, érdemes lenne megmérni, és olyankor mindig ellenőriztetem. Ugyanis nincs guminyomásmérőm vagy mim. Azt sem tudom, hogy néz ki. Ha befér a csomagtartóba, nem lehet olyan nagy. És valószínűleg nem is annyira drága, hogy részletre kellene megvásárolni. Legközelebb veszek egyet próbaképp.

Amikor besötétedett, kimentem a konyhába, és egy doboz sör mellett hozzáláttam a vacsorakészítéshez. Betettem a sütőbe a

szakeseprőben marinált makrélát, felszeleteltem a savanyúságot, összeütöttem egy ecetes salátát uborkából és tengeri moszatból, közben főztem egy miszolevest jégcsapretekkel és olajban sült tófuval ízesítve. Aztán az egészet csendben megettem egyedül. Nem volt senki, akihez szólhattam, és nem volt semmi, amit elmondhattam volna. Amikor pedig már majdnem befejeztem egyszerű és magányos vacsorámat, megszólalt a Csengő. Minden jel arra mutatott, hogy az emberek elhatározták, akkor csöngetnek be, amikor már csak egy kicsi hiányzik, hogy végezzek az evéssel.

Beláttam, hogy a napnak még nincs vége. Volt egy olyan gyanúm, hogy ez a vasárnap jó hosszúra nyúlik majd. Felálltam az asztaltól, és komótosan elindultam a bejárati ajtó felé.

35

Jobban tették volna, ha békén hagyják azt a helyet

Kimért léptekkel indultam az előszoba felé. Elképzelésem sem volt, ki nyomhatta meg a bejárati csengőt. Ha egy autó parkolt volna be a ház elé, azt meghallottam volna. Az étkező ugyan egy kicsit beljebb helyezkedett el, de nagyon csendes volt az este, így biztosan megütötte volna a fülemet egy beálló kocsi 1 motorjának a hangja, a kerekek surrogása. Még akkor is, ha az illető gépjármű egy híresen halk Toyota Prius lett volna. Az én fülemig semmi ilyesmi nem jutott el.

Másrészt naplemente után nincs az a csodabogár, aki kocsi nélkül felmászna gyalog az idevezető hosszú emelkedőn. Alig van világítás, és nemcsak sötét, de kihalt is az út. Ez egy magányos ház a hegytetőn, és nincs a közelben szomszéd.

Eszembe jutott, hogy talán a Kormányzó az. De az ki volt zárva. Ő most már akkor és annyit járt-kelt ebben a lakásban, amikor és amennyit csak jólesett neki, tehát nem fog becsöngetni a bejárati ajtón.

Meg sem néztem, ki az, csak kiakasztottam a zárat, és ajtót ' nyitottam. Akikava Marié állt ott. Ugyanabban az öltözékben volt, mint napközben, csak a kapucnis széldzsekijére most még egy

vékony, sötétkék pehelykabátot is húzott. Így sötétedés után I már eléggé lehűlt az idő. A fején egy Cleveland Indians baseballsapka (de vajon miért pont az?), a jobb kezében pedig egy 1 méretes zseblámpa volt.

- Nem bánja, ha bejövök? - érdeklődött. Se „Jó estét!", se „Elnézést, hogy váratlanul beállítok!", vagy valami hasonló.

- Persze, hogy nem bánom - feleltem. Ezenfelül viszont nem tettem megjegyzést, mivel a fiókot a fejemben még nem sikerült rendesen betolni a helyére. Még nem engedte az a fonalgombolyag ott hátul.

Beinvitáltam az étkezőbe.

- Épp vacsoráztam. Nem baj, ha befejezem? - kérdeztem.

Némán bólintott. Ennek a kislánynak az eszében nyomuk sincs olyan macerás fogalmaknak, mint társadalmi konvenciók és társaik.

- Iszol teát? - kínáltam.

Persze megint csak szó nélkül bólintott. Aztán levette a pehelykabátját, a baseballsapkáját, és megigazította a haját. Én vizet forraltam a kannában, majd zöldtea-leveleket tettem a kancsóba. Korábban épp csinálni akartam magamnak is.

Akikava Marié az asztalra könyökölve úgy nézte végig, amíg megettem a szakeseprőben marinált makrélát, a miszolevest és a rizst, mint aki valami ritkaságba botlott. Pontosan úgy, mintha dzsungelséta közben szembetalálta volna magát egy jól megtermett pitonnal, amint az épp befalja egy barlangi medve kölykét, ő pedig kényelembe helyezte volna magát egy közeli sziklán, hogy megtekintse az eseményt.

- A makrélát én magam tettem el szakeseprőben - kezdtem magyarázni, hogy kitöltsem az egyre mélyülő csendet. - Így tovább eláll.

Semmit nem reagált. Még abban sem lehettem biztos, hogy eljut hozzá, amit mondok.

- Immánuel Kant rendkívül pontosan beosztotta mindennapjait. Annyira, hogy a városban hozzá igazították az emberek az órájukat, amikor sétálni látták - próbálkoztam tovább.

Természetesen semmi teteje nem volt annak, amit mondtam. Csak tudni akartam, mit szól Akikava Marié egy megjegyzéshez, amelynek semmi teteje. Hallja-e egyáltalán, amit mondok? Csakhogy ő ennek jelét sem adta. Egyre csak nőtt körülöttünk a csend. Immánuel Kant pedig kitartóan folytatta szótlan sétáját : Königsberg egyik utcájából a másikba, egyik napról a másikra, j Élete utolsó szavai: „Jól van." (Es ist gut.) Hát van ilyen élet is. } Befejeztem az evést, és a mosogatóba tettem a használt edényeket. Aztán kitöltöttem a teát. Kezemben a két csészével Visszaléptem az asztalhoz. Akikava Marié továbbra is az asztalinál ülve figyelte minden egyes mozdulatomat. Olyan szigorú pillantással, mint egy történész, aki apró lábjegyzetet ellenőriz j egy könyvben.

- Ugye nem kocsival jöttél? - kérdeztem rá.

- Gyalog - nyitotta végre szóra a száját Akikava Marié.

- Gyalog jöttél egyedül a házatoktól idáig?

- Igen.

Nem szóltam, csak vártam a folytatást. Akikava Marié is 'hallgatott. Ültünk egymással szemben az ebédlőasztalnál, és igen sokáig egyikünk sem törte meg a csendet. De én sem vagyok ám különösebben rossz csendfenntartásból. Ez abból is sejthető, hogy egyedül élek itt már mióta a hegy tetején.

- Van egy titkos út - bökte ki egy idő múlva Marié. - Autóval elég nagy kerülővel lehet eljutni idáig, de az én utam sokkal rövidebb.

- Hát én is elég sokat sétálok errefelé, de nem vettem észre, hogy lenne ilyen út.

- Mert rosszul kereste - pergett le róla a kritika. - Nem fogja megtalálni, ha csak simán járkál és simán nézelődik. Jól el van rejtve.

- Te rejtetted el, ugye?

Bólintott.

- Én rögtön idekerültem, ahogy megszülettem, és itt nőttem fel. Kiskorom óta ezek a hegyek a játszótereim. Mindent ismerek itt, a legutolsó négyzetcentiméterig.

- És az átjáró ügyesen el van rejtve.

Még egyszer bólintott.

- És te azon keresztül jöttél ide.

- Igen.

Felsóhajtottam. - Enni már ettél?

- Nem sokkal ezelőtt.

- Mit ettél?

- A nagynéném nem főz valami jól - mondta a kislány. Nem mintha válaszolt volna a kérdésemre, de inkább nem feszegettem tovább. Bizonyára nem akaródzik felidéznie, mit evett az imént.

- A nagynéné tudja, hogy idejöttél egyedül?

Marié erre nem felelt. Összeszorította az ajkát. Úgy döntöttem, válaszolok helyette:

- Természetesen nem tudja. Egy normális felnőtt nem hagyja, hogy egy tizenhárom éves lány sötétedés után egyedül kószáljon az erdőben. Igazam van?

Itt következett még egy sor hallgatás.

- A titkos út létezéséről sem tud.

Marié néhányszor jobbra-balra ingatta a fejét. Azt akarta közölni, hogy a nagynénje nem tud az átjáróról.

- Rajtad kívül senki sem tud róla.

Ezúttal bólogatott, hogy igazam van.

- Lássuk csak - folytattam. - A házatok irányából ítélve, miután kiértél az átjáróból, nyilván átvágtál a cserjésen, ahol a szentély van, igaz?

Marié bólintott.

- Azt a szentélyt jól ismerem. Azt is tudom, hogy a múltkor egy nagy géppel kiforgatták a mögötte lévő kőrakást.

- Láttad, amikor dolgoztak?

A fejét csóválta.

- Azt nem. Aznap iskola volt. Amikor ideértem, tele volt a föld a munkagép nyomával. Miért csinálták ezt?

- Úgy hozták a körülmények.

- Milyen körülmények?

- Túl hosszú lenne az elejétől elmagyarázni - feleltem, de nem meséltem el. Amennyiben csak mód volt rá, nem szerettem volna elárulni neki, hogy Mensikinek köze van az ügyhöz.

- Nem lett volna szabad úgy feltúrniuk azt a helyet! - közölte hirtelen.

- Miért gondolod így?

Megrántotta a vállát.

- Jobban tették volna, ha nem piszkálják. Eddig mindenki békén hagyta.

- Mindenki?

- Hosszú időn át sohasem háborgatta senki.

Tényleg úgy van, ahogy ez a kislány mondja, gondoltam. Lehet, hogy nem kellett volna hozzányúlnunk. Mint ahogy eddig *mindenki* más talán. De hiába, késő bánat. A kőhalmot már arrébb rakták, a verem napvilágra került, a Kormányzó kiszabadult.

- Csak nem te voltál, aki levette a fedőt, amit rátettünk a veremre? - kérdeztem rá. - Bekukucskáltál a mélybe, majd visszacsuktad, és a nehezékeket is visszaraktad, ahogy voltak, nem igaz?

Marié felemelte a fejét, és egyenesen az arcomra meredt. Mint aki nem érti, honnan tudom.

- Egy egészen kicsit máshogy voltak a kövek elrendezve a tetején. Nekem mindig is nagyon jó volt a vizuális memóriám. Az ilyen apró különbségek első látásra feltűnnek.

- Tyű! - adta jelét tetszésének.

- De hiába nyitottad ki, a verem kongott az ürességtől. Sötétség és párás levegő fogadott csupán. Igaz, ugye?

- Oda volt állítva egy létra.

- Ugye nem másztál le?

Hevesen rázta a fejét, jelezve, hogy esze ágában nem lenne ilyesmit csinálni.

- És akkor - folytattam - mit is keresel te itt ebben az órában ma este? Vagy ez udvariassági látogatás csupán?

- Udvariassági látogatás?

- Hogy épp erre jártál a közelben, és beugrottál köszönni.

Ezen egy kissé elgondolkozott. Aztán alig láthatóan ingatni kezdte a fejét.

- Nem *udvariassági* látogatásról van szó.

- Akkor pedig milyenről? - érdeklődtem. - Természetesen nagyon örülök neki, ha eljössz hozzám vendégségbe, ám ha ez később a nagynénéd vagy az apád tudomására jut, még könnyen félreérthetik a helyzetet.

- Hogyan érthetik félre?

- Annyiféle félreértés létezik a világon - mondtam. - Olyanok is vannak, amik fölülmúlják a legvadabb ötleteinket is. Előfordulhat,

hogy nem engednek többé modellt állni nekem. Az pedig kifejezetten zavarna. Téged is, nem?

- A nagynéném nem fogja megtudni - jelentette ki Marié. - Vacsora után mindig elvonulok a szobámba, ő pedig később már nem jön be oda. Nálunk ez a szabály. Így hát senki sem veszi észre, ha kiszököm az ablakon. Még soha nem buktam le.

- Régebben is gyakran járkáltál esténként az erdőben?

Marié bólintott.

- Nem félsz egyedül este itt a hegyen?

- Van, ami sokkal félelmetesebb.

- Például?

Felhúzta kissé a vállát, de nem válaszolt.

Én kérdeztem:

- A nagynénédet akkor most hagyjuk, de az apukáddal mi a helyzet?

- Még nincs otthon.

- Pedig vasárnap van?

Marié nem felelt. Úgy tűnt, mint aki nem nagyon akar beszélni az apjáról.

Aztán mondta:

- A lényeg, hogy magának nincs min aggódnia, tanár úr. Senki sem fogja megtudni, hogy elhagytam a házat. Vagy ha mégis, a maga nevét semmiképpen sem fogom kiadni.

- Jó, akkor ezen nem izgulok - szögeztem le. - Szóval miért is kellett ma este eljönnöd hozzám?

- Mert beszélnem kellett magával.

- Miről?

Kezébe vette a csészét, óvatosan kortyolt egyet a forró zöld teából, majd metsző tekintetével körbepásztázta a szobát. Mint aki meg akar győződni róla, hogy más nem tanúja a

beszélgetésünknek. Persze rajtunk kívül senki sem volt ott. Leszámítva azt, ha a Kormányzó esetleg visszatérhetett, és valahol hallgatózik. Én is körülnéztem, de nem láttam őt sehol. Bár ha nem ölt testet, nincs az a szem, amelyik meglátja.

- A tanár úr barátjáról, aki ma délben itt járt - kezdte. - Szép ősz haja van. Hogy is hívják? Olyan ritka neve van.

- Mensiki.

- Ja igen, Mensiki.

- Ő nem a barátom. Csak nemrég ismerkedtünk meg.

- Mindegy - mondta.

- Szóval mi van vele?

Rám hunyorított. Aztán egy egészen kicsit lehalkította a hangját.

- Szerintem titkol valamit.

- Például micsodát?

- Azt nem tudom. De nem hinném, hogy ma délután csak véletlenül ugrott volna be ide. Az az érzésem, hogy nagyon is megvolt az oka, amiért eljött.

- Mondjuk milyen oka lehetett? - Fejbe kólintott, mennyire éles megfigyelőképessége van.

Nyugodt tekintettel nézett a szemembe, miközben válaszolt:

- Azt már nem tudom. A tanár úr sem tudja?

- Nem, fogalmam sincs - hazudtam, és imádkoztam, azokkal a szemekkel nehogy átlásson a szitán. Sohasem tudtam jól hazudni. Azonnal kiül az arcomra, ha kitalált történettel állok elő. Viszont ez nem az a helyzet volt, hogy kitálalhattam volna neki az igazságot.

- Komolyan?

- Komolyan - mondtam. - Fel sem merült bennem, hogy ma eljön hozzám.

Úgy tűnt, Marié mindenesetre hitt nekem. És tényleg, Mensiki nem említette, hogy ma beugrana, és engem is váratlanul ért, amikor egyszer csak megjelent. Tehát nem hazudtam.

- Olyan furcsa szeme van annak az embernek - folytatta Marié.

- Furcsa? Milyen értelemben?

- Olyan, mintha mindig akarna valamit a szeme. Mint a Piroska farkasa. Hiába fekszik nagymamának öltözve az ágyba, a szeméből rögtön kiderül, hogy ő a farkas.

Piroska farkasa?

- Tehát arról van szó, hogy valami *deprimáló* érzésed volt vele kapcsolatban?

- Deprimáló?

- Valami nem jó. Ami kárt okoz, vagy ilyesmi.

- Deprimáló - ismételte. Úgy tűnt, elraktározta valahová az emlékezete fiókjába. Mint a „derült égből ménkű”-t.

- De nem olyasmi - folytatta. - Nem hinném, hogy rossz szándék vezérli. Viszont ez a szép ősz hajú bácsi szerintem valamit rejteget a háta mögött.

- Ez egy megérzés?

Bólintott.

- Azért jöttem ide, hogy a tanár úr is megerősítse. Gondoltam, hátha tud valamit Mensiki úrról.

- A nagynénéd is így vélekedik vajon? - kérdeztem vissza, hogy kikerüljem a kérdést.

Kissé oldalra billentette a fejét.

- Nem, ő nem így gondolkodik. Neki nem nagyon vannak negatív érzelmei másokkal szemben. És különben is, őt Mensiki úr érdekli. Van némi korkülönbség közöttük, de jól néz ki, és jól öltözködik, meg látszik, hogy tök gazdag, ráadásul egyedül él...

- Tetszik a nagynénédnek Mensiki?

- Szerintem igen. Úgy élvezte, amikor vele beszélt. Derűs volt az arca, és a hangja is izgatottabban csengett. Nem olyan volt, mint szokott. És Mensiki úrnak is meg kellett éreznie rajta ezt a különbséget.

Erre nem mondtam semmit, csak megint töltöttem teát a csészéinkbe. Aztán bele is kortyoltam a magaméba.

Marié egy darabig elgondolkodva ült. - Csak azt nem értem, honnan tudta Mensiki úr, hogy mi ma itt vagyunk. A tanár úr mondta meg neki?

Óvatosan válogattam meg a szavaimat, hogy a lehető legkevésbé hazudjak.

- Szerintem nem állt szándékában ma itt találkozni a nagynénéddel. Abból gondolom, hogy amikor megtudta, hogy itt vagytok, rögtön el is akart menni, csak én visszatartottam. *Véletlenül* épp feljött hozzám, a nagynéned pedig *véletlenül* épp nálam volt, és csak azután kezdett érdeklődni iránta, hogy meglátta. Nagyon vonzó nő ám a nagynéned.

Nem úgy tűnt, mint akit sikerült maradéktalanul meggyőznöm, de nem is feszegette tovább a kérdést. Egy darabig töprengő arccal könyökölt az ebédlőasztalon.

- Mindenesetre elmentek hozzá a jövő vasárnap, igaz? - folytattam.

Marié bólintott.

- Igen. Hogy megmutassa a portrét, amit a tanár úr festett. És a nagynéném alig várja. Mármint a vasárnapot, amikor elmegyünk Mensiki úr házába.

- A nagynénédnek is kell egy kis szórakozás. Itt él fenn a hegyen, ahol alig lézeng pár ember, és nyilván nincs módja férfiakkal ismerkedni, mint akkoriban, amikor még bent élt a városban.

Akikava Marié szorosan összezárta az ajkát. Egy kis idő múlva előhozakodott valamivel:

- A nagynénémnek volt egy komoly kapcsolata. Sokáig jártak azzal a férfival, még amikor Tokióban titkárnősködött, azelőtt, hogy idejött volna. De aztán történt ez-az, és nem ment tovább a dolog, viszont a nagynénémet nagyon megrázta. Ez is közrejátszott abban, hogy anyukám halála után hozzánk költözött. Persze ezt nem tőle hallottam.

- És most ugye nincs senkije?

Marie bólintott.

- Azt hiszem, most nem jár senkivel.

- Téged pedig aggodalommal tölt el, hogy a nagynénédnek mint nőnek egyáltalán eszébe jut remélni valamit Mensikitől, ugye? És azért jöttél, mert ezt meg akartad beszélni velem. Erről van szó, nem igaz?

- Maga szerint Mensiki úr el akarja csábítani a nagynénémet, vagy nem?

- Elcsábítani?

- Szóval, hogy nem komoly szándékkal.

- Hát azt én sem tudom megmondani - feleltem. - Annyira azért nem ismerem. De különben is, még csak ma délután látták egymást először a nagynénéddel, és az égvilágon semmi sem történt egyelőre. Az ilyesmi két emberen múlik, és folyamatosan változik az események függvényében. Előfordul, hogy egy aprócska szívdobbanásból hatalmas vihar támad, és persze a fordítottja is.

- Csakhogy nekem van egy tippem - jelentette ki.

Hiába nem volt különösebben alapja, úgy voltam vele, hogy készpénznek vehetem a tippjét. Ugyanis nekem is ez volt a tippem. Válaszoltam hát:

- És aggódsz, nehogy történjék valami, ami miatt a nagynéné még egyszer komoly lelki sebeket szerezne.

Marié biccentett.

- Nem túl óvatos természetű, és nem szokott hozzá, hogy megbántsák.

- Kicsit úgy hangzik, mintha te vigyáznál rá - jegyeztem meg.

- Bizonyos értelemben - felelte Marié elkomolyodva.

- És veled mi a helyzet? Te hozzá vagy szokva, hogy megsebezzenek?

- Nem tudom - felelte. - De legalább nem szoktam szerelmes lenni.

- Valamikor leszel az is.

- De most még nem. Amíg meg nem nő a mellem.

- Nem hinném, hogy olyan sokáig kéne várni.

Elfintorodott. Nyilván nem hitt nekem.

Ekkor viszont hirtelen szöget ütött a fejembe egy aprócska kétség. Mi van akkor, ha Mensiki főleg azért akar közeledni Akikava Sókóhoz, hogy biztosíthassa a kapcsolatot Mariéval?

Mensiki azt mondta nekem Akikava Mariérői, hogy „Honnan tudhatnék bármit is megállapítani egyetlen rövid találkozásból? Sokkal több időre van szükségem."

Akikava Sóko Mensiki számára fontos közvetítő szerepet játszik, hogy a továbbiakban is találkozhasson Mariével, mivel gyakorlatilag ő a gondviselője. Ehhez viszont arra van szükség, hogy Mensiki többé-kevésbé függésben tartsa a nőt, ami egy hozzá hasonló kaliberű férfi esetében nem nevezhető különösebben nehéz feladatnak. Ennek ellenére én nem akartam azt gondolni, hogy efféle hátsó szándék vezérli. Lehet, hogy a Kormányzónak van igaza, aki azt mondta, hogy ennek az embernek muszáj mindig készülnie valamire. De az én szememben azért nem tűnt annyira manipulatívnak.

- Elég jól néz ki ám a háza - mondtam Mariénak. - Nagyon érdekes, vagy hogy is mondjam, mindenesetre nem származik belőle károd, ha vetsz rá egy pillantást.

- A tanár úr járt már nála?

- Csak egyszer. Meghívott vacsorára.

- Itt van a völgyön túl?

- Nagyjából szemben velünk.

- Látszik innen?

Úgy csináltam, mintha gondolkoznék. - Igen, nem nagyon, de látszik.

- Szeretném megnézni.

Kivittem a teraszra, és megmutattam neki a völgy túloldalán magasodó hegyet meg a rajta álló rezidenciát. A kerti lámpák mint elegáns tengeri sétahajót úsztatták a fehér épületet az éjszakában. Még néhány ablakban égett a lámpa, egyik sem hivalkodóan, csak tompa fénnyel.

- Az a nagy fehér ház? - döbbent meg Marié. És jól végigpásztázta az arcomat. Aztán egy szót sem szólt, csak visszafordította tekintetét a távolba. - Tőlünk is jól látszik. Kicsit ugyan más szögből, mint innen. Régóta foglalkoztatott, hogy vajon miféle alak lakhat egy olyan helyen.

- Hát elég feltűnő egy épület - mondtam. - Mindenesetre az Mensiki úr háza.

Marié majd kiesett a korláton, úgy bámulta jó sokáig. Fölötte néhány csillag pislákolt. A szél nem fújt, és egy kisebbfajta, tömör felhő állt egy helyben az égen. Olyan volt, mint egy színpadi díszletfelhő, amelyet jó erősen odaszögeltek a furnérlemezből készült háttérre. Amikor a kislány időnként oldalra hajtotta a fejét, egyenes haja szépen csillogott a rávetülő holdfényben.

- Mensiki úr tényleg egyedül lakik abban a házban? - fordult hozzám Marié.

- Igen. Egyedül lakik abban a hatalmas épületben.

- Nincs felesége?

- Állítólag soha nem házasodott meg.

- Mit dolgozik?

- Nem tudom pontosan. Azt mondta, tág értelemben véve adatokkal kereskedik. Talán valami informatikával kapcsolatos dolog. De jelenleg nincs fix munkája. Eladta a cégét, és abból él, meg a részvényei osztalékából. Ennél többet én sem tudok.

- Nem dolgozik? - ráncolta Marié a homlokát.

- Ő maga mondta. Meg, hogy nem nagyon jár el otthonról.

Könnyen lehet, hogy Mensiki most is minket néz a nagy teljesítményű távcsövével, ahogy innen bámuljuk a házát. Vajon mire gondol, ha meglát minket így kettesben, késő este a teraszon?

- Lassan nem ártana hazamenned - mondtam Mariénak. - Már elég késő van.

- Most Mensiki úrtól függetlenül - motyogta, mintha titkot árulna el -, én nagyon örülök, hogy a tanár úr megfest engem. Ezt mindenképpen el szerettem volna mondani. Nagyon kíváncsi vagyok, milyen lesz!

- Remélem, jól fog sikerülni - szerénykedtem. És eléggé meghatódtam a szavain. Ez a kislány meglepően nyílt tud lenni, ha festészetről van szó.

Kikísértem a bejáratig. Felvette a szűk szabású, vékony tollkabátját, és szemébe húzta az indiansos baseballsapkáját. Olyan lett, mint egy kisfiú.

- Elkísérjelek egy darabig? - kérdeztem.

- Nem kell. Ismerem a járást.

- Akkor találkozunk a jövő vasárnap!

Csakhogy nem ment el rögtön, hanem egy ideig még fél kézzel az ajtófélfát támasztotta.

- Csak egyvalamit nem értek - szólalt meg -, a csengettyűvel kapcsolatban.

- Mi van vele?

- Amikor idefelé jöttem, mintha csengőszót hallottam volna. Szerintem ugyanolyan hangja volt, mint a műtermében lévőnek.

Hirtelen elakadt a szavam. Marié meredten bámult rám.

- Merrefelé? - kérdeztem.

- Ott az erdőszélen. A szentély mögül hallatszott.

Hegyeztem a fülem a sötétség felé. De csengőszót nem hallottam. Semmilyen hangot sem. Csupán az éj csendje nehezedett a környékre.

- Nem féltél? - kérdeztem.

Marié nemet intett.

- Nincs mitől félni, ha nem mi megyünk a baj elé.

- Várnál itt egy kicsikét? - hagytam meg neki, és besiettem a műterembe. A csengettyűt, amelynek a polcon kellett volna lennie, már nem találtam ott. Eltűnt onnan.

36

A fő, hogy egyáltalán ne beszéljünk a játék szabályairól

Miután hazaküldtem Akikava Mariét, visszatértem a műtermembe, felkapcsoltam minden lámpát, és végignéztem a helyiséget a legutolsó szegletéig. A régi csengettyűt mégsem találtam sehol. Valahova eltűnt.

Mikor is láttam legutóbb? Akikava Marié, amikor a múlt vasárnap először járt nálam, levette a polcról, és megrázta. Aztán vissza is tette a helyére. Erre élénken emlékeztem. Utána vajon láttam még? Képtelen voltam visszaemlékezni. Egész héten alig tettem be a lábam a műterembe, mivel ecset sem volt a kezem

ben. Félig megfestettem ugyan A *fehér Subaru Forester-es férfit,* de a munka megfeneklett, Akikava Marié portréjába pedig még bele sem kezdtem. Szóval úgymond alkotói hullámvölgyben jártam.

És mire ráeszméltem, a csengettyű eltűnt.

Akikava Marié pedig hallotta a hangját a szentély mögül, amikor keresztülvágott az erdőn. Valaki visszavitte volna a verembe? Most nekem oda kéne mennem, és megbizonyosodnom róla, hogy tényleg onnan ered-e a hang, vagy sem?

Csakhogy nekem sehogy sem akaródzott egyedül behatolni a koromsötét cserjésbe. Aznap annyi váratlan dolog történt egymás után, hogy kissé el is fáradtam. Mondjon akárki akármit, én a napi meglepetésadagomat már abszolváltam.

Kimentem a konyhába, jeget vettem elő a hűtőből, beledobtam néhányat egy pohárba, és whiskyt töltöttem rá. Még csak fél kilenc volt. Akikava Marié vajon baj nélkül vágott keresztül az erdőn, aztán az „átjárón", és hazaért már? Bár kizárt, hogy gond legyen. Ez nem olyan nagy ügy, hogy nekem izgulnom kelljen miatta, hiszen állítása szerint kiskorától fogva folyton ezen a környéken bóklászik. És amúgy is sokkal strammabb kislány, mint azt az ember kinézné belőle.

Ráérősen megittam két pohár skót whiskyt, elropogtattam néhány kekszet, aztán fogat mostam, és lefeküdtem aludni. Előfordulhat, hogy éjszaka megint felébreszt majd a csengettyű. Hajnali kettő táján, mint régebben. De mindegy, azért majd fájjon akkor a fejem. Végül azonban semmi sem történt. Legalábbis valószínűleg nem. Mélyen aludtam másnap reggel fél hétig anélkül, hogy egyetlenegyszer felriadtam volna.

Amikor kinyitottam a szemem, kint esett az eső. Hideg zápor volt, mintegy éreztetve az elkerülhetetlenül közeledő tél érkezését. Csendes, makacs csapadék. Úgy esett, mint azon a márciusi napon, amikor a feleségem előhozta, hogy szakítsunk. Amíg ő beszélt, én elfordítottam a fejem, és az esőt bámultam az ablakból.

Reggeli után felvettem a nejlonponcsómat és egy esősapkát (mindkettőt egy hakodatei sportboltban vettem, amikor úton voltam), és becsörtettem a cserjésbe. Esernyőt nem vittem. Megkerültem a szentélyt, és félig elhúztam a veremről a deszkatetőt, amivel befedtük. Zseblámpával alaposan

átvizsgáltam az egész üreget, de teljesen üresnek találtam. Sem a csengettyű, sem a Kormányzó nem volt benne. De rászántam magam, hogy a biztonság kedvéért lemászom az aljára, oda volt készítve a létra. Még soha nem voltam lent. A fém minden lépésnél meghajlott a testem súlya alatt, és elég aggasztóan nyikorgóit. De végül semmit sem találtam. Csak egy üres gödör volt az egész.

Szabályos kerek formája miatt első látásra kút is lehetett volna, csak ahhoz túl nagy volt az átmérője. Vízhúzáshoz elég lett volna kisebbet ásni. A köveket meg túl precízen és szorosan rakták körbe a falán. A kertépítő is megmondta.

A gondolataimba temetkezve jó ideig csak álltam ott egy helyben. A fejem felett félhold alakban látszott az ég egy szelete, így nem volt olyan erős bezártságérzetem. Lekapcsoltam a zseblámpát, nekidőltem a nedvességtől elszürkült kőfalnak, hallgattam a fejem felett egyenetlenül csepegő eső hangját, és behunytam a szemem. Magam sem tudtam pontosan, hogy min gondolkozom, mindenesetre erősen törtem a fejem valamin. Egyik gondolat hozta a másikat, az pedig a következőt. De hogy í is mondjam, valahogy nagyon fura érzés volt. Hogy lehetne megfogalmazni? Olyasmit éreztem, mintha épp a gondolkozás művelete szippantott volna be magába tetőtől talpig. A magam módján gondolkodom, élek és tevékenykedem, de ugyanígy a veremnek is megvannak a saját gondolatai, él és mozog. Lélegzik, tágul és szűkül. Ez volt a benyomásom. Es az én gondolataim gyökerei a sötétségben összegabalyodtak a vereméivel, és a fák nedvei együtt áramlottak bennük. Az Én és a Más egybefolyt, mint a kikevert festék, és egyre jobban össze! mosódott a kettő határa.

Aztán végül rám tört az érzés, hogy a falak kezdenek szűkülni. Mellkasomban rekedten kopogott a szívem. Még a szívbillentyűim

nyíló-záródó hangát is pontosan hallani véltem. Mintha a halál utáni világba tartanék, olyan dermesztő volt az egész. Bár egyáltalán nem volt visszataszító ez az úti cél, egyelőre semmi keresnivalóm nem volt ott.

Akkor hirtelen magamhoz tértem, és megálljt parancsoltam elszabaduló gondolataimnak. Visszakattintottam a zseblámpát, és körbevilágítottam. A létra ott volt a falnak támasztva. A fejem felett ugyanúgy látszott az ég. Amikor megláttam, megkönnyebbülten lélegeztem fel. Nem lett volna meglepő, ha eltűnik az ég, és nyoma vész a létrának - gondoltam. Itt bármi megtörténhet.

Egyenként markoltam a fokokat, olyan óvatosan kapaszkodtam felfelé. És csak ahogy felértem a felszínre, és mindkét lábammal stabilan álltam a nedves földön, akkor tudtam végre normálisan levegőt venni. A szívem is egyre kevésbé kalapált, kezdett megnyugodni. Még egyszer benéztem a verembe. Minden talpalatnyi helyet bevilágítottam a zseblámpa fényével. A gödör újra a szokásos arcát mutatta. Nemhogy nem élt és nem gondolkodott, de nem is mentek össze a falai. Csak csendben áztatta az alját a november közepi hideg eső.

Visszahúztam a fedőt, és sorba raktam rá a köveket nehezéknek. Egészen pontosan úgy, ahogy voltak. Ha valaki megint elmozdítaná őket, akkor azonnal észre fogom venni. Megigazítottam a sapkámat, és visszamentem az úton, amin jöttem.

De vajon hová tűnt a Kormányzó? Ezen gondolkoztam, miközben az erdei ösvényen lépkedtem. Már jó két hete nem is láttam. Érdekes módon kezdett hiányozni, hogy ilyen sokáig nem került elő. Hiába volt teljesen megmagyarázhatatlan jelenség, hiába beszélt igencsak furcsán, és hiába nézte végig a

szeretkezéseimet a beleegyezésem nélkül, egyszer csak azon vettem észre magam, hogy mintha kezdtem volna megkedvelni ezt a kardot viselő kis emberkét. Reméltem, hogy nem történt valami baja.

Amikor hazaértem, bementem a műterembe, leültem arra a megszokott, régi, támlátlan faszékre (feltehetően Amada Tomohiko is ezt használta, amikor dolgozott), és hosszasan szemléltem a falon lógó *A kormányzó halálát*. Amikor nem tudtam, mitévő legyek, gyakran a végtelenségig bámultam a képet. Nem lehetett ráunni. Ennek a nihongának egy múzeum legféltettebb kincsei között lenne a helye. Ahelyett itt lóg ennek a szűk kis műteremnek a sima falán, és teljesen kisajátítom. Korábban pedig senki sem láthatta, mert el volt rejtve a padláson.

Ez a kép nagyon el akar panaszolni valamit, ahogy Akikava Marié mondta. Tisztára, mint amikor egy madár ki akar szökni szűk kalitkájából a szabadba.

Minél többet néztem ezt a képet, annál biztosabb voltam b benne, hogy Marié megjegyzése telitalálat. Igaza volt. Valami tényleg teljes erejéből küzd itt, hogy kijusson erről a helyről, ami fogva tartja. Szabadságra és tágasabb térre vágyik. Valószínűleg ez az, ami annyira erőteljessé teszi: a benne lévő erős akarat. Még akkor is, ha azt már nem tudnám megmondani, konkrétan mit jelent a madár vagy a kalitka.

Aznap muszáj volt rajzolnom valamit. Éreztem, ahogy egyre erősödik bennem a vágy az alkotásra. Mint a délutáni dagály, fokozatosan duzzadt nagyobbra és nagyobbra. De Akikava Marié portréjához nem volt kedvem. Az még túl korai lenne. Várok vele jövő vasárnapig. És nem akaródzott az állványra tenni megint A *fehér Subaru Forester-es férfit* sem. Valami baljós erő rejtőzött benne, ahogy Akikava Marié is megállapította.

Elő volt készítve az állványra egy új, közepesen finom felületű vászon, hogy majd arra festem meg a lányt. Elhelyezkedtem az előtte lévő ülőkén, és hosszasan farkasszemet néztem ezzel az ürességgel. De nem jöttem rá, hogy mit is kéne oda festenem. Az üresség továbbra is csak üresség maradt, semmi más. És akkor most mit csináljak vele? Addig agyaltam rajta, míg végre-valahára leesett, mit is akarok én formába önteni.

Eljöttem a vászontól, és elővettem a nagyalakú vázlatfüzetemet. Leültem a műterem padlójára, nekidőltem a falnak, törökülésbe helyezkedtem, és rajzolni kezdtem a kővermet. Nem a szokásos 2B-s, hanem HB-s ceruzát használtam. A titokzatos gödör a cserjésben, amelyik a kőhalom alól bukkant elő. Rekonstruáltam a fejemben az imént látott képet, és amennyire csak tudtam, aprólékosan kezdtem kidolgozni. Lerajzoltam a megmagyarázhatatlanul szorosan illesztett kőfalat, a nyílás körüli talajt és a szép mintába rendeződve rátapadt ázott faleveleket. A japánfű bokrait a nehéz gép lánctalpai taposták össze, és hiába rejtették eddig a vermet, most laposan terültek el a földön.

Amíg ezt a képet rajzoltam, megint rám tört az a fura érzés, hogy kezdek eggyé válni a cserjésben lévő veremmel. Kétségtelenül ő akarta, hogy lerajzolják. Méghozzá pontosan és a lehető legrészletesebben. Én pedig csak szót fogadtam, és szinte öntudatlanul mozgattam a kezemet. Amit pedig közben éreztem, az az alkotás zavartalan, tiszta öröme. Ki tudja, mennyi idő telt el így, de amire észrevettem magam, már fekete ceruzavonalakkal borítottam a vázlatfüzet egész oldalát.

Kimentem a konyhába, megittam néhány pohár hideg vizet, megmelegítettem a kávét, kitöltöttem a bögrémbe, és azzal a kezemben tértem vissza a műterembe. Feltettem az állványra a

nyitott vázlatfüzetet, leültem a kisszékre, hogy most távolabbról újra megnézzem a rajzomat. Az erdei kerek gödör volt rajta, a végletekig precízen, valósághűen ábrázolva. Azt sugallta, mintha tényleg élne az a verem. Vagyishogy mintha az igazinál jobban élne. Felkeltem a székről, közelebb mentem, hogy megfigyeljem, aztán más szögből is megvizsgáltam. Közben pedig észrevettem, hogy egy női nemi szervre emlékeztet. A lánctalpak taposta japánfű csomói pont úgy néztek ki, mint a fanszőrzet.

Megcsóváltam a fejemet. És persze nem tudtam megállni, hogy el ne vigyorodjak. Tisztára, mint egy freudi értelmezés, csak rajzolt formában. Már szinte hallom is valamelyik nagyfejű kritikus okoskodását: „Akaratlanul is egy magányos női nemi szervre asszociálunk erről a földbe vájt sötét nyílásról, amely a művész tudatalattijából feltörő emlékek és vágyak reprezentációjaként funkcionál", vagy valami ilyesmi. Szörnyű.

Viszont ennek ellenére a gondolat nem akart kimenni a fejemből, hogy az a titokzatos kerek lyuk az erdőben valahogy összefüggésben van egy női nemi szervvel. Ezért aztán, amikor nem sokkal később megszólalt a telefon, már a csörgéséből megsejtettem, hogy a férjezett barátnőm hív.

És tényleg ő keresett.

- Figyi, hirtelen lett néhány szabad órám, felmehetek most hozzád?

Rápillantottam az órára. - Nyugodtan. Akár együtt is ebédelhetünk.

- Akkor veszek valami nem túl macerásat - mondta.

- Az jó ötlet. Reggel óta dolgozom, nem csináltam semmi kaját.

Letette. Bementem a hálószobába, szépen megágyaztam, a padlóról felszedegettem a szanaszét szórt ruhákat, összehajtogattam őket, és betettem a szekrényfiókba.

Elmosogattam és elpakoltam a reggelihez használt edényeket, amelyek a mosogatóban voltak.

Utána átmentem a nappaliba, és szokás szerint Richard Strauss A *rózsalovagját* (Solti György vezényletével) tettem fel a lemezjátszóra, és a kanapén olvasva vártam, hogy megjöjjön a barátnőm. Aztán hirtelen eszembe jutott, hogy vajon mi a csudát olvashatott Akikava Sóko. Miféle lehet az a könyv, ami annyira beszippantja őt?

A barátnőm 12 óra 15 perckor érkezett meg. Piros Minije megállt a ház előtt, ő pedig kiszállt a kocsiból, kezében egy élelmiszerbolt papírszatyrával. Az eső továbbra is hangtalanul esett, de ő nem használt ernyőt. Sárga esőkabátja volt, föltette a kapucniját, és gyors léptekkel a házhoz sietett. Kinyitottam a bejárati ajtót, a zacskót kivettem a kezéből, és egyből be is vittem a konyhába. Az esőkabát alatt a barátnőm üde fűszínű garbót viselt. Alatta pedig szép ívben domborodott a melle. Ha nem is volt akkora, mint Akikava Sókóé, azért épp megfelelő méretű.

- Reggel óta megállás nélkül dolgoztál?

- Mondom - feleltem. - De nem megrendelésre. Kedvem támadt rajzolni valamit, és csak úgy rajzolgattam, ami eszembe jutott.

- „Ahogy a kedvem hozza…”

- Hát igen - nyugtáztam az irodalmi idézetet.

- Nem vagy éhes?

- Nem annyira.

- Még szerencse - könnyebbült meg. - Akkor az ebéd ráér utána is?

- Persze - feleltem.

- Hogyhogy ma ennyire kezdeményező vagy? - kérdezte egy kis idő múlva az ágyban.

- Nem is tudom - tűnődtem. Talán azért, mert reggel óta teljes gőzzel rajzoltam egy földbe vájt, szűk, alig két méter átmérőjű furcsa gödröt. Munka közben pedig egyre inkább úgy tűnt, hogy a kép egy női nemi szervet ábrázol, miáltal nem kis mértékben felkorbácsolódott bennem a szexuális vágy... Hát, szóval ez az, amit nem adhatok elő neki. - Rég láttalak, biztosan amiatt kívánlak annyira - igyekeztem szalonképesebben fogalmazni.

- Jólesik, hogy ezt mondod - cirógatta a mellkasomat az ujja hegyével. - De igazából persze szívesebben lennél egy fiatalabb csajjal, nem?

- Eszem ágában sincs - válaszoltam.

- Komolyan?

- Fel sem merült bennem soha. - És ez igaz volt. A vele való szeretkezést egész egyszerűen nagyon élveztem, és eszembe sem jutott, hogy rajta kívül valaki mással is szeretnék ilyesmit. (Persze Juzuval mindez egészen másképp zajlott.) a Ettől függetlenül nem akartam beavatni abba, hogy mostanában Akikava Marié portréján dolgozom, mivel gyanítottam, biztosan féltékeny lesz, amiért egy gyönyörű tizenhárom éves kislány a modellem. A nők, akárhány évesek, minden életszakaszukban épp nehéz korban vannak. Legyen egy nő harminc vagy negyvenegy, folyton van vele valami. Ez volt az egyik tanulság, amit a másik nem terén szerzett eddigi kevéske tapasztalatom alapján sikerült levonnom a saját káromon.

- Szerinted nem fura dolog valahogy a férfi-nő kapcsolat? - kérdezte a barátnőm.

- Fura, de milyen értelemben?

- Hát hogy itt vagyunk mi, így együtt. Most ismerkedtünk meg nemrég, aztán itt ölelgetjük egymást totál meztelenül. Teljesen

védtelenül, szégyenkezés nélkül. Az ilyesmi, ha jobban j belegondolunk, azért elég fura, nem?

- De, lehet - helyeseltem halkan.

- Hallod, vegyük úgy, hogy ez egy játék. Ha nem is teljesen, de valami olyasféle. Mert anélkül nem tudom értelmesen elmagyarázni.

- Oké, úgy veszem - feleltem.

- Jó, és egy játékhoz kellenek szabályok, nem igaz?

- Igen, azt hiszem, kellenek.

- A baseballnak is, a focinak is vaskos szabálykönyve van, amiben a legkisebb megkötéseket is egyenként megszövegezték, és a bírónak meg a játékosoknak meg kell jegyezniük mindet. Anélkül nincs meccs. Igaz?

- Így van.

Ekkor egy kis szünetet tartott. Megvárta, míg biztosan rögzül a fejemben a kép.

- Na, szóval azt akarom kérdezni, hogy mi ennek a játéknak a szabályairól beszéltünk-e egyszer is normálisan? Igen, vagy nem?

Gondolkoztam egy kicsit, mielőtt válaszoltam. - Azt hiszem, nem.

- Pedig a valóságban egy nem létező szabálykönyv alapján játszunk. Ugye?

- Hát, így megfogalmazva, úgy tűnik, igen.

- Tehát röviden szerintem a következőről van szó - folytatta. - Én játszom a saját játékomat az általam ismert szabályok alapján. Te pedig az általad ismertek alapján. És mindketten ösztönösen tiszteljük a másik szabályait. És hacsak nem ütköznek a szabályaink, valami nagy kavarodást okozva, a játék gond nélkül megy tovább a maga útján. Ez a helyzet, nem?

Ezen elgondolkoztam egy kicsit.

- De, lehet. Mi alapvetően tiszteletben tartjuk egymás szabályait.

- Viszont egyúttal, legalábbis szerintem, ez nem is annyira tisztelet vagy bizalom, mint inkább jó modor kérdése.

- A jó modoré? - ismételtem meg a szavait.

- Fontos dolog a modor.

- Ebben igazad lehet - ismertem el.

- Viszont ha egyszer csak rosszul működik akár a bizalom, akár a tisztelet vagy a jó modor, akkor a szabályaink összecsapnak, a játékot nem lehet tovább gördülékenyen folytatni, mi pedig kénytelenek leszünk félbeszakítani a meccset, és új, közös szabályokat állítani. Vagy egyszerűen befejezni a meccset, aztán elhagyni a pályát. És mondanom sem kell, igen fontos kérdés, hogy melyiket választjuk.

Hát pont ez történt az én házasságommal, gondoltam. Nekem félbe kellett hagynom a meccset, és csendben elkullogtam a pályáról. Azon a hideg, eső áztatta márciusi vasárnap délutánon.

- És most te - kezdtem bele - szeretnéd, ha fognánk magunk, és elbeszélgetnénk a meccs szabályairól?

Megrázta a fejét.

- Nem, te semmit sem értesz. Én azt akarom, hogy a meccs szabályairól egy megveszekedett kukkot se ejtsünk. Pont azért tudok előtted ennyire kitárulkozni. Nem bánnád, ha így tennénk?

- Én ugyan nem bánom - feleltem.

- Tehát bizalom és tisztelet. És különösképpen jó modor.

- Különösképpen jó modor - ismételtem.

Kinyújtotta a kezét, és megmarkolta a testem egy darabkáját.

- Megint kemény - suttogta a fülembe.

- Talán mert hétfő van - közöltem.

- Mi közük ehhez a napoknak?

- Talán, mert reggel óta esik az eső. Talán, mert közeledik a tél. Talán, mert kezdenek felbukkanni a vándormadarak. Talán, mert gazdag a gombatermés. Talán, mert a pohárban még bőven maradt egy tizenhatodnyi víz. Talán, mert a fűzöld garbód alatt gömbölyödő melled ezt hozta ki belőlem.

Jót kuncogott a szövegemen. Úgy tűnik, tetszett neki a válaszom.

Estefelé telefonált Mensiki. Megköszönte a vasárnapot. Mondtam neki, hogy semmi olyat nem csináltam, amiért hálával tartozna. Mert tényleg, én csak bemutattam őt Akikaváéknak. Ahhoz nekem már semmi közöm nem volt, hogy a továbbiakban mit hogyan intéznek, ebben az értelemben csupán kívülálló voltam. Pontosabban megköszöntem volna, ha örökre meghagynak kívülállónak (bár sejtettem én, hogy ez azért nem lesz annyira sima ügy).

- Igazából ma Amada Tomohiko ügyében telefonáltam - hozakodott elő vele Mensiki, miután végzett a köszöngetéssel. - Mert közben hozzájutottam még egy kevés adathoz.

Ezek szerint nem állította le a nyomozást. Függetlenül attól, hogy ki az, aki valójában lejárja helyette a lábát az információkért, annyi bizonyos, hogy egy ilyen alapos munka elvégeztetése rengetegbe kerül. Ez az ember zsákszám költi a pénzt minden olyasmire, amit fontosnak tart. Azt viszont nem tudtam kisakkozni, hogy miért érdeklik őt annyira Amada Tomohiko bécsi éveinek részletei, illetve mekkora jelentőségű kérdés ez számára.

- Tulajdonképpen ez nem kapcsolódik közvetlenül az Amada úr bécsi korszaka alatt történt eseményekhez - kezdett bele Mensiki -, de időben fedik egymást, és úgy vélem, hogy személyesen az ő

számára rendkívüli horderejű ügy lehetett. Ezért gondoltam, hogy biztos, ami biztos, beszámolok magának róla.

- Időben fedik egymást?

- Korábban már említettem, hogy Amada Tomohiko 1939 elején elhagyta Bécset, és visszatért Japánba. Formálisan kitoloncolták, de valójában kimentették a Gestapo karmai közül. A japán külügyminisztérium és a náci Németország külügye a háttérben egyeztetett, és arra jutottak, hogy nem kérik számon Amada Tomohiko tetteit, hanem megúszhatja annyival, hogy kitessékelik az országból. A kudarcba fulladt merényletet 1938-ban kísérelték meg, és azt bizonyos események láncolata már, mondhatni, előrevetítette ugyanabban az évben: az Anschluss és a kristályéjszaka. Az előbbi márciusban, az utóbbi novemberben történt. Ez a kettő mindenki számára világossá tette, hogy Adolf Hitlernek milyen agresszív szándékai vannak. És hogy Ausztria is a gépezet része. Kimozdíthatatlanul beékelődve. Ezt próbálta valahogy a visszájára fordítani a főleg diákokból szerveződő titkos ellenállási mozgalom, és ugyanebben az évben tartóztatták le Amada Tomohikót a merényletkísérletben való részvétele miatt. Az előzményekkel és következményekkel tehát tisztában van, ugye?

- Nagy vonalakban - feleltem.

- Szereti a történelmet?

- Nem értek nagyon hozzá, de szívesen olvasok történelmi tárgyú könyveket - mondtam.

- Akkoriban Japánban is történt néhány igen fontos esemény. Néhány életbevágó, visszafordíthatatlan és végzetes dolog. Tudja, mire gondolok?

Igyekeztem kicsomagolni az emlékezetemben azt a tudást, amelyet mostanáig nemigen vettem elő soha. 1938, szóval Sóvá

13. éve, mi a frászkarika is történt akkor? Európában kezdett komolyra fordulni a spanyol polgárháború. Ha minden igaz, akkor érte Guernicát is a szőnyegbombázás, amelyet a német Condor légió hajtott végre, és rengeteg civil áldozatot követelt. És Japánban...?

- Nem akkor volt a Marco Polo hídi incidens? - kérdeztem.

- Az az előző évben történt - felelte Mensiki. - 1937. július 7-én volt a Marco Polo hídi incidens, ami felizzította a Kína és Japán között zajló háborút. És még az év decemberében maga után vont egy fontos eseményt.

- Mi is történt az év decemberében?

- Nanking elfoglalása - esett le nekem végül.

- Igen. Vagyis a nankingi mészárlás. A japán hadsereg egy heves csata árán bevette a várost, és rengeteg embert legyilkoltak. A harcok során és utána is. A japánoknak nem volt kapacitásuk a hadifoglyok őrzésére, ezért leöldösték a fegyvert letévő katonák és a polgári lakosság nagyját. A történészek körében is vitatott, hogy pontosan hány halott volt, de megmásíthatatlan tény, hogy rengeteg civil esett a katonaság áldozatául. Egyesek négyszázezer, mások százezer kínairól beszélnek. De ugyan mondja már meg, mi a különbség négyszáz- és százezer között?

Természetesen erre nem tudtam válaszolni.

Viszont rákérdeztem: - Decemberben elesett Nanking, és legyilkoltak egy csomó embert. Mi köze mindennek Amada Tomohiko bécsi ügyéhez?

- Azt most fogom elmesélni - jelentette ki Mensiki. - 1938 novemberében létrejött az antikomintern paktum, amely által Japán és Németország félreérthetetlenül szövetségre léptek egymással, de Bécs igen távol esik Nankingtól, és feltehetőleg nem sok részletet hoztak le ott a kínai-japán háborúról. Csakhogy a

helyzet az, hogy Nanking megtámadásában egyszerű sorkatonaként részt vett Amada Tomohiko öccse, Cuguhiko. A katonai szolgálata közben kiküldték a frontra. Húszéves volt, a Tokiói Zeneakadémián, vagyis a mostani Tokiói Művészeti Egyetem Zenei Karán folytatta éppen tanulmányait. Zongoristának készült.

- Ezt nem értem. Amennyire én tudom, akkortájt az egyetemisták még mentesültek a sorozás alól - szóltam közbe.

- Úgy van, ahogy mondja. Az egyetemistáknak nem kellett bevonulniuk, amíg be nem fejezték tanulmányaikat. Hogy ennek ellenére miért sorozták be és küldték Kínába Amada Cuguhikót, arról nincsenek információink. Mindenesetre 1937 júniusában elvitték, és ő a következő év júniusáig a szárazföldi haderő közlegényeként a 6. kumamotói hadosztályban szolgált. Tokióban lakott, de Kumamotóban anyakönyvezték, ezért került a 6. hadosztályhoz. Ennek fennmaradt a dokumentációja. És az alapkiképzés után Kínába küldték, ahol decemberben részt vett Nanking lerohanásában. A következő év júniusában leszerelt, és visszament tanulni.

Némán hallgattam a történetet.

- Csakhogy kevéssel azután, hogy leszerelt és újra diák lett, önkezével vetett véget az életének. A házuk egyik padlásszobájában borotvapengével felvágta az ereit, a családtagjai holtan találtak rá. Nyár vége felé történt.

Felvágta az ereit a padláson?

- 1938. nyár vége, az azt jelenti, hogy... tehát amikor az öccse végzett magával a padláson, Amada Tomohiko még diákként Bécsben tartózkodott, igaz? - kérdeztem rá.

- Igen. A temetésre sem jött haza. Az idő tájt még nem volt olyan fejlett a légi közlekedés, kizárólag a vasút vagy a hajó

jöhetett volna szóba. Azokkal viszont úgysem érte volna el a ceremóniát.

- És ön úgy találja, hogy valamiféle összefüggés lehet az öcs öngyilkossága meg Amada Tomohiko nagyjából ugyanakkor megkísérelt bécsi merénylete között?

- Előfordulhat, hogy van, de az is, hogy nincsen - felelte. - Nyilvánvalóan csak feltételezésről van szó. Én csupán a nyers tényeket tárom fel magának, amelyekre a nyomozás során jutottunk.

- Más testvérei is voltak még Amada Tomohikónak?

- Volt egy bátyja, mert ő volt a másodszülött fiú. Hárman voltak, Cuguhiko volt a legfiatalabb. Nem verték nagy dobra a halálhírét az öngyilkosság ténye miatt, és azért sem, mert a 6. kumamotói hadosztály a rettenthetetlen hadsereg hírében állt. Szégyent hozott volna a családra, ha kiderül, hogy a frontról hazatérve önkezével vetett véget az életének valaki, aki rendben leszerelt. De mint tudja, a szóbeszéd már csak olyan, hogy nem lehet kordában tartani.

Megköszöntem neki az információkat, bár fogalmam sem volt, hogy azok konkrétan mire lesznek majd jók.

- Még egy kicsit utánajárok a dolognak - közölte Mensiki. - Szólok, ha bármit megtudok.

- Előre is köszönöm.

- Tehát akkor a jövő vasárnap déli tizenkettő után jövök legközelebb - nyomatékosította. - És elviszem a hölgyeket magamhoz, hogy megmutassam nekik a festményét. Ez ellen nincsen kifogása, igaz?

- Természetesen nincsen. Az a kép már az ön tulajdonát képezi. Szíve joga, hogy kinek mutatja meg és kinek nem.

Mensiki elnémult egy időre, mint aki keresi a legmegfelelőbb szavakat. Aztán mintha feladta volna ez irányú próbálkozását, kibökte: - Őszintén szólva néha nagyon irigylem magát.

Irigyel? Nem igazán értettem, mit is akar mondani. Elképzelésem sem volt, mi olyasmim lehet nekem, amire ő sóvároghatna. Neki mindene megvan, nekem meg semmim sincs.

- Ugyan mit irigyel bennem? - tettem fel a kérdést.

- Gondolom, maga soha nem érez így senkivel szemben, igaz? - kérdezett vissza.

Hagytam némi szünetet, míg végiggondoltam. - Valóban nem nagyon fordult még elő mostanáig, hogy bárkire is irigykedtem volna.

- Hát éppen erről beszélek.

Hát pedig már Juzu sincs mellettem - gondoltam. Őt most valahol egy másik férfi tartja a karjaiban. Időnként odáig jutok, hogy úgy érzem, magamra hagytak a világ peremén. Viszont ettől még nem akartam sohasem másnak a helyében lenni. De ezen tényleg olyan nagyon sok csodálkoznivaló lenne?

Amint letettem a telefont, leültem a kanapéra, és Amada Tomohiko öccsén járt az eszem, aki úgy ölte meg magát a padlásszobában, hogy felvágta az ereit. Persze nyilván nem ennek a háznak a tetőteréről van szó, mivel Amada Tomohiko csak a háború után vette meg ezt az ingatlant. Az öccse, Cuguhiko pedig a saját házukban vetett véget az életének. Valószínűleg az aszói szülői házban. De ettől még a padlásszoba titkos félhomálya volt az, ami összekötötte *A kormányzó halálát* a testvére halálával. Lehet, hogy véletlen csupán. Vagy az is lehet, hogy Amada Tomohiko szándékosan rejtette oda fel a képet. Akárhogy is legyen, mi késztette vajon Amada Cuguhikót, hogy közvetlenül a

leszerelése után önkezével vessen véget az életének? Azok után, hogy valahogy életben maradt a kínai front heves harcaiban, és épségben hazatért?

Felvettem a kagylót, és feltárcsáztam Amada Maszahikót.

- Nem tudnánk összefutni valamikor Tokióban? - kérdeztem. - Lassan el kéne mennem venni némi festéket meg ilyesmit. És ha már bemegyek, gondoltam, egyúttal válthatnék veled is pár szót.

- De, persze - felelte, miközben megnézte a naptárát. Végül eldőlt, hogy csütörtök dél körül találkozunk, és együtt ebédelünk. - A szokásos művészellátóba mész Jocujában?

- Aha. Kell vászon a keretekhez, és az olaj is fogyóban. Biztos nem lesz kevés cucc, szóval kocsival megyek.

- A cég közelében van egy hely, ahol viszonylag nyugodtan tudunk beszélni. Ott majd szépen megkajálunk.

Témát váltottam. - Jut eszembe, nemrég Juzu megküldte a válási papírokat, én meg visszaküldtem aláírva, a kézjegypecsétemmel lepecsételve. Szóval gondolom, nemsokára hivatalosan is kimondják a válást.

- Értem - reagált érezhetően kissé lehangolódva.

- Hát, ez van. Csak idő kérdése volt.

- Attól én még elkenődhetek rajta. Mert úgy voltam vele, hogy ti olyan jól megvagytok.

- Amíg jól mentek a dolgok, addig jól meg is voltunk - válaszoltam. Mint a régi Jaguarok. Irtó jól mennek, amíg el nem kezdődnek a bajok.

- És most mihez kezdesz?

- Semmihez. Egy darabig kihúzom így, ahogy vagyok. Jobb úgyse jut eszembe.

- Jó, de festeni legalább festesz?

- Van néhány képem folyamatban. Majd kiderül, lesz-e belőlük valami, de legalább csinálom.

- Akkor jó - nyugtázta Amada. Aztán kis tétovázás után hozzátette: - Pont jókor hívtál. Igazából nekem is beszédem van veled.

- Jó dolog?

- Mindegy, hogy jó vagy rossz, a lényeg, hogy adva van.

- Juzuhoz kapcsolódik?

- Nem telefontéma.

- Jó, akkor majd csütörtökön megbeszéljük.

Letettem a telefont, és kimentem a teraszra. Az eső már teljesen elállt. Az esti levegő kristálytiszta volt és dermesztően hideg. A felhők hasadékain túl szikrázott néhány kis csillag, mintha szerteszét szóródott jégszilánkok lennének. Több százmillió éven át el nem olvadó, kemény anyagból, amely a legeslegbelső részéig fagyott. A völgy túloldalán pedig Mensiki háza szokás szerint békésen lebegett a hűvös higanylámpások fényében.

A fényeket szemlélve a bizalomról, a tiszteletről és a jó modorról elmélkedtem. Különösen az utóbbiról. De természetesen akármennyit törtem is a fejem, semmilyen következtetést nem sikerült levonnom.

37

Mindennek megvan a jó oldala

Az Odavara agglomerációjában fekvő hegy tetejéről nem lehetett olyan gyorsan eljutni Tokióba. Néhányszor eltévesztettem az utat, amire aztán jó sok időm ráment. Az én kis használt kocsimban persze még véletlenül sem volt navigációs rendszer vagy mondjuk elektronikus autópályadíj-fizető eszköz (hálás lehettem, hogy legalább pohártartó volt benne). Először egy csomót vacakoltam azzal, hogy megtaláljam a felhajtót az Odavara-Acugi útra, aztán hiába sikerült áttérnem a Toméi gyorsforgalmiról a Fővárosira, akkora dugó volt, hogy Sibujánál lejöttem a hármasról, és az Aojama úton keresztül próbáltam elérni Jocuját. De persze a sima utak is tömve voltak, ember legyen a talpán, aki megtalálja ilyenkor a megfelelő útvonalat. Aztán még parkolót is kellett keresnem. Az idő előrehaladtával a világ egyre macerásabb hely lesz.

A jocujai művészellátóban megvettem, amit kellett, bepakoltam a kocsi hátsó ülésére, és mire leparkoltam Amada cége közelében az Aojama negyedben, már igencsak ki voltam készülve. Mint egy falusi kisegér, aki meglátogatja a városi rokonságot. Délután egy óra is elmúlt már, fél óra késésben voltam a megbeszéltekhez képest.

Odamentem a portára, és lehívattam Amadát, aki rögtön le is jött. Elnézést kértem a késésért.

- Semmi gond. - Úgy tűnt, tényleg nem bánja. - A munkám van ennyire rugalmas, és az étterem is tud várni.

Elvitt egy közeli olasz étterembe, ami egy kisebb irodaház alagsorában volt. Látszott, hogy gyakran jár oda, mert ahogy beléptünk, a pincér szó nélkül hátravitt minket egy különterembe. Se zene, se behallatszó beszélgetések zaja, csendes kis szoba volt. A falon egy egész jó tájkép lógott. Egy tengerbe nyúló földnyelv zöldje, kék ég és fehér világítótorony. Elég közhelyes téma, de legalább annyit elér vele, hogy a szemlélőnek már-már kedve támadjon felkeresni egy ilyen helyet.

Amada egy pohár fehérbort rendelt, én meg Perrier-t kértem.

- Még haza kell vezetnem Odavarába - mentegetőztem. - Nincs túl közel.

- Az igaz - felelte Amada. - De még mindig jobb, mint mondjuk Hajama vagy Zusi. Laktam egyszer egy ideig Hajamában, de onnan Tokióba és vissza nyáron kocsival maga volt a pokol. Ellepi az utakat a tenger felé igyekvők hada, mozdulni se lehet. Egy félnapos meló volt megjárni. Innen nézve Odavara felé nem dugul be annyira, szóval sima ügy.

Kihozták az étlapot, ebédmenüt kértünk. Előételnek nyers sonka, utána spárgasaláta és homáros spagetti.

- Szóval végre eljutottál odáig, hogy kedved támadt normális képeket festeni? - vágott a közepébe.

- Bizonyára azért, mert amióta egyedül vagyok, nem kell a megélhetésért dolgoznom. Szerintem azért ébredt fel bennem a vágy, hogy saját magamnak alkossak.

Maszahiko bólintott.

- Mindennek megvan a jó oldala. A legsötétebb felhőnek is ezüstösen csillog a túloldala.

- Kissé problémás ugyan egyenként megkerülgetni a felhőket, hogy ezt ellenőrizhessük.

- Jól van na, csak mint elméletet mondom - felelte.

- Amúgy szerintem az is hozzájárult, hogy odaköltöztem a hegyre. Minden körülmény adott, hogy csak a festésre koncentráljak.

- Ja, hihetetlen a csend, és nincsenek látogatók, akik elvonnák a figyelmedet. Egy átlagembernek elviselhetetlen lehet az elzártság, de sejtettem, hogy egy hozzád hasonló figura nem fog kiakadni rajta.

Kinyílt az ajtó, és letették az előételt az asztalra. Azalatt egy szót sem szóltunk.

- És valószínűleg a műterem maga is sokat számít - fűztem hozzá, amint a pincér kiment. - Szerintem van ott valami, ami felkelti az emberben az alkotásvágyat. Néha úgy tűnik, mintha az a valami lenne a ház mozgatórugója.

- Mint az embernél a szív?

- Vagy a tudat.

- Heart and mind - mélázott Maszahiko. - Bár én nem igazán bírom azt a helyet. Túlságosan átitatta az o lénye. Még most is határozottan érezni a jelenlétét. Hát nem csoda, mert amikor az apám abban a házban élt, lényegében egész napra bevackolta magát a műterembe, és csak festett ott magában. A gyerek számára meg persze szent és sérthetetlen terület volt, amit tilos megközelíteni. Lehet, hogy még mindig él bennem ez a tudat, mert hiába megyek be az épületbe, ma is igyekszem elkerülni a műtermet. Te is jobban teszed, ha vigyázol!

- Vigyázzak, de mire?

- Hát, hogy meg ne szálljon a lelke vagy akármije. Nem akármilyen lénye van ám!

- A lelke?

- Hát nevezd, ahogy akarod, olyan gerincféleség. Belső tartás. Mert mi van, ha az ilyesmi idővel beleivódik az adott környezetbe? Mint a szagrészecskék.

- És az fog engem megszállni?

- Lehet, hogy nem a legjobb a kifejezés, de szerintem tuti lesz rád valamilyen hatással. Tudod, a hely szelleme.

- Kíváncsi leszek. Én csak őrzöm itt neked a házat, és még csak nem is találkoztam soha az apáddal. Lehet, hogy ezért nem nyomaszt a dolog különösebben.

- Ja, lehet - gondolkodott el, és belekortyolt a fehérborába. - Ha nem lennék a fia, talán észre sem venném. Meg különben is, tiszta haszon, ha ez az úgymond jelenlét valamilyen módon serkenti benned az alkotás vágyát.

- Egyébként jól van az öreg?

- Nincs különösebb baja. De hát túl van a kilencvenen, szóval nem mondanám, hogy kicsattan az egészségtől, és a fejében sajnos egyre nagyobb a homály, de bottal tud járni, jó az étvágya, a látása és a fogai rendben. Képzeld, egy szál lyukas foga nincs, velem ellentétben.

- Mennyire romlott meg az emlékezőképessége?

- Már nem igazán emlékszik semmire. Például az én arcomra sem, pedig a fia vagyok. Számára nem létezik többé a család vagy a szülő-gyerek fogalma. Előfordulhat, hogy magát sem nagyon tudja megkülönböztetni másoktól. Hozzáállás kérdése, lehet, hogy így minden tiszta sor, és könnyebb az élet.

Kortyolgattam a magas üvegpohárba töltött Perrier-met, és bólintottam. Amada Tomohiko az egyszülött fia arcát sem ismeri

fel. Nyilván réges-régen a felejtés homályába vesztek már a bécsi tanulóévek eseményei.

- Mindennek ellenére viszont az a belső tartás vagy mi, amit az előbb mondtam, az stabilan megvan még az öregben - mondta Amada mély meggyőződéssel, a hangjában. - Érdekes különben, mert hiába tűnt el szinte minden emléke a múltról, az akaratereje a régi. Elég csak ránézni, hogy elhidd. Látszik, hogy mindig is pontosan tudta, mit akar. Kicsit sajnálom, hogy nekem semmit sem sikerült tőle ebből megörökölnöm, de most mit tegyek, ez van. Mindenkinek más konfigurációt osztanak le a születésekor. Sajna nem úgy van, hogy a vérrokonság egyből hozza is az ilyen tulajdonságok telepítését.

Felnéztem, és alaposan áttanulmányoztam az arcát. Ritkán fordult elő, hogy Amada ilyen őszintén kitálalja az érzéseit.

- Nem lehet könnyű neked egy közismert apával - mondtam. - Én persze el sem tudom képzelni, mert az én apám egy jelentéktelen középvállalat vezetője volt.

- Ha híres az apád, nyilván hasznod is származik belőle, de van benne olyasmi is, ami azért nem annyira szórakoztató. Szerintem inkább több, ami nem az. Szerencséd van, hogy lövésed sincs az ilyesmiről. Szabadon lehetsz az, aki vagy.

- Nekem te is úgy tűnsz, mint aki szabadon él.

- Bizonyos értelemben így van. - A borospoharát forgatta a kezében. - De egyébként meg nem.

Amadénak nem akármilyen esztétikai érzéke volt. Az egyetem végeztével egy közepes méretű reklámügynökségnél helyezkedett el, mostanra már igen jól keresett, és látszólag vidáman élte az egyedülálló nagyvárosi férfiak életét. Persze azt nem tudhattam, hogy ténylegesen mi a helyzet.

- Az apáddal kapcsolatban akartam kérdezni valamit - hozakodtam elő vele.

- De mit? Lehet, hogy hiába, mert én sem annyira ismerem őt.

- Azt hallottam, hogy volt egy Cuguhiko nevű öccse.

- Igen, tényleg volt neki egy fiatalabb testvére. Tehát elvileg a nagybátyám. De már réges-rég meghalt. Még mielőtt kitört az orosz-japán háború.

- Úgy tudom, öngyilkos lett.

Amada arca kissé elsötétült.

- Ja, ugyan ez családi titok éppenséggel, de elég régen történt, és egyébként is kiszivárgott már. Szóval szerintem nem gond, ha mesélek róla. Borotvapengével felvágta az ereit a csuklóján, úgy ölte meg magát. Fiatal volt, jó, ha húszéves.

- Lehet tudni, hogy miért végzett magával?

- Az meg miért érdekel téged?

- Meg akartam ismerni az apádat, és ahogy nézegettem az anyagokat, ez sült ki belőlük.

- Meg akartad ismerni az apámat?

- Miután láttam a képeit, és utánaolvastam az életrajzának, egyre jobban érdekelt. Tudni akartam, ki ez az ember.

Amada Maszahiko egy ideig az asztal túloldaláról pásztázta az arcomat, aztán megszólalt:

- Na jó, legyen. Szóval kíváncsi lettél az apám életére. Ennek lehet, hogy még van is valami teteje. Biztosan az sem véletlen, hogy épp te laksz most ott abban a házban.

Belekortyolt a fehérborába, és mesélni kezdett.

- A nagybátyám, Amada Cuguhiko akkoriban diákoskodott a Tokiói Zeneiskolában. Tehetséges zongorista volt. Különösen Chopinhez és Debussyhoz volt érzéke, szép jövőt jósoltak neki. Nem túl elegáns, hogy pont én mondom, de a családunkban van

itt azért némi művészi vérvonal. Jó, persze kiben mennyi csordogál. Na, szóval egyetemista korában besorozták, húszévesen. Méghozzá azért, mert valami nem stimmelt a felmentési kérelmén, amit a beiratkozáskor leadott. Ha azzal minden rendben lett volna, első körben be se vitték volna, és utána is levajaz- ták volna valahogy, mivel a nagyapámnak nagy hatalmú vidéki födbirtokosként volt beleszólása a politikába is. Csakhogy valamit elszúrtak a papírokban. A nagybátyámat is hideg zuhanyként érte. És ha egyszer a bürokrácia fogaskerekei beindulnak, nem lehet őket egykönnyen megállítani. A lényeg, hogy nem volt apelláta, behúzták, közkatona lett a gyalogosoknál, még itthon megkapta az alapkiképzést, aztán hajóra rakták, és egyszer csak a Hangcsoui-öbölben találta magát Kínában. Akkoriban a bátyja, Tomohiko, vagyis az apám, Bécsben tanult, és egy ottani híres festő tanítványa volt.

Csendben hallgattam a történetet.

- Nem volt egy erős testfelépítésű ember, viszont igen érzékeny lelkű, szóval eleve kizárt volt, hogy el bírja viselni a szigorú katonai életet és a véres csatákat. A 6. hadosztály pedig, amibe Dél-Kjúsúról verbuválták a katonákat, nem éppen a szelídségéről volt híres. Így apám nagyon elkeseredett, amikor megtudta, hogy az öccsét a várttal ellentétben besorozták, és ki is küldték a frontra. Neki középső fiúként akaratos és céltudatos természete volt, de az öccse, mint legkisebb, akit folyton kényeztettek, sokkal visszahúzódóbb és komolyabb gyerek volt. És vigyáznia kellett az ujjaira a zongora miatt. Szóval apám kiskorától fogva hozzá volt szokva, hogy meg kell védenie a három évvel fiatalabb testvérét mindenféle külső nyomástól. Gondviselőként funkcionált tulajdonképpen. Csakhogy aztán már Bécsben élt, túl messze ahhoz, hogy minden aggodalma ellenére bármi hasznot hajthatott

volna. Legfeljebb a levelekből tájékozódhatott néhanapján, hogy mi újság a fivérével.

A harctérről érkező leveleket természetesen szigorúan cenzúrázták, de voltak annyira jóban, hogy a gúzsba kötött mondatokból is ki tudta olvasni az öccse érzéseit. Az ügyesen álcázott szövegkörnyezetből nagyjából mindig kihámozta valahogy az eredeti mondanivalót. Mondjuk azt, hogy a sereg a Sanghajból Nankingba vezető úton milyen heves csatározásokat folytatott, közben mekkora vérfürdőket rendeztek, és mennyit fosztogattak. Vagy mondjuk azt, hogy milyen mély lelki sebeket szerzett mindeközben az ő finom lelkű kisöccse a töméntelen sok vérengzéstől.

Az öccse megírta neki, hogy a csapatukkal megszállt nankingi keresztény templomban volt egy fantasztikus orgona, ami teljesen épen maradt. Viszont az utána következő részt, amelyben hosszasan ecseteli a hangszert, fekete tussal kisatírozta a cenzor. (Hogy miért katonai titok egy keresztény templom orgonájának a leírása? A hozzájuk kirendelt cenzor mércéje igencsak nehezen értelmezhető: simán átengedett olyan veszélyes részeket, amelyeket egyből ki kellett volna húznia, miközben gyakran előfordult, hogy olvashatatlanná feketített olyat, ami akár maradhatott is volna.) Úgyhogy végül sohasem derült ki, hogy a szerencsétlennek módja volt-e játszani rajta egyáltalán.

- A nagybátyám 1938 júniusában egy év szolgálat után leszerelt, és rögtön el is intézte a papírokat, hogy visszamehessen az egyetemre, de az már nem történt meg, mivel megölte magát otthon a padlásszobában. Nagyszerűen kiélezett egy borotvapengét, és felvágta az ereit. Nem semmi elhatározás kellhet ahhoz, hogy egy zongorista sebet ejtsen a saját csuklóján. Ha véletlenül túl is éli, úgysem valószínű, hogy valaha játszhat

még. Amikor megtalálták, a padlás úszott a vérben. Hát nem verték nagydobra, hogy öngyilkos lett. A nyilvánosságot úgy tájékoztatták, hogy valami szívbetegsége volt vagy ilyesmi. Persze mindenki számára világos volt, hogy a nagybátyám súlyosan sérült lelkileg a fronton, az idegei ripityára mentek, és az vezetett oda, hogy önkezével vessen véget az életének. Hát nyilván, mivel fogtak egy húszéves srácot, aki addigi életében az égvilágon semmi mással nem törődött még azonkívül, hogy szépen zongorázzon, és bedobták a hullahegyek közé a nankingi csatába. Ezt manapság már traumának tekintenék, de akkoriban ugye a totál militarista társadalomban még csak létezni sem létezett se a szó, se a fogalom. Elintézték annyival, hogy tutyimutyi, beszari, és hiányzik belőle a hazaszeretet. Az idő tájt itthon az efféle gyengeséget nem tudták hova tenni, és nem is fogadták el. Szőnyeg alá söpörték legfeljebb, mint a család szégyenét.

- Búcsúlevél vagy ilyesmi nem maradt?

- De, volt - felelte Amada. - A helyzet az, hogy az asztalfiókban találtak egy igen hosszú levelet a szobájában. Vagyis hát inkább feljegyzésnek lehetett volna nevezni. Cuguhiko nagybátyám részletes leírása arról, hogy mit élt át a háborúban. De csak a szülei (tehát a nagyszüleim), a nagyobbik bátyja és az én apám olvasták, csak ők négyen. Miután apám is megnézte, ahogy hazaért Bécsből, közösen elégették.

Egy szót sem szóltam, csak vártam a történet folytatását.

- Apám soha nem volt hajlandó elárulni, hogy mi volt abban a levélben - mesélt tovább Maszahiko. - Egy hétpecsétes, sötét családi titok volt, amit jelképesen szólva, nehezékekkel ellátva mélyen a tenger fenekére hajítottak. De egyetlenegyszer részegen mégis elmondta nekem, hogy nagyjából miről szólt. Még általános iskolás voltam, és csak akkor szereztem róla tudomást, hogy volt

egy nagybátyám, aki öngyilkos lett. Hogy apámnak a pia oldotta-e meg a nyelvét, vagy egyébként is be akart avatni valamikor a sztoriba, az máig nem tiszta.

Elvitték a salátástányérokat, és kihozták a homáros spagettit.

Maszahiko pedig villával a kezében komoly tekintettel tanulmányozta egy darabig, mintha egy speciális célra készített szerszámot ellenőrizne. Csak azután szólalt meg:

- Na figyelj, igazából ez nagyon nem az a téma, amit kaja közben szeretnék megtárgyalni.

- Akkor beszéljünk valami másról - feleltem.

- Jó, miről?

- Minél kevésbé legyen köze a búcsúlevélhez.

Spagettizés közben a golfról csevegtünk. Én persze életemben nem próbáltam még, és az ismerőseim közül se űzte senki.

Azt sem tudtam, mik a szabályai. Viszont Maszahiko az üzleti kapcsolatok ápolása érdekében az utóbbi időben gyakran eljárt golfozni. Amúgy is kellett a testmozgás, szóval rászánta a pénzt, hogy megvegyen mindent, ami kell, és hétvégente a pályára vezetett az útja.

- Te biztos nem vagy képben, de ez a golf igazából eszméletlenül fura egy játék. Nincs még egy ilyen kretén sport. Semelyik másikra sem hasonlít. Vagyis magánvélemény, de szerintem nem is nagyon lehet sportnak nevezni. De az az érdekes, hogy ha egyszer megszoktad a szokatlanságát, már nincs visszaút.

Kiselőadást rögtönzött nekem a versenyek furcsaságáról, és elmesélt egy halom vicces sztorit. Maszahiko mindig is le tudta kötni a hallgatóságát, úgyhogy élveztem a műsort ebéd közben. Régen nevettünk ilyen jót együtt.

Kivitték a spagettistányérokat, és behozták a kávét (bár Maszahiko azt nem kért, helyette rendelt még egy pohár fehérbort), mi pedig visszatértünk az eredeti témánkhoz.

- Szóval a búcsúlevélnél tartottunk - fordította hirtelen komolyra a szót. - Mindenesetre apám elmondása szerint az állt benne, hogy Cuguhiko nagybátyámnak le kellett vágnia egy fogoly fejét. Kíméletlenül nyers és precíz leírás volt. Persze a közlegényeknek naná, hogy nem volt kardjuk. Neki a kezében sem volt soha, mert ugye zongorista volt a szerencsétlen. A bonyolult kották még hagyján, de fogalma nem volt, mit kezdjen egy embervágó pengével. Csakhogy a felettese a kezébe nyomott egy japán kardot, és ráparancsolt, hogy vágja le vele a rab fejét. Aki persze hadifogolynak hadifogoly volt ugyan, de egyenruha és fegyver nélkül. A tetejébe meglehetősen idős is. És állította, hogy nem katona. Összefogdosták a környékről a férfiakat, megkötözték és leöldösték őket. Megnézték a tenyerüket, ha érdes volt, bőrkeményedésekkel, akkor paraszt. Ha olyanjuk van, elengedik. Viszont akinek szép, puha keze volt, arra ráfogták, hogy hivatásos katona, aki ledobta magáról az egyenruháját, hogy a polgári lakosság közé vegyülve elmenekülhessen, tehát kinyírták és kész. Ezt kétféleképpen tehették, leszúrták bajonettel, vagy lefejezték karddal. Ha épp kéznél volt a gépfegyveres osztag, akkor egy körben lepufogtatták, elég volt felsorakoztatni őket, viszont egy mezei gyalogosba sajnálták a golyót, mivel a lőszerutánpótlás folyton akadozott, így jöttek a vágóeszközök. A hullákat meg be a Jangcéba. A folyó tele van harcsával, azok szépen eltakarították őket. Nem tudom, hogy igaz-e, de azt mondják, ennek köszönhetően az idő tájt kiscsikó méretű halat is találtak benne.

Szóval a hadnagy a nagybátyám kezébe nyomta a kardot, hogy vágja le a fogoly fejét. Egy kis nyikhaj vezérőrnagy, aki frissen végezte a tisztiképzőt. A nagybátyámnak persze nem fűlött a foga az ilyesmihez. De megnézhette volna magát, ha szembeszegül a feljebbvalója parancsának. Hogy megbüntetik, az egy dolog. A császári szárazföldi haderőnél ugyanis a felettesünk parancsa egyenesen őfelsége a császár szava. Tehát remegő kézzel nagy nehezen lesújtott, de ugye eleve nem volt túl erős, és a kard is egy olcsó tucatáru. Egy ember fejét nem lehet ám olyan könnyen lenyisszantani. Elbénázta a kegyelemdöfést, minden vérben úszott, a fogoly kínjában fetrengett a földön, szóval tényleg iszonyatos jelenet játszódott le.

Maszahiko a fejét csóválta, én némán kortyolgattam a kávémat.

- A nagybátyám utána hányni kezdett. Amikor már nem volt mit, akkor jött a gyomorsav, miután pedig az is elfogyott, levegőt öklendezett. Közben persze cikizték a többiek. A felettese jól hasba rúgta a bakancsával, hogy milyen nyámnyila egy alak. Nem volt senki, aki együttérzett volna vele. Végül összesen három fejet kellett levágnia. Hogy *gyakoroljon,* csinálja, ameddig meg nem *szokja*. A katonaságban ez amolyan beavatási szertartásnak számított. Úgy vélték, azáltal, hogy megtapasztal ilyen pokolian szélsőséges helyzeteket, attól majd igazi katona válik belőle. Csakhogy szegénynél eleve ki volt zárva, hogy igazi katona lehessen, egyszerűen nem olyan fából faragták. Arra született, hogy szépen játssza Chopint és Debussyt, és nem arra, hogy lecsapdossa mások fejét.

- Mutass nekem valakit, aki arra született, hogy lecsapdossa mások fejét!

Maszahiko megint a fejét csóválta.

- Nem tudom, hogy létezik-e olyan ember, viszont az biztos, hogy nem kevesen vannak, akik *hozzá tudnak szokni* a nyakazáshoz. Az ember már csak ilyen, sok mindenhez hozzáedződik. Pláne az extrémebb szituációkban: döbbenetesen könnyedén napirendre térünk a dolgok felett.

- Vagy elég, ha értelmet adunk neki, és legitimáljuk az adott cselekedetet.

- Így van - felelte Maszahiko. - És az esetek többségében ez nagy vonalakban meg is történik. Őszintén szólva én sem vagyok túl biztos magamban. Ha egyszer behajítanának egy olyan, erőszakon alapuló rendszerbe, mint a katonaság, és kapnék egy parancsot a felettesemtől, lehet, hogy én sem lennék elég erős ahhoz, hogy határozottan megtagadjam az engedelmességet, legyen az akármennyire következetlen vagy antihumánus utasítás.

Elgondolkodtam saját magamon. Ha én kerülnék ilyen helyzetbe, vajon hogyan viselkednék? Aztán hirtelen eszembe jutott az a különös nő, akivel együtt töltöttem egy éjszakát Mijagi tartomány egyik kikötővárosában. Az a fiatal csaj, aki szex közben a kezembe nyomta a fürdőköpenye övét, hogy azzal fojtogassam, ahogy csak bírom. Szerintem soha nem fogom elfelejteni annak a törölközőanyagú zsinórnak a tapintását, ahogy a két markomban szorítottam.

- Cuguhiko nagybátyám nem tudott szembeszállni a felettese parancsával - folytatta Maszahiko. - Nem volt meg hozzá a bátorsága. Viszont később a maga módján helyrebillentette a dolgokat azáltal, hogy megfente azt a borotvát, és véget vetett az életének. Ezért szerintem ilyen értelemben egyáltalán nem volt gyenge. Számára az volt az egyetlen út, hogy visszakapja emberi mivoltát.

- Cuguhiko halálhíre hatalmas sokként érhette apádat, aki épp Bécsben tanult.

- Képzelheted - felelte Maszahiko.

- Hallottam, hogy apád a bécsi évei alatt belekeveredett valamilyen politikai konfliktusba, és hazaküldték Japánba. Lehetett annak az ügynek köze az öccse öngyilkosságához?

Maszahiko karba tette a kezét, és gondterhelt arcot vágott.

- Azt már nem tudni, mivel az apám egy mukkot sem szólt soha a bécsi incidensről.

- Úgy tudom, hogy a lány, akivel az apád összejött, tagja volt az ellenállási mozgalomnak, és rajta keresztül vett részt egy merényletben, ami amúgy meghiúsult.

- Ja, nekem azt mesélték, hogy az egy osztrák lány volt, aki ott Bécsben járt egyetemre. Egymásba szerettek, és össze is akartak házasodni. A gyilkosság terve napvilágra került, a csajt letartóztatták, és a mauthauseni koncentrációs táborba küldték. Gondolom, ott meg is halt. Persze apámat is elkapta a Gestapo, és 1939 elején mint „nemkívánatos külföldi személyt" visszatoloncolták Japánba. Persze ezt sem tőle magától hallottam, hanem egy rokonomtól, de kellően megbízható forrásból.

- Apád vajon azért nem beszélt az ügyről semmit, mert valakik szóltak neki, hogy tartsa a száját?

- Valószínűleg az is közrejátszott. Amikor kiebrudalták az országból, nyilván nyomatékosan megtiltották neki mind a japán, mind a német hatóságok, hogy bármit is el merjen mondani bárkinek. Gondolom, a hallgatása volt az egyik alapfeltétele annak, hogy életben maradhasson. De persze ő sem igen akart beszélni róla. Hiába lett vége a háborúnak, ő továbbra is szigorúan csendben maradt, pedig már nem volt, aki elnémítsa.

Maszahiko itt tartott egy lélegzetvételnyi szünetet. Aztán folytatta:

- Bár azt hiszem, apámat valószínűleg a nagybátyám öngyilkossága is motiválhatta abban, hogy csatlakozott a náciellenes bécsi ellenállási mozgalomhoz. A müncheni egyezménnyel első körben elkerülhető volt a háború, de a Berlin-Tokió-tengely megerősítésével a világ egyre veszélyesebb irányba tartott. Apám nyilván úgy volt vele, hogy ezt a folyamatot valahol meg kéne állítani. Számára a szabadság jelentette a legtöbbet. Nagyon nem neki találták ki a fasizmust vagy a militarizmust. Biztos vagyok benne, hogy az öccse halála nagy szerepet játszott a döntéseiben.

- Ennél többet nem tudni?

- Apám nem az a típus volt, aki mesélne másoknak az életéről. Nem adott interjút újságoknak vagy magazinoknak, és nem hagyott hátra magáról semmiféle írást. Inkább olyasvalakinek mondanám, aki hátrafelé jár, hogy maradéktalanul felsöprögethesse a saját lábnyomait a földről.

Közbeszóltam:

- Aztán hazajött Bécsből, hogy a háború végéig mély hallgatásba burkolózzon, és egyetlen képet sem mutatott be.

- Igen, vagy nyolc éven át hallgatott, 1939-től ’47-ig. Közben igyekezett távol tartani magát a művészvilág berkeitől. Eleve ki nem állhatta az ilyesmit, de az sem tetszett neki, hogy sok festő szíves örömest gyártotta a háborúpárti hazafias képeket. Szerencséjére tehetős családba született, így a megélhetés miatt nem kellett aggódnia. Örülhetett, mert katonának sem vitték be a háború alatt. Mindenesetre a lényeg az, hogy miután lecsillapodtak a dolgok a háborút követő zűrzavar után, és amikor ő újra becsatlakozott a kulturális élet forgatagába, ő már Amada

Tomohiko volt, a nihongafestő. A korábbi stílusának írmagja sem maradt, egészen új technikákat tett magáévá.

- És a többi már a legendák homályába vész.

- Pontosan. A többi már legenda - mondta Maszahiko, miközben a kezével úgy hadonászott a levegőben, mintha valamit elhessegetne maga elől. Mintha a mendemondák porszemként repkednének az útjában, és akadályoznák a szabad lélegzetvételben.

Én szólaltam meg;

- De ahogy ezt hallgatom, úgy tűnik, a bécsi tanulóévek tapasztalatai mintha durván beárnyékolnák apád további életét. Függetlenül attól, hogy konkrétan mik lehettek azok.

Maszahiko bólintott.

- Ja, ezt én is így érzem. Valami történt a bécsi tartózkodása alatt, ami teljesen más irányba terelte apám karrierjét. A merénylet meghiúsulásához is nyilván hozzájárult egy csomó kilátástalan mozzanat. Olyan rémségek, amikről nem beszél az ember egykönnyen.

- Csak nem tudni, konkrétan micsodák.

- Hát azt nem. Régen sem derült ki, de mára aztán tényleg nem tudni. Most már ő maga sem tudja szerintem.

Olyan biztos ez? - jutott hirtelen eszembe. Az ember időnként elfelejt valamit, amit tudnia kéne, és felidéz olyasmit, amit elvileg már réges-rég elfelejtett. Különösen, ha a közeledő véggel néz farkasszemet.

Maszahiko kiürítette a második pohár fehérbort is, és az órájára pillantott, majd kissé összeráncolta a homlokát.

- Lassan nem ártana visszamennem az irodámba.

- Nem az volt, hogy mondani akarsz nekem valamit? - kérdeztem rá, mert hirtelen bevillant.

Ujjaival dobolt az asztalon, mint akinek szintén most esik le.

- Ja igen! Valamit el kell neked mondanom. Csak aztán elbeszéltük itt az időt az apám sztorijával. Majd legközelebb kezdek csak bele. Ne aggódj, nem egy égetően sürgős ügy!

Mielőtt felálltam volna, egyenesen ránéztem, és nekiszegeztem a kérdést:

- Miért meséltél el nekem ennyi mindent? Ilyen érzékeny családi titkokat is?

Maszahiko két kézzel az asztalra tenyereit, és egy darabig gondolkozott rajta. Aztán megvakarta a fülcimpáját.

- Hogy miért is? Elsősorban valószínűleg azért, mert nekem is tele van már a hócipőm azzal, hogy magamban kell tartanom az ilyen „családi titkokat". Már épp el is akartam mondani valakinek. Lehetőleg olyan valakinek, aki tudja tartani a száját, és nem fűződik semmi érdeke a dologhoz. Ilyen értelemben pedig te ideális hallgatóság vagy. Ráadásul az igazat megvallva én személy szerint tartozom neked, és valamilyen formában törleszteni akartam az adósságomat.

- Személy szerint micsoda? - döbbentem meg. - Milyen adósságról beszélsz?

Maszahiko rám hunyorított.

- Hát erről akartam beszélni veled. De ma már sajnos nincs módomban. Időre kell visszamennem. Találjuk ki, mikor tudunk valahol nyugodtan beszélni!

A számlát Maszahiko fizette.

- Ne izgasd magad rajta! Ennyit simán leírok - közölte. Én pedig hálás voltam a meghívásért.

Aztán hazavezettem Odavarába a Corolla kombimmal. Amikor leállítottam ezt a koszos kocsit a ház előtt, a nap már lebukóban

volt a nyugati hegy gerincénél. Egy nagy csapat varjú károgva indult a völgy túlfelén lévő fészkébe.

38

így aztán soha nem lesz belőle delfin!

Mire eljött a vasárnap reggel, nagyjából összeállt a fejemben, hogy milyen képet fogok festeni arra az új vászonra, amelyiket Akikava Marié portréjához készítettem elő. Vagyis azt nem tudtam, hogy pontosan milyet fogok végül. Csak azt, hogy *hogyan kell nekiállnom*. Egyszer csak derengeni kezdett, hogy milyen színű festéket melyik ecsettel és milyen irányban fogok felvinni a hófehér vászonra, aztán egyre határozottabban körvonalazódtak az ötletek, hogy végül tényként tekintsek rájuk. Szerettem ezt a folyamatot. Hideg egy reggel volt. Jelezte, hogy a tél már itt van a nyakunkban. Megcsináltam a kávét, és bekaptam valamit reggelire, aztán bementem a műterembe, hogy elrendezzem a szükséges í eszközöket, és odaálltam az állványra helyezett vászon elé. De a vászon előtt a vázlatfüzetem volt, amibe aprólékos ceruzarajzot készítettem a cserjésben található gödörről. Néhány nappal ezelőtt reggel, különösebb szándék vagy cél nélkül rajzoltam, csak úgy, mert úgy hozta a kedvem. Teljesen el is feledkeztem róla.

De így az állvány előtt állva, ahogy szórakozottan nézegettem a képet, egyre jobban magával ragadott a megörökített táj. A titokban feltárult rejtélyes verem a fák között. A körülötte elterülő

nedves föld és a felhalmozódó, tarka falevelek. A fák ágai közül beszüremkedő napsugarak. A fejemben ez a kép teljes színpompájában jelent meg. A fantáziám működésbe lépett, és a legapróbb részletig kiegészítette a fekete-fehér rajzot. Magamba szívtam a hely levegőjét, éreztem a fű illatát, és hallottam a madarak énekét.

A nagyalakú vázlatfüzetben aprólékosan kidolgozott ceruzarajzomon látható gödör mintha erősen csábítani próbált volna engem valamire - vagy valahová. Úgy éreztem, *azt szeretné, hogy lerajzoljam*. Igen ritkán fordul elő velem, hogy tájképet támad kedvem csinálni. Meg hát az elmúlt majd' tíz évben szinte csak embereket festettem. Talán néha jót tenne nekem egy kis tájkép. „Verem a cserjésben". Talán ez a ceruzarajz volt az előtanulmány hozzá.

Levettem a vázlatfüzetet az állványról, és becsuktam. Így csak a vadiúj, hófehér vászon maradt rajta. Az, amelyikre nemsokára rá kell kerülnie Akikava Marié portréjának.

Kevéssel tíz óra előtt, szokás szerint, a kék Toyota Prius közeledett felfelé csendesen az emelkedőn. Kinyílt az ajtaja, és Akikava Marié szállt ki belőle a nagynénjével, Akikava Sókóval. A nő hosszú, sötétszürke, halszálkás kabátot viselt halványszürke gyapjúszoknyával és mintás fekete harisnyával. Nyakába egy tarka Missoni sálat tekert. Városi elegancia késő őszre. Akikava Marié a túlméretezett, cipzáras sportdzsekije alatt egy könnyű kapucnis pulcsival, lyukas farmerban és sötétkék Converse tornacipőben, tehát nagyjából a múltkorival megegyező összeállításban érkezett. Sapka nem volt rajta. Már érezhetően lehűlt az idő, az eget vékony felhőréteg borította.

Miután kölcsönösen üdvözöltük egymást, Akikava Sóko elhelyezkedett a kanapén, szokása szerint vastag zsebkönyvet vett elő a táskájából, és átadta magát az olvasásnak. Mi pedig Akikava Mariéval hátrahagytuk őt, és átmentünk a műterembe. Én, mint mindig, a kis faülőkére ültem, Marié meg a sima étkezőszékre. Úgy két méter lehetett kettőnk között. Levette a sportdzsekijét, és összehajtogatva letette a földre. A kapucnis pulóvert is levette. Alatta két pólót viselt, egy sötétkék rövid ujjút a szürke hosszú ujjún. A melle még lapos volt. Ujjaival megfésülte nyílegyenes fekete haját.

- Nem fázol? - érdeklődtem. Volt ugyan egy régi típusú olajkályha a műteremben, de még nem gyújtottam be.

Alig észrevehetően megrázta a fejét. Szóval nem lehetett különösebben hideg.

- Ma fogok elkezdeni a vásznon dolgozni - magyaráztam. - De attól még neked nem kell csinálnod semmit. Elég, ha ott üldögélsz. A többit bízd rám.

- Semmit csinálni képtelenség! - nézett jelentőségteljesen a szemembe.

A térdemre támaszkodva bámultam vissza rá. - Ezt hogy érted?

- Hát, ha egyszer élek, lélegzem és mindenfélén jár az eszem?

- Persze - feleltem. - Természetesen annyi levegőt veszel, amennyi jólesik, és annyit gondolkodsz, amennyit akarsz. Csak azt szerettem volna mondani, hogy semmi extra tennivalód nincsen. Nekem tökéletesen elég, ha önmagadat adod.

Csakhogy Marié továbbra is egyenest a szemembe nézett. Mint akit nem lehet lerázni ilyen tessék-lássék indoklással.

- De én szeretnék csinálni valamit - közölte.

- Például mit?

- Szeretnék segíteni magának a festésben.

- Ez nagyon szép tőled, de mégis hogyan tudnál segíteni?

- Természetesen *mentálisan*.

- Aha - feleltem. De sehogyan sem tudtam elképzelni, hogy konkrétan milyen lehet ez a felajánlott mentális segítség.

Marié kifejtette: - Szeretnék valahogy belépni magába, amikor az én képemen dolgozik. Megnézném magamat a tanár úr szemén keresztül. Akkor talán jobban meg tudnám érteni a saját énemet. És utána már maga is jobban megismerne engem.

- Az nagyon jó lenne - biztattam.

- Tényleg így gondolja?

- Természetesen igen.

- De ebből kisülhet valami egészen félelmetes is!

- Hogy tisztába jössz önmagaddal?

Marié bólintott. - Inkább az, hogy önmagam alaposabb megértéséhez valahonnan elő kell kerítenem egy egészen más dolgot.

- Tehát anélkül, hogy úgymond egy külső tényezőt bevonnál, nem fogsz tudni pontos képet alkotni önmagadról?

- Külső tényezőt?

Elmagyaráztam: - Annyi, hogy A és B egymáshoz való viszonyának helyes megállapításához szükségünk van egy másik, vagyis egy C nézőpontra. Ez a háromszögelés.

Marié ezen elgondolkodott, majd egy egészen kicsit megrántotta a vállát: - Lehet.

- És előfordulhat, hogy mondjuk félelmetes az a valami, ami olyankor bejön a képbe. Ezt akartad mondani?

Marié bólintott.

- Neked volt már ilyen jellegű rossz élményed valaha?

Erre nem válaszolt.

- Ha képes leszek téged igazán jól lefesteni - folytattam -, akkor neked feltehetőleg alkalmad nyílik meglátni magadat az én szememen keresztül. Persze csak akkor, ha minden jól megy.

- Ezért van szükségünk a képekre.

- Igen, pontosan ezért. És ugyanezért az irodalomra, a zenére vagy a többi hasonlóra.

Ha minden jól megy - ismételtem meg magamban.

Kezdjünk is bele! - kértem Mariét, és az arcát nézegettem, miközben kikevertem a barnát az első vonásokhoz. Aztán kiválasztottam az ecsetet, amivel nekiállhatok.

A munka lassan, de fennakadás nélkül haladt. Felvázoltam a vászonra Akikava Marié felsőtestét. Szép lány volt, de engem elsősorban nem a szépség érdekelt. Számomra inkább az volt fontos, ami mögötte rejlett. Az a valami, ami kiegyenlíti ezt az adottságát és megalapozza az egyéniségét. Muszáj volt előkerítenem ezt a *valamit,* hogy felvihessem a vászonra. És ennek nem kell feltétlenül szépnek lennie. Megeshet, hogy csúnya. Az volt a lényeg, hogy ha valóban meg akartam találni ezt a bizonyos valamit, nem volt szabad félreismernem a lányt. Nem a nyelv vagy a logika szintjén kellett megragadnom őt, hanem figuratíve, a fény és az árnyék összességeként.

Koncentráltam, és egyre csak pakoltam a vonalakat és színeket a vászonra. Néha gyorsan, néha figyelmesen, szépen rászánva az időt. Közben Marié egy szemernyit sem változtatott az arckifejezésén, csak ült csendben a székén. De én pontosan tudtam, hogy minden akaraterejét összeszedve tartja magát. Éreztem a kisugárzásában a benne munkálkodó erőket. „Semmit csinálni képtelenség!", mint mondta. És úgy is van, ő most *csinál valamit*. Gondolom, hogy segítsen nekem. Köztem és a

tizenhárom éves lány között megkérdőjelezhetetlenül alakulóban volt egyfajta kapcsolat.

Hirtelen a húgom keze jutott eszembe. Amikor kettesben bemásztunk a Fudzsi egyik szélbarlangjába, a hűvös sötétben ő végig a kezemet szorongatta. Meleg kis ujjai meglepően erősek voltak. A kettőnk élete határozottan összekötődött. Amikor adtunk, egyúttal kaptunk is valamit. Ilyesmi csak bizonyos ideig és bizonyos helyeken fordulhat elő. Idővel megfakul és szertefoszlik. De az emléke megmarad. Az pedig életet lehel a múltba. És - ha úgy sikerül - a művészet képes az emléket formába önteni, és ezáltal megtartani. Mint ahogy Van Gogh máig megőrizte a nevesincs vidéki levélhordót a kollektív emlékezet számára.

Két órán keresztül szó nélkül összpontosítottunk mindketten, ki-ki a maga feladatára.

Én olajjal hígra kevert, egyszínű festékkel kezdtem összerakni a lány körvonalait a vásznon. Ez volt az aláfestés. Marié az ebédlőszéken kitartóan adta saját magát. Délben megszólalt a szokásos csengő a távolból. Amint meghallottam, tudtam, hogy lejárt az idő, ezért befejeztem a munkát. Letettem a palettát és az ecsetet, aztán egy jólesőt nyújtóztam ültömben. Csak akkor tűnt fel, hogy mennyire kimerültem. Mély lélegzetet vettem, hogy oldjam az erős koncentrálás feszültségét, Marié pedig csak ezután engedte meg magának a lazítást.

Az előttem fekvő vásznon Marié felsőtestének monokróm alakja bontakozott ki. A készülő portré alapszerkezete készen állt. Még csak egy elnagyolt vázlat volt csupán, de legbelül ott volt benne az a valami, ami mintegy hőforrásként biztosította, hogy ez a kép ő legyen, senki más. Egyelőre eléggé megbújt valahol a

mélyben, de ha sikerül nyakon csípnem, akkor nyert ügyem van. Csak ki kell majd pofozgatnom egy kicsit, és annyi.

A készülő képről Marié nem kérdezett semmit, azt sem kérte, hogy mutassam meg. Én sem hoztam szóba. Túl fáradt voltam ahhoz, hogy bármit is kiejtsek a számon. Egy szó nélkül léptünk ki a műteremből, át a nappaliba. A kanapén Akikava Sóko továbbra is lelkesen búj ta a zsebkönyvét. Aztán betette a könyvjelzőjét a lapok közé, becsukta a kötetet, levette fekete keretes szemüvegét, és felnézett ránk. Arcára némi meglepetés ült ki, bizonyára annyira sütött rólunk a kimerültség.

- Jól haladt a munkával? - kérdezte meg tőlem, némi aggodalommal a hangjában.

- Egyelőre jól megy. Persze még sehol a vége.

- Akkor jó - felelte. - Ha nincs ellenére, feltennék kint a konyhában egy teát. Igazából a vizet már fel is forraltam. És tudom, hogy hol tartja a teafüvet.

Kissé döbbenten bámultam rá. Távolságtartóan mosolygott.

- Ne haragudjon, hogy kiszolgáltatom magam, de én is nagyon megköszönném - válaszoltam. Tényleg egy csésze forró teára vágytam, de sehogy sem bírtam rávenni magam, hogy felálljak és kimenjek a konyhába vizet melegíteni. Annyira fáradt voltam. Régen nem készített ki ennyire az alkotás. Persze ez a jóleső kimerültség érzése volt, de akkor is.

; Úgy tíz perc múlva Akikava Sóko visszatért egy tálcával, rajta három csésze és egy teáskancsó. Ki-ki magában kortyolgatta a fekete teát. Marié még egy szót sem ejtett ki a száján, amióta kijöttünk a nappaliba. Csak a kezét emelte fel néha, hogy kisöpörje a frufruját a homlokából. Visszavette a vastag sportdzsekit, mintha azzal próbálná megvédeni magát valamitől.

Illedelmes csendben iszogattuk a teánkat (senki sem szürcsölt), és átadtuk magunkat a csordogáló vasárnapi kora délutánnak. Jó darabig senki sem szólalt meg. De ez a hallgatás teljesen természetes és helyénvaló volt. Aztán végre megütötte a fülemet egy jól ismert hang. Eleinte úgy hangzott, mint távoli tengerpartot ernyedten verdeső hullámzás, amely lustán teszi a kötelességét. Lassan erősödött, mígnem egyértelműen folyamatos géphanggá változott. Amikor a laza kis 4200 köbcentis, nyolchengeres motor fenntartások nélkül zabálja a magas oktánszámú fosszilis üzemanyagot. Felálltam a székről, és odamentem az ablakhoz megvárni a függöny rése mögött, hogy mikor bukkan fel az ezüstszínű autó.

Mensiki halványzöld kardigánt viselt. Alatta pedig krémszínű inget. És szürke gyapjúnadrág volt rajta. Mindene patyolattiszta, sehol egy gyűrődés, mintha most kapta volna vissza az összesét a tisztítóból. De semmije sem vadonatúj, hanem inkább kellemesen bejáratott volt, viszont emiatt még makulátlanabbnak tűnt. Dús haja pedig szokás szerint hófehéren csillogott. Legyen nyár vagy tél, derűs vagy borús idő, évszaktól vagy időjárástól függetlenül a hajkoronája mindig egyforma. Legfeljebb az árnyalata változott alig észrevehetően.

Miután kiszállt a kocsijából, Mensiki becsukta az ajtót, felnézett, hogy megszemlélje a felhős eget, gondolkozott egy sort az időjárásról (legalábbis nekem úgy tűnt, hogy gondolkozik valamin), majd összekapta magát, és lassú léptekkel odasétált a bejárathoz. Aztán megnyomta a csengőt. Tisztára, mint egy költő, amikor különlegesen fontos szót készül kiválasztani egy bizonyos részhez, óvatos volt, nem kapkodta el. Akárhonnan nézzük, végül is csak egy régi bejárati csengőről volt szó.

Ajtót nyitottam, és a nappaliba vezettem. Ő mosolyogva üdvözölte a két vendégemet. Akikava Sóko felállt köszönni. Marié a kanapén maradt, és ujjával a haját tekergette. Lényegében rá se nézett Mensikire. Mindenkit odatereltem a székekhez. Megkérdeztem Mensikit, kér-e teát, de ő azt felelte, hogy ne izgassam magam miatta. Néhányszor megcsóválta a fejét, és még a kezével is intett hozzá.

- Nos, hogy halad a munkával? - érdeklődött.

Megyeget, feleltem neki.

- És te? Ugye milyen fárasztó modellnek lenni? - fordult Mariéhez. Amennyire vissza bírok emlékezni, ez volt az első alkalom, hogy Mensiki szemtől szembe szólt a lányhoz. Ki lehetett azért érezni a hangjából, hogy izgul, de ma legalább se el nem vörösödött, se el nem sápadt, amikor meglátta. A mimikája is nagyjából olyan volt, mint máskor. Szóval képes lett uralkodni az érzelmein. Biztosan sokat gyakorolt.

Marié erre a kérdésre sem válaszolt, csupán érthetetlenül motyogott valamit. Ujjait szorosan összefonta a térdén.

- Mindig alig várja, hogy vasárnap reggel ide jöjjünk - próbálta Akikava Sóko megtörni a csendet.

- Nem könnyű modellt állni egy képhez - igyekeztem együttműködni, bár nála kevésbé hatékonyan. - De Marié rendkívül igyekszik.

- Nekem is volt alkalmam megtapasztalni itt a modellkedést, hát nem mindennapi dolog, az biztos. Néha már-már úgy éreztem, hogy a lelkemtől fosztanak meg - nevetett Mensiki.

- Ez nem így van. - Marié szinte suttogott.

Mensiki, Akikava Sóko és én egyszerre vetettük tekintetünket a lányra.

Akikava Sóko olyan arcot vágott, mint aki ráharapott valamire, amit véletlenül került a szájába. Mensiki arcán szimpla kíváncsiság tükröződött. Én pedig a lehető legpártatlanabb szemlélőként voltam jelen.

- Ezt hogy érted? - érdeklődött Mensiki.

Marié monoton hangon válaszolt: - Nem fosztanak meg tőle. Valamit adok, valamit pedig kapok.

- Ahogy mondod - helyeselt halk hangon, elégedetten Mensiki. - Túlságosan leegyszerűsítve fogalmaztam. Természetesen elengedhetetlen a kölcsönösség. A művészi tevékenység soha nem lehet egyirányú.

Marié hallgatott. Akár egy magányos bakcsó, akinek a tolla sem rezdül, miközben órák hosszat bűvöli a vizet a parton, úgy meredt a lány az asztalon lévő teáskancsóra. Egy minta nélküli fehér porcelánedényre, amiből tizenkettő egy tucat. Igaz, elég régi (mivel Amada Tomohikóé volt), de mindennapi használatra szánták, semmi különösebb nézegetnivaló nem volt rajta. Kicsit még csorba is. Mariének viszont kellett valami, amire összpontosíthat.

Csend telepedett a szobára. Amilyenről egy felirat nélküli, hófehér reklámtábla jut az ember eszébe. *Művészi tevékenység* - Ízlelgettem. Azt hiszem, ennek a szónak a hangzásában kell keresni azt a valamit, ami a mostani csendet előidézte. Mint amikor a levegő kitölti a légüres teret. Vagyis jelen esetben inkább fordítva?

- Ellátogathatnának hozzám - hozakodott elő vele Mensiki Akikava Sókónak a nagy hallgatás közepette. - Mit szólnának ahhoz, ha az én autómmal mennénk? Utána visszahoznám önöket ide. Hátul szűk ugyan a hely, de olyan kacskaringós kis utak visznek a házamig, hogy talán jobban járnánk egy járművel.

- Rendben, természetesen nekünk az is megfelel - vágta rá Akikava Sóko gondolkozás nélkül. - Megyünk akkor az ön kocsijával.

Marié még mindig a fehér teáskancsót figyelte, és valamin nagyon törte a fejét. Persze honnan is tudhattam volna, hogy mit érez, és min jár az esze. Arról sem volt fogalmam, hogy hol akarnak ebédelni. De hiszen Mensikiről volt szó, akinek mindenre van gondja, szóval semmi szükség arra, hogy mindennel én vacakoljak, ennyit csak kitalált már előre.

A Jaguar anyósülésére Akikava Sóko ült, a hátsóra pedig Marié. Két felnőtt elől, a gyerek hátul. Nem mintha megbeszélték volna, csak magától így alakult az ülésrend. A bejárati ajtó előtt állva vártam, hogy a kocsi szépen elinduljon lefelé a lejtőn, és eltűnjön a szemem elől. Aztán visszamentem a házba, és kivittem a csészéket meg a teáskancsót a konyhába elmosogatni.

Utána feltettem Richard Strauss A *rózsalovagját* a lemezjátszóra, és a kanapéra heveredve hallgattam. Amikor nincs különösebb dolgom, mindig ezt játszom le magamnak. Mensiki szoktatott rá. Ahogy ő is mondta, valóban okoz némi függőséget. Magával ragad a hangulatok örvénye. Színesen tündöklő zenei hangzás. „Én egy seprűt is képes lennék pontosan ábrázolni a zenével" - ezt pont Richard Strauss bírta mondani. Bár lehet, hogy nem seprű volt. Mindegy, a lényeg, hogy az ő műveiben nagy szerepet kapott a vizualitás. Igaz, nem az a fajta, amilyet én festőként megcélzók.

Amikor valamivel később kinyitottam a szememet, már ott volt a Kormányzó. A szokásos Aszuka-korabeli öltözékében, derekán karddal üldögélt a velem szemközti széken. Vagyis inkább

csücsült, mind a hatvan centijével, a bőrkárpitos karosszék öblében.

- De rég láttam! - köszöntöttem. A hangomat mintha valahonnan egészen máshonnan kellett volna előráncigálni. - Hogy van?

- Már mondtam, egy ideának nem vagyon időfogalma - közölte jól érthető hangon a Kormányzó. - Ennek következtében nem vagyon tudomása a derégről sem.

- Ezt csak úgy megszokásból mondják. Ne törődjön vele.

- A megszokást se' to'm, mi.

Volt abban valami, amit mondott. Ahol nincs idő, ott nem alakulnak ki szokások. Felálltam, a lemezjátszóhoz léptem, felemeltem a tűt, és visszatettem a lemezt a dobozába.

- Így van - olvasott a gondolataimban a Kormányzó. - Egy világban, ahol az idő mindkét irányba folyhat kedvére, mi értelme vagyon ott szokások megszületésének?

Gondoltam, rákérdezek valamire, ami már régóta izgatott.

- Az ideáknak nincsen szükségük valamiféle energiaforrásra?

- Ez nem könnyű kérdés - vágott hozzá a Kormányzó valóban gondterhelt képet. - Bárhogyan is keletkezzen valami, ahhoz, hogy megszülessen és tovább létezhessen, szüksége van valamiféle energiára. Ez a világegyetem általános alapszabálya.

- Ez azt jelenti, hogy az ideáknak is elengedhetetlen az energiaforrás megléte? Az általános alapszabály értelmében?

- Úgy van. A világegyetem alapszabályaiban nem vagyon kivétel. De az ideáknak megvan az az előnyük, hogy eleve nem rendelkeznek külsővel. Egy idea, mint olyan, csak akkor jön létre, ha valaki ráébred, és akkor a maga módján alakot is ölt. Persze ezt az alakot csak kölcsönveszi az egyszerűség kedvéért.

- Tehát ha nem ismerik fel, az idea létre sem jöhet.

A Kormányzó felemelte a levegőbe a jobb keze mutatóujját, és behunyta a fél szemét.

- És ebből, feleim, milyen analógiát vontok le?

Levontam az analógiát. Beletelt némi kis időbe, de a Kormányzó türelmesen várt.

- Én azt gondolom - kezdtem bele -, hogy az ideák magából a mások általi felismerésből táplálkoznak.

- Így van - nyugtázta a Kormányzó, majd bólintott párat. - Egészen kielégítő észjárás. Az ideák nem létezhetnek anélkül, hogy rájuk ne ébrednének, ugyanakkor a felismerésből merítik az energiát a fennmaradásukhoz.

- Tehát ha én kitalálom, hogy „a Kormányzó nem létezik", akkor maga megszűnik létezni?

- Elvileg - felelte. - De ez csupán elméleti síkon működik. A valóságban ez nem vagyon realisztikus. Mivel az ember hiába határozza el, hogy többé nem gondol valamire, mert úgyis képtelen betartani. Az is egy gondolat ugyanis, hogy nem akar rágondolni *valamire,* és amíg ez a fejében van, az a *valami* is a gondolkodása tárgyát képezi. Ahhoz, hogy ne gondoljon többé valamire, magát az abbahagyás szándékának gondolatát kell kivernie a fejéből.

Összegeztem: - Tehát, hacsak nem lesz emlékezetkiesése az illetőnek valami következtében, vagy mondjuk nem veszti el csak úgy egyszerűen az érdeklődését teljes mértékben az idea iránt, nem fog tudni megszabadulni tőle.

- A delfinek képesek rá - közölte a Kormányzó.

- A delfinek?

- Ok külön tudják pihentetni a jobb és a bal agyféltekéjüket. Nem tudtátok, feleim?

- Nem, ezt nem tudtam.

- Ezért nem érdeklik őket az ideák. Amiatt viszont megrekedt náluk az evolúció. Mi megtettük, ami tőlünk telt, ám sajnos végül nem állt módunkban gyümölcsöző kapcsolatot létesíteni a delfinekkel. Pedig sok reménnyel kecsegtető faj volt. Legyen elég hozzá annyi, hogy jócskán az ember számottevő megjelenése előtt testtömegarányban nekik volt a legnagyobb agyuk az összes emlős közül.

- Az emberekkel azonban sikerült gyümölcsöző kapcsolatot létesíteniük?

- Az embereknek a delfinnel ellentétben csak egy összefüggő agyuk van. Ha egyszer világra pottyan egy idea, képtelenek lerázni magukról. Így jutottak tőlük az ideák energiához, és így tudtak fennmaradni.

- Mint az élősködők - tettem hozzá.

- Micsoda rosszindulat! - a Kormányzó jobbra-balra integetett az ujjával, mint egy tanár, aki rápirít a diákjára. - Igaz, hogy energiát kapunk tőletek, de azért nem vagyon az olyan borzasztóan sok. Épp csak egy kis picurka... Egy átlagos ember szinte észre sem veszi. Nem vagyon semmi egészségkárosító hatása, és nem akadályoz a mindennapi életben.

- De maga mondta, hogy az ideák számára ismeretlen a morál. Hogy maga az idea egy teljességgel semleges fogalom, és az emberen múlik, jót vagy rosszat hoz ki belőle, nem? Akkor viszont lehet, hogy egy idea jót tesz az emberrel, de ugyanakkor az ellenkezője is előfordulhat. Igaz?

-Az E = mc2 eredetileg semleges fogalom volt, de végső soron miatta valósult meg az atombomba. Amit utána ténylegesen le is dobtak Hirosimára és Nagaszakira. Feleim például ilyesmit akartok mondani?

Bólintottam.

- Ez ügyben nekem is majd' megszakad a szívem. (Mondanom sem kell, ez csupán egy szófordulat, mivel az ideáknak nincs testük, ezáltal szívük sem vagyon.) Azonban le kell szögeznem nektek, feleim, hogy ebben a világegyetemben a lényeg a caveat emptor.

- Tessék?

- Caveat emptor. Ahogy mondom. Latinul annyit tesz, hogy „a vevő felelőssége". Ami egyszer gazdát cserélt, használják bárhogy is, az eladónak már nem vagyon semmi köze hozzá. Például megválaszthatják-e, hogy kik fogják viselni a boltban sorakozó ruhákat?

- Kissé nyakatokért érvelésnek hangzik.

- Bár az E = mc2 világra segítette az atombombát, de ugyanakkor sok jó dolgot is hozott létre.

- Például micsodákat?

A Kormányzó ezen gondolkodott egy darabig, de úgy látszik, nem jutott eszébe azonnal a megfelelő példa, mert továbbra is csukva tartotta a száját, és két tenyérrel dörzsölni kezdte az arcát. De lehet, hogy csak nem látta értelmét a további vitának.

- Tényleg, nem látta véletlenül a csengettyűt, ami a műtermemben volt? - kérdeztem rá, ha már eszembe jutott.

- Csengettyűt? - kapta fel a fejét. - Miféle csengettyűt?

- Az a régi darab, amit maga ott a verem mélyén rázogatott. Föltettem a polcra a műteremben, de nemrég, mire észrevettem, már nem volt meg.

Határozottan nemet intett a fejével.

- Ja, az a csengettyű? Fogalmam sem vagyon. Az utóbbi időben hozzá sem értem.

- Akkor meg ki vihette el?

- Hát azt én meg honnan tudjam?

- Valaki elvitte, és rázogatja itt valahol.

- Nahát! Ez nem jómagam problémája vagyon. Az a csengettyű számomra már nem szükségeltetik. Ott kezdődik, hogy nem is az enyém vagyon. Helyekhez tartozik, de közös. Mindegy, ha eltűnt, nyilván megvala rá a jó oka. Majd egyszer előkerül valahonnan. Várjátok csak ki a végét!

- Helyekhez tartozik, de közös? - kérdeztem vissza. - Arról a veremről beszél?

A Kormányzó erre nem felelt nekem.

- Egyébként meg feleim ugye Akikava Sóko és Marié visszatértére vártok itt, de csak szólok, még eltart egy darabig. Nem jönnek ezek vissza, míg be nem sötétedik.

- Vajon mik Mensiki úr tervei? - kérdeztem rá még utoljára.

- Jaj, hát neki terve, az aztán mindig van! És kivétel nélkül alaposan előkészíti. Anélkül ki se bírja. Ez mintegy veleszületett nyavalyája. Egész életében teljes kapacitással használja mindkét agyféltekéjét. Soha nem lesz belőle delfin.

A Kormányzó körvonala fokozatosan elhalványodott, majd oszlani kezdett, mint a pára egy szélmentes reggelen a tél közepén, míg teljesen el nem tűnt. Csak a régi karosszék maradt előttem üresen. A hátramaradt űr olyan tátongó volt, hogy már abban is elbizonytalanodtam, az imént tényleg itt ült-e még előttem. Talán csak az ürességgel néztem szembe? Vajon csak a saját hangommal feleseltem?

Ahogy a Kormányzó jövendölte, Mensiki Jaguarja nehezen került csak elő. A két gyönyörű Akikava a jelek szerint igen sok időt töltött a férfi házában. Kimentem a teraszra, és a fehér villát bámultam a völgy túloldalán. Emberi alakot nem lehetett látni. Hogy eltöltsem valamivel a várakozás óráit, kimentem főzni a konyhába. Alapiét csináltam, zöldségeket főztem, és

lemélyhűtöttem, amit lehet. De amikor már mindent elvégeztem, ami csak eszembe jutott, még mindig maradt időm. Visszamentem a nappaliba, meghallgattam *A rózsalovag* maradékát, meg olvastam a kanapén fekve.

Akikava Sókónak tetszik Mensiki, és érdeklődik iránta. Azt hiszem, ehhez nem fér kétség. Máshogy csillog a szeme, amikor őrá néz, mint amikor rám. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy Mensiki vonzó középkorú férfi. Jóképű, gazdag és egyedülálló. Elegánsan öltözködik, finom a modora, egy nagy villában lakik a hegy tetején, és négy brit gépjármű tulajdonosa. Bizonyára egy csomó nő odavan érte (körülbelül ugyanakkora valószínűséggel, mint amennyire én hidegen hagyom a nagy részüket). Viszont Akikava Marié nem is kicsit óvatos vele szemben, ez nem kérdéses. Ennek a lánynak nagyon jók a megérzései. Talán ösztönösen sejti, hogy Mensiki valami ki nem mondott cél érdekében tevékenykedik. És éppen ezért tudatosan tart vele néhány lépésnyi távolságot. Legalábbis én így látom.

És akkor most hogyan tovább? Egymásnak feszült bennem egyrészt a természetes kíváncsiság, hogy megtudjam, mi sül ki az egészből, és valami homályos veszélyérzet, hogy ennek nem lesz jó vége. Mint a dagályba szakadó folyó örvénye a torkolatnál.

Már elmúlt fél hat, amire Mensiki Jaguarja felbukkant az emelkedő tetején. Ahogy a Kormányzó megmondta előre, addigra már teljes volt a sötétség.

39

Egy speciális célból készült, ügyesen álcázott láda

A Jaguar lassan beparkolt a ház elé, kinyílt az ajtaja, és elsőnek Mensiki szállt ki. Azután átment a túloldalra, hogy kinyissa az ajtót Mariének és Akikava Sókónak. Előredöntötte az anyósülést, hogy a lány kijuthasson hátulról. Miután Akikaváék kiszálltak, átültek a kék Priusukba. A nagynéni leeresztette az ablakot, és udvariasan köszönetét mondott Mensikinek (Marié természetesen oldalra fordult, és úgy tett, mint akinek semmi köze az egészhez). Hozzám nem jöttek be, hanem egyenesen hazamentek. Mensiki megvárta, míg a Prius hátulja eltűnik a látómezejéből, majd várt egy kicsit, hogy átkapcsolhassa a gondolatait és eligazgassa az arcvonásait, mielőtt elindult volna a házam bejárata felé.

- Igencsak elhúzódott a dolog, de bemehetnék egy pillanatra? - tudakolta félénken az ajtóban.

- Természetesen, csak tessék! Úgysincs semmi dolgom - nyugtattam meg, majd bevezettem.

A nappaliba mentünk. o a kanapéra ült, én pedig szembe vele, arra a karosszékre, amelyiken az imént még a Kormányzó foglalt helyet. Kissé magas hangja mintha még ott visszhangzott volna a szobában.

- Köszönöm a mai napot! - hálálkodott. - Nagyon sokat tett értem.

Megjegyeztem, hogy szerintem semmi olyat nem tettem, amiért köszönettel tartozna. Mivel valóban nem csináltam semmit.

Mensiki folytatta: - De ha nem lenne a kép, amit festett, vagyis nem létezne maga, aki azt a képet festette, valószínűleg soha nem állt volna módomban megtapasztalni egy ilyen szituációt. Nem lett volna alkalmam Akikava Mariével közvetlen közeli, személyes találkozást kieszközölni. A jelen helyzetben maga ténylegesen a mozgatórugó szerepét tölti be, noha előfordulhat, hogy ez egyáltalán nincs ínyére.

- Semmi olyasmi nem történt, ami ne lenne ínyemre - feleltem. - Rendkívül örvendek, amennyiben a hasznomat látta. Csak éppen képtelen vagyok megállapítani, hogy mi itt a véletlen, és mi a szándékolt. Őszintén megmondom önnek, hogy ez nem a legkellemesebb érzés.

Mensiki ezen elgondolkodott, aztán bólintott.

- Lehet, hogy nem hiszi el nekem, de én nem szándékosan írtam ezt a forgatókönyvet. Azt nem állítom, hogy minden csupán a véletlen műve, de az események nagy részét csak a helyzet hozta.

- És azt akarja mondani, hogy ezekben a spontán folyamatokban én véletlenül épp katalizátorként működtem? - tudakolóztam.

- Katalizátorként. Hát igen, azt hiszem, ez a helyes kifejezés.

- Az igazat megvallva nem annyira katalizátornak, hanem inkább trójai falónak érzem magam.

Mensiki felnézett, és úgy hunyorgott rám, mintha valami nagyon vakítaná.

- Ezt meg hogy érti?

- Tudja, az a görög faló, amelynek üreges volt a belseje, és egy csapat felfegyverzett katonát rejtettek bele, úgy küldték be ajándék gyanánt az ellenség várába. Egy speciális célból készült, ügyesen álcázott láda volt.

Mensikinek beletelt némi időbe, mire kiválasztotta a megfelelő szavakat: - Tehát úgy véli, hogy én trójai falónak alkalmaztam magát, és cselesen kihasználtam? Hogy a közelébe férkőzhessek Akikava Mariének?

- Lehet, hogy megbántom ezzel, de el kellett mondanom, mert szöget ütött a fejembe a gondolat.

Mensiki hunyorított, majd elmosolyodott.

- Igaza van. Igazán nem meglepő, ha ezt szűri le belőle. De, amint az előbb is említettem, a jelenlegi dolgok túlnyomórészt a véletlenek egymásutánjának köszönhetők. Nyíltan megmondom, én kedvelem magát. Személyes és spontán vonzalom. Az ilyesmi nem gyakran fordul elő velem, ezért amennyiben bekövetkezett, mindig igyekszem megbecsülni az érzést, amennyire csak lehet. Eszem ágában nem volna egyoldalúan felhasználni magát a saját érdekemben. Egyébiránt én eléggé egoista vagyok, de ennyi jó modor azért szorult belém. Nem csinálok magából trójai falovat. Higgyen nekem!

Úgy éreztem, nem hazudik.

- Nos, meg tudta mutatni nekik a képet? - tereltem el a szót. - A portréját a dolgozószobája falán?

- Igen, természetesen. Hiszen azért látogattak meg. Nagyon mély benyomást tett rájuk. Bár Marié egyáltalán nem mondott véleményt. Olyan szótlan egy kislány. De biztos vagyok benne, hogy nagyon megragadta. Egyértelműen le tudtam olvasni az

arcáról. Igen hosszú ideig álldogált a kép előtt. Néma csendben, el sem moccant előle.

Igazság szerint, bár csak néhány hete fejeztem be azt a képet, már nem bírtam felidézni, milyennek is festettem. Mindig így voltam vele: amikor eggyel elkészültem, és belevágtam a következőbe, addigra a régi szinte teljesen kiment a fejemből. Csak nagy vonalakban volt előttem, hogy is nézett ki. De az érzés, ahogy dolgoztam rajta, az a kezemben maradt, mint izommemória. Számomra nem is maga a mű lényeges, hanem az, hogy milyen volt csinálni.

- Jó hosszú időt töltöttek önnél - hoztam szóba.

Kissé szégyenlősen billentette oldalra a fejét.

- Miután megnézték a portrét, tálaltam egy könnyed ebédet, majd körbevezettem őket a házban. Mint egy bejáráson. Mivel Sókót érdekelte. Mire észbe kaptam, már jól elment az idő.

- Gondolom, nem győzték csodálni a házat, igaz?

- Sóko bizonyosan - felelte Mensiki. - Különösképpen az E típusú Jaguarom volt kedvére. De Marié változatlanul egy szót sem szólt egész idő alatt. Talán nem kötötte le túlzottan. Vagy a házak nem érdeklik egyáltalán.

Nem nagyon tudtam elképzelni, hogy bármennyire is érdekelnék.

- Volt alkalma közben szóra bírni egyáltalán? - kérdeztem.

Mensiki tagadólag biccentett.

- Dehogy, jó, ha két-három szót váltottunk, és akkor sem volt túlzottan tartalmas a beszélgetés. Hiába szólok hozzá, sohasem válaszol.

Ezzel kapcsolatosan nem nyilvánítottam véleményt, mert nagyon is jól el tudtam képzelni a helyzetet, egyébként meg nem volt hozzáfűznivalóm. Mensiki hiába beszél Akikava Mariéhez,

semmiféle válasz nem érkezik. Időnként a lány egy-két érthetetlen szót mormog csak az orra alatt. Amikor nincs hangulata társalogni, olyan érzés vele beszélni, mintha az ember a sivatag végeláthatatlan forróságának kellős közepén egy kis merőkanállal fröcskölné maga köré a vizet.

Mensiki kezébe vette az asztalról a fényes porceláncsigát, és mindenféle irányból jó alaposan megnézegette. Ez egyike volt a ház néhány dísztárgyának. Gondolom, egy régi meisseni. Akkora, mint egy kisebb tojás. Lehet, hogy maga Amada Tomohiko vette még valahol. Egy idő múlva Mensiki óvatosan visszatette az asztalra. Azután lassan felnézett, és rám emelte a tekintetét, ahogy ott ültünk egymással szemben.

- Lehet, hogy beletelik még egy kis időbe, mire megszokom. - Mintha csak magának mondta volna. - Hiszen még csak a múltkor találkoztunk először. Úgy látom, eleve nem egy cserfes kislány, és a tizenhárom évével egyáltalán nincs könnyű életkorban, így a kamaszkor küszöbén. De számomra már az az idő is felbecsülhetetlen érték, amelyet egy szobában tölthettünk, és én egy levegőt szívhattam vele.

- És az érzései továbbra sem változtak?

Mensiki hunyorított egy kissé.

- Az én milyen érzéseim?

- Hogy szándékosan nem akarja megtudni az igazat, vajon Akikava Marié a saját vér szerinti lánya-e vagy sem.

- Igen, az érzéseim teljesen változatlanok - felelte habozás nélkül, majd az ajkába harapva hallgatott egy sort, s csak aztán szólalt meg. - Hogy is magyarázzam meg magának? Nagyon különös érzés kerített hatalmába, amikor vele voltam, és közvetlen közelből láthattam az arcát és teljes testi valóját. Felmerült bennem, hogy egész eddigi életem hosszú évei úgy

teltek el, hogy nem csináltam semmit. És egyszer csak nem tudtam többé, hogy mi a létem értelme, hogy miért is vagyok a világon. Mintha mindennek, amit eddig biztosnak hittem, váratlanul megkérdőjeleződött volna az értéke.

- Ez tehát az ön számára egy *nagyon különös érzés?* - ismételtem meg a biztonság kedvéért, mivel nekem éppenséggel egyáltalán nem tűnt *különös érzésnek*.

- Nagyon. Még soha nem fordult velem elő, hogy ilyesmi uralkodjon el rajtam.

- Úgy gondolja, hogy ez annak hatására történhetett meg önnel, hogy néhány órát eltöltött Akikava Mariével?

- Igen, azt hiszem, ez a helyzet. Nem csoda, ha bolondnak néz miatta.

Csóváltam a fejemet.

- Dehogy nézem annak! Kamaszkoromban hasonlót tapasztaltam én is, amikor először szerettem bele egy bizonyos lányba.

Mensikinek ráncok gyűltek a szája köré, ahogy mosolygott. Kissé kesernyés volt ez a mosoly.

- Ott, akkor hirtelen szöget ütött a fejembe valami. Érjek el bármit ezen a világon, legyek bármilyen sikereres üzletember, és tegyek szert azáltal akármekkora vagyonra is, az semmit sem fog változtatni azon, hogy megörököltem valakiktől egy adag gént, méghozzá csakis azért, hogy továbbadjam valakinek, és a lényem pusztán ideiglenes, átmeneti megoldás mindehhez. A gyakorlati hasznomon túl csupán egy porhüvely vagyok, semmi más.

- Porhüvely... - Ízlelgettem a szót hangosan kiejtve. Valahogy olyan furcsán hangzott.

Mensiki folytatta:

- Valójában ez a gondolat már a múltkor a gödörben gyökeret eresztett a fejemben. A szentély mögötti veremben, amit felbolygattunk, amikor leszedettük róla a köveket. Emlékszik, mi történt akkor?

- Nagyon is jól emlékszem.

- Abban az egy órában, amíg lent voltam a sötétségben, volt időm tudatosítani magamban, milyen tehetetlen vagyok. Ha maga úgy akarta volna, otthagyhatott volna engem egyedül a gödör fenekén, hogy aztán víz és étel nélkül kiszáradjak, és újra porrá legyek. Mert az is vagyok, csupán egy porhüvely.

Mivel fogalmam nem volt, mit lehet erre mondani, inkább hallgattam.

Mensiki tovább beszélt: - Engem teljességgel kielégít a *lehetősége* annak, hogy Akikava Marié talán a saját vér szerinti gyermekem. Semmi szükségem arra, hogy bizonyosságot szerezzek. Ennek a lehetőségnek a tükrében próbálom újraértékelni magam.

- Ezt értem - szóltam közbe. - Nem mondom, hogy minden apró részlettel tisztában vagyok, de megértettem, hogy viszonyul a történethez. Csak egyet áruljon el még, legyen szíves: konkrétan mit vár ön Akikava Mariétól?

- Természetesen ez engem is gyakran elgondolkodtat - meredt a saját kezére. Szép hosszú ujjai voltak. - Az ember már csak ilyen, mindenféle megfordul a fejében. Képtelen anélkül meglenni. De hogy a dolgok végül milyen utat járnak be ténylegesen, arra csak az idő hozza meg a választ. Majd a jövő megmutatja.

Hallgattam. Meg nem tudtam volna mondani, mi jár a fejében, de nem is igen akartam megtudni. Mert ha kiderült volna számomra, az valószínűleg még egyet csavart volna a helyzetemen.

Mensiki egy darabig nem szólt semmit, aztán megjegyezte: - Viszont úgy hallom, Akikava Marié önszántából beszélni kezd, amikor magával van kettesben. Sóko mesélte.

- Igen, ez így van - feleltem kimérten. - Bent a műteremben különösebb megerőltetés nélkül beszélgetünk mindenféléről.

Persze nem kötöttem az orrára, hogy Marié éjjel megjelent nálam a szomszéd hegyről a titkos ösvényén keresztül. Ez a mi titkunk volt.

- Vajon ez azt jelenti, hogy magát már megszokta? Vagy azt, hogy személy szerint kedveli magát?

- Ezt a kislányt nagyon érdekli a festészet, vagyis a vizuális ábrázolás mint olyan - magyaráztam. - Nem feltétlenül minden esetben, de előfordul, hogy aránylag könnyen szóra bírható, ha közbeiktatunk egy képet. Tény, hogy kicsit furcsa gyerek. A szakkörön sem igen elegyedik szóba a többiekkel.

- Tehát nem boldogul a kortárs csoportban?

- Meglehet. A nagynénje szerint az iskolában sem igazán barátkozik senkivel.

Mensiki hallgatott egy sort, mert ezt át kellett gondolnia.

- De úgy látom, Sókóval őszinte a kapcsolatuk - összegezte.

- Igen, azt hiszem. Ahogy elnézem, vele még inkább elvan, mint az apjával.

Mensiki némán bólintott. Eléggé beszédes hallgatás volt.

Rákérdeztem: - Milyen ember az apja? Pár dolgot csak tud róla, nem?

Elfordult, és hunyorgott egy darabig, mielőtt megszólalt.

- Tizenöt évvel idősebb nála. Mármint a néhai feleségénél.

A néhai feleség természetesen az a nő, aki anno Mensiki szeretője volt.

- A történetnek azt a felét nem ismerem, hogy hogyan ismerkedtek meg és házasodtak össze. Vagyis az a része nem is érdekel - mondta. - De akárhogy is történt, az az egy biztos, nagyon megbecsülte a feleségét, és hatalmas sokként érte, amikor a balesetben elvesztette. Állítólag azóta teljesen megváltozott.

Mensiki elmesélte, hogy az Akikava család egyike volt a környék gazdag földbirtokosainak (akárcsak Amada Tomohiko szülei). A második világháborút követő földreform miatt majdnem a felére csökkent a birtokuk, de azért még így is igen jelentős vagyonuk maradt, amelynek bőven elegendő hozadéka volt ahhoz, hogy kényelmesen megéljen az egész család. Akikava

Josinobu (így hívták Marié apját) az egyetlen fiú volt a családban, bár volt egy húga, így édesapja korai halála után neki kellett átvennie a családfő szerepét. A saját tulajdonában lévő hegy tetejére épült házban lakott, és bent a városban, Odavarában, egy szintén saját épületben volt az irodája. Onnan intézték a városon belül, illetve az agglomerációban található üzlethelyiségeik és lakásaik, házaik, telkeik bérbeadását. Néha adták-vették is az ingatlanokat, de azért nem mentek el az ingatlanközvetítés irányába. Nagy vonalakban megmaradtak a családi ingatlanok szükség szerinti értékesítésénél.

Akikava Josinobu későn nősült. A negyvenes évei közepén házasodott meg, és a rákövetkező évben már meg is született a lánya (Akikava Marié. Akivel kapcsolatosan Mensiki nem zárja ki a *lehetőségét,* hogy esetleg az ő lánya.) Hat évre rá a felesége belehalt a lódarázscsípésbe. Kora tavasszal, a birtokukon fekvő kiterjedt szilvaligetben sétált egyedül, amikor megtámadta egy csapat óriási darázs. És ez az esemény teljesen letaglózta Akikava Josinobut. Nyilván megpróbált eltüntetni mindent, ami csak eszébe juttatná a sajnálatos tényt. A felesége temetése után munkásokat fogadott, és mind egy szálig kivágatta a szilvafákat a ligetből, még a gyökereket is kiforgatták a helyükből. Így maradt a puszta, üres telek a liget helyén. Ritka szép liget volt, ezért sok embernek okozott fájdalmat a pusztítás. Korábban bő termést hozott, és a gyümölcs kiválóan alkalmas volt savanyított szilva és szilvabor készítésére, a környékbelieknek pedig régóta engedték, hogy mértékkel, de leszüreteljék. A barbár bosszú így rengeteg embert megfosztott az évi kis házi finomságok örömétől. De mivel a liget Akikava Josinobu hegyén nőtt, ezáltal tehát *az övé* volt, mérhetetlen dühét - a lódarazsakkal és a szilvaligettel szembeni

személyes haragot - mégiscsak meg lehetett érteni, így nyilvánosan senki sem kritizálta a történtekért.

Felesége halálától fogva Akikava Josinobu mogorva lett. Korábban sem volt vidám, társasági ember, ám akkor a befelé forduló természete csak még jobban felerősödött. Egyre több érdeklődést mutatott a spiritualitás irányában, és kapcsolatba került egy bizonyos egyházzal (nekem nem hangzott ismerősen a szervezet neve). Állítólag egy időre elment Indiába is. Aztán a magánvagyonából a város határában megépített az egyháznak egy díszes kolostort, ahol ő maga is gyakori vendég lett. Nem tudni, mi zajlott abban az épületben, de minden jel arra mutat, hogy Akikava Josinobu a felesége elvesztése után ott találta meg további élete értelmét, a szigorú vallásos *gyakorlatok* és a reinkarnáció tanaiban való elmélyedés által.

Ennek köszönhetően a munkájába már nem fektetett annyi energiát, mint korábban, de a cég amúgy sem volt túl megterhelő. A régóta ott dolgozó három alkalmazott simán elirányította a dolgokat, nem kellett hozzá a főnöknek bejárnia. Bár haza sem járt nagyon. Ha mégis, akkor is főleg csak aludni. Nem tudni, miért, de a felesége halálával hirtelen elvesztette az érdeklődését egyetlen lánya iránt is. Talán azért, mert őt juttatta eszébe, ha csak ránézett. Vagy eleve nem érdekelték a gyerekek. Mindenesetre magától értetődően a kislány sem igazán kötődött az apjához. Ideiglenesen a férfi húga, Sóko vállalta, hogy gondoskodik Mariéről. A nő egy tokiói orvosi egyetem rektorának titkárnője volt, de szabadságot vett ki, és ideiglenesen felköltözött hozzájuk a hegytetőre Odavarába, ám végül hivatalosan is kilépett a munkahelyéről, és végleg velük maradt. Megszerette a kislányt. Vagy nem bírta tovább nézni a helyzetet, amibe a kisgyerek sodródott.

Amikor Mensiki ezt mind elmesélte, az ujjhegyével végigsimított az ajkán. Aztán folytatta:

- Van itthon whiskyje?

- Single mait van egy fél üveggel - feleltem.

- Modortalan kérés, de kaphatnék belőle? Jéggel.

- Természetesen. Csak hát kocsival jött...

- Majd hívok taxit - vágta rá. - Én sem szeretném, hogy ittas vezetés miatt elvegyék a jogosítványomat.

Behoztam a konyhából a whiskysüveget, a porcelán jégtartót és két poharat. Közben Mensiki visszatette a lemezjátszóra *A rózsalovagot,* amit eddig hallgattam. Így aztán Richard Strauss túlfűtött zenéjére whiskyztünk kettesben.

- Szereti a single maltot? - tudakolta.

- Nem, ezt ajándékba kaptam. Egy barátom hozta, amikor meglátogatott. De egész jó.

- Van nekem otthon egy különleges fajta, Islay szigetéről. Egy Skóciában élő ismerősöm küldte a múltkor. Abból a hordóból való, amelyikbe maga a walesi herceg kalapálta bele a dugót, amikor ellátogatott a szeszfőzdébe. Ha gondolja, legközelebb elhozom.

Próbáltam meggyőzni, hogy miattam ugyan ne essen túlzásokba.

- Ha már itt tartunk, Islay mellett van egy másik kisebb sziget, Jura. Hallott már róla?

Mondtam, hogy nem.

- Alig lakják, és szinte semmi sincs ott. Ember alig, de szarvas annál több! Meg nyulak és fácánok és fókák, szintén rengeteg. Meg egy régi szeszfőzde. A közelében pedig egy nagyon finom forrás, amely kiválóan alkalmas a whiskykészítéshez. Nincs is

jobb egy jurái single maltnál, hideg, frissen merített helyi forrásvízzel hígítva! Sehol máshol nem tapasztalható élmény!

Ó, bizonyára nagyon finom, nyugtáztam neki.

- A hely arról is híres, hogy George Orwell ott írta az 1984- et. Szó szerint távol a civilizációtól, a sziget északi csücskében bérelt egy kis házat, bevackolta magát, és dolgozott, de a tél végére már nagyon beteg lett. Kezdetlegesen felszerelt ház volt, de neki bizonyára olyan spártai körülményekre volt szüksége.

Én egyszer egy hétig laktam azon a szigeten. Esténként a kályha mellett iszogattam magamban a nagyszerű whiskyt.

- Miért kellett egy teljes hetet eltöltenie egyedül egy ilyen világvégi helyen?

- Business - zárta le a kérdést, és mosolygott.

Hogy ez pontosan mit takart, azt láthatóan nem állt szándékában kifejteni. Én sem különösebben voltam rá kíváncsi.

- Ma valahogy muszáj volt innom - folytatta. - Annyira nyugtalan voltam, azért ragadtattam magam ekkora modortalanság- ra. Az autómért akár már holnap eljövök, ha magának megfelel.

- Nekem természetesen nem probléma.

Itt következett némi szünet.

- Nem bánja, ha kérdezek valami személyeset? - kezdte újra Mensiki. - Remélem, nem bántom meg vele.

- Szívesen válaszolok, ha tudok. Nem szoktam megbántódni.

- Ugye magának volt felesége?

- Igen - bólintottam. - De igazából nem olyan rég küldtem vissza a válási papírokat aláírva, lepecsételve. Ezért most nem is tudom, hogy hivatalosan milyen státuszban vagyok jelenleg. Mindenesetre igen, *voltam* házas, hat évig.

- Gyermekük?

- Nincsen - feleltem.

- Nem akartak?

- Én igen, de a feleségem még nem készült fel rá, ezért egyre csak halogattuk. Közben pedig tönkrement a házasságunk.

Mensiki a jeget bámulta a pohár alján, és erősen gondolkozott valamin. Aztán végül kibökte:

- Elnézést, hogy rákérdezek, semmi közöm hozzá, de van valami, amit mostanra megbánt, hogy így válás lett a vége?

Belekortyoltam a whiskymbe, és visszakérdeztem: - Hogy is mondják latinul, hogy „a vevő felelőssége”?

- Caveat emptor - vágta rá szemrebbenés nélkül.

- Egyelőre képtelen vagyok megjegyezni, de pontosan értem, mit jelent ez a szó.

Mensiki nevetett.

Folytattam: - Nem mondom, hogy nincs semmi, amit megbántam volna a házasságommal kapcsolatosan. De hiába tudnék visszamenni az időben egy pontra, és kijavítani az adott hibámat, attól tartok, a végkifejlet ugyanez lenne.

- Tehát magában van valami megváltoztathatatlan tulajdonság, amely ellehetetlenítette a házasságát?

- Vagy pont hogy hiányzik belőlem, és attól lehetetlenült el a házasságom.

- De a festéshez késztetést érez. Ennek szoros kapcsolatban kell állnia az élni akarással!

- Csakhogy én valószínűleg még az eggyel korábbi akadályt sem ugrottam meg. Legalábbis úgy érzem.

- Időnként próbatételek elé kell állnunk - nyilatkoztatta ki. - Soha jobb alkalmat annál az életünk újragondolására. Minél több szenvedéssel jár, annál több hasznunk lesz belőle később.

- Kivéve, ha elbukunk és feladjuk.

Mensiki mosolygott. Tovább már nem faggatott sem a gyerekkérdésről, sem a válásomról.

Behoztam a konyhából egy üveg olívabogyót, hogy legyen valami az italhoz. Egy ideig nem szóltunk egy szót sem, csak whiskyztünk, és szemezgettük a sós olajbogyót. Amikor lejárt a lemez egyik oldala, Mensiki megfordította, Solti György pedig dirigálta tovább a Bécsi Filharmonikusokat.

Jaj, hát neki terve, az aztán mindig van! És kivétel nélkül alaposan előkészíti. Anélkül ki se bírja.

Én ugyan nem sejtettem, hogy ő éppen milyen előkészületeket tett, illetve igyekezett tenni. De az is lehet, hogy a mostani ügyben egyelőre ő sem boldogul. Azt mondta, engem nem áll *szándékában* kihasználni. Ebben bizonyára nem hazudik. Csakhogy a szándék az csupán szándék, semmi több. Nem akárki ő, hiszen elég tehetséges volt ahhoz, hogy képes legyen saját erejéből nyeregben maradni a kőkemény modern üzleti világ sűrűjében. Ha neki akármilyen terve van (akár tudat alatt is), arra mérget vehetek, hogy én nem leszek képes kimaradni belőle.

- Maga ugye harminchat éves? - szólalt meg váratlanul.

- Igen.

- A legjobb időszak egész életében.

Nekem nagyon nem úgy tűnt, de direkt nem ellenkeztem.

- Én betöltöttem az ötvennégyet. Abban a világban, ahol én működtem, már kiöregedtem a lelkesen törtető korosztályból, ahhoz azonban még túl fiatal vagyok, hogy legenda váljék belőlem. Ezért jelenleg nem tudok jobbat, mint hogy egyelőre tengek-lengek.

- Vannak, akiknek sikerül fiatalon legendává válniuk!

- Néhánynak igen. De annak semmi értelme. Illetve, ha engem kérdez, az inkább olyan, mint egy rossz álom. Aki egyszer legenda lesz, az kénytelen a maradék életét teljes egészében annak megfelelően leélni, annál unalmasabbat pedig el sem lehet képzelni.

- Ön nem szokott unatkozni?

Mosolygott. - Amennyire vissza tudok rá emlékezni, még egyszer sem fordult velem elő. Annyira soha nem értem rá.

Csodálatom jeléül csak a fejemet csóváltam.

- És maga? Maga unatkozott már valaha? - érdeklődött ezúttal ő.

- Természetesen. Sőt elég gyakran előfordul. De az unalom pillanatnyilag életem nélkülözhetetlen részét képezi.

- Tehát nem okoz önnek szenvedést?

- Úgy tűnik, annyira hozzászoktam, hogy szinte nem is zavar.

- Biztosan azért, mert erős vágyat érez arra, hogy fessen. Ez a mindennapjai mozgatórugója, és az unalom állapota voltaképpen az alkotásvágyának bölcsőjeként funkcionál. Ha ez a mozgatórugó hiányozna, maga is elviselhetetlennek érezné a hétköznapok egyhangúságát.

- Ön most nem dolgozik, ugye?

- Nem, alapvetően visszavonultam. Mint már említettem, devizát és részvényeket adok-veszek egy keveset az interneten, de nem hajt a szükség. Csak szórakozásból, nehogy berozsdáljon az agyam.

- Teljesen egyedül lakik abban a hatalmas villában?

- Ahogy mondja.

- És mégse unatkozik?

Mensiki a fejét rázta. - Sok mindenen kell gondolkoznom. Rengeteg könyv vár arra, hogy elolvassam, zene, hogy

meghallgassam. Adatokat gyűjtök, kategorizálom és elemzem őket, jár az agyam folyamatosan, ez a napirendem. Edzek is, és gyakorolgatom a zongorát, hogy legyen valami változatosság. Persze ott van még a házimunka. Nincs időm unatkozni.

- Nem fél az öregségtől? Hogy magányosan öregszik meg?

- Az nem kérdés, hogy öregszem - válaszolta. - A testem is egyre gyengül, és biztosan egyre magányosabb leszek. De még sohasem próbáltam ki a megöregedést. Nagyjából el tudom képzelni, hogy milyen lesz, de megélni még soha nem éltem meg a maga valóságában. Márpedig én csak abban hiszek, amit a saját szememmel láttam. Ezért más dolgom sincs, mint kivárni, hogy mit fogok tapasztalni. Nem félek különösebben. Nem mintha nagyon sokat remélnék tőle, de azért érdekel egy kicsit.

Mensiki lassan ringatta a whiskyspoharat a kezében, és rám nézett.

- És maga? Fél az öregségtől?

- A majd hat éven át tartó házasságom végül is nem sikerült. És egész idő alatt egyetlen képet sem tudtam festeni a magam kedvére. Józanul belegondolva hiába ment el ennyi évem. Csupa olyan típusú képet készítettem a megélhetésünkért, amilyeneket magamtól nem csináltam volna. De végeredményben talán pont ez is volt benne a jó. Az utóbbi időben már így vagyok vele.

- Azt hiszem, értem, mit akar mondani. Az ember életének bizonyos szakaszában nem hiábavaló az sem, ha teljesen háttérbe szorítja önmagát. Erről van szó?

Hát lehet. Bár az én esetemben inkább szimplán az lehet a helyzet, hogy egy kissé sokáig tartott felfedezni magamban, mire vagyok képes. Lehet, hogy Juzut is csak belerángattam ebbe a fölösleges kitérőbe?

- Hogy félek-e megöregedni? - szegeztem magamnak a kérdést. Félek én az öregségtől? - Hát, megmondom őszintén, bennem ez még nem merül fel problémaként. Biztosan hülyén hangzik ez egy harmincas éveinek második felét taposó fazon szájából, de nekem attól még úgy tűnik, hogy csak nemrég kezdtem az életem.

Mensiki mosolygott. - Egyáltalán nem hangzik bolondságnak. Valószínűleg igaza van, és maga tényleg még csak nemrég kezdett bele az életébe.

- Ön az imént a génekről beszélt. Hogy megörökölt egy adag gént, és ön csupán azok tárolására szolgál, amiben tovább lehet vinni őket a következő generációnak. És ezen a feladaton túl ön pusztán csak porhüvely. Ha jól értettem, ez volt a lényege, ugye?

Mensiki bólintott. - Igen, valóban ezt mondtam.

- Viszont ezek szerint nem tölti el félelemmel, hogy ön csak egy porhüvely?

- Porhüvely vagyok, de a jobbik fajtából - nevetett. - Nem akarok szerénytelennek látszani, de egészen kitűnő porhüvelynek is minősíthetném magam. Legalábbis birtokában vagyok bizonyos képességeknek. Természetesen ezeknek is megvannak a maguk korlátái, de attól még léteznek. Ezért amíg élek, azt teljes gőzzel teszem. Meg akarom tudni, hogy mire vagyok képes. Nincs időm unatkozni. Számomra ez a legjobb módszer, hogy ne érezzem a félelmet vagy az ürességet.

Már nyolc felé járt, és még mindig ittunk, míg ki nem fogyott a palack. Ez adta meg a jelet Mensikinek az indulásra.

- Azt hiszem, ideje szedelődzködnöm - mondta. - Elnézést, hogy ilyen hosszú ideig feltartottam.

Telefonon taxit hívtam. Rögtön tudták a helyet, amint bemondtam, hogy Amada Tomohiko háza. Nemhiába híres ember.

A diszpécser közölte, hogy negyedóra múlva itt lesz az autó. Megköszöntem és letettem.

Amíg a taxi érkezésére vártunk, Mensikiből kibukott még valami, amit nem bírt magában tartani.

- Az imént említettem magának, hogy Akikava Marié édesapja igencsak szoros kapcsolatot ápol egy bizonyos egyházzal.

Bólintottam.

- Egy eléggé kétes, új keletű szektáról van szó, és internetes források szerint több galibát is okozott már. Indult ellene néhány polgári per is. A tanai eléggé gyenge lábakon állnak, és ha engem kérdez, egy egyháznak sem nevezhető komolytalan társaságnak tartom az egészet. De mondanom sem kell, Akikava úrnak szíve joga eldönteni, hogy miben hisz, és miben nem. Viszont az elmúlt néhány évben igen szép összegekkel támogatja őket, és lényegében összemossa a saját és a cége vagyonát. Eredetileg számottevő tőkével rendelkezett, de a gyakorlatban jelenleg szinte kizárólag a havi bérleti díjakból él. Amennyiben nem tesz pénzzé egy-egy telket vagy ingatlant, a bevétele bizonyos szint fölé nem emelkedik. Ő azonban az utóbbi időben túlzásba viszi a földek és ingatlanok értékesítését. Akárhonnan nézzük, ez annak a jele, hogy valami nincs rendben. Mintha egy polip a saját lábait enné meg az életben maradáshoz.

- Szóval ez az egyház tulajdonképpen belőle falatozik?

- Pontosan. Mondhatni úgy ugrál, ahogy ők fütyülnek. Az ilyenek, ha egyszer rákapnak a zsákmányra, biztosan kizsigerelik. Semmit sem hagynak meg. Akikava úr pedig ráadásul gazdag szülők fiacskája, így nem szép ezt mondani, de igen könnyű préda.

- És ön aggódik emiatt.

Mensiki sóhajtott. - Bármi történjék vele, az a saját felelőssége. Felnőtt ember, tudja, mit miért csinál. A helyzet azonban

korántsem ilyen egyszerű, ha magával sodorja a mit sem sejtő családtagjait is. Nem mintha az én aggályaim bármit is számítanának az ügy kimenetele szempontjából.

- Reinkarnációkutatás - fűztem hozzá.

- Hipotézis gyanánt egész izgalmas gondolatmenet - jegyezte meg, és némán csóválta a fejét.

Végül megérkezett a taxi. Mielőtt beszállt volna, nagyon komolyan köszönetét mondott nekem. Úgy látszik, nem tudott annyit inni, hogy meglátsszon az arcán, vagy megfeledkezzen az udvariasságról.

40

Kizárt, hogy összetévesszem valakivel

Miután Mensiki elment, megmostam a fogamat, aztán rögtön ágyba bújtam és elaludtam. Eleve nem szokott gondom lenni az elalvással, de erre a whisky még jól rá is segít mindig.

Éjjel pedig hatalmas zajra ébredtem. Azt hiszem, igazából dörrent valami. Bár előfordulhat, hogy még az álmomban. Lehet, hogy csak a képzeletem játéka volt. De mit számít, akkorát szólt, hogy beleremegett a környék, és a testem is a levegőbe ugrott tőle. Ez a becsapódás teljesen valós volt, nem álom és nem képzelgés. Elég mélyen aludtam, de majdnem leestem az ágyról, mire azonnal felébredtem.

Rápillantottam az órára a párnám mellett: a kijelző szerint hajnali két óra múlt. Mindig ilyenkor szólt a csengettyű. Csakhogy azt most nem lehetett hallani. A tél is a nyakunkban volt, úgyhogy már a bogarak sem zümmögtek-ciripeltek. Mély csend ült csupán a házon. Az eget szinte teljesen beborította a sötét, vastag felhőréteg. A szél süvítését épphogy hallottam, ha nagyon füleltem.

Kitapogattam a lámpakapcsolót az ágy fejénél, aztán felvettem a pulóveremet a pizsamám fölé. Elhatároztam, hogy végigjárom a házat. Lehet, hogy valami szokatlan dolog történt. Mondjuk egy

hatalmas vaddisznó ugrott be az ablakon. Vagy egy kisebbfajta meteorit csapódott pont ebbe a tetőbe. Mindkettőt nehezen lehetett elképzelni, de jobbnak láttam megvizsgálni, nincs-e valami rendellenesség. Mégiscsak rám bízták, hogy vigyázzak a házra. Meg különben is, hiába akartam volna visszaaludni, úgysem sikerült volna. A testemben még nagyon is élénken éreztem a dörrenés keltette remegést, és a szívem vadul kalapált.

Egyenként felkapcsolgattam a lámpákat minden helyiségben, és sorra vettem mindent a házban. Sehol sem észleltem semmi változást. Minden olyan volt, mint szokott. Mivel nem olyan hatalmas az épület, nem kerülhette el a figyelmemet semmi. Végigellenőriztem minden szobát, már csak a műterem maradt. Kinyitottam a nappaliból nyíló ajtót, beléptem, és kinyújtottam a kezem a fal felé, hogy megnyomjam a lámpa kapcsolóját. De akkor *valami* visszatartott. Valami azt súgta, jobb, ha nem kapcsolom fel. Halk, de határozott hangon, bele a fülembe. *Hagyd csak meg a sötétséget!* Szót fogadtam a hangnak, levettem a kezem a kapcsolóról, óvatosan becsuktam magam mögött az ajtót, és meresztgettem a szememet a koromsötét műteremben. Alig mertem levegőt venni, nehogy zajt csapjak.

Ahogy lassan kezdett hozzászokni a szemem a sötétséghez, észrevettem, hogy van még valaki rajtam kívül odabent. Egészen biztosan éreztem, hogy valaki van ott. Ráadásul *az a valaki* azon a faülőkén foglalt helyet, amelyiket én munka közben szoktam használni. Először arra gondoltam, hogy talán a Kormányzó az. Újra materializálódott, és visszatért. Csakhogy az illető túlságosan nagy volt hozzá képest. A homályosan kirajzolódó sötét körvonalak egy vékony, magas férfit sejtettek. A Kormányzó pedig csak hatvan centi. Az alak viszont akár száznyolcvannak is

kinézett. Kissé görnyedten ült, mint általában a magasra nőtt emberek. És egy moccanás nem sok, annyit sem mozdult.

Persze én sem, csak álltam ott az ajtófélfának dőlve. Bal kezem a falon tartottam, hogy felkapcsolhassam a lámpát, ha úgy alakul, és a férfi hátát figyeltem. Egyikünk sem változtatott a testtartásán, mozdulatlanul várakoztunk az éjszakai sötétségben. Nem tudom, miért, de nem éreztem félelmet. Aprókat lélegeztem, a szívem pedig tompa hangon kalapált. De félni nem féltem. Egy vadidegen férfi fogta magát, és behatolt a házamba az éjszaka közepén. Lehet, hogy betörő. Vagy esetleg kísértet. Mindenesetre nem lett volna csoda, ha berezelek. Viszont valamiért fel sem merült bennem, hogy ez aggasztó vagy veszélyes lenne.

Talán már túlságosan könnyen napirendre térek az ilyesmik felett, mert annyi furcsaság történt, amióta a Kormányzó felbukkant. És nem csak erről volt szó: azt hiszem, inkább az kötötte le a figyelmemet, amit a titokzatos alak a műteremben csinált az éjszaka közepén. A kíváncsiságom győzelmet aratott a félelmem felett. Úgy tűnt, a férfi nagyon erősen gondolkozik valamin ott ültében. Vagy a tekintetét fúrja bele valamibe. És megdöbbentő volt látni a nem mindennapi koncentrációs képességét. Észre sem vette, hogy beléptem a szobába. Vagy egyáltalán nem ért rá ilyen piszlicsáré ügyekkel foglalkozni, mint hogy én épp hol vagyok.

Igyekeztem hang nélkül venni a levegőt, és amennyire tőlem tellett, lecsillapítani a szívdobogásomat a bordáim mögött, miközben arra vártam, hogy a szemem még jobban hozzászokjon a sötétséghez.

Lassan rájöttem, hogy mire összpontosít annyira ez a férfi. Oldalt a falon lógott valami, amiről nem tudta levenni a szemét. Márpedig ott Amada Tomohiko festménye, A *kormányzó halála*

volt. A nyúlánk alak csak ült a faszéken, meg sem moccant, és kissé előrehajolva bámulta a művet. Kezét a térdén nyugtatta.

Ekkor kezdett végre oszladozni az a sötét, vastag felhőréteg, amely addig az eget borította. A réseken előbukkanó holdsugarak egy röpke pillanatra bevilágították a szobát. Mintha egyszer csak tiszta víz mosna át egy réges-régen állított emlékkövet, miáltal láthatóvá válna rajta egy rejtett, titkos üzenet. Rögtön utána újra visszatért a sötétség. De az sem tartott sokáig. Hamarosan megint felszakadozott a felhőtakaró, és a hold vagy tíz másodpercen keresztül sápadtkék színre mázolta a környéket. Én pedig ezalatt meg tudtam állapítani, hogy ki is az az illető.

A férfi fehér haja a válláig ért. Régóta nem fésülhette, mert meglehetősen kócos volt. A testtartásából ítélve igencsak benne járt már a korban. És olyan szikár volt, mint egy kiszáradt fa. Valaha biztosan keménykötésű, életerős ember volt. Csak az öregség, illetve azonfelül még valószínűleg valami betegség következtében csont és bőr lett. Legalábbis ezt képzeltem róla, ahogy elnéztem.

A fogyás annyira megváltoztatta, hogy beletelt egy kis időbe, amíg összeállt a kép. De aztán ott, a néma holdvilágnál végre leesett, ki is az. Bár csak fényképeken volt alkalmam addig látni őt, de ki volt zárva, hogy bárkivel is összetévesszem. Hegyes orrának egészen sajátos íve volt profilból, de anélkül sem maradt volna semmi kétségem, olyan erősen lehetett érezni az egész lényéből áradó aurát. Így estére meglehetősen lehűlt az idő aznap, de nekem dőlni kezdett az izzadság a hónom alól. A szívem a korábbinál is sebesebben és hangosabban kalapált. Nehezen hihető, ugyanakkor megkérdőjelezhetetlen tény.

Az öregember a kép festője, Amada Tomohiko volt. Visszatért a műterembe.

41

Csak akkor, ha nem fordulok hátra

Nyilván nem a hús-vér Amada Tomohiko volt az. A valódi egy idősek otthonában van az Izu-felföldön. Demenciája meglehetősen előrehaladott, és fel sem tud már kelni. Nem fordulhat elő, hogy saját erejéből eljöjjön idáig. Tehát akkor most nekem a kísértetét kell látnom. Csakhogy tudtommal még nem halt meg, szóval a „szelleme” lenne talán a helyes megnevezés. Vagy netán épp az imént lehelte ki a lelkét, és idejött nekem kísérteni? Természetesen ennek is megvolt az esélye.

Mindenesetre abban biztos voltam, hogy nem csak holmi illúzió. Ahhoz képest túlságosan valóságos volt, túlságosan tapintható. Kétség nem fért hozzá, hogy testileg-lelkileg jelen van. Amada Tomohiko az események valamiféle különös láncolata folytán egyszer csak visszatért a *saját* műtermébe, leült a *saját* székére, és belemerült a *saját maga* festette *A kormányzó halálának* szemlélésébe. Cseppet sem zavarta, hogy én is ott voltam (sőt valószínűleg fel sem tűnt neki), mert a festményről le sem vette a koromsötétség leplén is áthatoló, metsző pillantását.

A felhők elvonulásával már folyamatosan áramlott a holdfény az ablakon át, élesen körvonalazva Amada Tomohiko alakját. Profilból láttam az arcát. Egy viseltes fürdőköpeny vagy

házikabát-szerűség volt rajta, a lábán pedig semmi. Sem zoknit, sem papucsot nem húzott. Hosszú fehér haja kócos fürtökben lógott, arcát és állát ritkás, fehér borosta borította. Az arca elnyűtt volt ugyan, de a szemében tüzes szikra villant.

Igaz, hogy nem ijedtem meg tőle, de fogalmam sem volt, mitévő legyek. Nem kérdés, hogy aminek szemtanúja voltam, az nem éppen mindennapi esemény. Még jó, hogy össze voltam zavarodva. Fél kezemet továbbra is készenlétben tartottam a fali villanykapcsolónál. Eszem ágában sem volt megnyomni, csak már úgy maradtam, ahogy voltam, mert nem tudtam testhelyzetet váltani. Nem akartam meggátolni Amada Tomohikót - a kísértetét vagy a szellemét vagy bánom is én, mijét - abban, amit épp csinált. Ez a műterem eredetileg az övé. *Neki* van itt a helye. Én vagyok a betolakodó, és ő bármire készüljön is, nekem semmi jogom megzavarni benne.

Rendeztem a légzésemet, ellazítottam a vállizmaimat, és kihátráltam a műteremből, ügyelve, hogy ne csapjak zajt a lépéseimmel. Óvatosan becsuktam az ajtót. Mindeközben Amada Tomohiko meg sem moccant az ülőkén. Szerintem azt sem vette volna észre, ha én véletlenül fellökőm a vázát az asztalon, és iszonyatos zajt csapok vele. Annyira elvakultan koncentrált. A felhők közül beszűrődő holdfény újra megvilágította csontos alakját. Még utoljára emlékezetembe vésték sziluettjét (amelyben mintha az egész élete sűrűsödött volna össze), azokkal a finom árnyalatú vonalakkal együtt, amelyeket az éjszaka festett rá. *Ezt soha nem szabad elfelejtenem* - mondogattam magamban. Ezt a képet bele kell égetnem a retinámba, hogy örökre megmaradjon az emlékezetemben.

Visszamentem az étkezőbe, odaültem az asztalhoz, és lehúztam az ásványvízből jó pár pohárnyit. Szívesen ittam volna whiskyt, de

az üveg már üres volt. Az este megittuk kerten Mensikivel. És azonkívül ebben a házban nem volt egy csepp alkohol sem. Pontosabban a hűtőben volt néhány doboz sör, de azt nem kívántam.

Végül hajnali négy is elmúlt, mire vissza bírtam aludni. Előtte csak ültem az ebédlőasztalnál, és zakatolt az agyam. Az idegeim fel voltak pörögve, semmihez sem volt kedvem. Így nem tudtam jobbat, mint csukott szemmel gondolkodni, de képtelen voltam egyvalamire összpontosítani. Órákon át csak kergettem a saját gondolataim foszlányait. Mint a körbe-körbe forgolódó kiscica, amelyik a farkát próbálja elkapni.

Amikor elfáradtam a parttalan eszmefuttatásaimban, elkezdtem rekonstruálni a fejemben Amada Tomohiko sziluettjét, amit nem sokkal előtte volt alkalmam megpillantani. Aztán néhány vonással le is rajzoltam, hogy rögzüljön a memóriámban. A koponyámban található képzeletbeli vázlatfüzetembe nem létező ceruzával dolgoztam, hogy megjegyezzem az idős ember alakját. Ilyesmit gyakran szoktam csinálni, amikor van egy kis időm. Nem kell nekem valódi papír és ceruza! Sőt könnyebb is, ha nincs. Gondolom, ez hasonlít ahhoz, mint amikor egy matematikus a fejében lévő táblára körmöli az egyenleteket. Én meg lehet, hogy egyszer tényleg meg is festem az adott képet.

Nem akartam még egyszer bekukucskálni a műterembe. Nem mintha nem lettem volna kíváncsi. Vajon bent van még az öreg - valószínűleg Amada Tomohiko lelkének egy darabja, amely önállósította magát - a műteremben? Még mindig az ülőkén ülve mered A *kormányzó halálára?* Nem mintha nem éreztem volna késztetést, hogy meggyőződjek róla. Hiszen feltehetőleg valami rendkívül különleges jelenségbe futottam bele, és lehettem annak

szemtanúja. És előfordulhat, hogy ott van néhány kulcs is Amada Tomohiko életének titkaihoz.

De hiába, mert én semmiképpen sem akartam megzavarni a koncentrálásban. Visszajött erre a helyre, legyőzve a teret és fittyet hányva a logikának, hogy a maga festette A *kormányzó halálát* alaposan megszemlélhesse, vagy valamit ellenőrizhessen rajta. Ehhez bizonyosan hatalmas mennyiségű energiára volt szüksége, amiből már eleve nem maradhatott neki sok, a pótolhatatlan életerőből. Igen, bármi áron is, de látnia kellett még egyszer a képet, és nézni, ameddig csak jólesik.

Tíz óra is elmúlt, mire felébredtem. Ez ritkán fordult velem elő, mert korán kelő voltam. Arcot mostam, megfőztem a kávét, reggeliztem. Valamiért farkaséhes voltam. Majdnem kétszer annyit befaltam, mint egyébként szoktam. Három pirítóst, két főtt tojást és paradicsomsalátát. Kávét két nagy bögrével.

Evés után a biztonság kedvéért benéztem a műterembe, de persze Amada Tomohikónak már nyoma sem volt. A helyiség álmosan tespedt, mint minden reggel. Ott volt az állvány, rajta a vásznon a megkezdett képpel (amely Mariét ábrázolja), előtte pedig a kerek ülőke, ahol nem ült senki. Az állvány túloldalán pedig egy szék az ebédlőből, amelyet Marié használ, amikor modellt ül nekem. Az oldalsó falon Amada Tomohiko A *kormányzó halála* című festménye lógott. A polcról pedig hiányzott a csengettyű. A völgy fölött kitisztult az ég, a hideget szinte harapni lehetett. A madarak érezték, hogy mindjárt itt a tél, éles sivítozásuk hasogatta a levegőt.

Felhívtam Amada Maszahikót a cégénél. Már majdnem dél volt, mégis álmosan csengett a hangja. Erezni lehetett rajta a hétfő reggeli fásultságot. Gyorsan köszönést váltottunk, majd

látszólag mellesleg rákérdeztem az apjára. Tudni akartam, hogy él-e még Amada Tomohiko, szóval láthattam-e előző este a kísértetét, vagy sem. Ha meghalt volna az éjszaka folyamán, a fiát már biztosan értesítették volna.

- Apád hogy van?

- Pár napja voltam nála. Bár szellemileg már nincs neki visszaút, fizikailag tulajdonképpen kutya baja. Legalábbis nem úgy tűnik, mint aki az utolsókat rúgja.

Szóval még nem halt meg - gondoltam. Tehát tegnap nem holmi kísértettel volt dolgom, hanem egy élő ember akaratával, amely ideiglenes alakot öltött.

- Lehet egy hülye kérdésem? Semmi különös nem történt mostanában vele? - puhatolóztam.

- Az apámmal?

- Ja

- Ez meg miért érdekel?

Elszavaltam neki az előre kitervelt szövegemet.

- Hát, csak álmodtam egyik este valami furcsát. Apád visszatért benne ide az éjszaka közepén. Én pedig véletlenül megláttam. Mintha nem is álom lett volna, majd kiugrott a szívem a helyéből. Azóta nem megy ki a fejemből, hogy hátha történt valami.

- Ühüm - látszott, hogy nem hagyja hidegen a téma. - Érdekes. És mi a fenét csinált ott az apám éjnek idején?

- Csak ült a kisszéken mozdulatlanul a műteremben.

- Ennyi?

- Ennyi, mást nem csinált.

- A kisszék, az a régi háromlábú kerek ülőke?

- Az.

Amada Maszahiko egy ideig morfondírozott ezen.

- Lehet, hogy közel van a vég - nyögte ki színtelen hangon. - Mondják, hogy halála előtt az ember lelke ellátogat még egyszer utoljára oda, ahova a legjobban kötődik. Amennyire én tudom, apámat a legtöbb szál ahhoz a műterméhez fűzi.

- De nem az van, hogy már nincsenek emlékei?

- A megszokott értelemben véve nincsenek is. Viszont a lelke attól még megmaradt. Csak a tudata már nem találja meg hozzá az utat. Szóval megszakadt a vonal, és már elveszett közöttük a kapcsolat, ennyi. A lelke azért biztosan ott bújik valahol a mélyben. Annak szerintem semmi sem tud ártani.

- Aha - feleltem.

- Nem féltél?

- Álmomban?

- Ja, hát elég valóságos volt, nem?

- Nem, nem különösebben. Csak fura volt. Tisztára, mintha tényleg ő lett volna ott, teljes valójában.

- Lehet, hogy tényleg ő is volt - kontrázott Amada Maszahiko.

Ezzel kapcsolatban nem fejtettem ki a véleményemet. Azt, hogy Amada Tomohiko feltehetőleg azért akart mindenáron hazajönni, hogy láthassa *A kormányzó halálát* (és jobban belegondolva, pont én idéztem meg a lelkét. Ha nem csomagoltam volna ki a képet, lehet, hogy vissza sem tér), szóval azt nem fedhettem fel a fia, Maszahiko előtt. Mert ha mégis, akkor töviről hegyire el kellett volna magyaráznom, hogy nemcsak felfedeztem azt a képet a ház padlásán, hanem önkényesen ki is bontottam, sőt volt pofám még ki is lógatni a műterem falára. Nyilván ezt valamikor úgyis be kell vallanom, de az adott szituációban még nem akartam előhozakodni vele.

- Na, szóval... - váltott témát Amada. - A múltkor elment az idő, és nem tudtam elmondani, amit akartam. Emlékszel, szóltam,

hogy valamit el kell mesélnem neked.

- Emlékszem hát.

- Felugorhatok valamikor, hogy nyugiban megbeszéljük?

- Ez a te házad. Akkor jössz, amikor jólesik.

- Most hétvégén megint elmegyek meglátogatni apámat az Izu-felföldre. Mit szólnál, ha visszafelé benéznék hozzád? Odavara pont útba is esik.

Mondtam neki, hogy szerda és péntek este meg vasárnap délelőtt kivételével ráérek. Szerdán és pénteken rajzszakkört tartok, vasárnap reggel pedig Akikava Marié portréjával kell foglalkoznom.

Azt felelte, valószínűleg szombat délután jön majd: - De mindegy, majd hívlak előtte!

Miután leraktam a telefont, átmentem a műterembe, és kipróbáltam a kisszéket. Azt a faszéket, amelyen előző éjjel Amada Tomohiko ült a sötétben. Amint ráültem, azonnal éreztem, hogy ez már nem *az enyém.* Kétség nem fért hozzá, hogy Amada Tomohikóé és nem másé, *az övé,* aki annyi időn át dolgozott rajta, és az övé marad most már mindörökké. Egy kívülálló szemében ez csupán egy ócska, kopott, háromlábú kerek ülőke, pedig beléivódott már a tulajdonosa szellemisége. Én csak önkényesen használni kezdtem, mert úgy alakult.

Ott ültömben megint *A kormányzó halálát* bámultam. Addigra már megszámlálhatatlanul sokszor tettem ugyanezt, mivel bőven ért annyit, hogy az ember többször is megnézze magának. Más szóval olyan mű volt, amely lehetőséget hagyott különféle értelmezésekre. Csakhogy most kedvem támadt a szokásostól eltérő szögből újra megvizsgálni. Egészen biztos voltam abban, hogy kell lennie rajta *valaminek,* ami miatt muszáj volt Amada

Tomohikónak még egyszer alaposan megnéznie, mielőtt befejezné az életét.

Jó hosszú ideig fürkésztem *A kormányzó halálát*. Ugyanarról a helyről és ugyanabból a szögből, ugyanolyan testtartással, ahogyan tegnap Amada Tomohiko szelleme vagy árnyéka, vagy tudom is én mije meredt rá a kisszéken ülve. Még a lélegzetemet is visszafojtottam, annyira koncentráltam. De akármilyen figyelmesen szemléltem, semmi olyasmit nem tudtam felfedezni a képen, amit eddig ne láttam volna.

Belefáradtam a gondolkodásba, ezért inkább kimentem. A ház előtt Mensiki ezüstszínű Jaguarja parkolt, nem messze az én Toyota Corolla kombimtól. Ez a kocsi itt töltötte az éjszakát. Türelmesen várakozott, mint egy jól nevelt, okos állat: meghúzta magát, és várta, hogy visszajöjjön érte a gazdája.

A kormányzó halála kavargóit a fejemben, miközben bóklásztam a ház körül. Ahogy a kis ösvényen jártam a cserjésben, valahogy úgy éreztem, mintha valaki engem nézne a hátam mögül. Mintha mondjuk az a Nyúltképű félretolta volna azt a négyszögletű fedőt a földön, és titokban figyelne a kép sarkából. Gyorsan hátrafordultam, hátha észreveszem, de persze nem láttam semmit. Nemhogy lyuk nem volt a földön, még a Nyúltképű sem mutatkozott. Csupán a lehullott falevelek borították a kihalt ösvényt, amely nem árulkodott semmiről. Ez néhányszor megismétlődött. De akármilyen gyorsan fordultam is meg, soha nem volt ott senki.

Bár az is lehet, hogy a lyuk is és a Nyúltképű is kizárólag *csak akkor* létezik ott, *amikor én nem fordulok hátra*. És ők megérzik, amint én meg akarok fordulni, és seperc alatt elrejtőznek előlem. Mint valami gyermekjátékban.

Keresztülmentem a cserjésen, és elsétáltam az ösvény végéig, ameddig nem szokásom. Alaposan átkutattam a környéket, hátha megtalálom a „titkos út” bejáratát, amiről Akikava Marié beszélt. De hiába kerestem, semmi olyasmit nem találtam, ami az lehetett volna. Azt mondta, „Nem fogja megtalálni, ha csak simán nézelődik”, bizonyára nagyon ügyesen van álcázva. Mindenesetre ő sötétedés után egyedül, azon a titkos úton keresztül jutott el gyalog a szomszéd hegyről a házamig. Árkon-bokron és a cserjésen át.

Az ösvény egy kis, kerek tisztásba torkollott. A fejem felett ritkult a fák ágainak sűrűje, így látszott fent egy kis darabka az égből. Onnan pedig az őszi nap sugarai egyenesen fúródtak bele a talajba. Én pedig leültem egy lapos kőre ezen a napsütötte kis folton, és a völgybéli tájat néztem a fatörzsek között. Úgy képzeltem, nem kell sok hozzá, hogy Akikava Marié előbukkanjon valami titkos átjáróból. De persze senki nem bukkant elő sehonnan. Néha madarak tévedtek arra, megpihentek egy ágon, aztán megint elrepültek, ennyi. Mindig kettesével közlekedtek, és rövid, éles hangjelzésekkel folyamatosan biztosították egymást a jelenlétükről. Olvastam valahol, hogy van egy olyan madárfajta, amelyik, ha egyszer párt talál magának, örökre együtt marad vele, és ha az egyik meghal, a másik magányosan éli le a hátralévő életét. Fölösleges hangsúlyoznom, hogy ők nem irkáinak alá ügyvédi irodából érkező, tértivevényes válási papírokat.

Valahonnan messziről egy környéket járó, valamit kínáló teherautó nem túl lelkes hangosbeszélője hallatszott, aztán az is elhalt. Később a közeli susnyás mélyén ismeretlen eredetű, nagy mozgolódásra utaló neszezés támadt. Nem ember keltette zaj volt. Inkább valami vadállaté. Féltem, hogy vaddisznó, szóval egy pillanatra meg is ijedtem (a vaddisznó a lódarázzsal egyetemben a

legveszélyesebb élőlények egyike ezen a környéken), de mintha elvágták volna, hirtelen abbamaradt.

Ennek örömére felálltam és hazasétáltam. Útközben befordultam a szentély mögé, hogy ellenőrizzem a verem állapotát. Deszkákkal volt fedve, mint szokott, rajta a nehezékül szolgáló kövek sorakoztak. Nem láttam nyomát, hogy elmozdították volna őket. A tetőként használt falapot vastagon belepték a lehullott falevelek. Eső áztatta őket, így már elvesztették szép élénk színüket. Tavasszal olyan frissen és üdén születnek, aztán egyikük sem kerülheti el a csendes elmúlást így késő ősz táján.

Ahogy figyeltem, úgy éreztem, hogy mindjárt felnyílik a fedő, és kidugja rajta hosszúkás, padlizsánszerű fejét a Nyúltképű. De persze nem nyílt fel. És különben is, ő négyszög alakú lyukban bujkált. Sokkal kisebb, sokkal magánjellegűbb lyukban. *Ebben* viszont nem a Nyúltképű, hanem a Kormányzó rejtőzött. Vagyis az idea, aki kölcsönvette a kormányzó alakját. Rázogatta éjjel a csengettyűt, hogy idehívjon, és kinyittassa a vermet.

Szóval a lényeg, hogy minden innen indult. Azóta, hogy Mensikivel munkagépet hozattunk, hogy erővel feltárjuk, csupa olyasmi történik körülöttem, amit nem tudok hova tenni. Vagy inkább azzal kezdődött minden, hogy megtaláltam *A kormányzó halálát* a padlástérben, és kibontottam a csomagolását? A sorrendet tekintve így volt. De az is lehet, hogy ez a két dolog kezdettől fogva szorosan összefüggött egymással. Esetleg A *kormányzó halála* című kép invitálta az ideát a házba. Netán arra föl jelent meg előttem a Kormányzó egyfajta kompenzációként, hogy kiszabadítottam a festményt. De minél többet gondolkodtam rajta, annál kevésbé bírtam eldönteni, hogy mi volt az ok, és mi a következmény.

Amikor visszaértem a házhoz, már nem parkolt ott Mensiki Jaguarja a bejárat előtt. Biztosan érte jött, talán taxival, mialatt én kimozdultam. De lehet, hogy egy ezzel foglalkozó céget bízott meg vele. Mindenesetre a kocsibeállón csak az én csupa por Corollám árválkodott magában. Eszembe jutott, hogy egyszer meg kéne mérnem a keréknyomást, ahogy Mensiki tanácsolta. Csakhogy még nem szereztem be nyomásmérőt. És már nem is fogok.

Épp nekiálltam volna elkészíteni az ebédet, de amint a pult elé álltam, rá kellett döbbennem, hogy teljesen elment az étvágyam, pedig addig majd' éhen vesztem. Helyette iszonyatos álmosság tört rám. Pokrócba burkolózva elheveredtem a kanapén a nappaliban, és rögtön el is aludtam. Közben egy rövid kis álmot láttam. Nagyon tiszta és élénk álom volt. Viszont képtelen voltam visszaemlékezni, hogy miről szólt. Csak annyi maradt meg, hogy nagyon tiszta volt és élénk. Nem is álomnak tűnt, inkább valami félreértés következtében odakeveredett valóságfoszlánynak. Amikor felébredtem, nyomtalanul eltűnt. Elszökött, mint valami fürge lábú állat.

42

Amelyik a padlóra ejtve eltörik, az a tojás

Villámgyorsan eltelt a hét. Délelőttönként csak a vászonra koncentráltam, délutánonként pedig könyvet olvastam vagy sétáltam, és elvégeztem a szükséges házimunkákat. Észre sem vettem, ahogy múltak a napok, egyik a másik után. Szerda délután megjött a barátnőm, és az ágyban öleltük egymást. Olyan régi az ágy, hogy szokás szerint iszonyatosan nyikorgóit, a barátnőm pedig jól szórakozott ezen.

- Nem kell sok hozzá, hogy ez az ágy darabjaira hulljon! - jósolta, amikor szeretkezés közben tartottunk egy lélegzetvételnyi kis pihenőt. - Nehéz lesz majd eldönteni egy-egy szilánkról, hogy az ágy része-e vagy Glico ropi.

- Ahab kapitány is jobban tette volna, ha szardíniára vadászik! - kontrázott.

Ez elgondolkodtatott.

- Vannak dolgok a világon, amelyek nem változnak egykönnyen. Ezt akartad mondani?

- Kábé.

Némi szünet után újra üldözőbe vettük a fehér bálnát a hatalmas óceán habjaiban. Vannak dolgok a világon, amelyek

nem változnak egykönnyen.

Mindennap apránként hozzátettem valamit Akikava Marié portréjához. Szükség szerint feltöltögettem az aláfestés vázát.

Kikevertem néhány színt, ami kellett, és azokkal dolgoztam ki a hátteret. Ez adta az alapot ahhoz, hogy az arca a lehető legtermészetesebb módon kidomborodjon a képen. Így vártam, hogy vasárnap megint eljöjjön hozzám a műterembe. A munkám során van olyan feladat, amihez szükségem van a modell jelenlétére, és van, amit akkor kell előkészítenem, amikor nincs ott. Én mindkét fázist szeretem. Rászánom az időt, hogy végiggondoljak magamban egy-egy elemet, és különféle színekkel, technikákkal kísérletezve előkészítsem a terepet. Élveztem ezt a gyakorlati tevékenységet, de azt is, amikor ebből a rendezett kiindulási alapból spontán improvizálva kialakítom a művet.

Akikava Marié portréjával párhuzamosan nekiláttam megfesteni egy másik vászonra a szentély háta mögötti verem képét is. Annyira belém ivódott a látvány, hogy az igazinak nem kellett előttem lennie a munkához. Teljes alapossággal dolgoztam ki az emlékezetemben élő verem minden részletét. Túlkapásoktól mentes realizmussal festettem élethűre, amennyire csak lehet. Ez nemigen szokott velem előfordulni (leszámítva az üzleti célból készült portrékat), de ez nem jelenti azt, hogy ne menne nekem jól. Ha úgy hozza kedvem, tudnék precíz, fotórealisztikus képet is festeni, amelyet szinte fényképnek néz az ember. Néhanapján jólesett a szinte hiperrealista művek hozta változatosság, és az alaptechnikák átismétléséhez sem volt utolsó. Viszont ezeket kizárólag a saját örömömre készítettem, és szó sem lehetett róla, hogy kiadjam a kezemből.

így történt, hogy a szemem előtt bontakozott ki a maga teljességében a *Verem a cserjésben,* több nap leforgása alatt. Ez a titokzatos kerek gödör a fák között, több vastag deszkával félig befedve. Ahonnan a Kormányzó jött. A képen csak egy sötét lyukat ábrázoltam, embert nem. Körben a földet lehullott falevelek borították. Békésebb már nem is lehetett volna a táj. De mégis azt sugallta, hogy bármelyik pillanatban előbújhat onnan valaki (vagy valami). Minél tovább néztem, annál kevésbé tudtam szabadulni az érzéstől. Hiába volt a saját művem, volt benne valami, amitől végigfutott rajtam a hideg.

Mindennap ilyesformán töltöttem a délelőttöt egyedül a műteremben. Ecsettel és palettával a kezemben felváltva festettem az *Akikava Marié portréja* és a *Verem a cserjésben* című, egymástól teljesen eltérő természetű képeimet, mindig azt, amelyikhez épp kedvem volt. Ültem a kisszéken, amelyen Amada Tomohiko ült vasárnap éjjel, és a két, egymás mellé helyezett vászonra összpontosítva dolgoztam. Talán ennek a koncentrációnak köszönhetem, hogy egyszer csak már nem éreztem Amada Tomohikónak azt a tömör jelenlétét, amit hétfő reggel a kisszék- re ülve még nagyon. Az ócska szék újra egy gyakorlati célú ülőalkalmatosság lett számomra. Amada Tomohiko pedig biztosan visszatért oda, ahol lennie kellett.

Azon a héten éjszaka néha odamentem a műteremhez, résnyire nyitottam az ajtót, és bekukucskáltam. De soha nem volt bent senki. Sem Amada Tomohiko, sem a Kormányzó. Csak egy régi kisszék a festőállvány előtt. Az a néhány kósza holdsugár, amely utat tört magának az ablakon át, csendesen mutatta, milyen tárgyak vannak a szobában. A falon ugye A *kormányzó halála* lógott. Ott volt megfordítva a félkész *A fehér Subaru Forester-es férfi*. Két egymás melletti állványon az *Akikava Marié portréja* és

a *Verem a cserjésben* sorakozott, amelyeken épp dolgoztam. A műtermet belengte az olajfesték, a terpentin és a mákolaj szaga. Bármennyit is szellőztetek, ez a vegyes keverék soha nem fog eltűnni a helyiségből. Ez egy különleges illat: mostanáig velem volt, és valószínűleg ezentúl is örökké ezt fogom szagolni. Mintha csak ellenőrizni akarnám, belélegeztem az éjszakai műterem levegőjét, majd csendben behajtottam az ajtót.

Péntek este jelentkezett Amada Maszahiko. Szólt, hogy szombat délután jön, és hoz friss halat a kikötőből, szóval nem kell aggódnom a vacsora miatt, csak várjak szép türelmesen.

- Vegyek még valamit? Nem ügy, kérj bármit!

- Nem kell semmi - feleltem, de aztán mégis eszembe jutott: - Ja, de elfogyott a whiskym. Megittuk, amit a múltkor adtál, mert vendégem jött. A márka mindegy, de hozz egy üveggel, légyszi!

- Én a Chivast szeretem, az is jó?

- Jó lesz - hagytam rá. Amada mindig is kényes volt a piára-kajára, engem meg nem izgatott nagyon. Ettem, amit elém raktak, és ittam, ami volt.

Ahogy letettem Amadát, leemeltem A *kormányzó halálát* a műterem faláról, bevittem a hálószobába, és letakartam. Amada Tomohiko nyilvánosságra nem hozott festménye, amelyet titokban csempésztem le a padlásról, semmi esetre sem kerülhetett a fia szeme elé. Legalábbis egyelőre.

Így hát két kép maradt a műteremben, amelyet megtekinthetett a látogató: *Akikava Marié portréja* és a *Verem a cserjésben*. Eléjük álltam, és felváltva nézegettem őket. Így összevetve őket beúszott a fejembe a kép, ahogy Akikava Marié bemegy a szentély mögé, és közelít a verem felé. Az volt az előérzetem, hogy ebből még lesz *valami*. A gödör teteje félig nyitva maradt, és a sötétség a

lányt hívogatta. Vajon a Nyúltképű várja odalenn? Vagy a Kormányzó?

Egyébként pedig összefügg egyáltalán ez a két kép?

Amióta ebben a házban laktam, lényegében megállás nélkül készítettem a képeket. Először megrendelésre Mensiki portréját, aztán A *fehér Subaru Forester-es férfit* (bár ez félbemaradt, amikor elkezdtem felvinni a színeket), most pedig *Akikava Marié portréját* és a *Verem a cserjésben* címűeket párhuzamosan. Kezdtem azt hinni, hogy ez a négy kép együtt fog elmesélni valamit, mint egy kirakójáték darabjai.

Netán éppen én dokumentálom a történetet azzal, hogy megfestem őket. Az volt az érzésem. Vajon volt *valaki,* aki rám osztotta a történetíró szerepét, vagy feljogosított rá? És ha igen, akkor ki a fene lehet az? És miért *éppen* engem választott?

Szombaton délután négy óra előtt megérkezett Amada egy fekete Volvo kombival. Kedvelte ezt a régi típusú, keménykötésű kockajárművet. Már jó régóta megvolt neki, szóval biztosan beletett egypár kilométert, mégsem tűnt úgy, mintha le akarná cserélni egy újabb típusra. Aznap direkt elhozta a saját konyhakését. Jól karbantartott, éles pengéje volt. És a konyhában azzal pucolta meg nekem az itói halasnál vásárolt hatalmas, friss keszeget. Mindig is ügyes kezű, tehetséges fiú volt, aki sok mindenhez ért. Szép precízen kifilézte, kinyerte belőle a lehető legtöbb részt a nyersen ehető *szasiminek,* a fennmaradó részekből alapiét főzött, amiből pedig levest készített. A halbőrt megpörkölte, hogy legyen mit ropogtatni a pia mellé. Én az egész munkafolyamatban csak mint elbűvölt szemlélő vettem részt. Lehet, hogy Amada szakácsként is simán megállta volna a helyét.

- Ezeket a fehér húsú halakat igazából jobb egy napig pihentetni a szasimihez, mert másnapra megpuhul a húsuk, és

annak íze is jobban összeáll, de most már mindegy. Csak kibírod valahogy! - magyarázta, miközben ügyesen kaszabolt a késével.

- Nincsenek túl nagy igényeim - próbáltam megnyugtatni.

- Ha nem bírjuk megenni, majd megeszed holnap a maradékot egyedül.

- Naná.

- Egyébként ma alhatok itt? - érdeklődött Amada. - Szeretnék nyugiban beszélgetni veled a pia mellett. De ha iszom, nem vezethetek. Elalszom én a kanapén is a nappaliban.

- Persze - egyeztem bele. - Kezdjük ott, hogy ez a te házad. Annyit maradsz, amennyi jólesik.

- Nem akartál felhívni valami nőt?

Megráztam a fejemet.

- Pillanatnyilag nem terveztem.

- Akkor itt maradok.

- Különben nem kell a kanapéra fanyalodnod, ott az ágy a vendégszobában.

- Nem, koszi, jobb nekem a kanapé. Sokkal kényelmesebb ám rajta aludni, mint elsőre gondolnád. Mindig is szerettem azon feküdni.

Amada elővett egy üveg Chivas Regalt a papírszatyrából, letépte a zárjegyet, és kinyitotta. Hoztam két poharat, és elővettem a jeget a hűtőből. Kellemes hangja volt, amikor rátöltöttük a whiskyt az üvegből. Olyasmi, mint ami akkor hallatszik, ha két jó barát kitárja egymásnak a szívét. Aztán whiskyzgetés közben nekiálltunk megteríteni a vacsorához.

- Milyen rég volt már, hogy így nyugiban iszogathattunk kettesben! - mélázott Amada.

- Hát, ja. De legalább nem kicsiben nyomtuk.

- Mármint én - helyesbített. - Te már akkor sem bírtad annyira.

Nevettem.

- Neked hiába tűnt úgy, magamhoz képest én bőven megadtam a módját!

Soha nem iszom annyit, hogy elveszítsem a kontrollt, mivel idejekorán elálmosodom, és bealszom. Nem úgy Amada. Ha egyszer nekiáll inni, akkor aztán nemigen hagyja abba.

Leültünk egymással szembe az ebédlőasztalhoz, és nekiláttunk a szasiminek a whisky mellé. Először benyomtunk fejenként négy friss, nyers osztrigát, amit a barátom a keszeggel együtt hozott, azután jött maga a keszegszasimi. A néhány perce szeletelt szasimi hihetetlenül ínycsiklandozó volt. Tényleg kemény volt még egy kicsit, de úgyse siettünk, csak az ital mellé kellett. Végül ketten eltüntettük az egészet, egy falat sem maradt. Már ennyitől is eléggé tele lettünk, pedig az osztrigán és a szasimin kívül csak a pirított halbőrt, *tófut* és seprőben érlelt *vaszabit* ettünk. A végén még egy kis levest is.

- Micsoda dőzsölés, rég ettem ilyen jót! - foglaltam össze.

- Hát, Tokióban nem is igen lehet - felelte Amada. - Annak is megvan az előnye, hogy ezen a környéken laksz. Itt ez a csomó jó hal.

- Na de ha te itt laknál egyfolytában, bele is halnál az unalomba!

- Te nem?

- Nem is tudom. Mindig is elég jól viseltem az unalmat. Meg aztán itt is történik egy s más.

Ideköltöztem nyár elején, nemsokára megismerkedtem Mensikivel, akivel együtt felbolygattuk a szentély mögötti vermet, amire előkerült a Kormányzó, végül pedig besétált az életembe Akikava Marié és a nagynénje, Akikava Sóko. Közben pedig bővérű és tapasztalt férjezett barátném vigasztalt. Sőt,

meglátogatott még Amada Tomohiko képmáslelke is. Egy percem sem volt unatkozni.

- Amúgy szerintem nekem nem szokásom unatkozni - vallotta be Amada. - Régen nagy szörfös voltam. Itt a környékbeli partoknál gyakran lovagoltam a hullámokon. Tudtad?

Mondtam neki, hogy nem. Még soha nem mesélte.

- Úgy vagyok vele, hogy lassan megpróbálkoznék megint egy ilyen élettel, távol a nagyvárostól. Felkelek reggel, elnézegetem a tengert, aztán ha szimpatikusak a hullámok, fogom a deszkám, és lemegyek.

Nekem eszem ágában nem lenne ilyen macerás dolgot művelni.

- És mi lesz a munkáddal? - kérdeztem rá.

- Elég hetente kétszer beugranom Tokióba, annyival nagyjából el is intézem, amit kell. A mostani munkámhoz nagyjából elég egy számítógép, szóval semmi károm nem származik abból, ha nem lakom bent a város közepén. Hisz minden házhoz jön, nem igaz?

- Nem is tudtam.

Lesajnáló pillantást vetett rám.

- Ez itt már a huszonegyedik század. Azt legalább vágod?

- Legalábbis hallottam már róla.

Az evés végeztével átmentünk a nappaliba, és folytattuk az ivást. Az ősz már a vége felé járt, de az aznap esti lehűlés ellenére még nem éreztem késztetést, hogy begyújtsak.

- Tényleg, apád jó passzban volt? - érdeklődtem.

Amada felsóhajtott.

- Csak ahogy szokott. Totál zárlatos az agya. A golyóit sem tudja már megkülönböztetni két tojástól.

- Hát amelyik eltörik, ha leejti a padlóra, az a tojás - világosítottam fel.

Amada hangosan fölnyerített.

- Viszont ha jobban belegondolok, elég különös fajzat az ember! Pár évvel ezelőttig a golyó sem fogott az apámon, olyan stramm pasas volt. Az esze is hasított, mint a levegő egy téli éjszakán. Már-már idegesítően jól vágott. Erre most mi van? Egy fekete lyuk az emlékezetében. Hirtelen megjelent egy paca az űrben, és egyre csak tágul.

Közben a fejét csóválta.

- Ki is mondta, hogy „a legnagyobb meglepetés, ami az embert érheti, az öregség”?

Gőzöm sincs, mondtam, nem is hallottam róla. Viszont lehet benne valami. Előfordulhat, hogy az öregedés váratlanabb esemény, mint a halál, és túllő minden számításunkon. Amikor egy nap világosan tudomásunkra hozza valaki, hogy ez a világ már nem tart ránk igényt biológiailag (és persze társadalmilag sem).

- Na és az a múltkori álmod az apámról, az tényleg olyan valószerű volt? - tért vissza rá Maszahiko.

- Ja, nem is akarom elhinni, hogy álom volt egyáltalán.

- És apám itt járt a műtermében?

Átvittem a műterembe, és rámutattam a szoba közepén álló kisszékre.

- Álmomban édesapád ott méltóztatott helyet foglalni, azon az ülőalkalmatosságon.

Amada odament a székhez, és rátenyerelt.

- És nem csinált semmit?

- Nem, csak ült egy helyben.

Igazából egyenesen a falon lógó A *kormányzó halálára* meredt, de erről nem szóltam.

- Ez volt a kedvenc széke - mesélte Amada. - Semmi extra, csak egy ócska, régi ülőke, de semmi pénzért nem volt hajlandó

megválni tőle. Ezen ült, ha festett, de akkor is, ha gondolkodnivalója volt.

- Ha kipróbálod, meglátod, hogy különös módon valahogy megnyugtató rajta ülni - biztattam.

Amada álldogált még ott egy darabig, kezét a széken nyugtatva, miközben nagyon törte a fejét valamin. De nem ült le. Azután egymás után megnézte a vásznaimat a szék mellett. *Akikava Marié portréja,* és a *Verem a cserjésben,* amelyeken éppen dolgoztam. Mindkettőre rászánta az időt, hogy alaposan megvizsgálja. Tisztára olyan tekintettel, mint egy orvos, aki gyanús árnyékokat keres egy röntgenképen.

- Király - kommentálta. - Nagyon jók.

- Mindkettő?

- Ja, mind a kettő elég izgi. Főleg így egymás mellett, mintha kölcsönhatásban lennének. A stílusuk totál különbözik, de valami eggyé kovácsolja őket.

Némán bólintottam. A véleménye ugyanis pontosan azt tükrözte, amit homályosan én magam is éreztem az elmúlt napokban.

- Azt hiszem, lassan kezded kapiskálni az új irányt magadnak. Szóval végre-valahára kifelé tartasz az erdő sűrűjéből. Én a helyedben nem puskáznám el a lehetőséget!

Ezzel belekortyolt a kezében tartott whiskyspohárba. Szép hangot adtak az összekoccanó jégkockák.

Erős késztetést éreztem, hogy megmutassam neki Amada Tomohiko festményét, A *kormányzó halálát*. Szívesen meghallgattam volna, mi a véleménye Maszahikónak az apja művéről. Talán adna nekem valami fontos támpontot, amit ő mond. De aztán nagy nehezen elfojtottam magamban a kísértést.

Még túl korai lenne - valami visszatartott. Még túl korai.

A műteremből visszamentünk a nappaliba. Feltámadt a szél, mert az ablakon át látni lehetett, ahogy vaskos felhők úsznak csendesen észak felé. A hold sehol sem mutatkozott.

- Na, és akkor a lényeg - veselkedett neki Amada, nyilván nem kis elhatározással.

- Amivel kissé nehezen hozakodsz elő... - próbáltam biztatni.

- Ja, kissé nehezen. Vagyis hát *iszonyatosan* nehezen.

- De muszáj megtudnom, ugye?

Amada a kezét dörzsölgette maga előtt, mint aki valami böhöm nehéz tárgyat készül felemelni. Aztán végre kibökte:

- Juzuról akartam veled beszélni. Találkoztam vele néhányszor. Azelőtt is, hogy idén tavasszal elmentél otthonról, és azután is. Ő kérte. Összefutottunk párszor a városban, és beszélgettünk. De azt is kérte, hogy ezt ne mondjam el neked. Nem sok kedvem volt előtted titkolózni, de hát megígértem neki.

Bólintottam.

- Az ígéret szép szó.

- Meg hát ugye én is jóban voltam vele.

- Tudom - nyugtáztam. Maszahiko nagy becsben tartja a barátait. Ez teszi időnként sebezhetővé is.

- Volt egy pasija. Úgy értem, rajtad kívül.

- Azt is tudom. Mármint *most már tudom*.

Amada bólintott.

- Szerintem kábé fél évvel azelőtt kezdődött, hogy eljöttél otthonról. Hogy összejöttek. És nehezemre esik bevallani neked, de a pasas az én ismerősöm. Kollégám a munkahelyemen.

Felsóhajtottam.

- Gondolom, jó csávó.

- Hát igen. Nagyon jóképű. Diákkorában levadászták az utcán, úgy kóstolt bele a modellkedésbe is. És sajna, gyakorlatilag én

vagyok az, aki bemutattam Juzunak.

Hallgattam.

- Aztán ez lett belőle - mentegetőzött Maszahiko.

- Juzut mindig is a szépfiúk vették le a lábáról. Ő maga is elismerte, hogy ez már szinte beteges.

- Miért, a te fejed sem annyira gáz - próbált megnyugtatni Maszahiko.

- Koszi. Ma legalább nyugodtan alszom el.

Egy darabig mindketten a magunk csendjébe burkolóztunk.

Aztán Amada szólalt meg.

- A lényeg, hogy a fickó igencsak jó csávó. És még elég jó arc is hozzá. Nem hinném, hogy ez megvigasztal, de egyáltalán nem az az agresszív típus, törődik a nőkkel, és nincs elszállva magától.

- Ennek igazán örvendek - feleltem. Nem különösebben volt szándékos, de olyan hangon sikerült ezt közölnöm, hogy ironikusan hangzott.

Amada folytatta.

- Tavaly szeptember táján épp ezzel a pasival voltam valahol, amikor véletlenül belebotlottunk Juzuba, és mivel pont ebédidő volt, az lett belőle, hogy együnk együtt valamit a közelben. Persze akkor fel sem merült bennem, hogy ezek netalántán össze fognak jönni. Vagy öt évvel fiatalabb is Juzunál.

- De seperc alatt járni kezdtek.

Amada rántott egyet a vállán. Nyilván igen gyorsan zajlottak az események.

- A pasi tanácsot kért tőlem - magyarázta Amada. - Aztán a kedves feleséged is megtárgyalta velem az ügyet. Így aztán nem volt túl kellemes a helyzet, amibe kerültem.

Hallgattam. Tisztában voltam vele, hogy bármit mondanék, csak magamból csinálnék hülyét.

Egy darabig Amada sem szólt egy szót sem. Aztán megint beszélni kezdett:

- Csak az van, hogy most terhes.

Egy pillanatig szóhoz sem jutottam.

- Terhes? Juzu?

- Ja, már legalább a hetedik hónapban van.

- Ő akart teherbe esni?

Amada a fejét csóválta.

- Hát, azt már nem tudom. De meg akarja szülni a jelek szerint. Mivelhogy a hetedik hónapban van. Meg már különben sem tudna jobbat.

- Nekem végig azt mondta, hogy még nem akar gyereket.

Amada egy ideig a poharába bámult, és kissé elfintorodott.

- Na, szóval annak semmi esélye, hogy az a te gyereked, ugye?

Gyorsan kiszámoltam. Aztán megráztam a fejem.

- Hogy törvényesen mi van, azt most hagyjuk, de biológiailag nulla. Nyolc hónappal ezelőtt már nem laktam otthon. Azóta nem is találkoztunk.

- Akkor jó - mondta Maszahiko. - Mindenesetre a lényeg, hogy nemsokára szülni fog, és kérte, hogy ezt hozzam tudomásodra. Hogy nem szándékozik a terhedre lenni ez ügyben.

- Vajon miért akarta ezt feltétlenül megüzenni nekem?

Amada tanácstalanul rázta a fejét.

- Mittudomén? Talán úgy érezte, illik neked beszámolnia róla.

Csendben maradtam. *Illik?*

Amada szólalt meg.

- A lényeg, hogy mindenképpen muszáj volt már normálisan bocsánatot kérnem tőled emiatt. Nagyon sajnálom, hogy képtelen voltam szólni neked, pedig tudtam, hogy Juzu kavar a kollégámmal. Most mindegy, hogy mik voltak a körülmények.

- Akkor kárpótlásul engedtél engem ideköltözni?

- Nem, annak Juzuékhoz semmi köze. Ez az apám háza, ahol hosszú évekig élt és alkotott. Gondoltam, te talán méltó módon léphetnél az örökébe. Ez mégsem az a hely, amit bárkire rábízhatok.

Meg sem szólaltam. Azt hiszem, őszintén mondta.

Amada folytatta:

- Mindenesetre a lényeg, hogy te rányomtad a pecsétedet a válási papírokra, amiket kaptál, és vissza is küldted Juzunak. Ez van, ugye?

- Egészen pontosan az ügyvédjének küldtem vissza. Szóval gondolom, mostanra már kimondták a válást. Ha itt lesz az ideje, nyilván össze is házasodnak majd.

És szép család lesznek. A kis termetű Juzu, a magas és jóképű apuka meg a kisgyerek. Egy derűs vasárnap reggel majd sétálnak békésen a közeli parkban. Micsoda szívet melengető kép!

Amada új jeget rakott mindkettőnk poharába, aztán rátöltötte a whiskyt. A sajátját kézbe vette, és belekortyolt.

Felálltam a székről, kimentem a teraszra, és Mensiki fehér házát bámultam a völgy túloldalán. Láttam, hogy néhány ablakban ég a villany. Vajon mi a fenét csinálhat ilyenkor ott? Mire gondolhat?

Addigra egészen lehűlt az esti levegő. A szél rezegtette a teljesen leveleiket vesztett fák ágait. Visszamentem a nappaliba, és újra leültem a székre.

- Meg tudsz nekem bocsátani?

A fejemet csóváltam.

- Ez nem arról szól, hogy ki a hibás.

- Én csak szimplán nagyon sajnálom. Ti úgy összeillettetek Juzuval, és boldognak is tűntetek. Szóval kár, hogy ennek egyszer

csak így vége van.

- Le kell ejteni, aztán amelyik eltörik, az a tojás - közöltem.

Maszahiko erőtlenül nevetett.

- És akkor most mi a pálya? Azóta nincs csajod, hogy Juzuval szétmentetek?

- Nem az, hogy nincs.

- De azért az nem ugyanaz?

- Azt hiszem, igen. Mindig is volt valami, amit kerestem egy nőben. És *az* Juzuban megvolt.

- Más nőben meg nem találod?

A fejemet ráztam.

- Egyelőre nem.

- Kár - mondta Amada. - Egyébként mi az a valami, amit te egy nőben keresel?

- Nem tudom normálisan megfogalmazni. De valami olyasminek kell lennie, amit útközben szem elől tévesztettem életem során, aztán hosszú ideig folyton csak kerestem. Mindenki így szeret bele valakibe, nem?

- Talán ne jelentsük ki, hogy *mindenki* - vágott kissé gondterhelt képet Maszahiko. - Inkább csak a kisebbség van így vele, gondolnám. Viszont ha nem tudod megfogalmazni, miért nem fested le? Hát nem festőnek *teccik* lenni?

- Ha nem tudod megfogalmazni, fesd le. Könnyű azt mondani. De egyáltalán nem könnyű megvalósítani.

- Viszont megérné megpróbálkozni vele.

- Ahab kapitány is jobban tette volna, ha szardíniára vadászik! - kontráztam.

Ezen elnevette magát.

- A biztonság szempontjából kétségtelenül. Csak akkor hová lesz a művészet?

- Jaj, ne már! Amint előkerül ez a szó, hogy művészet, ott annyi is a történetnek!

- Azt hiszem, a legjobban tesszük, ha iszunk még egy kis whiskyt - csóválta meg Maszahiko a fejét, és töltött mindkettőnknek.

- Nem szabad ennyit innom. Holnap reggel dolgoznom kell.

- A holnap az holnap. Mából viszont csak ma van - szerelt le Maszahiko.

És ez a szöveg valahogy különösmód meggyőzően hatott rám.

- Egyet kérnék tőled - mondtam Amadénak. Ideje volt felfüggeszteni a beszélgetést, és alváshoz készülődni. Az óramutató már majdnem tizenegyet mutatott.

- Bármit, amire képes vagyok.

- Szívesen találkoznék az apáddal, ha nem bánnád. Nem vinnél el magaddal legközelebb, amikor elmész hozzá az izui otthonba?

Úgy nézett rám, mint valami ritka élőlényre.

- Az apámmal akarsz találkozni?

- De csak, ha nem gond.

- Nyilván nem gond. Csakhogy az apám már nincs abban az állapotban, hogy épkézláb társalgást lehessen vele lefolytatni. Teljes homályt vagy inkább mocsarat képzelj el. Szóval én nem tudom, mire számítasz, de... Hidd el, csalódni fogsz, ha bármi értelmes információ birtokába akarnál *jutni* az Amada Tomohiko nevezetű ember révén.

- Ilyesmiben nem reménykedem. Én csak szeretnék legalább egyszer találkozni az apáddal, hogy jól megjegyezhessem magamnak az arcát.

- De minek?

Sóhajtottam, és körbepásztáztam tekintetemmel a nappalit. Aztán válaszoltam:

- Már fél éve itt lakom, ebben a házban. Az apád műtermében, az ő székén dolgozom. Azokból a tányérokból eszem, amiket ő használt, és hallgatom a lemezeit. Így óhatatlanul lépten-nyomon vele találkozom. Ezért kezdtem azt érezni, hogy egyszer muszáj vele élőben találkoznom, a hús-vér Amada Tomohikóval. Hiába nem tudok vele normálisan beszélgetni, az nem számít.

- Akkor jó - hagyta magát meggyőzni Maszahiko. - Odamehetsz, nem fog különösebben szeretettel fogadni, de mondjuk utálattal sem. Már azt sem tudja, ki kicsoda. Szóval azzal semmi gond, hogy magammal viszlek. Úgyis nemsokára megint meglátogatom az otthonban. Az orvos azt mondta, már nem sok van neki hátra. Bármelyik pillanatban bekövetkezhet a vég. Ha nem lesz más dolgod, majd legközelebb elviselek hozzá.

Kihoztam a tartalék pokrócot, párnát és paplant, és megágyaztam a kanapén a nappaliban. Aztán még egyszer körülnéztem a szobában, hogy ellenőrizzem, nincs-e ott a Kormányzó. Amada tuti összecsinálja magát, ha éjszaka felébred, és megpillantja az Aszuka-korabeli maskarába bugyolált, hatvancentis kis figurát. Biztosan meg lenne róla győződve, hogy alkoholmérgezést kapott.

A Kormányzón kívül itt volt még ebben a házban a fehér Subaru Forester-es férfi. A képét megfordítva tartottam, nehogy meglássa valaki. Viszont sohasem tudhattam, mi minden történik a hátam mögött az éjszaka leple alatt.

- Remélem, nyugodtan alszol majd reggelig - mondtam Amadénak. És ebben a lehető legőszintébben reménykedtem.

Kölcsönadtam Amadénak a pótpizsamámat. Kábé ugyanolyan a testalkatunk, szóval méretprobléma nem volt. Levetkőzött,

átöltözött, és magára húzta a paplant, amit kikészítettem neki. A szoba levegője kissé hűvös volt már, de az ágynemű kellően melegnek tűnt.

- Haragszol rám? - kérdezte még elalvás előtt utoljára.

- Dehogy haragszom - nyugtattam meg.

- Azért egy kicsit megbántódtál, nem?

- Lehet - ismertem el. Annyi jogom azért csak van, hogy legalább egy kicsit megbántódjak.

- Viszont maradt még egy tizenhatodnyi víz a pohárban.

- Pontosan - feleltem.

Aztán lekapcsoltam a villanyt a nappaliban, és visszavonultam a hálószobámba, hogy a megbántott kicsi szívemmel együtt pillanatok alatt álomba merüljek.

43

Már hogyne lenne több, mint egy sima álom?

Amikor felébredtem, már teljesen világos volt. Az eget vékony, szürke felhőréteg borította, de ettől függetlenül a nap nem sajnálta áldásos fényét csendben a földre bocsátani. Az idő nem sokkal hét előtt járt.

Megmostam az arcom a mosdónál, föltettem a kávét, aztán bementem a nappaliba megnézni, mi a helyzet. Amada a paplanba burkolózva mélyen aludt a heverőn. Nem úgy tűnt, mint aki egyhamar felébred. Mellette az asztalon a szinte teljesen üres Chivas Regal-os üveg. Békén hagytam, csak a poharakat és az üveget pakoltam el.

Magamhoz képest nagyon is sokat ittam, mégsem éreztem másnaposságot. Olyan tiszta volt a fejem, mint reggelente szokott. A gyomrom sem égett. Még soha nem lettem másnapos, amióta csak élek. Fogalmam sincs, miért. Bizonyára erre is születni kell. Akármennyit is iszom, ha alszom rá egyet, reggelre nyoma sincs bennem az alkoholnak. Reggeli után azonnal képes is leszek nekiállni a munkának.

Pirítottam két szelet kenyeret, sütöttem két tükörtojást, és evés közben meghallgattam a rádióban a híreket meg az időjárás-

jelentést. A részvényárfolyamok ingadoztak, kiderült valami disznóság egy parlamenti képviselőről, egy közel-keleti városban komolyabb robbantásos terrortámadás történt, és egy csomó ember meghalt, illetve megsebesült. Szokás szerint egy árva hír nem volt, amitől jobb kedvre derültem volna. Viszont olyan sem történt, ami most azonnal negatív hatást gyakorolna az életemre. Mind egy szálig valahol egy tőlem távoli világban estek meg, ismeretlen idegenekkel. Igazán sajnálom őket, de jelen pillanatban semmit nem tehettem az érdekükben. Az időjárás-jelentés sem rémisztett meg különösebben. Ha nem is fog hétágra sütni a nap, de azért nem lesz nagyon rossz idő. Egész nap ritkás felhőfátyol takarja majd az eget, de esni azért nem fog. Talán. De a bürokraták meg a médiában szereplők ügyesebbek annál, mint hogy véletlenül is kiejtsenek a szájukon egy ilyen homályos jelentést hordozó szót, mint a „talán". Ott van nekik helyette a jól bevált „várható csapadék valószínűsége" terminus, azzal senkinek nem kell felelősséget vállalnia.

A hírek és az időjárás-jelentés végén kikapcsoltam a rádiót, és elpakoltam a reggelihez használt tányért és evőszközöket. Aztán leültem az ebédlőasztalhoz, és a második csésze kávém mellett nekiláttam gondolkodni. Mások ilyenkor kiteregetik a frissen bedobott reggeli lapot, de én nem járattam újságot. Így aztán csak kávéztam, bámultam ki az ablakon a hatalmas fűzfára, és csak a gondolataimmal voltam elfoglalva.

Először is a feleségemen gondolkodtam, aki mindjárt szül (elvileg). Aztán hirtelen leesett, hogy ő már nem is a feleségem. Közte és köztem immáron semmiféle kötelék nincsen. Sem társadalmi szerződés, sem emberi kapcsolat. Én pedig valószínűleg már jelentéktelen *idegen* vagyok a szemében. Elég fura érzés volt ezt végiggondolni. Alig néhány hónappal ezelőttig

még mindennap együtt reggeliztünk, ugyanazt a törölközőt és szappant használtuk, csupaszon mutatkoztunk egymás előtt, és közös volt az ágyunk, mostanra pedig már semmi közünk egymáshoz.

Ahogy ezeken gondolkodtam, még én is azt kezdtem érezni, hogy a saját magam számára szintén jelentéktelen személy vagyok. Magam elé tettem a két kezem az asztalra, és jól megnéztem őket. Kétség nem fért hozzá, hogy az enyémek. A jobb és bal kezem szimmetrikus, és szinte teljesen ugyanolyan formájú. Ezekkel szoktam festeni, főzni és megenni a főztömet, időnként pedig nőket kényeztetni. Csakhogy aznap reggel, ki tudja, miért, egyáltalán nem tűntek a sajátjaimnak. A kézfejem, a tenyerem, a körmeim, a vonalak a tenyeremen: egytől egyig egy sosem látott *idegenhez* tartoztak.

Felhagytam a kezem fixírozásával. És a valaha volt feleségemen való gondolkodással is. Felálltam az asztaltól, átmentem a fürdőszobába, levettem a pizsamám, és forró zuhanyt vettem. Alaposan hajat mostam, majd a mosdónál megborotválkoztam. Aztán megint Juzun járt az eszem, aki végül mégis szül egy gyereket mindjárt, aki nem az enyém. Nem akartam rágondolni, de képtelen voltam kiverni a fejemből.

A hetedik hónapban van. Hét hónappal ezelőtt április második fele volt. Hol és mit is csináltam én akkor? Március közepe volt, amikor eljöttem otthonról, és elindultam hosszú, magányos utamra. Onnantól fogva a kiszuperált Peugeot 205-ösömmel jártam keresztül-kasul Tóhoku és Hokkaido vidékét. Már május volt, mire befejeztem a túrát, és visszatértem Tokióba. Akkor pedig április második felében épp Hokkaidóról jöttem vissza Aomoriba. Hakodatéban szálltam kompra, hogy átkeljek Óma városába, a Simokita-félszigetre.

Kihalásztam a fiókom mélyéről azt a kis naplót, amit végig vezettem az utazás alatt, és utánanéztem, hogy hol jártam akkortájt. Távol a tengerparttól, Aomori hegyei között bóklásztam. Már túl voltunk április közepén, de fent a hegyekben még meglehetősen hideg volt, és a hó is jócskán kitartott. Képtelen vagyok visszaemlékezni, hogy miért kellett nekem feltétlenül ilyen hideg helyre mennem. A hely nevét nem tudom pontosan, de egy kis, kihalt szállodában töltöttem néhány napot egy tó közelében, egy jellegtelen régi betonépületben, eléggé egyszerű (bár nem rossz) ételekkel, és azért emlékszem rá, mert meglepően olcsó volt a szoba. Még egy kis szabadtéri hévizes fürdőmedence is volt a kert sarkában, amelyet egész nap lehetett használni. Épp csak újranyitottak a tél után, és szerintem rajtam kívül nem is igen volt más vendég.

Az utazásomról valamiért csak teljesen homályos emlékeim maradtak. A napló helyett használt noteszembe csak olyasmiket jegyeztem fel, hogy merre jártam, hol szálltam meg, mit ettem, hány kilométert tettem meg a kocsival vagy mennyit költöttem aznap. Ezeket is eléggé esetlegesen, nemtörődöm módon. Sehol egy érzelem, egy benyomás vagy valami hasonló. Talán nem volt mit írnom. Viszont így hiába olvasom vissza a naplójegyzeteimet, szinte meg sem tudom különböztetni egyik napot a másiktól. Csupán a helynevek alapján képtelen vagyok felidézni, mégis milyenek voltak valójában. Egy csomó nap van, amikor még helynevet sem jegyeztem le. Szinte ugyanolyan tájak, egyhangú ételek, lényegében változatlan időjárás (mivel vagy hideg volt, vagy nem annyira nagyon, ez a kétféle létezett csak arrafelé). Most visszagondolva is csak ez a monoton ismétlődés rémlik az egészről.

A kisalakú vázlatfüzetembe rajzolt tájak és tárgyak a naplómnál némileg sikeresebben segítettek felidézni az emlékeimet. (Mivel nem volt nálam fényképezőgép, egyetlen fotót sem készítettem, viszont rajzoltam helyette.) Nem mintha túl sokat firkálgattam volna az út során. Csak amikor nem tudtam mit kezdeni az időmmel, fogtam a rövid ceruzámat vagy egy golyóstollat, és leskicceltem, ami épp az orrom előtt volt. Virágokat az út szélén, kutyákat-macskákat, vagy épp a hegyeket. Ha úgy hozta kedvem, előfordult, hogy lerajzoltam valakit, de a vázlatokat szinte mind el is kunyerálták tőlem.

A naplóm április 19-i oldalán legalul az áll, hogy „múlt éjjel: álom". Ezenkívül semmi bővebben. Ez akkor volt, amikor abban a szállóban szálltam meg. És a „múlt éjjel: álom" bejegyzés 2B-s ceruzával vastagon alá volt húzva. Nem elég, hogy beírtam a naplómba, hanem még direkt alá is húztam, szóval nyilván valami különleges jelentéssel bíró álomnak kellett lennie. Az viszont beletelt némi időbe, míg eszembe juttattam, milyen álomról van is szó. De akkor aztán egy pillanat alatt visszatértek a részletek.

Aznap hajnaltájban én egy rendkívül élénk és meglehetősen perverz álmot láttam.

Álmomban a hiroói társasház egyik lakásában jártam. Abban a lakásban, ahol hat évig éltünk Juzuval kettesben. Ott volt az ágyunk, és a feleségem aludt benne egyedül. Én a plafonról figyeltem őt. Szóval ezek szerint én a levegőben lebegtem. De ezt akkor nem furcsállottam különösebben. Abban az álomban számomra mi sem volt természetesebb, mint lebegni a levegőben. Egyáltalán nem volt természetellenes. És mondanom sem kell, nem éreztem úgy, hogy éppen álmodom. A lebegő önmagam

számára minden olyan volt, mintha tényleg megtörténne, akkor és ott.

Óvatosan leereszkedtem a plafonról, hogy fel ne ébresszem Juzut. Odaálltam az ágy lábához. Szexuálisan nagyon felajzott állapotban voltam, mivel hosszú időn keresztül nem ölelhettem őt. Apránként lehúztam róla a paplant. Elég mélyen aludt (még az sem kizárt, hogy bealtatózta magát), mert még csak ébredezni sem kezdett arra, hogy teljesen levettem róla a takaróját. Meg se rezdült. Ez még jobban felbátorított. Lassan, sietség nélkül lehúztam róla a pizsamanadrágját, aztán a bugyiját. Halványkék pizsamája és pici fehér pamutbugyija volt. És még mindig nem ébredt fel. Nem ellenkezett, és egy hang nem jött ki a torkán.

Szelíden szétnyitottam a lábát, és ujjal megérintettem a vaginájáta. Meleg, tágra nyílt és kellőképpen nedves volt. Mint ami csak arra várt, hogy megérintsem. Nem bírtam tovább türtőztetni magam, és belenyomtam megkeményedett péniszemet. Vagyis inkább a rés szippantotta magába, miután elnyelte, mint a lágy vaj. Juzu nem ébredt fel, de ekkor egy nagy sóhaj kíséretében halkan felnyögött. A hangja azt üzente, hogy már alig várta ezt a pillanatot. Ahogy a melléhez értem, éreztem, ahogy a mellbimbója megkeményedik, akár egy gyümölcsmag.

Biztosan elmerült egy mély álomban - legalábbis én úgy gondoltam. És abban az álomban talán összetéveszt engem valakivel. Merthogy hosszú ideig visszautasította a közeledésemet. De mindegy volt, hogy mit álmodik, vagy álmában kivel kever össze, mivel már benne voltam, és késő lett volna abbahagynom. Lehet, hogy ha Juzu az aktus közben felébred, sokkolja, amikor ráeszmél, hogy én vagyok a partnere. Esetleg dühös lenne. De még ha úgy is alakul, azzal ráérek majd akkor foglalkozni. Jelenleg nem tehetek mást, mint hogy elmegyek, ameddig csak

tudok. Annyira eluralkodott rajtam a vágy, mintha a fejemben hömpölygő folyó átszakította volna a gátat.

Kezdetben csak lassan, óvatosan mozgattam a szerszámomat, igyekeztem minél kevésbé hevesen stimulálni, nehogy felébresszem Juzut, ám végül mégiscsak felgyorsultam. Belső részei egyértelműen örömmel fogadták az érkezésemet, és egyre vadabb mozdulatokra ösztökéltek. Nem kellett sok hozzá, hogy elélvezzek. Szívesen maradtam volna még sokkal tovább benne, de képtelen voltam ennél tovább tartani magamat. Egyrészt mert hosszú idő után először szeretkeztem, másrészt pedig annak ellenére, hogy aludt, soha nem tapasztalt aktivitással reagált.

Az ejakuláció erőteljes volt, többször is megismétlődött egymás után. Az ondó csordulásig töltötte az ölét, kibuggyant a vaginájánál, és lucskosra áztatta a lepedőt. Hiába akartam leállítani, tehetetlen voltam. Már-már attól tartottam, hogy ha nem marad abba a magömlésem, mindenestül totál kiürülök. Juzu viszont egy hang nélkül aludt tovább, még csak szaporábban sem vette a levegőt. Ugyanakkor a vaginája nem akart elengedni engem. Mintha önállósította volna magát, lüktetve összébb és összébb húzódott, és ki tudja meddig csak fejt engem.

És akkor egyszer csak felébredtem. Arra, hogy a magömlés igazi volt. Az alsógatyámból csavarni lehetett volna az ondót. Gyorsan levettem, nehogy összekoszoljam a lepedőt, majd kimostam a mosdókagylónál. Utána kimentem a szobából, és a hátsó kijáraton át a kerti forrásvizes medencébe siettem. Se fala nem volt, se tető fölötte, szóval odajutni iszonyatosan hideg volt, de ha már egyszer nyakig beleült az ember, minden porcikája alaposan átmelegedett.

Azokban a békés percekben, mielőtt a hajnal hasadt, egyedül üldögéltem a forró vízben, és ki tudja, hányadszor pergettem le azokat a képsorokat a fejemben, miközben hallgattam a páraolvasztotta jég csepegését. Nem akartam elhinni, hogy álom volt, annyira élénken és kézzelfoghatóan maradt meg az emlékezetemben. Én *tényleg* odamentem a hiroói házunkba, és *tényleg* közösültem Juzuval. Képtelen voltam más verzióval kiegyezni. Kezemben ott volt még Juzu bőrének puha tapintása, péniszem- ben még tisztán éreztem, hogy benne jártam. Az ő bensője vadul kívánt engem, és szorosan rám fonódott (jó, lehet, hogy összetévesztett valakivel, de mégiscsak én lettem a másik fél). Nemi szerve körbefogta az enyémet, és úgy szorította, mintha meg akarná kaparintani az összes ondómat az utolsó cseppig.

Éreztem némi szégyent ezzel az álommal (vagy mivel) kapcsolatosan. Hiszen képzeletben tulajdonképpen megerőszakoltam a feleségem. Levetkőztettem az alvó Juzut, és a megkérdezése nélkül véghezvittem a behatolást. Előfordul, hogy törvény szerint is erőszakos cselekedetnek minősül az egyoldalúan létesített szexuális kapcsolat még házastársak között is. Ebből a szempontból nem éppen dicséretre méltó, amit tettem. De objektíven nézve viszont mégiscsak egy *álom volt*. Álmomban történt velem. Az ilyesmit álomnak nevezi mindenki. Nem tudatosan hoztam létre. Nem is én írtam a forgatókönyvet.

De el kellett ismernem, hogy szívesen és készakarva tettem, amit tettem. Feltételezem, hogyha a valóságban, tehát nem álmomban kerültem volna hasonló helyzetbe, valószínűleg ugyanígy cselekedtem volna. Óvatosan leveszem róla a ruhát, amíg alszik, és önkényesen belé hatolok. Vágytam rá, hogy ölelhessem, vágytam rá, hogy benne lehessek. Ez az erős késztetés a hatalmába kerített. És álmomban sikerült is megvalósítanom,

persze nyilván eltúlzott formában (másfelől viszont csakis álmomban valósulhatott meg).

Ez a valósághű, erotikus álom még jó darabig valamiféle boldogságérzettel töltött el magányos utazásom során. Olyasféle érzésem volt, mintha lebegnék. Ahányszor csak felidéztem ezt az álmot, bizonyosnak tűnt, hogy én, mint egy élőlény a sok közül, egyelőre még szervesen kapcsolódom ehhez a világhoz. Nem a logika vagy a fogalmak szintjén, hanem hús-vér mivoltomban kötődőm ide.

Viszont ugyanakkor belém hasított a fájdalmas felismerés, hogy valaki - egy másik férfi - *ténylegesen* is megtapasztalhatja ezt az érzést Juzu oldalán. Az a bizonyos illető letapizza a megkeményedett mellbimbóit, lehúzza róla a kis fehér bugyiját, majd miután behatolt az átnedvesedett vaginájába, többször egymás után beleélvez. Ahogy ezt elképzeltem, mardosó érzés kerített hatalmába, mintha vérfürdő támadt volna a bensőmben. Ilyen (amennyire vissza tudok emlékezni) először fordult elő velem.

Szóval ezt a különös álmot április 19-én hajnalban láttam. Aztán feljegyeztem a naplómba, hogy „múlt éjjel: álom", és vastagon aláhúztam 2B-s ceruzával.

Juzu pedig pont akkor esett teherbe. Nyilván nem tudom pontosan belőni a napot. De miért ne jelenthetném ki, hogy akkortájt?

Eszembe jutott, hogy ez eléggé hasonlít arra a történetre, amit Mensiki mesélt. Mondjuk ő egy valós partnerrel, *ténylegesen* közösült az irodai kanapéján. Nem álmában. És az illető nő pont akkoriban esett teherbe. Közvetlenül utána pedig hozzáment egy kőgazdag, jóval idősebb pasashoz, majd nemsokára megszülte

Akikava Mariét. Vagyis Mensiki ötlete, hogy a lány esetleg az ő gyereke, egyáltalán nem volt megalapozatlan. Lehet, hogy minimális az esélye, de gyakorlatilag nem lehetetlen. Viszont az én esetemben csupáncsak álom volt, hogy egyetlen éjszaka Juzuval szeretkezhettem. Én Aomoriban voltam a hegyekben, ő pedig (gondolom) Tokió sűrűjében. Tehát kizárt, hogy a gyerek, akit megszülni készül, az enyém legyen. Logikusan végiggondolva minden világos, mint a nap. Az egésznek az esélye konkrétan nulla. *Már ha logikusan gondoljuk végig*.

Csakhogy az álmom túl élénk volt ahhoz, hogy elintézzük holmi észszerű válasszal. Sőt, az a szeretkezés messze nagyobb élményt nyújtott és jobban megmaradt bennem, mint bármelyik valódi a Juzuval házasságban töltött hat évem alatt. Amikor ki tudja, hányszor egymás után ejakuláltam, úgy éreztem, mintha az összes lehetséges biztosíték kiégett volna a fejemben. A valóság különböző rétegei szétolvadtak, és egymásba folytak, sűrű masszát képezve. Tisztára, mint az őskáosz.

Az nem lehet, hogy egy ilyen élénk tapasztalás kimerüljön annyiban, hogy csupáncsak álom volt. Ebben valahogy biztos voltam. Hogy ez az álom kapcsolódik majd *valamihez*. Hogy hatással lesz a valóságra.

Még kilenc előtt felébredt Amada. Pizsamában megjelent az étkezőben, és ivott egy forró feketét. Reggelit nem kért, azt mondta, elég neki a kávé. Kissé táskás volt a szeme.

- Minden oké? - érdeklődtem.

- Minden - dörzsölte a szemét Amada. - Ennél durvábban szoktam másnapos lenni. Ez most nem ügy.

- Ne siess, ráérsz itt pihenni - javasoltam.

- De most vendéged jön, nem?

- Majd tízkor. Addig még van egy kis idő. Meg különben is, kit zavar, ha itt maradsz? Bemutatlak nekik, és kész. Mindkettő jó nő.

- Kettő? Nem egy lány áll neked modellt?

- Elkíséri a nagynénje.

- Nagynéni kíséri? Micsoda vidéki virtus! Mint egy Jane Austen-regényben. Remélem, nem fűzőben jönnek, kétlovas hintón.

- Azt azért nem. Toyota Priusszal járnak. És nem hordanak fűzőt. Amíg én festem a lányt a műteremben, mondjuk úgy két órán keresztül, a nagynénje kint vár a nappaliban, és olvas. Nagynéni ugyan, de fiatal.

- Könyvet? Milyen könyvet?

Tudom is én. Megkérdeztem, de nem árulta el.

- Nocsak! - mélázott Amada. - Ja tényleg, erről jut eszembe, hogy emlékszem egy ürgére Dosztojevszkij Ördögödében, aki főbe lőtte magát pisztollyal, hogy bebizonyítsa, mennyire szabad ember. Szóval mi is volt a neve? Tutira vettem, hogy te majd megmondod.

- Kirillov - vágtam rá.

- Ja tényleg, Kirillov! Már egy ideje próbáltam eszembe juttatni, de sehogy sem sikerült.

- És mi van vele?

Amada megcsóválta a fejét.

- Mi lenne? Semmi, csak valami kapcsán előjött, és képtelen voltam visszaemlékezni, hogy hívták. Így meg nem ment ki a fejemből. Mintha halszálka akadt volna a torkomon. Mindenesetre hihetetlen, miken nem bírnak filózni ezek az oroszok!

- Hát Dosztojevszkij regényeiben egy csomóan vannak, akik hülyeséget csinálnak azért, hogy megmutassák, nem függenek

sem istentől, sem embertől. Bár akkoriban még lehet, hogy nem is számítottak akkora ökörségnek Oroszországban.

- És te? - kérdezte Amada. - Most, hogy hivatalosan elváltál Juzutól, lubickolhatsz a szabadságban. Mihez kezdesz vele? Még ha nem is magadnak akartad, a szabadság az szabadság. Kiváló alkalom, hogy lassan te is csinálj valami kis őrültséget, nem?

Nevettem.

- Jelenleg nem áll szándékomban. Igaz, hogy pillanatnyilag rám szakadt a fene nagy szabadság, de attól még nem kötelező ezt nekem lépten-nyomon a világ orra alá dörgölnöm.

- Ennyi? - hangolódott le Amada. - Pedig te festő vagy azért. Úgymond művész. Azok meg nem szokták visszafogni magukat. Te meg egész álló életedben adod itt a visszafogottat. Ránézésre mindig logikusan lépsz. Igazán lerázhatnád néha a láncaidat!

- Mondjuk egy baltával kinyírom az uzsorás nénit?

- Például.

- Vagy beleszeretek egy becsületes prostiba?

- Az se lenne rossz.

- Hát meggondolom - mondtam. - De minek nekem őrültséget csinálnom, ha a valóság nélkülem is elég vad dolgokra képes? Legalább én viselkedjek normálisan, amennyire lehet.

- Így is fel lehet fogni - tett le rólam Amada.

Szívesen a fejéhez vágtam volna, mennyire nem arról volt szó, hogy *akár így is felfogható* a dolog. Ami most engem körülvesz, az minden, csak nem normális. Ha még én is ámokfutásba kezdenék, akkor durvulna csak be igazán a helyzet. Csakhogy mindezt így ától cettig nagyon nem teregethettem ki Amadának.

- Mindenesetre most elmegyek - közölte. - Nem mintha nem lenne kedvem megismerkedni a két hölgyeménnyel, de vár Tokió és a munkám.

Kiitta a kávéját, átöltözött, aztán elhajtott éjfekete kocka Volvóján. Némileg táskás szemmel.

- Na, bocs a zavarásért. Azért örülök, hogy végre tudtunk egy kicsit beszélgetni.

Volt aznap valami, amit viszont nem tudtam hova tenni. Nem találtuk a konyhakést, amit Amada magával hozott a hal-pucoláshoz. Gyönyörűen elmosogattuk használat után, és emlékeink szerint nem vittük sehova, de hiába túrtuk fel az egész konyhát, sehogy sem került elő.

- Jó, mindegy - mondta végül. - Biztosan sétálni ment valahova. Ha visszatért, vigyázz rá nekem, légyszi'. Csak ritkán használom, szóval elég lesz akkor hazavinnem, ha legközelebb jövök.

Megígértem, hogy addigra megkeresem.

Ahogy eltűnt a Volvo a szemem elől, az órámra pillantottam. Nem sokkal azután kellett érkeznie Akikaváéknak. Visszamentem a nappaliba, elpakoltam az ágyneműt a kanapéról, és szélesre tártam az ablakot, hogy kicseréljem a szoba áporodott levegőjét. Az eget még vékony, hamuszürke felhőréteg borította. Szélcsend volt.

Kihoztam a hálószobából *A kormányzó halálát,* és visszaakasztottam a műterembe a korábbi helyére. Aztán leültem a kisszékre, és újra megvizsgáltam a képet. A kormányzó mellkasából továbbra is piros vér ömlött, a Nyúltképű pedig most is a bal alsó sarokból követte az eseményeket borotvaéles tekintetével. Az égvilágon semmi sem változott.

Csakhogy aznap reggel sehogy sem ment ki a fejemből Juzu arca, mialatt A *kormányzó halálát* figyeltem. Akárhogy legyen, az tuti, nem álom volt - megint erre jutottam. Biztos, hogy aznap

este én tényleg ott voltam abban a lakásban. Pont, mint néhány napja Amada Tomohiko, amikor az éjszaka közepén eljött ide a műterembe, én is legyőztem a valóság fizikai korlátáit, és valamiféle módon eljutottam a hiroói házba, ténylegesen belebújtam Juzuba, és valódi ondót lövelltem belé. Ha valaki igazán teljes szívéből vágyik valamire, azt véghez is tudja vinni. Ez volt a véleményem. Egy titkos csatornán keresztül a valóság képes irreálissá válni. Vagy fordítva. Már ha az ember teljes mivoltával azt kívánja. De ez nem szolgál bizonyítékul arra, hogy az illető szabad. Amit bizonyít, az inkább az ellenkezője.

Ha még egyszer alkalmam nyílt volna találkozni Juzuval, szívesen megkérdeztem volna tőle, hogy ő látott-e ilyen erotikus álmot április második felében. Hogy én elmentem hozzá pirkadat előtt, és mély álmában (vagy szabadságától megfosztott állapotában) meghágtam? Más szóval ez a fura álom megmaradt csupán az én térfelemen, vagy volt benne átjárhatóság? A magam részéről fontosnak tartottam erről megbizonyosodni. Viszont amennyiben úgy volt, és ő is ugyanazt az álmot látta, mint én, könnyen lehet, hogy az ő oldaláról tekintve én akkor rémálom voltam, egy baljós, démoni lény. Bele sem akartam gondolni, hogy ilyesmi legyek vagy ilyesmivé válhatok egyáltalán.

Szabad vagyok? Az ehhez hasonló kérdések az égegyadta világon semmit nem jelentettek nekem. Nekem most mindenekelőtt kézzelfogható, stabil valóságra volt szükségem. Valami kemény talajra, amelyen megvethetem a lábam. Nem olyan szabadságra, amivel álmomban megerőszakolom a saját feleségemet.

44

Jellegzetességek, amelyektől egy ember az, aki

Marié aznap egy árva szót sem szólt. A szokásos szimpla étkezőszéken ült modellt nekem, és közben csak úgy meredt felém, mintha egy távoli táj látványán mélázna. Mivel a széke alacsonyabb volt az én ülőkémnél, egy kicsit kénytelen volt felnézni rám. Én sem erőlködtem, hogy szóba elegyedjek vele. Egyrészt gőzöm nem volt, miről kéne, másrészt nem is éreztem szükségét, hogy feltétlenül beszélni kéne bármiről is. Így aztán némán húzogattam az ecsetemet a vásznon.

Nyilván Akikava Mariét akartam ábrázolni, de ugyanakkor bele-belekeveredtek halott húgom (Komi) és volt feleségem (Juzu) vonásai. Nem szándékosan csináltam. Csak magától úgy alakult. Talán Akikava Mariében reméltem megtalálni azokat a fontos nőket az életemből, akiket időközben elveszítettem. Fogalmam sincs, hogy ez mennyire normális reakció. Viszont az adott pillanatban csak így voltam képes festeni. Pontosabban nem is, nem *az adott pillanatban*. Ha belegondolok, én a kezdet kezdetétől többé-kevésbé csak így dolgoztam szerintem. A valóságban teljesülhetetlen vágyaimat a képeimben jelenítettem

meg. Hogy másnak ne tűnjön fel, beleloptam a mélyére a saját titkos kis jelzéseimet.

De a lényeg, hogy ültem a vászon előtt, és megingathatatlanul festettem tovább Akikava Marié portréját. És biztos léptekkel haladtam az elkészülte felé. Mint a folyó, amely bár kitérőket tesz helyenként a felszíni formák miatt, vagy néhol stagnál, mert épp nem tud továbbmenni, mégis egyre határozottabban duzzadva tart a torkolata, végső soron a tenger felé. És én ezt a mozgást pontosan éreztem minden idegszálammal, mint ahogy a vér is folyik az ereimben.

- Nem bánja, ha megint eljövök - súgta oda nekem halkan Marié, amikor már közeledtünk a végéhez. A hanglejtés miatt kijelentő módnak csengett, de nyilván kérdésnek szánta. Hogy nem bánom-e, ha megint eljön, ezt akarta megkérdezni.

- Mármint ide, a titkos utadon?

- Igen.

- Én nem bánom, de mégis hánykor?

- Azt még nem tudom.

- Szerintem jobb, ha sötétedés után már nem mászkálsz. Bármi bajod eshet éjjel az erdőben - győzködtem.

Errefelé igencsak furcsa lények bujkálnak az éjszakában. A Kormányzó, a Nyúltképű vagy a fehér Subaru Forester-es férfi, meg mondjuk Amada Tomohiko szabad lelke. Sőt, valószínűleg az a vadállat, az én csődör részem is. Mert még velem is megeshet, hogy alkalomadtán átalakulok valami baljós cuccá az éj leple alatt. Ahogy ez eszembe jutott, végigfutott rajtam a hideg.

- Igyekszem majd világosban jönni - alkudozott. - Mondani szeretnék valamit a tanár úrnak. Négyszemközt.

- Jól van. Várlak.

Aztán meg is szólalt a delet jelző csengő, én pedig felfüggesztettem a munkát.

Akikava Sóko szokás szerint a kanapén ülve elmélyülten olvasott. Már majdnem be is fejezte azt a vaskos zsebkönyvet. Levette a szemüvegét, betette a könyvjelzőt, becsukta a könyvét, és felnézett rám.

- Jól haladunk. Ha még egyszer vagy kétszer elhozza hozzám Mariét, be is fejezzük - számoltam be neki. - Sajnálom, hogy ennyi idejüket elpazaroltam.

Akikava Sóko mosolygott. Nagyon szimpatikus mosolya volt.

- Ugyan, ezen ne izgassa magát. Mari élvezi, hogy modellt állhat egy festményhez, én pedig alig várom, hogy végre megláthassam az eredményt! Ráadásul ez a kanapé kifejezetten olvasásra való. Ennek köszönhetően egy cseppet sem unatkozom, amíg várok. És nekem is felfrissülés egy kicsit kimozdulni otthonról.

Szívesen rákérdeztem volna, milyen benyomást tett rá a Mensikinél tett látogatásuk múlt vasárnap. Hogy tetszett a luxusvilla testközelből? Vagy mi a véleménye Mensikiről mint emberről? Csakhogy amíg ő nem hozza fel a témát, nagy modortalanság lett volna ilyesmikről faggatnom.

Akikava Sóko persze aznap is gondosan kiválasztott ruhadarabokat viselt. Még véletlenül sem úgy nézett ki, mint aki vasárnap reggel csak úgy átugrik a szomszédba. Totál gyűrődésmentes tevebarna szoknya, egy elegáns fehér selyemblúz nagy masnival, és a sötét szürkéskék blézerének hajtókáján ékkővel díszített aranybross. Nekem valódi gyémántnak tűnt. Egy kicsit talán még túl divatos is egy Toyota Prius volánjához. De nyilván engem senki sem kérdezett. És különben is lehet, hogy a Toyota PR-menedzsere egészen más véleményen van.

Akikava Marié a szokásos szerelésében volt. A jól bevált sportdzsekijéhez lyukas farmert és a hétköznapi cipőjénél még egy fokkal koszosabb fehér sportcipőt vett fel (hátul letaposva, mert sokszor nem bújt bele rendesen).

Elmenőben az előszobában Marié lopva intett nekem a szemével, hogy a nagynénje ne vegye észre. Titkos üzenetváltás volt ez kettőnk között, hogy majd később találkozunk. Egy alig látható mosollyal viszonoztam.

Miután kikísértem Akikava Mariét és Akikava Sókót, visszamentem a nappaliba, és aludtam egyet a kanapén. Étvágyam nem volt, szóval kihagytam az ebédet. Röpke fél órát aludhattam mélyen, álmot nem láttam. Ez utóbbiért hálás voltam. Már az sem kevés félelemmel töltött el, hogy magam sem tudhattam, mire vetemedem álmomban, de még annál is jobban tartottam attól, hogy *mivé válók*.

A vasárnap délutánt pont olyan borongós és felcímkézhetetlen hangulatban töltöttem, mint amilyen az aznapi időjárás volt. A vékony felhőréteg unottan tespedt az égen egész álló nap, még a szél sem fújt. Kicsit olvastam, kicsit zenét hallgattam, és egy keveset főztem is, de bármibe fogtam, képtelen voltam arra koncentrálni. Úgy tűnt, ezen a délutánon minden csak majdnem készül el. Jobb ötletem nem lévén, megeresztettem a kádat, és jó sokáig üldögéltem benne. És egyenként elkezdtem felsorolni magamban az összes szereplő szép hosszú nevét Dosztojevszkij Ördögökjéből. Kirillovot is beleértve hétig jutottam. Magam sem tudom, miért, de gimnazista korom óta igen jó voltam a régi orosz nagyregények szereplőinek memorizálásában. Talán nem ártana lassan újraolvasnom az Ördögöket. Ha már úgyis szabad vagyok,

nem tudok mit kezdeni az időmmel, és amúgy sincs más dolgom. Soha jobb alkalmat a nagy oroszok olvasásához!

Aztán megint Juzura terelődtek a gondolataim. Ha a hetedik hónapban van, akkor mostanra már biztosan látszik a hasa. Megpróbáltam elképzelni. Vajon mit csinál most? Mi jár a fejében? Boldog egyáltalán? De hát honnan is tudhatnám?

Lehet, hogy Amada Maszahikónak van igaza. Kéne valami eszement őrültséget csinálnom a 19. századi orosz intelligencia mintájára, hogy bebizonyítsam, szabad ember vagyok. Na jó, de mit? Például... zárkózzak be egy órára egy mély, sötét verem fenekére? Ekkor hirtelen rájöttem. *Ezt* tényleg meg is csinálta valaki, méghozzá Mensiki. Amiket ő csinál itt sorozatban, azok talán nem is őrültségek. De akárhonnan nézzük, minimum annyit leszögezhetünk, hogy némileg eltérnek a megszokottól.

Akikava Marié délután négy után érkezett meg hozzám. Megszólalt a bejárati csengő, és ahogy ajtót nyitottam, ő állt ott. Szinte becsusszant a résen, és egy pillanat alatt már bent is volt. Mint egy felhőfoszlány. Aztán óvatosan körülnézett.

- Nincs itt senki.

- Nincs hát - feleltem.

- Tegnap volt.

Ez kérdés akart lenni.

- Igen, nálam aludt egy barátom - válaszoltam.

- Férfi barát.

- Az. Férfi barát. De te honnan tudod, hogy volt itt valaki?

- Mert egy fekete autó parkolt a ház előtt, amit még sohasem láttam itt. Régi, dobozszerűén szögletes.

A régi Volvo kombi, Amada csak úgy hívta, hogy „a svéd uzsonnásdoboz”. Kiválóan alkalmas lehet rénszarvastetemek

szállítására.

- Szóval tegnap is eljöttél.

Marié némán bólintott. Lehet, hogy amikor csak ideje engedi, a „titkos úton” keresztül eljön ide megnézni, mi a helyzet. Vagyis hát már jóval azelőtt idejárt játszani, mielőtt én felbukkantam volna a környéken. Mondhatni, ez a *vadászterülete*. Én meg fogtam magam, és beleköltöztem. Akkor viszont lehetséges, hogy érintkezett Amada Tomohikóval, amíg itt lakott? Erre egyszer rá fogok kérdezni.

Bementem Mariével a nappaliba. Ő a kanapéra, én a karosszékbe ültem. Kérdeztem, hogy nem iszik-e valamit, de nem kért.

- Egy barátom aludt nálam, akivel még az egyetemen ismerkedtünk meg.

- Jóban vannak?

- Szerintem igen - feleltem. - Azt hiszem, ő az egyetlen, akit a barátomnak nevezhetek.

Annyira jóban vagyunk, hogy még az sem tudja különösebben beárnyékolni a kapcsolatunkat, ha az a kollégája dugja a feleségemet, akit ő mutatott be neki, és ő tudta, de nekem nem mondta el, és mindezeknek köszönhetően nemrég hivatalosan ki is mondták a válásomat. Azt hiszem, nem űzők csúfot a valóságból, ha a barátomnak nevezem.

- Neked vannak igazán jó barátaid? - kérdeztem.

Erre nem felelt. Még csak a homlokát sem ráncolta, olyan arcot vágott, mint aki nem is hallja. Valószínűleg fel sem kellett volna tennem ezt a kérdést.

- Mensiki úr nem jó barátja a tanár úrnak - jelentette ki Marié. A kérdőjel megint lemaradt, pedig szimplán kérdés volt. *Akkor Mensiki nekem nem is jó barátom?* Ezt kérdezte tulajdonképpen.

Megválaszoltam.

- Már mondtam neked a múltkor is, nem ismerem őt annyira, hogy barátomnak nevezhetném. Azóta vagyok vele egyáltalán beszélő viszonyban, hogy ideköltöztem, annak pedig még csak fél éve. Az, hogy két ember igazán jóban legyen, nem megy egyik napról a másikra. Igaz, Mensiki úr elég izgalmas személyiség.

- Izgalmas.

- Hogy is mondjam. Nekem úgy tűnik, hogy egy kicsit más, mint a többi ember. Vagy mi az, hogy *kicsit,* inkább meglehetősen. Nem lehet egykönnyen megérteni a dolgait.

- Személyiség.

- Vannak benne jellegzetességek, amelyektől egy ember az, aki.

Marié egy darabig mélyen a szemembe nézett, mint aki alaposan mérlegeli, mit is kell mondania.

- Az ő teraszáról telibe látszik a házunk.

Egy pillanatnyi szünetet tartottam, mielőtt válaszoltam volna.

- Tényleg. A domborzat miatt pont szemközt van a két ház. De tőle az én házam is legalább annyira látszik. Nem csak a tiétek.

- De szerintem ő a miénket *nézi.*

- Hogyhogy nézi?

- Le volt takarva, hogy ne lehessen észrevenni, de volt a teraszán egy nagy távcsőszerűség. Háromlábú állvánnyal. Azzal biztosan jól látja, mi történik nálunk.

Nyugtáztam magamban, hogy *ennek a kislánynak ez feltűnt*. Nagyon figyel, és hihetetlen meglátásai vannak. Semmi fontos nem marad észrevétlen számára.

- Azt akarod mondani, hogy azzal a távcsővel leskelődik a házatok felé?

Bólintott, mint akinek ez magától értetődik.

Nagy levegőt vettem, majd ki is fújtam, és csak azután folytattam:

- Szerintem ezt te csak úgy képzeled. Attól, hogy egy nagy teljesítményű messzelátót tart a teraszán, még nem kell feltétlenül a ti házatokat lesnie. Miért ne nézhetné a csillagokat, vagy a holdat?

Marié tekintete meg se rebbent. Közölte:

- Nekem mindig is volt egy olyan *megérzésem,* hogy valaki néz. Elég régóta. De soha nem tudtam, hogy honnan és kicsoda. Most már tudom. Ő volt az, aki nézett.

Megint vettem egy lassú lélegzetet. Marié feltételezése telibe talált. Egészen pontosan Mensiki volt az, aki napi szinten megfigyelés alatt tartotta Akikava Marié házát egy nagy teljesítményű katonai távcsővel. Bár amennyire tudom - nem mintha mentegetni akarnám -, nem rossz szándék vezérelte, amikor kukucskált. Csak látni szerette volna ezt a kislányt. Mert ez a gyönyörű, tizenhárom éves lány *lehet, hogy* a saját édes gyermeke. Ezért, és valószínűleg csakis ezért szerezte meg azt a hatalmas házat a völgy túloldalán, pontosan szemközt velük. Igencsak erőszakos eszközökkel kiebrudalta a családot, amelyik ott lakott. Azt viszont egyszerűen nem tehettem meg, hogy megosztom ezeket az információkat Mariével.

- Még ha úgy is van, ahogy mondod - kezdtem hárítani inkább -, mégis mi a kutyaguminak nézegetné ő olyan lelkesen a házatokat?

- Azt nem tudom. Lehet, hogy a nagynéném érdekli.

- A nagynéned *érdekli?*

Megrándította a vállát.

Az fel sem merült benne ezek szerint, hogy éppen ő az, akit megfigyelnek. Talán még nem tudja, hogy ő maga is tárgya lehet a

férfiak szexuális érdeklődésének. Fura volt, de direkt nem cáfoltam a feltételezését. Ha így gondolja, jobb, ha meghagyom ebben a hitében.

- Mensiki úr valamit titkol szerintem - folytatta Marié.

- Például micsodát?

Erre nem válaszolt. Helyette úgy döntött, megoszt velem egy fontos hírt.

- A nagynéném már kétszer is randizott Mensiki úrral a héten.

- Randizott?

- Azt hiszem, átment hozzá.

- Úgy érted, egyedül elment a házába?

- Kora délután elment valahova kocsival, és estig haza sem jött.

- De abban nem lehetünk biztosak, hogy Mensiki úrnál volt. Marié rávágta:

- Én tudom.

- Hogyhogy?

- Nem szokott így elmenni - magyarázta. - Persze van, hogy elmegy önkénteskedni a könyvtárba, vagy elugrik vásárolni, de olyankor nem zuhanyozik le előtte annyira gondosan, nem manikűrözget, nem szór magára parfümöt, és nem a legszebb bugyiját választja.

- Hát te aztán igazán alaposan megfigyeled a dolgokat! - dicsértem meg őszinte csodálattal. - De miért vagy benne annyira biztos, hogy tényleg Mensiki úr az, akivel találkozott? Nem fordulhat elő, hogy valaki mással?

Marié rám hunyorított, aztán határozottan nemet intett a fejével. Mint aki azt akarja mondani, hogy ne nézzem már madárnak. Biztos, hogy más szóba sem jöhet a kisebb-nagyobb jelek alapján. És természetesen Akikava Marié nem madár.

- Tehát a nagynénéd átment Mensiki úrhoz, és kettesben töltötték az időt.

Marié bólintott.

- És most... hogy is mondjam, szorosabbra fonták a kapcsolatukat?

Marié megint bólintott. Egy icipicit bele is vörösödött.

- Igen, azt hiszem, *szorosabbra fonták a kapcsolatukat*.

- De hát te napközben iskolában voltál. Nem otthon. Akkor meg honnan tudod mindezeket?

- Tudom. Elég ránézni egy nőre, hogy ennyit azért észrevegyék.

Nekem viszont nem tűnt fel, cikázott át a fejemen. Igaz, sokáig az sem, amikor Juzu egy másik pasassal létesített testi kapcsolatot, miközben velem élt. Most belegondolva pedig igazán rájöhettem volna. Hogyhogy nem éreztem meg valamit, ami egy tizenhárom éves kislánynak is egyből lejön?

- Meglehetősen gyorsan zajlottak az események - jegyeztem meg.

- A nagynéném pontosan tudja, mit akar, és egyáltalán nem könnyelmű. De valahol a lelke mélyén van egy kis erőtlenség. És ennek a Mensiki nevezetűnek nem mindennapi ereje van. Nem lehet egy lapon említeni a nagynéném erejével.

Ebben valószínűleg igaza volt. Ennek a Mensiki nevezetű embernek tényleg valamilyen különleges hatalma volt. Ha egyszer a fejébe vett valamit, és elhatározta, hogy cselekedni fog az elérése érdekében, az emberek nagy többsége nem fog tudni keresztbe tenni neki. Gondolom, engem beleértve. Nyilván nem nagy ügy neki megszerezni egy nő testét.

- Te pedig aggódsz, ugye? Hogy hátha Mensiki úr csak fel akarja használni a nagynénédet valamilyen célból.

Marié a füle mögé simította szálegyenes, fekete haját, és a kézmozdulattól láthatóvá vált pici fehér füle. Gyönyörű formája volt. Marié pedig válaszul bólintott.

- Nem olyan egyszerű ám megakadályozni egy férfi-nő kapcsolatot, ha már egyszer elkezdődött - mondtam.

Nagyon nem könnyű, erősítettem meg magamnak. Mint azok a hatalmas búcsújáró szekerek a hinduknál, sorsszerűén keresztülgázolnak mindenfélén, de tovább kell menniük, nincs mese. Olyan nincs, hogy visszaforduljanak.

- Azért jöttem, hogy ezt megbeszéljem a tanár úrral - nézett mélyen a szemembe Marié.

Már majdnem teljesen besötétedett, amikor zseblámpával a kezemben elkísértem Akikava Mariét a „titkos út" közelébe. Mondta, hogy haza kell érnie vacsorára. Az pedig hét körül kezdődik.

Azért jött, hogy tanácsot kérjen tőlem. Csakhogy nekem sem volt semmi jó ötletem. Nem tudunk jobbat, mint egy darabig szemmel tartani a dolgok menetét. Ennél többet én sem tudtam javasolni neki. Ha szexuális viszonyba kezdtek egymással, az végtére is két felnőtt ember közös megegyezése alapján történt. Ugyan milyen ráhatásom lehetne nekem erre? Ráadásul a háttérinformációkat senkivel (se Mariével, se a nagynénjével) nem oszthattam meg. Hogy adhatnék ilyen körülmények között bárkinek is épkézláb tanácsot? Ez olyan, mintha a domináns kezemet hátrakötözve próbálnék bokszolni.

Lényegében szó nélkül haladtunk az úton egymás mellett Mariével a cserjésben. Közben megfogta a kezemet. Kis keze volt, de meglepően erősen szorított. Egy kicsit meglepett, hogy hirtelen ilyet csinál, de nem tartottam természetellenesnek, talán mert

gyerekkoromban annyit sétáltam a húgommal így. Sőt, inkább eszembe juttatta a régi szép mindennapokat.

Kellemes tapintású keze volt. Meleg, de nem izzadt. Valamin nagyon elgondolkodhatott, mindenesetre feltételezem, hogy a gondolatai függvényében erősödött, illetve engedett a szorítása. Ebben is a húgom érintését véltem felfedezni.

Ahogy a szentélyhez értünk, elengedte a kezemet, és egyetlen szó nélkül mögé indult. Én is utána mentem.

Még egyértelmű volt a lánctalpak rombolásának nyoma a japánfű csomóin. És takarásukban természetesen ott lapult a verem. Néhány vastag deszka fedte, rajta nehezék gyanánt kövek sorakoztak. Az elemlámpa fényénél megállapítottam, hogy ugyanott vannak, mint a múltkor. Senki sem húzta félre a fedőt, mióta legutóbb itt jártam.

- Nem bánja, ha belenézek? - érdeklődött Marié.

- Ha csak nézel.

- Csak nézek - Ígérte meg.

Legörgettem a köveket, és félrehúztam az egyik deszkát. Marié leguggolt, és a résen át bekukucskált a verem mélyére. Bevilágítottam. Természetesen nem volt benne senki. Csak egy fémlétra volt nekidöntve a falának. Aki akar, ezen le tud menni a gödör fenekére, majd vissza is tud jönni. Nincs három méter mély, de létra nélkül nagyjából lehetetlen kijutni a felszínre. A fala csúszósán sima, az emberek nagy többsége képtelen lenne felmászni rajta.

Akikava Marié fél kézzel tartotta a haját, mialatt hosszasan bámulta a verem mélyét. Majd kiguvadt a szeme, mint aki keres valamit abban a sötétségben. El sem tudtam képzelni, mi annyira érdekes neki abban a lyukban. Azután egyszer csak felemelte a fejét és rám nézett.

- Ki csinálhatta ezt a gödröt? - szólalt meg.

- Fogalmam sincs, ki lehet. Eleinte kútnak hittem, de úgy tűnik, nem az. Eleve mi értelme lenne egy ilyen kieső helyre kutat ásni? Mindenesetre meglehetősen régen készült, az biztos. Méghozzá nagyon alapos munka. Biztos, hogy nem két perc volt.

Marié nem szólt, csak az arcomba meredt.

- Te régtől fogva itt szoktál játszani a környéken, igaz? - kérdeztem rá.

Bólintott.

- De egészen a közelmúltig még te sem tudtad, hogy egy ilyen verem van a szentély mögött.

Jobbra-balra ingatta a fejét. Nem tudta volna?

- A tanár úr találta meg és nyitotta ki? - kérdezte.

- Igen. Azt hiszem, én vagyok, aki megtalálta. Nem tudtam, hogy létezik ez a gödör, de úgy véltem, *valami van* a kőrakás alatt. Viszont aki a köveket leszedte és ténylegesen feltárta a vermet, az nem én vagyok, hanem Mensiki úr - vallottam be egy hirtelen elhatározással Mariének. Biztosan jobban járok, ha őszintén megmondom.

Abban a pillanatban fent a fán rikácsolni kezdett egy madár. Olyan hangja volt, mint aki figyelmeztetni akarja valamire a társait. Felnéztem, de nem tudtam kivenni sehol az alakját. Mindenütt csak a kopasz ágak sűrűje, felette pedig a nyúlós, szürke felhőkbe burkolózó, télváró ég naplementekor.

Marié elfintorodott, de egy szót sem szólt.

Én folytattam.

- De hogy fejezzem ki magam, szóval úgy tűnt, mintha ez a verem szinte követelné, hogy valaki nyissa már ki. Engem pedig invitált, hogy tegyem meg végre.

- *Invitálta?*

- Hívott vagy felkért.

Félrebillentette a fejét, ahogy rám meredt.

- Az kérte a tanár úrtól, hogy nyissa ki.

- Igen.

- *Ez a gödör* kérte?

- Lehet, hogy nem pont én kellettem hozzá, hanem bárki jó lett volna. Talán csak véletlen, hogy éppen én voltam ott.

- És ténylegesen Mensiki úr nyitotta ki.

- Igen, én mutattam meg neki. Ha ő nincs, szerintem még most is csukva lenne. Puszta kézzel képtelenség lett volna lepakolni a köveket, nekem pedig nincs pénzem ekkora munkagépet hozatni. Szóval a véletlenek szerencsés összjátéka volt.

Marié ezen egy darabig gondolkodott.

- Jobb lett volna, ha nem csinálnak ilyet - jelentette ki. - Már megmondtam a múltkor is.

- Szóval szerinted úgy kellett volna hagynunk, ahogy van?

Egy szó nélkül feltápászkodott, majd leütögette a farmerjára tapadt földet a térdéről. Aztán együtt tettük vissza a fedelet és a kőnehezékeket. Én pedig újra az eszembe vésték a kövek elhelyezkedését.

- Igen, én úgy gondolom - dörzsölte össze könnyedén a két tenyerét.

- Kíváncsi vagyok, hogy nem maradt-e fenn valami legenda vagy mendemonda, ami ehhez a helyhez köthető. Amiből kiderülne mondjuk egy speciális szakrális háttér vagy ilyesmi.

Marié nemet intett a fejével. Tehát ő nem tud róla.

- Bár apa lehet, hogy hallott ilyenekről.

Az apja családjának már az 1868-as Meidzsi-restauráció előtt is birtokában volt a környék. A szomszéd hegy is teljes egészében az

Akikavák tulajdona. Simán lehet, hogy tud valamit a verem és a szentély eredetéről.

- Megkérdeznéd tőle?

Elhúzta a száját.

- Idővel rákérdezhetek - majd némi gondolkodás után halkan hozzátette -, ha módom lesz rá.

- Örülnék, ha lenne valami támpont, hogy ki a csuda csinálhatta ezt a vermet, mikor és főleg miért.

- Lehet, hogy bele akartak zárni valamit, azért pakolták rá azokat a nehéz köveket - vetette fel Marié.

- Tehát azért, hogy az a valami ne slisszolhasson ki, kőhalommal fedték le a nyílást, és a túlvilági büntetés elkerülése végett ideépítették a kis szentélyt. Erről van szó?

- Talán igen.

- Mi pedig nem átallottuk erőnek erejével felnyitni.

Megint csak a vállát rándította meg.

A cserjés végéig kísértem Mariét. Ő kérte, hogy onnantól engedjem egyedül menni. Nem zavarja a sötét, mert jól ismeri az utat. Nyilván nem akarta, hogy valaki meglássa, amint a „titkos úton" át hazatér. Fontos volt neki ez az egérút, mert csak ő ismerte. Így aztán otthagytam, és magányosan indultam haza. Az égről lényegében már eltűnt minden fénysugár. Csípős sötétség közeledtét lehetett érezni.

Amikor a szentélyhez értem, ugyanaz a madár vijjogott megint ugyanolyan élesen. De most nem néztem felfelé. Csak egyenesen elhaladtam a szentély előtt, és meg sem álltam házáig. Aztán vacsorát főztem magamnak. Közben megittam egy pohárka Chivas Regalt egy kis vízzel hígítva. Már csak egy adagnyi maradt

az üvegben. Csendes és mély éjszaka volt. Mintha a felhők az égen mind egy szálig beszippantották volna a hangokat a világból.

Ennek a veremnek nem lett volna szabad kinyílnia.

Hát könnyen lehet, hogy Akikava Mariénak van igaza. Eleve nem is kellett volna foglalkoznom azzal a gödörrel. Az utóbbi időben egy kissé el vagyok tájolva, úgy tűnik.

Megpróbáltam elképzelni Mensikit Akikava Sókóval a karjában. Annak a hatalmas fehér villának valamelyik szobájában fekszenek meztelenül egy hatalmas fehér ágyon, és ölelkeznek. Persze ez olyasmi, ami egy tőlem független világban történik, és semmi közöm hozzá. Mégis ahányszor csak eszembe jutottak, csupa olyan gondolat fogalmazódott meg bennem, amivel nem tudtam mit kezdeni. Mint amikor meglátok egy hosszú, tök üres vonatot keresztülhaladni a pályaudvaron.

Aztán egy idő múlva elaludtam, és véget érhetett számomra a vasárnap. Senki és semmi, még egy álom sem zavart meg abban, hogy jó mélyen aludjak.

45

Itt valami készül

A két kép közül, amelyeken egyszerre dolgoztam, a *Verem a cserjésben* készült el hamarabb. Pénteken nem sokkal dél után be is fejeztem. Különös dolog egy alakuló kép: ahogy közeledünk a végéhez, kialakul a saját akarata, nézőpontja és kifejezőereje. És amint készen lesz, szól az alkotójának, hogy a munka befejeződött (legalábbis én így vagyok velük). Külső szemlélő (már ha van ilyen) nemigen tudja megkülönböztetni, hogy mikor van még csak készülőben egy kép, és honnantól számít késznek. A félkészt a késztől az esetek többségében egy szabad szemmel láthatatlan vonal választja csupán el. De az alkotó pontosan tudja, mivel a mű szól hozzá, és elárulja neki, hogy *többet hozzá sem kell nyúlnia*. Elég csak hegyeznie a fülét, hogy meghallja.

Így volt ez a *Verem a cserjésbennel* is. Egyszer csak elkészült, és a továbbiakban nem volt hajlandó befogadni az ecsetvonásaimat. Akárcsak egy szexuálisan kielégült nő. Leemeltem hát a vásznat az állványról, és a falnak döntve a padlóra tettem. Aztán én is mellé ültem, és jó sokáig figyeltem. A félig lefedett verem képét…

Képtelen voltam megfogalmazni az értelmét vagy a célját, hogy miért is kellett nekem hirtelen egy ilyet festenem. Egyszer csak

ellenállhatatlan késztetést éreztem, hogy megfessem a *Verem a cserjésbent*. Ennyi. Előfordul az ilyen. Valami - egy táj, egy tárgy vagy egy ember - minden körítés nélkül, egyszerűen magával ragad, én pedig ecsetet ragadok, és elkezdem felvinni a vászonra. Ennek nincs különösebb értelme vagy célja. Egyszerűen úgy hozza a kedvem, és kész.

Vagyis nem, nem így van - gondoltam. Nem csupán *kedv* kérdése. *Valami* arra sarkallt, hogy megfessem ezt a képet. Nagyon is határozottan. Ez az igény ösztönzött cselekvésre, miatta álltam neki, és mintha folyamatosan noszogatott volna a hátam mögül, amiatt sikerült ilyen rövid idő alatt be is fejeznem. Lehet, hogy a veremnek van saját akarata, és engem használt fel, hogy lefestesse magát - ki tudja, mi célból. Pont úgy, mint Mensiki, akinek (valószínűleg legalábbis) valamiféle célja volt azzal, hogy velem készítteti el a portréját.

Elfogulatlanul és objektíven szemlélve a kép nem sikerült rosszul. Azt nem tudom megítélni, hogy tekinthető-e műalkotásnak (nem mentegetni akarom magamat, de eleve nem azért álltam neki, mert az lett volna vele a célom). Mindenesetre technikailag tulajdonképpen semmi kifogásolnivaló nem volt benne. A szerkezete tökéletes, a fák közül beszűrődő napfény vagy a vastagon felgyűlt száraz levelek színe mind- Mind szinte a végletekig valósághűek. Ugyanakkor a rendkívül aprólékos kidolgozás és realisztikus ábrázolás dacára volt benne valami misztikus szimbolika.

Minél tovább figyeltem, annál inkább erősödött bennem az érzés, hogy ez a kép valamiféle *mozgás előszelét* takarja. Felületesen vizsgálva persze csupán egy egyszerű realisztikus tájkép volt, amely egy vermet ábrázol a cserjésben, amint a címe is mutatja. Illetve talán jobban tükrözi a tényeket a „reprodukció”

kifejezés. Így vagy úgy, nekem mégiscsak hosszú évek óta ez a szakmám, és a felhalmozott tudásomat latba vetve, a lehető legpontosabban kreáltam újra a yásznon egy bizonyos látványt. Nem is annyira lefestettem, mint inkább dokumentáltam.

Szóval benne volt a mozgás előszele. Hogy ebben a tájban valami megmozdulni készül. Én ezt nagyon határozottan kiéreztem a képből. Hogy itt most mindjárt elkezdődik valami. És akkor végre-valahára rájöttem: én ebben a festményemben pontosan ezt az előérzetet vagy sugallatot akartam ábrázolni, vagy akarta velem *vászonra vitetni* valami.

Kihúztam magam a földön ültömben, és még egyszer nekiálltam, hogy jól megnézzem magamnak ezt a képet.

Vajon milyen mozgásnak leszünk tanúi az elkövetkezőkben? Talán valaki vagy valami majd kimászik abból a félig kitárt kerek sötétségből? Esetleg fordítva, valaki bele fog menni? Jó sokáig koncentráltam a képre, de a látvány nem segített kitalálnom, hogy mi következik. Csak egészen biztosan éreztem, hogy valami történni fog.

Egyébként pedig miért akarta ez a lyuk annyira, hogy én lefessem? Minek? Valamit mondani akart vele? Netán figyelmeztetni akart valamire? Tisztára, mint egy találós kérdés. Egy csomó rejtély, és megoldás egy szál se. Eszembe jutott, hogy meg kéne mutatnom ezt a képet Akikava Mariének, hogy megtudjam, mi a véleménye róla. Ő talán észrevesz benne valamit, ami nekem nem tűnt fel.

A péntek volt az a nap, amikor a rajziskolában tanítottam az Odavara állomás közelében. Egyben pedig az a nap is, amikor Akikava Marié tanulóként jött órára hozzám. Hátha tudok vele beszélni utána. Kocsiba szálltam, és elindultam.

Letettem az autót a parkolóban, de maradt még időm az óra előtt, ezért szokás szerint beültem valahova egy kávéra. Nem olyan derűs és funkcionális hely volt, mint mondjuk egy Starbucks, hanem egy évtizedek óta elevickélő kis üzlet valami eldugott mellékutcában, ahol a középkorú tulaj mindent egymaga csinál. Sűrű feketét hozott, meglepően súlyos csészében. Az ütött-kopott hangfalból régi jazz szólt, Billie Holiday, Clifford Brown és hasonlók. Utána téblábóltam egy ideig az üzletsoron, és közben eszembe jutott, hogy alig van már otthon kávéfilter, szóval azt is vettem. Aztán beleütköztem egy használtlemez-kereskedésbe, ahova be is mentem, hogy a maradék időmet régi bakelitok nézegetésével töltsem. Jobban belegondolva, jó régóta kizárólag klasszikusokat hallgattam már, mivel Amada Tomohiko gyűjteményében csak azt találtam. Én pedig a rádióban az AM rendszerű rádióadás híradóján és az időjárás-jelentésen kívül más műsorra nem fanyalodtam (a földrajzi helyzet miatt meg az FM adásokat lényegében nem lehetett fogni).

Ami CD-m és hanglemezem volt a hiroói lakásunkban - nem mintha olyan hatalmas mennyiség lett volna -, azt mind ott hagytam. Túl nagy cécó lett volna egyenként szétválogatni a holmimat Juzuétól, legyen az könyv vagy lemez. Nemcsak macerás, hanem igazából lehetetlen vállalkozás. Most hogy lehetne eldönteni teszem azt Bob Dylan Nashville Skyline-járól vagy egy Doors-albumról, rajta az Alabama Songgal, hogy kié? Már olyan mindegy, hogy melyikünk vette. A lényeg, hogy egy adott ideig közös volt a zenénk, és együtt hallgattuk a mindennapokban. Ha a tárgyakat képesek is lennénk szortírozni, a hozzá fűződő emlékeket már bajosabban. Akkor meg mi mást tehettem volna, mint hátrahagyni az egészet?

A lemezboltban kerestem a Nashville Skyline-t és a Doors első albumát, de egyiket sem találtam. Pontosabban lehet, hogy CD-n meg lettek volna, de naná, hogy én ezeket a zenéket a régi jó bakeliteken akartam hallgatni. Meg aztán ott kezdődött, hogy Amada Tomohiko házában nem is volt CD-lejátszó. Sőt még kazettás magnó sem. Csak néhány lemezjátszó. A jelek szerint az a típus volt, aki ódzkodik mindennemű új eszköztől. Szerintem életében nem került még egy mikrohullámú sütő kétméteres körzetén belülre.

Végül a boltban két albumra bukkantam, amiket meg is vettem. Az egyik Bruce Springsteentől a The River, a másik Roberta Flack és Donny Hathaway közös lemeze. Mindkettő régi szép emlékeket idézett. Volt egy pont az életemben, amikortól fogva szinte egyáltalán nem hallgattam már új zenét. Csak a régi kedvenc számaimat játszottam le újra és újra. A könyvekkel is így voltam. Mindig újraolvastam, ami annak idején tetszett. Egyáltalán nem izgattak már a frissen kiadott művek. Mintha egy óvatlan pillanatban megállt volna nálam az idő.

Persze lehet, hogy tényleg meg is állt. Vagy ha azt nem is, nagy nehezen azért még tovább vánszorgott, csak a haladás, mint olyan, lehúzta a rolót. Mint amikor egy étteremben zárás előtt kevéssel már nem hajlandók új rendelést felvenni. Szóval előfordulhat, hogy mindez csak nekem nem tűnt fel eddig.

Papírszatyorba tették a két lemezt, én pedig kifizettem őket. Aztán beugrottam egy közeli italboltba whiskyért. Toporogtam egy sort, hogy milyen márkájút válasszak, de végül a Chivas Regal mellett döntöttem. Kicsit borsosabb volt az ára a többi skót whiskynél is, viszont biztos örömet szerzek vele Amada Maszahikónak, ha legközelebb feljön hozzám.

Közeledett az első órám kezdete, ezért beraktam a kocsiba a lemezeket, a kávéfiltert és a whiskyt, és bementem az épületbe, ahol a rajziskola működik. Elsőnek gyerekszakköröm volt öttől. Ez az a csoport, amelyikbe Akikava Marié járt. Csakhogy őt most hiába vártam, ami nagyon megdöbbentett. Iszonyúan lelkesen járt oda, és amennyire vissza tudok emlékezni, először fordult elő, hogy hiányzott. Nyugtalanított, hogy sehol sem látom a teremben. Valahogy olyan rossz érzésem volt emiatt.

Csak nem lett valami baja? Hirtelen lebetegedett, vagy netán balesetet szenvedett?

Természetesen, mintha mi sem történt volna, adtam a gyerekeknek egy egyszerű témát, hogy mit fessenek, aztán egyenként elmondtam a véleményem a munkáikról, és tanácsokat osztogattam. Óra után ők hazamentek, és következett a felnőttek csoportja. Az is különösebb fennakadás nélkül lezajlott. Mindenkivel vidáman elbeszélgettem (nem éppen a kedvenc tevékenységem, de ez nem jelenti azt, hogy ne lennék rá képes). Aztán a rajziskola vezetőjével volt egy rövid megbeszélésem a továbbiakkal kapcsolatosan. Ő sem tudta, hogy miért nem jött el ma Akikava Marié. Azt mondta, nem kapott a családtól semmiféle értesítést.

Miután végeztem a munkával, egymagámban beültem egy közeli hajdinatésztázóba, hogy megegyek egy jó meleg *szoba* tésztát *tempurával*. Ez is rendszeres szokásommá vált: mindig ugyanitt, és mindig sörtésztában rántott feltéttel kértem a tésztámat. Az én kis hétköznapi örömeim. Aztán kocsiba ültem, és hazamentem a hegyre. Mire felértem, már majdnem kilenc óra volt.

Mivel nem volt üzenetrögzítő a telefonon (Amada Tomohiko az ilyen ravasz kis szerkezetekkel sem tudott kibékülni), nem tudhattam, hogy távollétemben keresett-e valaki egyáltalán. Egy darabig a tekintetemmel próbáltam szóra bírni ezt az egyszerű, régi típusú készüléket, de az semmit nem volt hajlandó elárulni nekem. Dacosan üldögélt, és őrizte sötét titkát.

Szép kényelmesen megfürödtem, jól átmelegítettem a tagjaimat. Aztán kitöltöttem magamnak a Chivas Regal maradékát az üvegből, tettem hozzá két jégkockát a mélyhűtőből, majd átmentem a nappaliba. A whiskyzgetéshez feltettem a lemezjátszóra a friss szerzeményeimet. Kezdetben nem tudtam szabadulni az érzéstől, hogy klasszikus zenén kívül más nem illik oda a nappaliba a hegy tetején. Valószínűleg már a levegő is arra volt kondicionálva ott a hosszú évek során, hogy megfelelően társuljon a kanonizált művekhez. Én viszont az akkor lejátszott számaimhoz szoktam, szóval csak idő kérdése volt, hogy a nosztalgia legyőzze az oda-nem-illést. Nemsokára éreztem, ahogy az izmaim egész testemben jólesően elernyednek. Úgy tűnik, észre sem vettem, helyenként mennyire be voltak állva.

Amikor befejeztem Roberta Flack és Donny Hathaway lemezének A oldalát, és épp a B oldal első számát (Fór All We Know a címe, egy szuper dal) hallgattam iszogatás közben, megszólalt a telefon. Az óra fél tizenegyet mutatott. Kizárt, hogy valaki ilyen későn hívjon. Nem akaródzott a kagylóért nyúlnom. Csakhogy a csörgésből kétségbeesést véltem kihallani. Letettem a poharam, felálltam a kanapéról, majd leemeltem a lemezjátszótűt, és csak azután vettem fel.

- Halló! - szólt bele Akikava Sóko.

Köszöntem.

- Elnézést a kései zavarásért - folytatta. A megszokottól eltérően zaklatott volt a hangja. - Meg szerettem volna kérdezni a tanár úrtól, hogy ugye Marié ma nem vett részt a rajzórán?

Megmondtam, hogy nem. Furcsállottam a kérdést, ugyanis Marié iskola után egyenest rajzra szokott jönni. Így aztán mindig egyenruhában látom. A nagynénje pedig az óra végéhez igazítva jön érte, és együtt mennek haza. Ez volt a rendszer.

- Sehol sem találom - mondta.

- Nem találja?

- Nem, nincs sehol.

- Mégis mióta? - kérdeztem rá.

- Reggel azt mondta, iskolába megy, és el is indult szokás szerint itthonról. Kérdeztem, hogy elvigyem-e kocsival az állomásig, de azt felelte, nem kell, mert jó neki gyalog. Tudom, hogy szeret gyalogolni, autóba ülni viszont nem annyira. Elviszem, ha valami miatt késésben van, de egyébként mindig gyalog megy le a hegyről, és ott buszra száll az állomásig. Ma reggel fél nyolckor indult el otthonról, mint máskor.

Miután egy szuszra elmesélte mindezt, Akikava Sóko tartott egy kis szünetet. Úgy tűnt, próbálja normálisan venni a levegőt. Én is igyekeztem közben a fejemben összerakni a kapott információkat. Azután Akikava Sóko folytatta a történetet:

- Ma péntek van. Ilyenkor iskola végeztével egyenesen a rajziskolába szokott menni. Én pedig odamegyek kocsival az óra végére. De ma azt mondta, hogy hazajön busszal, nem kell érte mennem. Ezért nem is mentem. Ha egyszer ez a gyerek a fejébe vesz valamit, úgysem lehet meggyőzni az ellenkezőjéről. Máskor ilyen esetben hét és fél nyolc között hazaér, hogy megvacsorázzon. De ma hiába vártam nyolcig, aztán fél kilencig. Aggodalmamban odatelefonáltam a rajziskolába, és ellenőriztettem a titkárnővel,

hogy volt-e ma órán Marié. Közölte, hogy nem. Akkor kezdtem csak igazán aggódni. Már fél tizenegy, és még ilyenkor sincs sehol. Nem is jelentkezett. Azt reméltem, hogy a tanár úr esetleg tud valamit, azért bátorkodtam telefonálni.

- Nem tudom, hová mehetett - feleltem. - Engem is meglepett, amikor beléptem a terembe délután, hogy Marié nincs ott. Eddig még soha nem fordult elő, hogy hiányzott volna.

Akikava Sóko mélyet sóhajtott.

- A bátyám még nem ért haza. Nem is tudom, hogy mikor fog, és a telefont sem veszi fel. Még az sem biztos, hogy ma hazajön egyáltalán. Egyedül vagyok itthon, és azt sem tudom, mihez kezdjek.

- Marié tehát iskolai ruhában, reggel ment el otthonról, igaz? - összegeztem.

- Igen, egyenruhában volt, vállán a táskája. Ahogy máskor is, szoknya blézerrel. Abban már nem vagyok biztos, hogy ténylég el is jutott az iskolába. Túl későre jár már ahhoz, hogy ezt megérdeklődhessem. Bár szerintem iskolában volt. Igazolatlan hiányzás esetén már felhívtak volna. Elvileg pénz is csak annyi van nála, ami mára kellett. Hiába vettem neki telefont, ki van kapcsolva. Nem szereti a mobilt. Csak arra használja, hogy ő hívjon, különben elég gyakran kikapcsolja. Pedig mindig figyelmeztetem, hogy ne tegye. Hogy tartsa bekapcsolva, arra az esetre, ha netán bármi történne.

- Ilyesmi eddig sohasem fordult elő? Hogy túl későn ért volna haza este?

- Nem, még soha. Mindig is komolyan vette az iskolát. Nem mintha lennének közeli barátai, vagy annyira szeretne oda járni, de a szabályokat pontosan betartja. Az alsó tagozatban is megkapta az oklevelet, hogy egyszer sem hiányzott. Ebben az

értelemben nagyon is kötelességtudó. És iskola után mindig egyenesen hazajön. Nem fordulhat elő, hogy valahol csatangol.

Úgy látszik, az tényleg nem tűnt fel neki egyáltalán, hogy Marié gyakran kiszökik a házból az éjszaka közepén.

- Nem volt benne valami furcsa vagy szokatlan ma reggel?

- Nem. Olyan volt minden, mint egy átlagos reggelen. Egy az egyben ugyanaz. Megissza a meleg tejét, megeszik egy szelet pirítóst, aztán elmegy. Nem hajlandó változtatni az étrendjén. Én szokás szerint előkészítettem a reggelit. Ma lényegében meg sem mukkant reggel. De ehhez már hozzászoktam. Néha előfordul, hogy beszélni kezd, és akkor aztán nem lehet leállítani, de a legtöbbször még válaszra sem igazán méltat.

Ahogy hallgattam, engem is egyre inkább elfogott az aggodalom. Már majdnem tizenegy volt, és természetesen totál sötétség borult a környékre. Még a holdat is felhő takarta. Mi a fene történhetett Akikava Mariével?

- Várok még egy órát, és ha nem tudok addig beszélni vele, felhívom a rendőrséget - zárta le a nagynéni.

- Azt nagyon jól teszi - biztattam. - Ha van valami, amiben segíthetek, ne habozzon szólni miatta. Az sem probléma, ha késő éjjel hív.

Megköszönte és letette. Én pedig kihörpintettem a maradék whiskyt, és elmostam a poharat a konyhában.

Utána bementem a műterembe. Felkapcsoltam az összes lámpát, hogy a lehető legvilágosabb legyen a helyiség, hogy újra megnézhessem magamnak a félkész *Akikava Marié portréja* című munkámat, ami az állványon várakozott. Már annyira előrehaladott állapotban volt, hogy alig kellett hozzá egy-két vonás, hogy teljesen elkészüljön. Egy magának való tizenhárom éves kislányt ábrázolt, vagyis őt is csak egy bizonyos aspektusból.

Viszont nemcsak külsőleg, hanem a létének olyan elemeivel együtt, amelyek szemmel láthatatlanok. Azt akartam elérni a műveimmel - természetesen a megélhetési portréimat leszámítva -, hogy lehetőség szerint feltérképezzem velük a vizualitás keretein túl rejtőző információkat, illetve az általuk közvetített üzeneteket más formába öntsem. Ilyen tekintetben Akikava Marié meglehetősen izgalmas modell volt számomra. A külső mögött nála megannyi talányos részlet lappangott, amelyek *trompe-l'oeil-jé,* csalóka, illúziót keltő képpé álltak össze. Mindezek tetejébe ma ismeretlen helyre távozott. Mintha most őt magát nyelte volna el az a csalikép.

Azután a földre rakott *Verem a cserjésként* kezdtem vizsgálni. Ezzel az olajfestménnyel épp hogy csak elkészültem aznap délután. A verem képe, másképp és más szempontból ugyan, mint Marié portréja, de valamit nagyon el akart nekem mondani.

Itt valami készül - állapítottam meg újfent, ahogy a képet figyeltem. Ma délutánig még csak egy megérzés volt, de most tessék, máris elkezdte bekebelezni a valóságot. Szóval már megszűnt előérzet lenni. *Valami már el is kezdődött.* Egészen bizonyos, hogy Akikava Marié eltűnése valamilyen módon kapcsolódik a *Verem a cserjéshenhez.* Ez volt az érzésem. Azzal, hogy én ma délután befejeztem azt a képet, valami beindult, és mozgásba lendült. És valószínűleg annak következtében veszett el valahol Akikava Marié.

Viszont ezt nyilván nem fejthettem ki Akikava Sókónak. Úgysem lenne benne köszönet, mert egy kukkot sem értene belőle, és csak még jobban összezavarodna.

Kimentem a műteremből, és a konyhában megittam néhány pohár vizet, hogy kiöblítsem a számban maradt whiskyszagot. Azután felemeltem a telefont, és feltárcsáztam Mensiki lakását. A

harmadik csörgés közben vette fel. A hangjából ítélve, amelyből halványan ki lehetett érezni némi idegességet, mintha egy fontos hívást várt volna valakitől. Kissé meglepte, hogy én kerestem. De a feszültség egy pillanat alatt oldódott, és visszanyerte szokásos higgadt, nyugodt hangját.

- Elnézést, hogy ilyen későn telefonálok! - kezdtem.

- Semmi gond, ne vicceljen. Sokáig fenn vagyok, és én úgysem vagyok az az elfoglalt ember. Örülök, hogy beszélhetek magával.

Mellőztem az üdvözlőformulákat, helyette inkább gyorsan felvázoltam, hogy Akikava Mariének nyoma veszett. Hogy reggel közölte, elmegy az iskolába, ám azóta sem ért haza, sőt a rajziskolában sem jelent meg. Mensiki megdöbbent a hír hallatán. Néhány pillanatig szóhoz sem jutott.

- És ugye magának sincs elképzelése arról, hol lehet? - első dolga volt, hogy erre rákérdezzen.

- A leghalványabb elképzelésem sincsen - feleltem. - Engem is hideg zuhanyként ért. És önnek?

- Természetesen fogalmam sincsen. Hiszen szóba sem áll velem.

Hangjában nyoma sem volt bármiféle érzelemnek. Csupán a tényeket hozta fel.

- Nem egy beszédes gyerek, az biztos. Mással sem igen szokott szóba elegyedni - magyaráztam. - Viszont Akikava Sóko meglehetősen fel van zaklatva, hogy Marié még ilyen későre sem ért haza. Egyedül van otthon a kétségbeesésével, mert a kislány apjára sem számíthat.

Mensiki megint hallgatott egy sort a telefonban. Amennyire én ismertem, rendkívül ritkán fordult vele elő, hogy ne tudjon megszólalni, méghozzá sorozatban.

- Van ezzel kapcsolatban valami, amiben segíthetek? - kérdezte, amikor végre sikerült megformálnia a szavakat.

- Tudom, hogy egy kicsit hirtelen kérés, de megoldható lenne, hogy most idejön?

- Magához?

- Igen. Lenne egy kis megbeszélnivalónk, ami az ügyet illeti. Egy pillanat szünetet tartott, és csak azután válaszolt:

- Rendben. Azonnal indulok.

- De ugye nem lett volna most valami fontos dolga?

- Nem, nem nevezném igazán fontosnak. Majd megoldom - felelte, majd megköszörülte a torkát. Azt hiszem, az órájára pillantott. - Körülbelül negyedóra múlva ott tudok lenni.

Letettem a kagylót, és felkészültem rá, hogy kimenjek a szabadba. Felvettem egy pulóvert, kikészítettem a bőrdzsekimet, mellé pedig egy nagy zseblámpát. Aztán leültem a kanapéra várni, amíg befut Mensiki Jaguarja.

46

A nagy és erős falak elerőtlenítik az embert

Mensiki 11 óra 20 perckor érkezett meg. Ahogy meghallottam a Jaguar hangját, felvettem a bőrdzsekimet, kiléptem a házból, és vártam, hogy leállítsa a kocsi motorját és kiszálljon. Sötétkék, bélelt széldzsekit viselt, szűk fekete farmerral. Nyakán könnyű sál, lábán bőr tornacipő. Sűrű fehér hajáról a sötétben is látszott, milyen szép.

- Oda szeretnék menni a cserjésbe megnézni a vermet, ha nem bánja.

- Természetesen nem - felelte. - De mi köze annak a veremnek Akikava Marié eltűnéséhez?

- Azt még nem tudom. Csak egy ideje olyan rossz előérzetem van. Attól félek, hogy valami ki fog derülni róla.

Mensiki nem firtatta tovább.

- Rendben van. Menjünk, nézzük meg, mi a helyzet!

Kinyitotta a Jaguar csomagtartóját, és elővett belőle egy lámpásszerűséget. Aztán visszacsukta, és elindultunk a cserjés felé. Sem a hold, sem a csillagok nem látszottak aznap éjjel. Még a szél sem fújt.

- Ne haragudjon, hogy idecibáltam az éjszaka kellős közepén! - szabadkoztam. - De az volt az érzésem, hogy jobban teszem, ha önnel együtt megyek oda megnézni. Mert ha bármi történne, én egyedül szerintem képtelen lennék megfelelően kezelni a helyzetet.

Kinyújtotta a kezét, és megpaskolta a karomat a dzsekin keresztül, mintegy biztatásul.

- Az ilyesmi engem egyáltalán nem zavar. Ne is foglalkozzon vele. Bármit szívesen megteszek, amit tudok.

Óvatosan haladtunk, nehogy elbotoljunk a gyökerekben, és a lábunk elé világítottunk az elemlámpával és a lámpással. Csak a lépéseink nesze hallatszott, ahogy tapostunk a felgyülemlett faleveleken. Az éjszakai cserjés békés nyugalmát nem törte meg ezenkívül semmi. Nyomasztó érzés volt, hogy körülöttünk mindenféle élőlény lapul, és lélegzet-visszafojtva figyel minket. A sűrű sötétség ilyen képzeteket ébreszt az emberben. Ha meglátott volna minket így valaki, aki mit sem tud a szituációról, azt hihette volna, hogy bevetésre induló sírrablók vagyunk.

- Van valami, amit szeretnék megkérdezni magától - szólalt meg Mensiki.

- Miről lenne szó?

- Miért gondolja, hogy Akikava Marié eltűnése és a verem között bármiféle összefüggés van?

Elmeséltem neki, hogy nem sokkal azelőtt a kislánnyal együtt mentünk megnézni a nyílást. És, hogy ő már azelőtt is tudott a verem létezéséről, hogy elárultam volna neki. Ez a környék volt a játszótere. Semmi sem történhetett errefelé anélkül, hogy ő ne tudott volna róla. És megmondtam Mensikinek azt is, mit nehezményezett Marié: hogy *békén kellett volna hagynunk azt a helyet,* hogy *egyáltalán nem lett volna szabad felnyitnunk.*

- Amikor ott álltunk, úgy tűnt nekem, hogy ő valami nem mindennapi dolog jelenlétét érzi - próbáltam megmagyarázni. - Hogy is mondjam... talán valamiféle spirituális erőét.

- És érdeklődést mutatott iránta? - kérdezte Mensiki.

- Úgy van. Egyrészt látszott, hogy tart tőle, másrészt lenyűgözte a látvány. Ezért aggódom annyira, hogy valami köze van a veremnek ahhoz, ami történt vele. Hogy mondjuk, hátha nem tud kijönni belőle.

Mensiki fontolgatta ezt egy kicsit, mielőtt megszólalt:

- Beszélt maga erről a nagynénjének? Úgy értem, Akikava Sókónak?

- Nem, még nem. Ahhoz, hogy elmondhassam, előtte a verem magyarázatával kellene kezdenem.. Miért alakult úgy, hogy végül is feltártuk, és hogy jön a képbe ön? Nagyon hosszú lenne végigmondani, és még akkor sem biztos, hogy átmenne, amit én érzek.

- Fölöslegesen izgatnánk fel.

- És onnantól kezd macerássá válni az ügy, hogy a rendőrség is beszáll. Pláne, ha kíváncsiak lesznek a veremre.

Mensiki az arcomba meredt.

- Már foglalkozik vele a rendőrség?

- Amikor telefonon beszéltünk, még nem értesítette őket. De mostanra már biztosan bejelentette. Azért most már nagyon későre jár.

Bólintott néhányszor egymás után.

- Hát ez magától értetődik, hiszen egy tizenhárom éves kislány nem ért haza, pedig mindjárt éjfél. Azt sem tudják, hová mehetett. Az lenne a furcsa, ha a család nem hívná a rendőrséget.

De azért nem úgy nézett ki, mint aki túlzottan el van ragadtatva, hogy a zsaruk bekerülnek a képbe. A hangjából

legalábbis az hallatszott ki.

- A verem titka lehetőleg maradjon kettőnk között. Azt hiszem, jobb lesz, ha nem verjük nagydobra. Csak magunknak okoznánk több fejfájást - kérte, és én egyetértettem vele.

Mert mindenekelőtt ott van még a Kormányzó. Képtelenség lenne bárkinek is elmagyarázni a verem mibenlétét anélkül, hogy felfednénk a Kormányzó alakjában testet öltő idea létezését, amely onnan került elő. És ahogy Mensiki mondja, ha mégis megpróbálnánk, csak a magunk dolgát nehezítenénk. (Meg egyébként is, ki hinne nekem, ha előadom, hogy itt van ez a Kormányzó? Megkérdőjeleznék a józan eszemet.)

Amikor odaértünk a kis szentély elé, befordultunk a háta mögé. Miután átlépdeltünk a markoló lánctalpai által kegyetlenül földbe döngölt és mostanáig feltápászkodni képtelen japánfű csomóin, máris a verem jól megszokott látványa fogadott minket. Először is felemeltük a lámpákat, és megvilágítottuk a tetejét. Ott sorakoztak rajta a nehezéknek rátett kövek. Megnéztem az elhelyezkedésüket. Alig észrevehetően ugyan, de látszott, hogy elmozdították őket. Azután, hogy a múltkor Mariével kinyitottuk és visszazártuk, valaki lepakolta róla a köveket és levette, majd újra visszatette a fedőt, és igyekezett az eredetihez hasonló helyzetbe visszarakni a köveket. De nekem feltűnt az a picike különbség.

- Látszik, hogy valaki eltávolította a köveket, hogy kinyissa a fedelét - jelentettem ki.

Mensiki rám pillantott.

- Vajon Akikava Marié volt az?

- Hát, azt nem tudhatjuk. Viszont idegenek itt nem járnak, és rajtunk kívül csak ő tud a verem létezéséről. Szóval meglehetősen

nagy eséllyel ő volt az.

Persze a Kormányzó is tud róla, hiszen innen bukkant elő. De ő mégiscsak egy idea. Ott kezdődik, hogy eleve nincs is materiális alakja. Akkor pedig miért kéne neki levenni a nehezékeket, hogy bemehessen?

Azután mi is leemeltük a köveket, és leszedtük a vaskos falapokat, amelyek a nyílást fedték. Így újra teljes egészében elénk tárult a két méter átmérőjű kerek lyuk. Sokkal nagyobbnak és sötétebbnek tűnt, mint máskor. De ez is nyilván csak illúzió volt, amit az éj sötétje okozott.

Mensikivel leguggoltunk, és úgy világítottuk meg a verem belsejét az elemlámpámmal meg az ő lámpásával. Csakhogy nem volt bent senki. És semmi. Csak a megszokott, henger alakú lakatlan tér, magas kőfallal övezve. Egyetlen dolog volt, ami eltért a korábbiaktól: eltűnt a létra. Az az összecsukható fémlétra, amelyet kedvességből itthagyott a kertépítő, aki elbontotta a kőhalmot. Amikor legutóbb itt jártam, még a falnak volt támasztva.

- De hová lett a létra? - tettem fel a kérdést.

Seperc alatt megtaláltuk. Ott hevert hátul az egyik japánfűszigetben, amelyik megúszta a lánctalpakat. Valaki kiszedte és oda hajította. Nem egy súlyos dolog, szóval nem olyan nagy kunszt arrébb vinni. Fogtuk, és visszatettük a helyére.

- Majd én lemegyek - szólt Mensiki. - Hátha van lent valami.

- Biztos?

- Igen, engem nem kell féltenie. Már úgyis voltam lent egyszer.

Ahogy kimondta, már ment is lefelé, kezében a lámpással.

- Egyébként tudja, milyen magas volt a berlini fal, ami kettészelte Nyugat- és Kelet-Berlint? - érdeklődött Mensiki, miközben lefelé mászott.

- Nem tudom.

- Három méter - nézett föl rám. - Helyenként ugyan eltért, de ez volt az irányadó. Nem sokkal több, mint ez a fal. Csak az nagyjából százötven kilométer hosszú volt. Én láttam, amikor még megvolt, amikor még ketté volt osztva a város. Szívszorító látvány volt.

Mensiki leért a verem aljára, és körbevilágított a lámpásával. Közben folyamatosan beszélt hozzám felfelé.

- A falak eredetileg azért épülnek, hogy megvédjék az embereket. A külső ellenségtől vagy az orkánoktól. De néha arra is használják őket, hogy fogva tartsanak valakiket. Egy nagy és erős fal elerőtleníti azt, aki fölé tornyosul. Vizuálisan és mentálisan. Vannak falak, amelyeket direkt e célból készítenek.

Miután ezt végigmondta, egy darabig nem szólt semmit. Magasra tartotta a lámpást, és körbe-körbe megvizsgálta a kőfalat, majd a földet, az utolsó szegletig. Olyan akkurátusán és szorgalmasan, akár egy régész, aki a piramis legbelső termét fésüli át. A lámpás fénye igen erős volt, sokkal nagyobb területet be tudott világítani, mint az elemlámpám. Közben valamit találhatott a földön, mert letérdelt, és alaposan megnézte azt a tárgyat. De fentről nem lehetett látni, hogy mi az. Mensiki sem mondta meg. Úgy tűnt, hogy nagyon pici az a dolog. Felállt, a tárgyat a zsebkendőjébe csomagolta és a széldzsekije zsebébe tette. A lámpást a feje fölé emelve felnézett rám, aki odakint vártam.

- Most felmegyek - szólt.

- Talált valamit? - kérdeztem.

Mensiki nem felelt, csak óvatosan mászni kezdett a fokokon. Minden lépésére tompán nyikorgóit a létra a teste súlya alatt. Világítottam neki a lámpámmal, amíg fel nem ért. Egyből látszott a mozgásából, hogy rendszeresen és módszeresen edz. Egy

fölösleges mozdulata nem volt. Kizárólag az adott feladathoz szükséges izmait használta. Ahogy felért, először nyújtózkodott, azután precízen lesöprögette a földet a nadrágjáról. Pedig nem is volt olyan koszos.

Egy lélegzetvételnyi szünet után megszólalt:

- Akkor érzi csak igazán az ember, hogy milyen félelmetesen magas ez a fal, ha lent áll. Mintha kiszívná az erőt belőlem. Régebben láttam én már egyszer egy ilyen típusú falat, Palesztinában. Egy több mint nyolc méter magas betonóriás, Izrael építtette nekik. A tetején drót fut végig, amelybe magasfeszültségű áramot vezettek. És mindez majdnem ötszáz kilométer hosszan. Az izraeliek biztosan úgy voltak vele, hogy három méter nem lesz elég, pedig egy falnál annyi pont megfelel a célnak.

Letette a lámpást a földre, az meg szépen megvilágította a lábfejeink környékét.

- Jut eszembe, a Tokiói Fogház magánzárkájának is majdnem három méter magas volt a fala - hozta szóba Mensiki. - Nem értem, miért, de ekkora a cellák belmagassága. Nap mint nap nem lát mást, csak azokat a háromméteres, hatalmas falakat. Más nézegetnivaló nincsen. Természetesen nincsen rajtuk kép vagy hasonló. Csak falak. Idővel úgy érzi magát az ember, mintha egy mély gödör alján csücsülne.

Szó nélkül figyeltem, amit mesélt.

- Egyszer régebben, bizonyos okok miatt egy jó ideig őrizetben voltam a Tokiói Fogházban. Ha jól emlékszem, ezt még nem említettem magának, ugye?

- Nem, még nem hallottam róla - feleltem. Ugyan a férjes barátnőm elújságolta már nekem, hogy állítólag ült, de természetesen ezt most nem vallottam be.

- A magam részéről nem szerettem volna, ha mástól értesül róla. Mint tudja, a pletyka már csak olyan, hogy kénye-kedvére elferdíti a tényeket, hogy minél szórakoztatóbb legyen. Ezért tartom fontosnak, hogy a saját számból tudja meg az igazságot. Nem éppen szívmelengető történet, de ha már úgysincs jobb dolgunk, nem bánja, ha most elmondom?

- Persze, hogy nem. Szívesen meghallgatom! - vágtam rá.

Egy kis szünet után mesélni kezdett:

- Nem mentegetőzni akarok, de az égvilágon semmi szégyenkezni valóm nem volt. Mostanáig igazán sokféle munkába belefolytam már. Azt hiszem, elmondhatom, hogy sokféle kockázatot vállaltam életemben. Bolond nem vagyok, viszont születetten elővigyázatos természetű, így semmi szín alatt nem kezdek olyasmibe, ami törvénybe ütközik. Mindig meghúzom a határt. Azonban az illető, akivel akkor együtt csináltunk néhány munkát, figyelmetlen volt és meggondolatlan. És ennek én alaposan megittam a levét. Azóta egyáltalán nem társulok senkivel. Élek a magam felelősségére.

- Mivel gyanúsították a nyomozás során?

- Bennfentes kereskedés és adócsalás. Úgynevezett gazdasági bűnözés. A történet legvégén felmentettek ugyan, de akkor ott vádat emeltek. A nyomozás annyira szigorú és alapos volt, hogy hosszú időt töltöttem a fogházban. Egyik indokot a másik után hozták elő, hogy bent tartsanak. Olyan sokáig voltam ott, hogy ma is elfog a nosztalgia, ha négy fal vesz körül valahol. De ahogy az imént említettem, én semmi olyat nem tettem, amiért a törvények alapján büntetést érdemelnék. Ez a napnál is világosabb volt. De a vád már összerakta a saját forgatókönyvét, és aszerint én minden kétséget kizárólag bűnös voltam. Nekik pedig nem volt érkezésük újraírni az egészet. A bürokrácia már csak így működik. Szinte

lehetetlen változtatni valamin, amit egyszer már elhatároztak. Mert ha belekutyulnak a folyamatokba, az azt jelenti, hogy valakinek felelősséget is kell vállalnia azért. Emiatt történhetett, hogy engem hosszú időn át őriztek a Tokiói Fogház magánzárkájában.

- Mennyi ideig volt bent?

- Négyszázharmincöt napig - felelte, mintha nem lenne különösebb jelentősége. - Azt hiszem, míg élek, nem felejtem el ezt a számot.

Még hallani is sok volt, nemhogy eltölteni 435 napot egy szűk magánzárkában.

- Magával előfordult már, hogy valahova hosszabb időre bezárták? - érdeklődött Mensiki.

Azt feleltem, hogy nem. Amióta bent ragadtam egy költöztető kamion csomagterében, igencsak hajlamos vagyok a klausztrofóbiára. Még a liftekkel is gondjaim vannak. Azt hiszem, én pillanatok alatt ideg-összeroppanást kapnék egy olyan helyzetben.

Mensiki folytatta:

- Ott megtanultam elviselni a szűk helyeket. Nap mint nap edzettem magam rá. Nyelveket tanultam, amíg bent voltam. Spanyolul, törökül és kínaiul. Mert a magánzárkában korlátozták a bekérhető könyvek számát, de abba nem számítottak bele a szótárak. Így hát keresve sem találtam volna jobb alkalmat a nyelvtanulásra. Szerencsére jó a koncentrálóképességem, annak hála a tanulás közben képes voltam megfeledkezni a falak létéről. Tényleg mindennek megvan a maga jó oldala.

A legsötétebb felhőnek is ezüstösen csillog a túloldala.

Mensiki tovább beszélt:

- Ami végig félelmetes maradt, az a földrengés és a tűzvész. Hiába jönne egy nagy földrengés, vagy ütne ki tűz, én akkor is ott lennék bezárva a cellámban, tehát nem tudnék azonnal kimenekülni. Előfordult, hogy majd' megfulladtam a rettegéstől, amikor azon kezdett járni az eszem, hogy agyonnyom a rám omló épület, vagy bent égek abban a kis térben. Kis híján beletört a bicskám, hogy legyőzzem magamban ezt az érzést. Különösen éjjel, álmomból felriadva.

- De aztán sikerült?

Mensiki bólintott.

- Természetesen. Csak nem maradhattam alul! Nem hagyhattam, hogy maga alá gyűrjön a rendszer. Kiszabadulhattam volna a cellámból, és visszatérhettem volna a hétköznapi életbe, csupán annyit kellett volna tennem, hogy aláírom az orrom alá tolt papírokat. Vége lett volna. De azzal elismertem volna valamit, amit nem is követtem el. Helyette inkább úgy tekintettem erre, mint egy komoly próbatételre, ami nekem adatott.

- Ezeket juttatta eszébe a múltkor, amikor egyedül volt lent ebben a sötét lukban egy órán keresztül?

- Igen. Fontos néha visszatérni a kiindulási ponthoz. Ahol a mostani énem született. Mert az ember már csak olyan, hogy egyből hozzászokik a kényelmes környezethez.

Nem mindennapi ember ez - nyugtáztam magamban, amit már eddig is gondoltam. Mások, ha átélnek valami szörnyűséget, szerintem igyekeznek mihamarabb elfelejteni.

Azután Mensiki, mint akinek csak most jut eszébe, belenyúlt a széldzsekije zsebébe, és kivette azt a zsebkendőjébe bugyolált tárgyat.

- Ezt találtam az imént a verem alján - kihajtogatta a kendőt, és megmutatta azt a picike valamit.

Egy kis darab műanyag volt. Kézbe vettem, és rávilágítottam a lámpámmal. Egy összesen másfél centis, fekete-fehérre festett pingvinfigura volt, és egy fekete zsinóron lógott. Olyasmi, amit gyakran látni az iskoláslányok táskáján vagy telefonján. Nem volt koszos, inkább vadonatújnak tűnt.

- Amikor én a múltkor lent voltam, ez még nem volt ott. Ebben egészen biztos vagyok - mondta Mensiki.

- Akkor ez azt jelenti, hogy olyan valaki vesztette el, aki ön után járt lent?

- Hát, nem is tudom. Ez egy mobiltelefonra való függő. És nincs elszakadva a zsinórja. Tehát valószínűleg nem magától esett le. Nagyobb a valószínűsége, hogy szándékosan hagyták itt, és nem ittfelejtették.

- Valaki direkt azért lemászott volna, hogy ezt oda tegye?

- Vagy egyszerűen ledobta fentről.

- De mégis miért? - tettem fel a kérdést.

Mensiki a fejét csóválta. Ezek szerint ő sem tudta.

- Az is lehet, hogy az a valaki mintegy amulettként helyezte ide. Természetesen mindez csak feltételezés.

- Akikava Marié?

- Azt gondolom, hogy ő. Hiszen rajta kívül nincs más, aki a verem közelébe kerülhetne.

- És itthagy egy mobildíszt amulettnek?

Mensiki megint csak a fejét ingatta.

- Nem tudom. De annyi minden eszébe jut egy tizenhárom éves kislánynak. Nincs igazam?

Újra megnéztem magamnak a tenyeremben fekvő picike pingvint. Ha akarom, akár amulett is lehetett volna éppen. Mindenesetre sugárzott belőle az ártatlanság.

- Jó, de akkor kinek jutott eszébe egyáltalán kiszedni a létrát és hátravinni oda? És főleg minek? - firtattam tovább.

Mensiki csóválta a fejét. Fogalma sem volt.

Én javasoltam:

- Amint hazaérek, felhívom Akikava Sókót, és megkérdezem tőle, hogy ez a pingvin Mariéé-e, vagy sem. Elég egy hívás, és máris megbizonyosodhatunk róla.

- Egyelőre tartsa magánál - nyújtotta ide Mensiki. Bólintottam, és zsebre tettem a figurát.

Utána lent hagytuk a létrát a kőfalnak támasztva, és visszatettük a verem fedelét, majd rápakoltuk a köveket nehezéknek a deszkákra. A biztonság kedvéért még egyszer a fejembe vésték az elhelyezkedésüket. Azután elindultunk hazafelé az Ösvényen a cserjésen át. A karórám szerint elmúlt éjfél. Visszafelé egy szót sem szóltunk egymáshoz. Ki-ki a maga lába elé világított a kezében lévő lámpával, és gondolatainkba mélyedve némán lépdeltünk.

Ahogy a ház elé értünk, Mensiki kinyitotta a Jaguar hatalmas csomagtartóját, és visszatette bele a lámpását. Azzal mintha végre oldódott volna a feszültsége, nekidőlt a lecsukott hátsó ajtónak, és egy darabig csak az eget bámulta. A töksötét eget, amin semmit sem lehetett látni.

- Nem bánja, ha kicsit bemegyek magához? - kérdezte. - Hiába mennék most haza, úgysem tudok megnyugodni.

- Persze. Jöjjön csak be! Én sem érzem úgy, hogy rögtön el tudnék aludni.

Csakhogy Mensiki meg sem moccant, ugyanazzal a testtartással törte a fejét valamin.

Én szólaltam meg:

- Nem tudom szépen megfogalmazni, de nem bírok szabadulni az érzéstől, hogy Akikava Mariével valami rossz dolog történt, méghozzá valahol itt a közelben.

- Viszont mint kiderült, nem a veremben.

- Hát igen.

- Például milyen rosszra gondol? - kérdezte.

- Azt nem tudom. De az az érzésem, hogy valami veszély fenyegeti.

- Ráadásul *valahol itt a közelben?*

- Igen - erősítettem meg. - Itt, a közelben. És nem hagy nyugodni az sem, hogy kivették a létrát a veremből. Ki lehetett az, és miért kellett elrejtenie a japánfű közé? Egyáltalán mit jelentsen ez az egész?

Mensiki fölegyenesedett, és megint a karomra tette a kezét, mielőtt megszólalt:

- Nos, igen. Nekem is teljesen homályos ez a történet. De semmi sem megy előbbre azzal, ha itt álldogálunk az aggodalmunkkal. Menjünk legalább be!

47

Ma ugye péntek van?

Ahogy hazaértem és levettem a bőrdzsekimet, rögtön felhívtam Akikava Sókót. Harmadik csörgésre vette fel.

- Kiderült azóta valami? - kérdeztem.

- Nem, még semmi. Egyáltalán nem jelentkezett. - Olyan volt a hangja, mint aki képtelen jó ütemben venni a levegőt.

- A rendőrséget már értesítette?

- Nem, még nem. Magam sem tudom, hogy miért, de gondoltam, várok még egy kicsit, mielőtt telefonálnék nekik. Úgy érzem, bármelyik pillanatban betoppanhat, mintha mi sem történt volna…

Előadtam neki, hogy néz ki a pingvinfigura, amelyre a verem alján bukkantunk. Abba nem mentem bele, hogy mi úton, csak azt kérdeztem, hogy magánál hordott-e ilyesmit Akikava Marié.

- Volt a mobilján valamilyen dísz. Úgy emlékszem, hogy pingvin volt… Igen, az volt, Biztosan pingvin volt. Száz százalék. Egy kis műanyag figura. Azt hiszem, egy fánkozóban kapta reklámajándékként, és valamiért nagy becsben tartotta. Mint egy amulettet.

- És a mobilját mindig magánál tartotta, ugye?

- Igen, bár általában kikapcsolva, de mindig nála volt. Ha fel nem is vette, legalább felhívott, ha akart valamit - részletezte Akikava Sóko. Aztán pár másodpercnyi szünet következett. - Csak nem arról van szó, hogy megtalálta valahol azt a figurát?

Gondban voltam a válasszal. Ha meg akarom mondani az igazat, ahhoz be kell vallanom a cserjésben rejtőző verem létezését. És ha pluszba bejön még a képbe ehhez a rendőrség, akkor nekik is el kell magyaráznom majd ugyanezt - csak egy fokkal meggyőzőbben. Aztán ha kiderül, hogy előkerült egy tárgy, amit Akikava Marié magánál hordott, a zsaruk nyilván alapos vizsgálat alá vetik a vermet, sőt talán az egész cserjést átkutatják. Minket miszlikbe szednek a kérdéseikkel, és Mensiki múltját kezdik feszegetni. És kötve hiszem, hogy mindennek bármi haszna lenne. Ahogy Mensiki mondja, csak magunknak okoznánk nagyobb fejfájást.

- A földön volt leesve a műtermemben - tódítottam. Nem szeretek hazudni, de az igazat nem mondhattam meg. - Takarításkor találtam. Gondoltam, hátha Marié vesztette el.

- Igen, az övé. Egészen biztosan - erősítette meg a nagynéni. - És ön szerint most mit tegyek? Mégiscsak szólnom kellene a rendőrségnek?

- A bátyjával, úgy értem, Marié édesapjával sikerült beszélnie?

- Nem. Még nem tudtam elérni - vallotta be töredelmesen.

- Azt sem tudom, hol van most. Nem az a típus, aki rendesen hazajár.

Elég bonyolultnak tűnt a házuk tája, de nem ez volt a megfelelő alkalom, hogy tisztába jöjjek a részletekkel. Kereken megmondtam neki, hogy jobban teszi, ha értesíti a rendőrséget. Már elmúlt éjfél, dátum szerint is másnap volt. Nem zárhattuk ki

azt sem, hogy valahol baleset érte. Megígérte, hogy mindjárt fel is hívja őket.

- Különben Marié telefonja még mindig nem elérhető?

- Nem, többször hívogattam, de nem válaszol. Ki van kapcsolva, vagy lemerült. A kettő közül valamelyik.

- Marié ma reggel azt mondta, hogy iskolába megy, elindult, és azóta nem tudni, hol van. Így történt, igaz?

- Igen - felelte a nagynéni.

- Ez azt jelenti, hogy akkor valószínűleg most is az iskolai egyenruhájában van.

- Igen, abban kell lennie. Sötétkék blézer, fehér blúz, sötétkék gyapjúmellény, térdig érő kockás szoknya, fehér térdzokni és fekete bebújós cipő. Nejlon válltáskája van. Az is szabvány, rá van nyomtatva az iskola jelvénye és a neve. Kabát még nem volt rajta.

- Ezenkívül még nála kell lennie a rajzfelszerelésének, nem?

- Azt az iskolai szekrényében tartja. Mert ott is használja a rajzórákon. Pénteken onnan viszi magával, amikor az ön órájára megy az iskolából. Nem itthonról cipeli.

Mindig így nézett ki, amikor megjelent nálam a rajziskolában. Sötétkék blézer fehér blúzzal, skót kockás szoknya, nejlon válltáska, és egy fehér vászonszatyor a rajzeszközöknek. Jól ismertem ezt a képet róla.

- Más csomag tehát nem volt nála, ugye?

- Nem, semmi más. Ezért nem hinném, hogy messzire ment volna.

- Ha úgy alakul, hívjon fel. Bármennyi is legyen az idő, ne zavartassa magát! - kértem.

Megígérte, hogy úgy lesz.

Aztán letettem.

Mensiki végig mellettem állt, és hallgatta a beszélgetésünket. Akkor vette csak le végre a széldzsekijét, amikor letettem a kagylót. Alatta fekete, V nyakú pulóvert viselt.

- Tényleg Mariéé volt az a pingvinfigura, igaz? - kérdezte.

- Úgy tűnik.

- Tehát nem tudjuk, hogy mikor, de lemászott a verembe feltehetőleg egyedül, és ott hagyta a kedves pingvinkabaláját. Minden jel erre mutat, nem?

- Akkor ez azt jelenti, hogy amulettnek szánta?

- Valószínűleg.

- Jó, tegyük fel, hogy annak, de mi a csudát akar megvédeni vele? Vagy kicsodát?

Mensiki csóválta a fejét.

- Hát azt nem tudom. Viszont ezt a pingvint kabalaként mindig magánál tartotta. Biztosan jó oka volt rá, ha szándékosan levette és oda tette. Senki nem válik meg egykönnyen a kedvenc tárgyaitól.

- Szóval volt valami, ami védelemre szorult, és fontosabbnak tartotta önmagánál?

- Például? - kérdezte Mensiki.

Egyikünknek sem jutott eszébe erre elfogadható válasz.

Egy darabig mindketten hallgattunk. Az óra mutatója lassan, de biztosan ketyegett tovább. Minden másodperccel kénytelen volt a világ kicsit tovább lépni. Éjszakai sötétség borította a tájat. Mintha odakint semmi sem mozdult volna.

Akkor hirtelen eszembe jutott, mit mondott a Kormányzó, hogy hova lett a csengettyű:

„Ott kezdődik, hogy nem is az enyém vagyon. Helyekhez tartozik, de közös. Mindegy, ha eltűnt, nyilván megvala rá a jó oka.”

Helyekhez tartozik, de közös?

Felvetettem ezt a lehetőséget is:

- Előfordulhat, hogy Akikava Marié nem a veremben hagyta ott ezt a figurát. Mi van akkor, ha az a hely összeköttetésben van egy másikkal? Ha nem egy zárt tér, hanem pont, hogy valamiféle átjáró? És mondjuk mindenfélét magába vonz?

Így kimondva meglehetősen badarságnak hangzottak a fejemben cikázó gondolatok. Mondjuk a Kormányzó valószínűleg szemrebbenés nélkül elfogadta volna az egészet egy az egyben. De *ebben a világban* ez teljes képtelenség.

Mély csend borult a szobára.

- Hová vezetne bármi is annak a veremnek a mélyéről? - tette fel végül mintegy önmagának a kérdést Mensiki. - Mint maga is tudja, a múltkor lementem a fenekére, és egy órán keresztül üldögéltem ott. Teljesen sötétben, fény és létra nélkül. Nagyon erősen összpontosítottam ott a csend sűrűjében. És komolyan igyekeztem megszüntetni a testi valómat. Megpróbáltam csupán szellemi mivoltomban létezni. Mert akkor átkelhettem volna a kőfalon, és bárhova mehettem volna. Ezzel gyakran próbálkoztam a fogház magánzárkájában is. De sehova sem jutottam végül. Az utolsó pillanatig megmaradt sziklaszilárd kőfalakkal körbezárt térnek, ahonnan nincs kiút.

Bennem ekkor merült fel, hogy mi van akkor, ha a tér megválogatja, kivel paktál? A Kormányzó hozzám jött, miután előbújt onnan. Engem választott, hogy nálam ver tanyát. Lehet, hogy Akikava Mariét is *kiválasztotta* a verem. Viszont Mensikit nem - ki tudja, miért.

Témát váltottam:

- Mindenesetre, ahogy az előbb is megbeszéltük, inkább ne számoljunk be a rendőrségnek a veremről. Legalábbis a jelenlegi

helyzetben *egyelőre* még ne. De ha elhallgatjuk, hogy ezt a figurát találtuk a verem fenekén, az egyértelműen a bizonyíték eltitkolása. Ha valami miatt mégis kitudódna, igen kellemetlen helyzetbe kerülnénk.

Mensiki hosszasan gondolkodott. Azután kivágta:

- Erről egy szót se többet egyikünk szájából se. Nincs más megoldás. Maga találta a műterme padlóján, és kész. Kötnünk kell az ebet a karóhoz.

- Egyikünknek talán oda kellene mennie Akikava Sókóhoz - vetettem fel. - Egyedül várakozik otthon, és kétségbe van esve. Összezavarodott, azt sem tudja, mihez kezdjen. Marié édesapját is hiába hívja. Nem gondolja, hogy szüksége lenne valakire, aki támaszt nyújt neki?

Mensiki komoly arckifejezéssel meghányta-vetette magában a dolgot, ám végül csak a fejét csóválta.

- Én nem mehetek most oda. Nem vagyok vele olyan viszonyban, és bármikor hazajöhet a bátyja, akivel még soha nem találkoztam, és amennyiben...

Itt félbehagyta a mondandóját, és elhallgatott.

Én pedig nem tettem semmilyen megjegyzést.

Mensiki a kanapé karfáján dobolt az ujjaival, és jó sokáig csak ült és tépelődött. Közben pedig a sok gondolkodástól mintha egy kicsit kipirult volna.

- Nem bánja, ha egy ideig itt maradok magánál? - kérte valamivel később. - Lehet, hogy telefonál Akikava kisasszony.

- Természetesen szívesen látom - feleltem. - Én sem igen tudnék most elaludni. Maradjon, ameddig csak jólesik. Engem egyáltalán nem zavar, ha itt is alszik. Tudok csinálni még egy fekvőhelyet.

Azt mondta, lehet, hogy élni fog az ajánlatommal.

- Mit szólna egy kávéhoz? - kínáltam.

- Köszönettel elfogadom - felelte.

Kimentem a konyhába, kávét daráltam, odatettem főni. Ahogy elkészült, bevittem a nappaliba, és nekiálltunk kávézni.

- Azt hiszem, be kell fűtenem - közöltem. Így éjfél után határozottan hidegebb lett a szoba. Már december volt, semmi extra nincs abban, ha az ember begyújt a kályhába.

Belerakosgattam a kályhába a tűzifát, amit előre odakészítettem egy kupacba a nappali egyik sarkába. Papírral és gyufával gyújtottam be. Szépen ki lehetett száradva a fa, mert azonnal lángot fogott az egész. Kicsit aggódtam, hogy megfelelően szellőzik-e majd a kémény, mert most használtam először a kályhát, hogy ideköltöztem ebbe a házba. (Amada Maszahiko megnyugtatott, hogy elvileg a kályha azonnal bevetésre kész, de nem lehettem benne biztos, amíg nem próbáltam ki. Előfordul például, hogy egy madár fészkel a kéménybe, és attól záródik el.) De a kémény minden gond nélkül szeleit. Széket húztunk oda magunknak a kályha elé, és ott melegedtünk.

- Nagyszerű dolog a fa melege - mélázott Mensiki.

Felmerült bennem, hogy whiskyvel kínálom, de meggondoltam magam. Ma éjjel valószínűleg jobban tesszük, ha józanok maradunk. Ki tudja, mikor kell újra kocsiba ülni. Maradtunk a kályha előtt, bámultuk a tűznyelvek már-már élettel teli lobogását, és zenét hallgattunk. Mensiki Beethoven hegedűszonátáját tette fel a lemezjátszóra. Keresve sem találtunk volna jobb muzsikát a kályhában égő tűz nézegetése mellé így tél elején, mint Georg Kulenkampff hegedű- és Wilhelm Kempff zongorajátékát. De mégsem tudtam igazán ellazulni, mert Akikava Marién járt az eszem, aki lehet, hogy valahol egyszál magában didereg a hidegben.

Úgy harminc perc múlva telefonált Akikava Sóko. A bátyja, Akikava Josinobu nem sokkal azelőtt végre hazafáradt, és ő hívta aztán a rendőröket. Nemsokára érkezik majd hozzájuk egy járőr, hogy megtudakolja a részleteket. (Az Akikava család ugye a környék egyik ősi nagybirtokos famíliája. Nyilván azonnal ugranak a zsaruk, ha gyerekrablást szimatolnak.) Marié továbbra sem jelentkezett, és hiába hívják a mobilját, semmi. Beszéltek mindenkivel, aki számításba jöhetett - bár nem voltak olyan sokan, de mégsem derült ki semmi, hogy hol lehet.

- Remélem, nem történt baja - mondtam, majd miután megkértem, hogy hívjon nyugodtan bármikor, ha valami előrelépés lenne, letettem a telefont.

Mi pedig visszaültünk a kályhához, és klasszikusokat hallgattunk. Ezúttal Richard Strauss oboaversenyét. Ezt is Mensiki választotta a lemezespolcról. Még soha nem hallottam ezt a darabot. Lényegében nem szóltunk egymáshoz, csak figyeltük a zenét, és a kályha tüzére meredve a saját gondolatainkba temetkeztünk.

Fél kettő körül járhatott, amikor hirtelen iszonyatos álmosság tört rám. Egyre nehezebben tudtam nyitva tartani a szememet. Ősidők óta hozzá voltam szokva a korán fekvő, korán kelő életmódhoz, és rosszul viseltem az éjszakázást.

- Maga feküdjön csak le! - javasolta Mensiki a fejem láttán. - Én még ébren maradok itt egy ideig, hátha megint telefonál Akikava kisasszony. Nekem nem nagyon van szükségem alvásra. Nem okoz nehézséget virrasztanom. Sosem volt ebből gondom. Ezért velem ne is törődjön. Nem hagyom kialudni a kályhát. Hallgatom a zenét magamban, és nézem a tüzet. Már ha nem bánja.

Természetesen nem bántam. Behoztam a konyha mögötti sufni eresze alól egy újabb adag tűzifát, és szépen odarakosgattam a

kályha elé egy kupacba. Ennek elégnek kell lennie ahhoz, hogy reggelig kellően meleg maradjon.

- Elnézést, de én akkor most lefekszem egy kis időre - álltam rá Mensiki javaslatára.

- Próbálja meg kipihenni magát! - felelte. - Felváltva alhatunk. Azt hiszem, én hajnalban fogok egy kicsikét. Elleszek itt a kanapén, de tudna adni valami pokrócot?

Behoztam ugyanazt a takarót, amelyet Amada Maszahiko használt, hozzá egy könnyű tollpaplant meg egy párnát, és megágyaztam a kanapén. Mensiki megköszönte.

- Ha gondolja, van itthon whisky - jegyeztem meg a biztonság kedvéért.

Mensiki határozottan nemet intett.

- Azt hiszem, ma éjjel jobban teszem, ha nem iszom alkoholt. Ki tudja, mi vár ránk még.

- Ha megéhezne, nyugodtan egyen meg bármit a konyhai hűtőből! Nincsen semmi extra, nagyjából csak sajt és keksz.

- Köszönöm! - mondta Mensiki.

Ott hagytam a nappaliban, és visszavonultam a saját szobámba. Átvettem a pizsamámat, és bebújtam az ágyba. Lekapcsoltam az olvasólámpát, és próbáltam elaludni. Csakhogy nem igazán sikerült. Iszonyatosan álmos voltam, de úgy éreztem, mintha a fejemben egy kis bogár verdesne őrületes sebességgel a szárnyával, és sehogy sem bírtam álomba merülni miatta. Megesik néha az ilyen. Feladtam a reményt, felkapcsoltam a kislámpát, és felültem.

- Na mi van, nem megy az alvás? - került elő a Kormányzó.

Körbenéztem a szobában. Az ablakpárkányon ült. A szokásos fehér nemesi viseletben, a mókás hegyes orrú cipellőjében és a

miniatűr kardjával a derekán. A haja is szépen összefogva, ahogy kell. Továbbra is pontosan úgy nézett ki, mint a mellbe szúrt kormányzó Amada Tomohiko festményén.

- Nem, nem megy - válaszoltam.

- Nem csoda, hiszen mi meg nem történik itt! - kezdte. - Az emberek nemigen tudnak ám nyugodt szívvel aludni.

- Milyen rég nem láttam! - hoztam fel neki.

- Már megmondtam, hogy az ideák nem tudják értelmezni a milyenréget, de a jajderégent sem.

- De pont jókor jött. Szerettem volna valamit megkérdezni magától.

- Micsodát?

- Akikava Marié ma reggel óta ismeretlen helyen tartózkodik, és mindannyian őt keressük. Elárulná, hol van?

A Kormányzó egy darabig csak félrebillentett fejjel üldögélt. Azután higgadtan beszélni kezdett.

- Mint tudjátok, az emberi világot három tényező határozza meg: az idő, a tér és a valószínűség. Az ideáknak mind a háromtól teljesen függetlenül kell létezniük. Következésképpen jómagam nem bátorkodhatom beléjük bonyolódni.

- Nem igazán értem, amit magyaráz, de a lényeg, hogy nem tudja, hová ment?

Erre nem válaszolt.

- Vagy pedig tudja, csak nem árulhatja el?

Gondterhelt arcot vágott, és rám hunyorított.

- Nem mintha meg akarnék lógni a felelősség elől, csakhogy azonban az ideáknak is mindenféle megkötése vagyon.

Kihúztam magam, és egyenesen rászegeztem a tekintetemet.

- Idefigyeljen, nekem meg kell mentenem Akikava Mariét. Segítségre szorul, bárhol legyen is. Nem tudom, hogy hol van, de

biztosan betévedt egy olyan helyre, ahonnan egykönnyen nem tud kiszabadulni. Az az érzésem. De jelenleg fogalmam sincs, hogy hova menjek és mit csináljak. Viszont azt hiszem, hogy az ő eltűnése és a cserjésbeli verem között valamilyen formában összefüggés van. Nem tudom logikusan felépítve megmagyarázni, de biztosan tudom. Maga pedig hosszú ideig volt oda bezárva. Én nem tudom, miért zárták be oda. Mindenesetre én és Mensiki úr munkagéppel elszállíttattuk a nehéz kőhalmot, és kinyitottuk a nyílást. Mindezzel *kiszabadítottuk* magát. Ugye így van? Annak köszönheti, hogy most már szabadon jár-kel időben és térben. Akkor jelenik meg és tűnik el, amikor csak akar. Kedvére kukkolhat, amikor szexelünk a barátnőmmel. Ez a helyzet, nem igaz?

- Hát, nagyjából stimmel.

- Nem konkrét tanácsokat kérek, hogy hogyan keríthetem elő Akikava Mariét. Minthogy látom, az ideáknak is megvannak a maguk kötöttségeik, nem kérek lehetetlent. De egy tippet legalább adhatna! Figyelembe véve a körülményeket, ez a kis gesztus azért igazán beleférhetne magának.

A Kormányzó hatalmasat sóhajtott.

- Elég, ha éppen csak fellibenti a fátylat. Nem olyan hatalmasat kérek, mint hogy szüntesse be az etnikai tisztogatásokat, állítsa meg a globális felmelegedést, vagy mentse meg az afrikai elefántot. Én csak egy tizenhárom éves kislányt szeretnék visszahozni ebbe a mi kis világunkba, aki lehet, hogy egy szűk, sötét helyre van bezárva. Csak ennyit szeretnék, semmi többet.

A Kormányzó hosszasan gondolkodott karba tett kézzel. Úgy tűnt, mintha elbizonytalanodott volna.

- Ám legyen - szólalt meg végül. - Mitévő legyek, ha ennyire fontos. Adok egyetlen kis tanácsot, feleim. Mindazonáltal lészen

majd *néhány áldozat,* ha nem gond.

- Milyen áldozat?

- Arról még nem nyilatkozhatok. Azonban áldozatok elkerülhetetlenül lesznek. Képletesen szólva, *a vérnek folynia kell.* Ennyike. Hogy aztán ezek miféle áldozatok, arról majd szép sorjában lerántjuk a leplet. Az is lehet, hogy valakinek fel kell áldoznia magát, majd kiderül.

- Azt sem bánom. Mondja már azt a tanácsot!

- Nos, legyen - egyezett bele a Kormányzó. - Ma ugye péntek van?

Az ágy fejénél lévő órára pillantottam.

- Igen, most még péntek van. Vagyis nem, már közben szombat lett.

- Szombaton délelőtt, vagyis ma még déli tizenkettő előtt, kaptok egy telefonhívást - jövendölte. - És valaki invitálni fog valamire benneteket, feleim. Bármi történjék is, nem szabad visszautasítanotok. Megértettétek?

Gépiesen elismételtem, amit mondott:

- Ma délelőtt kapok egy telefont, amivel valaki valamire invitál. Azt nem szabad visszautasítanom.

- Úgy van! - vágta rá a Kormányzó. - Ez az egyetlen jó tanács, amivel szolgálhatok nektek, feleim. Hogy úgy mondjam, rezeg a léc, hogy hivatalos vagy magánminőségben.

Ezek voltak az utolsó szavai, mert lassan elhalványodott, és eltűnt. Amikor feleszméltem, már nem ült ott az ablakpárkányon.

Lekapcsoltam a kislámpát a fejem mellett, és ezúttal viszonylag azonnal elaludtam. Már lenyugodott a szárnyával verdeső bogár a fejemben. Mielőtt álomba merültem volna, eszembe jutott Mensiki a kályha előtt. Nyilván reggelig nem hagyja kialudni a tüzet, és végig a fejét töri ott magában valamin. Persze fogalmam

sincs, hogy ő min agyai egészen reggelig. Fura egy figura. De kétség nem fér hozzá, hogy ő is az idő, a tér és a valószínűség szorításában éli az életét. Mint akárki más ezen a világon. Amíg élünk, nem szabadulhatunk meg ettől a béklyótól. Mondhatni, kivétel nélkül mindannyian kemény falakkal vagyunk körülvéve egész életünkben, alul-felül és körbe mindenhol. Elvileg.

Ma délelőtt kapok egy telefont, amivel valaki valamire invitál. Azt nem szabad visszautasítanom. Magamban gépiesen megismételtem még egyszer, amit a Kormányzó mondott. Azután aludtam csak el.

48

A spanyolok nem tudták, hogyan kell hajózni Írország partjainál

Amikor felébredtem, nem sokkal múlt hajnali öt, és még teljesen sötét volt mindenütt. Felvettem a kardigánom a pizsama fölé, és kimentem a nappaliba megnézni, mi a helyzet. Mensiki aludt a kanapén. A kályha már nem is pislákolt, de nem sokkal azelőtt még éghetett a tűz, mert a szobában meleg volt. A kikészített fa mennyisége látványosan megcsappant. Mensiki oldalra fordulva feküdt a paplan alatt, és szinte egy hangot nem hallatott. Még csak nem is szuszogott. Álmában is ura minden mozdulatának. Mintha még a levegő is összekapta volna magát körülötte, nehogy megzavarja az álmát.

Békén hagytam, és kimentem a konyhába kávét főzni. Kenyeret is pirítottam. Azután leültem az étkezőben egy székre, elrágcsáltam a vajas pirítóst, kortyolgattam a kávémat, és közben tovább olvastam a könyvemet. A spanyol armadáról szólt. Az Erzsébet királynő és II. Fülöp közötti heves csatározásról, amelyben országok sorsa forgott kockán. Magam sem tudtam, hogy miért kellett nekem éppen most egy olyan könyvet kézbe

vennem, amelyik a 16. század második felében zajló tengeri csatákról szól Anglia partjainál, mindenesetre beleolvasva érdekesnek tűnt, aztán pedig meglehetősen lelkesen folytattam. Régi kötet volt, Amada Tomohiko könyvespolcán bukkantam rá.

Az általános elmélet szerint a spanyol armada rossz taktikája miatt hatalmas vereséget szenvedett az angol flottától egy tengeri ütközetben, amelynek következtében a világtörténelem folyása más mederbe terelődött, azonban a bevett magyarázattal ellentétben a spanyol sereget ért károk jó része valójában nem a tényleges harcokból származott (ugyanis az egymásra lövöldözött tetemes mennyiségű ágyúgolyó legtöbbje célba sem ért), hanem mert hajói elsüllyedtek. A Földközi-tenger csendes vizeihez szokott spanyolok nem tudták, hogyan kell hajózni Írország veszélyekkel teli partjainál, így aztán rengeteg hajójukat veszítették el azért, mert zátonyra futtatták.

Ültem az ebédlőasztalnál, megittam két bögre kávét feketén, és miközben a spanyol tengeri flotta sajnálatos hányattatásairól tájékozódtam, kelet felé az ég lassan világosodni kezdett. Szombat reggel volt.

Ma délelőtt feleim, kaptok egy telefonhívást, és valaki invitálni fog valamire benneteket. Nem szabad visszautasítanotok.

Elismételtem fejben, amit a Kormányzó mondott. Azután a telefonkészülékre pillantottam, de az néma maradt. Gondoltam, majd megszólal. A Kormányzó nem hazudik. Nem tudtam jobbat, mint várni, hogy megcsörrenjen.

Akikava Marién gondolkodtam. Szerettem volna felhívni a nagynénjét, hogy megtudjam, kiderült-e róla valami azóta, de még túl korán volt. Nem árt, ha legalább a hét órát kivárom a telefonálással. Meg különben is, már rég szólt volna, ha

megtudják, hova lett. Tisztában lehetett vele, hogy én is aggódom. Mivel se kép, se hang, nyilván nem mozdult előre semmi. Így hát ültem a széken az ebédlőben, olvastam tovább a könyvet az armadáról, és amikor belefáradtam, csak bámultam a telefont. De az továbbra is hajthatatlan volt.

Hétkor feltárcsáztam Akikava Sókót. Rögtön felvette, mintha csak a csörgést várta volna a készülék mellett.

- Még semmi hír. Nem derült ki, hol van - kezdte a lényeggel. Úgy tűnt, mint aki alig (vagy egyáltalán nem) aludt. Hallatszott a fáradtság a hangjában.

- A rendőrség csinált valamit? - kérdeztem.

- Igen, még az éjszaka folyamán eljöttek hozzánk ketten, és meghallgattak. Adtam fényképet, elmondtam, milyen ruhát visel... Azt is elmondtam, hogy nem az a típus, aki megszökik otthonról, vagy esténként kimarad. Szétküldték az információkat mindenfelé, és elvileg megindult a keresés. Persze egyelőre még nem hoztuk nyilvánosságra.

- Még nincs semmi nyom, ugye?

- Nincs, egyelőre semmi fogódzó nincs. Annak ellenére, hogy a rendőrök is mindent megtesznek, amit lehet.

Próbáltam vigasztalni, és kértem, hogy azonnal szóljon, ha megtudnak valamit. Ő ezt meg is ígérte.

Mensiki közben már felébredt, éppen rendkívüli alapossággal mosta az arcát a mosdónál. Fogat mosott az általam előkészített vendégfogkefével, majd leült velem szembe az étkezőasztalhoz, hogy megigya a feketéjét. Kínáltam pirítóssal, de nem kérte. Dús fehér haja a szokásosnál egy leheletnyit kócosabb volt, talán a kanapén alvás következtében, de persze csak *a szokásoshoz képest*. Attól még a mindig higgadt és jól vasalt Mensiki ült az asztal másik oldalán.

Egy az egyben elmeséltem neki, amit Akikava Sókótól megtudtam a telefonból.

- Ez csak az én megérzésem - szólalt meg Mensiki, miután végighallgatott -, de szerintem ebben az ügyben nem sok hasznát vesszük majd a rendőrségnek.

- Miből gondolja?

- Mert Akikava Marié nem egy hétköznapi lány, és ez most nem egy tinédzser átlagos eltűnése. És szerintem nem is gyerekrablás. Tehát a rendőrök nem fognak sokra menni a megszokott módszereikkel.

Nem nyilvánítottam véleményt ezzel kapcsolatosan. De valószínűleg úgy volt, ahogy mondta. Itt volt nekünk egy egyenlet rengeteg függvényváltozóval, alig voltak benne számok. Legfontosabb feladatunk az volt, hogy minél több számot találjunk hozzá.

- Nem megyünk ki még egyszer a veremhez? - vetettem fel. - Hátha változott valami.

- Induljunk! - vágta rá Mensiki.

Mást úgysem tehetünk - mindketten erre a konszenzusra jutottunk magunkban. Eszembe jutott, mi lesz, ha távollétünkben Akikava Sóko hív, vagy befut az az „invitáció", amit a Kormányzó jövendölt. De valami azt súgta, hogy még nem fog.

Kabátot vettünk, és elindultunk. Szép tiszta volt a reggel. A délnyugati szél az utolsó foszlányig elkergette a felhőket, amelyek tegnap este még az eget borították. Mostanra már-már művién végtelennek és átlátszónak tűnt az ég fölöttünk. Olyan volt, mintha egy feje tetejére állított forrásvízbe néznénk fölfele. Valahonnan a távolból egy tovahaladó hosszú vonat szerelvényeinek monoton zakatolása hallatszott. Vannak ilyen napok. A levegő tisztaságától és a széliránytól függően

különösmód tisztán ütik meg az ember fülét olyan hangok a messzeségből, amelyek máskor el sem jutnak hozzá. Ez egy ilyen reggel volt.

Némán haladtunk a cserjésben lévő ösvényen, míg el nem értünk a szentélyhez, majd megálltunk a verem szélénél. A borítása nem változott éjszaka óta. A tetejére rakott nehezékek helyzete is ugyanolyan volt. Leemeltük róla, de láttuk, hogy a létra is ugyanott maradt, a falnak támasztva. És persze nem volt lent senki. Mensiki sem akart most lemászni, mivel a betűző ‘ napsugarak maradéktalanul megvilágították a gödör fenekét, és láthatóan az égvilágon semmi sem tért el a korábbiaktól. A verem nappali és éjszakai látványa között ég és föld volt a különbség. Most nem lengték körül baljós árnyak.

Újra lefedtük a nyílást a vastag deszkákkal, és rárakosgattuk a nehezékeket, majd a cserjésen keresztül hazasétáltunk. A ház előtti kocsibeállóban Mensiki méltóságteljes ezüst Jaguarja a maga makulátlanságával szépen megfért az én kis szutykos, mitugrász Corolla kombim mellett.

- Azt hiszem, én most inkább hazamegyek - állt meg Mensiki a Jaguar előtt. - Hiába hetelek itt, csak feltartom, és pillanatnyilag úgysem látná hasznomat. Nem bánja?

- Persze, hogy nem. Menjen csak, és pihenje ki magát! Ha bármit megtudok, azonnal keresni fogom.

- Ma ugye szombat van? - kérdezte.

- Igen. Ma szombat van.

Mensiki bólintott, kivette a slusszkulcsot a széldzsekije zsebéből, és egy darabig azt tanulmányozta. Valamin törte a fejét. Vagy lehet, hogy nem bírta elhatározni magát. Vártam, hogy dűlőre jusson.

Végre-valahára megszólalt:

- Van valami, amit el kell magának mondanom.

Nekidőltem a Corolla kombi ajtajának, és vártam a folytatást. Mensiki nekiveselkedett:

- Egészen magánjellegű a dolog, ezért sokat vacilláltam, hogy elmondjam-e, de végül arra jutottam, a jó modor úgy kívánja, hogy meg kell tennem. Nem szeretem a fölösleges félreértéseket... Tehát én Akikava Sókóval, hogy is mondjam, meglehetősen szoros kapcsolatba kerültem.

- Szexuális kapcsolatba? - vágtam rövidre a dolgot.

- Igen, erről van szó - válaszolta egy lélegzetvételnyi szünet után. Az arca egy egészen kicsit kipirosodott. - Biztosan egy kicsit gyorsnak ítéli meg az eseményeket.

- A sebesség nem akkora nagy probléma.

- Úgy van - ismerte el. - Teljesen igaza van. A probléma nem a sebességgel van.

- A probléma... - kezdtem bele, de félbehagytam.

- A probléma a motiváció. Ezt akarta mondani, igaz?

Nem szóltam semmit. De természetesen ő is tisztában volt vele, hogy a hallgatásom határozott igent jelent.

Magyarázkodni kezdett:

- Szeretném, ha tudná, hogy még véletlenül sem egy előre kigondolt terv szerint cselekedtem. A dolgok maguktól alakultak így. Mire feleszméltem, már kész helyzet volt. Bár könnyen lehet, hogy ez elsőre nehezen hihető.

Felsóhajtottam. Aztán megmondtam őszintén:

- Én csak azt tudom, hogy ha ön ezt kezdettől fogva így tervezte, akkor egy cseppet sem volt nehéz dolga. És ezt nem a cinizmusom mondatja velem.

- Biztosan igaza van - ismerte el. - Ezt elfogadom. A nem nehéz talán túlzás, de *lehet,* hogy viszonylag könnyű dolgom lett volna.

Mindazonáltal nem úgy történt.

- Tehát ön megpillantotta Akikava Sókót, és egész egyszerűen csak úgy beleszeretett?

Mensiki kissé összeharapta az ajkait, mint aki gondban van.

- Hogy beleszerettem-e? Őszintén szólva ezt azért nem tudnám határozottan állítani. Én legutóbb szerelmes - azt hiszem legalábbis - valamikor az ősidőkben voltam. Már nem is tudom pontosan felidézni, hogy milyen is volt az.. De ahhoz nem fér kétség, hogy férfiként erősen vonzódom hozzá mint nőhöz.

- Akkor is, ha kivesszük a képből Akikava Mariét?

- Az úgy már egy bonyolultabb hipotézis. Mivel eleve nem jöhetett volna létre a találkozásunk Marié nélkül. De miért ne vonzódhatnék én hozzá akkor is, ha Marié nincs?

Na vajon miért? - gondoltam. Egy olyan végletekig tudatos ember, mint Mensiki, tényleg annyira *erősen vonzódna* egy nőhöz, aki viszont nem az a rágódós típus? De mit is mondhattam volna erre? A lélek már csak olyan, hogy sohasem tudhatjuk, mit lép legközelebb. Pláne, ha a szexnek köze van a dologhoz.

- Jó, rendben van - nyögtem ki. - Mindenesetre köszönöm, hogy őszintén beavatott. Végül is a legjobb, amit tehet, az az őszinteség.

- Én is remélem, hogy így van.

- Valójában Akikava Marié már tudott róla. Arról, hogy ön és Sóko kisasszony nagy eséllyel együtt vannak. És hozzám jött tanácsot kérni. Néhány nappal ezelőtt.

Mensiki ezen meglepődött egy kicsit.

- Éleslátású gyerek - mondta. - Szándékaink szerint egyáltalán nem érzékeltettük pedig.

- *Rendkívül* éleslátású. De nem ön tehet róla, mert a nagynénje viselkedéséből jött rá.

Akikava Sóko bizonyos fokig ura az érzelmeinek, mert jól nevelt, intelligens nő, de egy jó erős álarc már nincs a birtokában. Ezzel természetesen Mensiki is tisztában volt.

- Akkor maga... - kérdezett rá habozva - lát összefüggést Marié eltűnése és aközött, hogy erre rájött?

Ingattam a fejemet.

- Azt nem tudhatjuk. De abban biztos vagyok, hogy önnek alaposan át kellene beszélnie a történteket Sóko kisasszonnyal. Nagyon össze van zavarodva, és tele van aggodalommal, hogy tűnt Marié. Szüksége van az ön segítségére és támogatására. Méghozzá nagyon.

- Rendben van. Ahogy hazaértem, fel is hívom - Ígérte meg Mensiki, de utána megint a gondolataiba mélyedt.

- Hogy őszinte legyek - közölte egy sóhajtás után -, valószínűleg nem állíthatom, hogy szerelmes lettem. Egy kicsit más a helyzet. Az ilyesmire én eleve nem is vagyok alkalmas. Csak magam sem tudom pontosan. Vajon akkor is annyira erős vonzódást éreztem volna Sóko iránt, ha nincs Marié? Nem tudom, merre billen a mérleg nyelve.

Hallgattam.

Mensiki folytatta:

- De nem is terveltem ki előre. Ezt az egyet elhiszi nekem?

- Ide figyeljen - szóltam -, magam sem tudom megindokolni, hogy miért, de önt alapvetően becsületes embernek tartom.

- Megtisztel - mosolygott alig észrevehetően. Igencsak félresikerült mosoly volt, de még ez is jobb volt, mint ha egyáltalán nem örült volna neki. - Nem bánja, ha még valamit megmondok őszintén? - kérdezte.

- Persze, hogy nem.

- Én néha egy nagy semminek érzem magamat - jelentette ki, mint aki valamiféle titokba avat be. Még ott bujkált az előbbi halvány mosoly a szája sarkában.

- Semminek?

- Üresnek. Tüdőm, hogy nagyképűen hangzik ilyesmit mondani, de én úgy éltem le az eddigi életemet, hogy egy meglehetősen éles eszű, hatékony embernek tartottam magam. Jók a megérzéseim, az ítélő- és a döntésképességem is megfelelő. A fizikai erőnlétemet sem érheti szó. Kötve hiszem, hogy ne járnék sikerrel, bármihez is kezdjek. Ténylegesen meg is szereztem nagyjából mindent, amit akartam. Természetesen a Tokiói Fogház esete egyértelműen kudarc volt, de az a kevés kivétel egyike. Fiatal koromban úgy voltam vele, hogy bármire képes vagyok. És azt hittem, hogy egyszer majd lényegében tökéletes emberré válhatok. Hogy olyan magaslatokig fogok eljutni, hogy az egész világ a lábaim előtt hever majd. De így ötvenen túl, ha odaállok a tükör elé, csak egy teljesen kiüresedett embert látok magam helyett. Egy semmit. T. S. Eliot szalmabélű emberét.

Fogalmam sem volt, mit lehet erre mondani, szóval inkább meg sem szólaltam.

- Lehet, hogy az egész eddigi életem egy tévedés volt. Néha azt gondolom. Hogy rosszak voltak a módszereim. És csupa olyasmit csináltam, aminek semmi értelme. Ezért van az, mint már korábban is említettem, hogy gyakran irigykedem magára, ahogy így figyelem.

- Például milyen szempontból? - szerettem volna megtudni.

- Magának megvan hozzá az ereje, hogy olyat akarjon, amit sohasem érhet el. Én viszont egész életemben csak olyat voltam képes kívánni, amit meg tudtam szerezni, csak akarnom kellett.

Feltételezem, hogy Akikava Mariére utalt. Ő ugyanis számára az, akit „ha akar, sem tud megszerezni”. Csakhogy én mindehhez egy kukkot sem tudtam hozzászólni.

Mensiki sietség nélkül beszállt a kocsijába, még az ablakot is lehúzta csak azért, hogy köszönetét mondjon, majd beindította a motort, és elment. Megvártam, míg az autó teljesen eltűnik a szemem elől, és csak azután mentem be a házba. Addigra már nyolc óra is elmúlt.

A telefon tíz után szólalt csak meg. Hívni pedig Amada Maszahiko hívott.

- Bocs, hogy ilyen hirtelen - hadarta -, de most indulok apámhoz Izuba. Nem akarsz velem jönni? Te mondtad a múltkor, hogy találkozni akarsz vele.

Holnap délelőtt feleim, kaptok egy telefonhívást, és valaki invitálni fog valamire benneteket. Nem szabad visszautasítanotok.

- De, persze. Vigyél magaddal! - kértem.

- Most jöttem föl a Toméi-sztrádára. A Kóhoku pihenőből telefonálok. Szerintem egy órán belül nálad vagyok. Felveszlek, és megyünk tovább az Izu-felföldre.

- Hirtelen dőlt el, hogy menned kell?

- Ja, felhívtak az otthonból. Úgy tűnik, az öreg nincs túl jó passzban. Szóval megyek, megnézem. Úgysem volt ma más dolgom.

- Nem baj neked, ha pont engem viszel magaddal? Egy ilyen fontos alkalommal, pedig nem is vagyok családtag!

- Kit érdekel?! Ne is foglalkozz ilyesmikkel. Rajtam kívül más rokon nem is látogatja. Minél többen vagyunk, annál jobb - nyugtatott meg, és egyből le is tette a telefont.

Letettem a kagylót, és körbenéztem a szobában. Hátha ott van valahol a Kormányzó. Csakhogy nem láttam sehol. Be kellett érnem a jóslattal, amit hátrahagyott, mert neki magának nyoma veszett. Nyilván ideaként kóválygott azon a tájon, ahol nincs idő, tér és valószínűség. Viszont tényleg telefonáltak nekem a délelőtt folyamán, és invitáltak is *valamire*. Eddig bejött, amit jövendölt. Nem szívesen hagytam üresen a házat, amíg nem került elő Akikava Marié, de nem tehettem mást. A Kormányzó utasítása szerint bármi történjék is, a meghívást nem szabad visszautasítanom. Akikava Sókót nyugodtan rábízhattam Mensikire. Ennyivel igazán tartozott neki.

Beültem a nappaliban a karosszékbe, és miközben vártam, hogy megérkezzen Amada Maszahiko, tovább olvastam az armadáról szóló könyvet. Szinte az összes spanyolt, aki örült, hogy élve kivergődött valahogy az ír partokra, hátrahagyva az öbölben zátonyra futó hajóját, a helyiek kapták el, és lemészárolták.

A part mentén lakó nincstelenek közös erővel leöldösték a katonákat és a matrózokat, hogy megszerezzék az ingóságaikat. A spanyolok azt remélték, hogy majd az írek segítenek rajtuk, mert ők is katolikusok, de ennél bonyolultabb volt az ügy. A vallási összetartozás érzését simán legyűrte az éhség. Odalett a sok hajó a rengeteg munícióval, amit az angol elit lekötelezésére szántak az angliai partraszállás után, mind elsüllyedt az öbölben. Senki sem tudja, mi lett a kincsekkel.

Még tizenegy sem volt, amikor Amada Maszahiko régi típusú fekete Volvója megállt a ház előtt. Bőrdzsekimet magamra kapva már indultam is, de közben a tenger fenekére süllyedt hatalmas mennyiségű spanyol aranypénzen járt az eszem.

Amada úgy döntött, hogy a Hakone Turnpike-ról ráhajt az Izu Skyline-ra, és az Amagi-fennsíkról ereszkedik le Izu felé. Úgy volt vele, hogy hétvégén a lenti utak tömve vannak, és ez lesz a leggyorsabb, de így is zsúfolt volt a pálya a kirándulóktól. Még nem ért véget az őszi kirándulószezon, amikor boldog-boldogtalan a tarka színekben pompázó erdőket csodálja, így sok volt a hétvégi vezető, aki nem volt hozzászokva a hegyi utakhoz, szóval több időnk ráment, mint amire számítottunk.

- Apád akkor nagyon nincs jól? - kérdeztem.

- Hát sok biztos nincs neki hátra - közölte higgadtan Amada. - Már csak idő kérdése. A végelgyengülés végső stádiumában van. Nem tud normálisan enni, bármikor kaphat egy aspirációs tüdőgyulladást. De a saját kérésére nem fogják csövön táplálni vagy infúzióra kötni, vagy ilyesmi. Tehát azt szeretné, ha hagynánk nyugodtan meghalni, amikor már nem tud magától enni. Ezt még akkor adta írásba az ügyvédje előtt, amikor tudatánál volt, alá is írta. Szóval mesterségesen életben tartani nem fogjuk. Bármelyik pillanatban meghalhat.

- Te meg folyamatosan készenlétben vagy.

- Hát ja.

- Durva.

- Nem olyan könnyű ám meghalni. Egy szavam nem lehet.

A jó öreg Volvóban még kazettás magnó volt. Akadt egy nagy kupac kazetta is a kesztyűtartóban, de Amada meg sem nézte, mit halászott ki, csak benyomta. Egy válogatás volt a nyolcvanas évek slágereiből. Duran Duran meg Huey Lewis és hasonlók. Amikor a The Look of Lőve ment az ABC-től, tettem is neki megjegyzést:

- Ebben a kocsiban megállt az idő.

- Ki nem állhatom a CD-ket. Túl csilivili, max arra jó, hogy kilógasd az eresz alá varjúriogatónak, de zenehallgatásra nem

alkalmas. Hasogatja a fülemet, és a hangkeverése is természetellenes. Nem tetszik, hogy nincs is A meg B oldala. Azért tartom meg ezt a kocsit, mert kazettán akarok zenét hallgatni. Az újakban nincs magnó. Persze mindenki hülyének néz, de teszek rá. Egy bazi nagy gyűjteményem van rádióból felvett számokkal, csak nem hagyom veszni!

- Na, de azért azt nem gondoltam volna, hogy valaha hallom még életemben a The Look of Love-ot az ABC-től.

Amada méltatlankodva nézett rám.

- Ne mondd már, hogy nem jó szám! - tiltakozott.

Arról csevegtünk, hogy milyen zenék mentek az FM rádióban a nyolcvanas években, miközben kiértünk a hakonei hegyekből. Minden kanyarral közelebbről látszott a Fudzsi.

- Jó kis család vagytok - cikiztem. - Apád csak bakelitlemezt hajlandó hallgatni, te meg ragaszkodsz a kazettákhoz.

- Te csak ne beszélj a maradiságról, jó? Te még nálunk is jobban le vagy maradva! Hát mobilod sincs, és lényegében nem is netezel. Nekem bezzeg van telóm, és ha nem tudok valamit, leguglizom, azt kész. Bent a cégnél meg Macintoshon tervezek. Szóval én sokkal civilizáltabb vagyok nálad, ember.

Ekkor váltott a zene Bertie Higgins Key Largójára. Civilizált ember létére igencsak érdekesen válogatja meg, mit hallgat.

- Jársz most valakivel? - váltottam témát.

- Csajjal? - kérdezett vissza.

- Ja

Megrántotta a vállát.

- Nem mennek éppen gördülékenyen a dolgok. Hozom a formám. A tetejébe rájöttem mostanában egy furcsaságra, és azóta aztán pláne nem sikerül semmi normálisan.

- Furcsaságra?

- Hát, hogy a nők arca aszimmetrikus. Ezt te tudtad?

- Az emberi arc az ilyen, soha nem egyforma a két fele - feleltem. - A mellek, de a tökeid sem egyformák, sem méretre, sem formára. Ezt mindenki tudja, aki rajzol vagy fest. Az emberi test aszimmetrikus, és pont ez benne a poén.

Amada csóválta a fejét, de közben nem vette le a szemét az úttestről.

- Jól van na, ennyit azért még én is tudok. De most nem arról beszélek. Nem annyira a külső jegyek, mint inkább belső tulajdonságok.

Vártam a folytatást.

- Úgy két hónapja lefotóztam a csajt, akivel jártam. Digitális fényképezőgéppel, szemből az arcát. Aztán azt fogtam, és kitettem a munkahelyi gépem nagy monitorjára. Már nem is tudom, hogy miért, de kettévágtam, és külön-külön megnéztem a két felét. Letakartam a jobb oldalt, hogy csak a bal látsszon, aztán fordítva, hogy csak a jobb. Nagyjából érted, hogy?

- Értem hát.

- Na és akkor vettem észre, hogy ha jobban megnézem, a csaj két fele két tök más embernek látszik. A Batman-filmben volt az a gonosz, tudod, akinek teljesen különbözik az arca kétoldalt. Kétarc, vagy hogy is hívják.

- Nem láttam azt a filmet - közöltem.

- Meg kell nézned. Elég jó. Na, szóval amikor erre rájöttem, kicsit beparáztam. Akkor kellett volna leszállni a témáról, de én nekiálltam egy csak jobb és egy csak bal oldalas arcot szerkeszteni. Félbevágtam a fejét, és az egyik oldalt tükröztem. Így megcsináltam két jobbos és két balos arcot. Számítógéppel ez nem nagy ügy. Szóval kaptam két nőt, akiket képtelenség lett volna egynek látni, annyira más személyiségnek tűntek.

Megdöbbentem. Kisült, hogy a csajom igazából két ember. Neked még ez sohasem jutott eszedbe?

- Hát nem - feleltem.

- Utána több nő arcával is kipróbáltam ugyanezt. Begyűjtöttem a szemből készült képeiket, és számítógépen összeillesztettem külön-külön a jobb és a bal felüket. Ezzel már végképp megbizonyosodtam róla, hogy a nőknek eltér az arcuk két fele, csak kinek jobban, kinek kevésbé. Ettől a felismeréstől fogva viszont a nőket kezdtem nem érteni, úgy mindenestül. Például sosem tudhatod szex közben, hogy most melyiket dugod, a jobb vagy a bal oldalit. És mondjuk, legyen a jobb oldali, de akkor hol van, mit csinál és mire gondol addig a bal? Vagy tegyük fel, hogy épp a ballal vagy, de akkor hol a jobb oldali nő, és min jár az esze? Nagyon bonyolult, ha megpróbálod kibogozni a szálakat, érted, nem?

- Nem igazán, de azt igen, hogy nem épp egyszerű.

- Hát nem, nagyon is bonyolult, tényleg.

- Férfiarccal nem próbáltad? - firtattam.

- Dehogynem. De arra nem nagyon áll ez. Lényegében csak a nők arcával ilyen drasztikus az eredmény.

- El kéne menned egy pszichiáterhez vagy egy terapeutához, hogy megbeszéljétek ezt egy kicsit - javasoltam neki.

Amada felsóhajtott.

- Mondjuk én egész életemben a lehető leghétköznapibb embernek tartottam magamat.

- Lehet, hogy veszélyes gondolat.

- Az, hogy átlagosnak tartom magamat?

- Már Scott Fitzgerald is megírta valamelyik novellájában, hogy soha ne bízz olyan emberben, aki hétköznapinak hirdeti magát.

Amada ezt egy kicsit meghányta-vetette magában.

- Ezzel azt akarod mondani, hogy „hiába középszerű, attól még pótolhatatlan”?

- Talán így is lehet fogalmazni.

Amada egy darabig némán markolta a kormányt. Azután megszólalt:

- Na mindegy, de nem akarod te is kipróbálni ezt valamikor?

- Mint tudod, hosszú időn át portrékat festettem. Szóval szerintem van némi fogalmam az emberi arc felépítéséről. Mondhatni az a szakterületem. Bár eddig eszembe nem jutott volna, hogy a két oldal két különböző személyiséget takar.

- Na jó, de te eddig csupa férfiportrét festettél, nem?

Ebben volt valami. Mostanáig egyetlenegyszer sem rendeltek tőlem női portrét. Ki tudja miért, az összes képemen csak férfiak szerepeltek. Az egyetlen kivétel Akikava Marié, de ő meg inkább gyerek, mint nő. Ráadásul az még nincs is kész.

- Nem mindegy ám, hogy nő vagy férfi! - bizonygatta Amada.

- Oké, de egyet kérdezek - mondtam. - Azt mondtad, hogy a legtöbb nőnek más-más személyiséget fejez ki az arca jobb, illetve bal oldala.

- Pontosan. Erre a következtetésre jutottam.

- És akkor veled előfordul, hogy az egyik fél arcát jobban szereted a másiknál? Vagy hogy az egyiket pont kevésbé tudod megkedvelni?

Ezen egy ideig gondolkoznia kellett. Aztán válaszolt:

- Nem, az nem úgy működik. Ez nem az a szint, hogy az egyikbe jobban beleszeretek, a másikba meg nem annyira. És nem is arról van szó, hogy az egyik vidám, a másik komor, vagy az egyik szebb, a másik kevésbé. A gond csak az, hogy a jobb és a bal *eltér*. *Maga ez a tény* tesz be nekem, az a para.

- Ez nekem inkább valamilyen fajta kényszerbetegségnek tűnik - közöltem.

- Nekem is - ismerte be. - Ahogy hallgatom magamat, nekem is az jön le. De hidd el, *tényleg* úgy van, ahogy mondom. Egyszer próbáld ki!

Megígértem neki, hogy jó, majd kipróbálom. Persze eszem ágában sem volt. Megvolt nekem a magam baja anélkül is. Köszöntem szépen, de több bonyodalmat nem kértem.

Utána Amada Tomohikóról beszélgettünk. A bécsi diákkoráról. - Apám azt mesélte, hallotta Richard Strausst Beethoven szimfóniáját vezényelni - merengett Amada. - A zenekar a Bécsi Filharmonikusok, naná. Állítólag leírhatatlanul fantasztikus előadás volt. Ez a kevés bécsi sztori egyike, amit közvetlenül az ő szájából hallottam.

- Még miket mesélt az ottani életéről?

- Csupa lényegtelen hülyeséget. Kaja, pia, zene. Jó, a zenét mindig is szerette. De ezeken kívül semmibe sem avatott be. Festészetről, politikáról semmi, nőkről is nuku.

Amada elhallgatott, de nemsokára folytatta.

- Valakinek meg kéne írnia a faterom életrajzát. Biztos tök érdekes lenne. Csak a gond az, hogy senki nem lesz képes rá. Merthogy nincs róla személyes adat tulajdonképpen egy szál se. Barátai nem voltak, a családját leszarta, csak ült fönt a hegyen, azt' dolgozott. Ossz' kapcsolata a bejáratott galériásával volt. Szóba se állt senkivel. Egyetlen levelet nem írt. Hiába akarná valaki megírni az életrajzát, nincs miből. Nem is az, hogy sok a fehér folt az életében, hanem lényegében csupa fehér az egész. Számomra legalábbis. Mint az ementáli, amiben több a lyuk, mint a sajt.

- Csak a képei maradnak utána.

- Hát ja, azokon kívül nagyjából semmi. Szerintem ő akarta így.

- Te is egy valami vagy, amit hátrahagy - jegyeztem meg.

- Én? - nézett rám döbbenten Amada. De rögtön vissza is kapta a szemét az úttest irányába. - Mondjuk, ez igaz. Most, hogy így mondod. Én is valami olyan vagyok, amit maga után hagy. Bár nem sikerültem túl jól.

- De attól még pótolhatatlan vagy.

- Hát ja. Hiába középszerű, attól még pótolhatatlan - felelte Amada. - Amúgy bennem néha felmerül, hogy mennyivel jobb lett volna, ha te születsz Amada Tomohiko fiának. Akkor annyival simábban mentek volna a dolgok.

- Hagyjál már! - röhögtem fel. - Ember nincs, aki megállná a helyét Amada Tomohiko fiaként!

- Szerintem sincs - hümmögte. - De te legalább képes lettél volna valamilyen szinten továbbvinni a szellemi örökségét. Nálam mindenesetre több jogalapod lenne rá... Csak szimplán így érzem, na.

Hogy ezt mondta, eszembe jutott A *kormányzó halála*. Lehetséges, hogy én azt a képet *örököltem* volna Amada Tomohikótól? Hogy ő vezetett engem oda a padlásszobába, hogy rátaláljak?

Talán valamiféle kérést intézett hozzám azon a festményen keresztül?

Az autó magnóján Deborah Harry énekelte a French Kissin' in the USA-t. Nem éppen telitalálat háttérzenének a témánkhoz.

- Elég strapás lehet, ha Amada Tomohiko az apád - hoztam szóba nyíltan.

Amada így felelt:

- Ezt a kérdést én az életem egy bizonyos szakaszában szépen lezártam magamban. Szóval ez pont nem akkora nyűg, mint amekkorának mindenki hiszi. Igaz, hogy én is képzőművészetből tartom el magam, de a kettőnk tehetségét nem lehet egy lapon említeni. Ha pedig már ennyire hatalmas a különbség, onnantól fogva nem is igazán érdekes. Engem inkább az zavar, hogy az apám nemhogy híres festőként, hanem hús-vér emberként az utolsó pillanatig képtelen volt megnyílni nekem, a fiának. Az égvilágon semmit nem adott át nekem.

- Még neked sem árulta el a legbelsőbb titkait?

- Nagy vonalakban sem. Mintha a fejemhez vágná, hogy tessék, megkaptad a génjeim felét, azon túl neked itt nem terem semmi, a továbbiakban meg csinálsz, amit akarsz. Igen ám, de két ember kapcsolata nem csak a DNS-eken múlik. Nem? Pedig nem vártam volna el, hogy irányt mutasson az életemben, vagy mittudomén. Ennyire nincsenek nagy igényeim. De mondjuk azért ilyen apa-fia beszélgetések nyugodtan előfordulhattak volna időnként. Nem bántam volna, ha csurran-cseppen némi infó arról, hogy miket élt át, mit gondol az életéről, meg ilyesmik.

Némán hallgattam az okfejtést.

Amíg hosszabban álltunk egy lámpánál, levette sötét Ray-Ban napszemüvegét, és megtörölgette a zsebkendőjével. Aztán felém fordult:

- Személy szerint nekem az a benyomásom, hogy az apám valamilyen súlyos titkot rejteget, és most készül szépen magával vinni a sírba. Mintha lenne a szíve mélyén egy jó masszív trezor, amelyben a titkait tartja. És persze bezárta, a kulcsát meg vagy eldobta, vagy eldugta valahova. Valami olyan helyre, amelyre már ő maga sem emlékszik.

Az pedig megoldatlan rejtélyként sűrű homályba vész, hogy mi történt Bécsben 1938-ban. Persze akár *A kormányzó halála* is lehet az a bizonyos kulcs. Ez futott közben át az agyamon. Az indokolná, hogy miért kellett neki élete végén olyan képmáslélekként feljönnie oda a hegyre, és megnézni a képet.

Hátrafordultam, hogy lássam a hátsó ülést. Felmerült bennem, hogy esetleg ott csücsül a Kormányzó. De nem ült ott senki.

-Van valami gond? - követte Maszahiko a tekintetemet, hogy mit nézek.

- Mi lenne? - feleltem.

A lámpa zöldre váltott, ő pedig rátaposott a gázra.

49

És pontosan ugyanannyi halállal

Útközben Amada szólt, hogy ki kell mennie, ezért megálltunk egy étteremlánc üzleténél az út mentén. Kávét kértünk, mi, után egy ablak melletti asztalhoz vezettek minket. Éppen dél volt, ezért én rendeltem mellé egy marhahúsos szendvicset is.

Amada is azt kért. Azután ő felállt, és kiment a mosdóba. Mialatt egyedül voltam, az üvegablakon bambultam kifelé. A parkoló tömve volt kocsikkal, főleg családokéval. Feltűnően sok egyterű volt köztük, azok meg mind ugyanúgy néznek ki. Mint a nem túl finom kekszek dobozai. A kirándulók a parkoló mögötti kilátóból fotózták picike digitális kameráikkal és a mobiltelefonjaikkal a Fudzsit, amely innen szemből szép nagyban látszott. Tüdőm, hogy hülye előítélet, de képtelen voltam megszokni, hogy az emberek telefonkészülékkel fényképeznek. De azt még kevésbé, hogy fényképezőgéppel telefonálnak.

Ahogy különösebb érdeklődés nélkül szemléltem a tömeget, megláttam, hogy egy fehér Subaru Forester hajt be az útról a parkolóba. Nem igazán vagyok képben a kocsitípusokkal (és a Subaru Foresterről meg pláne nem mondhatni, hogy jellegzetes kinézete lenne), de azt első pillantásra megállapítottam, hogy ez pont az a fajta volt, mint amilyet a fehér Subaru Forester- es férfi

használt. Helyet keresett, lassan haladt a zsúfolt parkolón át, aztán amint talált egyet, orral előre gyorsan be is tette a kocsit. A hátsó ajtóra szerelt pótkeréktartón tényleg rajta volt a hatalmas SUBARU FORESTER embléma. Ez egy az egyben az a modell volt, amilyet Mijagi tartományban láttam abban a tengerparti városkában. A rendszámát nem tudtam leolvasni, de minél tovább néztem, annál inkább tűnt számomra ugyanannak a kocsinak, amelyhez még tavasszal volt szerencsém ott a kis kikötővárosban. Nem csak a típusa egyezett. Konkrétan *ugyanannak* a kocsinak véltem.

Az én vizuális memóriám messze túltesz pontosságban az emberek többségéén, ráadásul hosszú távon megbízható. És ennek a példánynak a porossági szintje, alig észrevehető kis egyedi jellegzetességei kísértetiesen hasonlítottak *arra a kocsira,* amit a fejemben őriztem. Alig kaptam levegőt. Meresztettem a szememet, próbáltam kivenni, hogy ki száll ki belőle. De pont akkor ért a parkolóba egy nagy turistabusz, és eltakarta előlem. Annyi autó volt, hogy a busz nem nagyon tudott továbbhaladni. Felálltam, és kimentem az étteremből. Megkerültem a lecövekelt turistabuszt, és elindultam abba az irányba, amerre a fehér Subaru Forester állt. Csakhogy abban már nem ült senki. Aki vezette, kiszállt, és valahova távozott. Talán az étterembe ment, talán a kilátóra fotózni, ki tudja. Ott helyben figyelmesen körülnéztem, de a „fehér Subaru Forester-es férfi" nem volt sehol. Már ha ő vezette ugye az autót.

Ezek után ellenőriztem a kocsi rendszámát. Naná, hogy mijagi rendszáma volt. És a hátsó lökhárítójára egy kardhalas matricát ragasztottak. Ez pontosan az a kocsi volt, tévedés kizárva. *Idejött az a férfi*. Kis híján megállt bennem az ütő. Próbáltam észrevenni őt valahol. Szerettem volna még egyszer látni az arcát. És meg

akartam bizonyosodni arról, hogy miért nem tudom befejezni a portréját. Lehet, hogy valami elkerülte a figyelmemet vele kapcsolatban. Mindenesetre jól belevéstem az agyamba a kocsi rendszámát. Ki tudja, hátha még hasznát veszem. Vagy nem.

Tetemes ideig bóklásztam a parkolóban, hátha meglátok egy olyasféle fickót. A kilátóhoz is elmentem. Csakhogy sehol sem találtam a „fehér Subaru Forester-es férfit". Azt a rövid, enyhén , őszülő hajú, napcserzett bőrű, középkorú pasast. Viszonylag magas volt. Amikor láttam, egy ócska fekete bőrdzsekit viselt, a fején pedig Yonex logós golfsapkát. Akkor csináltam egy skiccet az arcáról a jegyzetfüzetembe, és megmutattam a lánynak, aki leült velem szembe az asztalhoz. Tetszett neki, mert megjegyezte, hogy milyen ügyesen rajzolok.

Amikor már biztos voltam benne, hogy kint nincs ilyen ember, visszamentem az étterembe, és ott is körbejártam. De bent sem láttam sehol. Lényegében telt ház volt. Amada már újra a helyén ült, és a kávéját itta. A szendvicset még ki se hozták.

- Hol a fenében voltál? - jött nekem.

- Kinéztem az ablakon, és felismerni véltem egy ismerősömet, hát kimentem megkeresni.

- És megtaláltad?

- Nem. De lehet, hogy benéztem - mondtam.

Utána már le sem vettem a szememet a kint álló fehér

Subaru Foresterről. Reméltem, hogy visszajön a férfi, aki vezette. Persze kérdés, hogy mi a csudához kezdenék akkor. Odamennék, és megszólítanám? Hogy tudja, idén tavasszal én kétszer is találkoztam magával, ott, abban a kis tengerparti városban, Mijagi tartományban? Aztán majd jól beszól, hogy bocsi, de én meg nem emlékszem magára. Gondolom, hogy azt mondaná.

Miért van egyfolytában a nyomomban? - kérdezem majd én. Nem értem, miről beszél, nem is vagyok a nyomában - feleli ő. - Miért kéne nekem követnem magát, mikor azt sem tudom, kicsoda? És itt vége is lenne a párbeszédnek.

Na mindegy, mert a sofőr nem tért vissza a Subaru Foresterhez. Az a zömök fehér kocsi némán várta a parkolóban, hogy a gazdája visszajöjjön érte. Még addigra sem került elő, mire mi megettük Maszahikóval a szendvicsünket és befejeztük a kávét.

- Lassan menni kéne. Nincs sok időnk - pillantott Amada a karórájára, aztán felvette a napszemüvegét az asztalról, ,

Szedelődzködtünk, fizettünk, és kimentünk. Aztán beszálltunk a Volvóba, és magunk mögött hagytuk a zsúfolt parkolót. Szívesen maradtam volna, hogy megvárjam, míg visszatér a fehér Subaru Forester-es férfi, de az adott helyzetben nagyobb prioritása volt annak, hogy Amada apjával találkozzak. A Kormányzó a lelkemre kötötte, hogy *bármi történjék is, az invitációt nem szabad visszautasítanom.*

Így történt, hogy a fehér Subaru Forester-es férfi még egyszer felbukkant előttem. Tudta, hogy itt vagyok, és az orrom alá akarta dörgölni a tényt, hogy ő is *itt van.* Nyilvánvalóak voltak számomra a szándékai. Nem sima véletlen, hogy idejött. És persze nem véletlen az sem, hogy a turistabusz odaállt és eltakarta előlem.

Az idősotthonig, ahol Amada Tomohiko élt, egy hosszú, kacskaringós hegyi úton lehetett eljutni, miután lejöttünk az Izu Skyline-ról. Volt ott közben újonnan épült nyaralótelep, elegáns kávéház, rönkházas panzió, helyi termelői zöldséges, turistáknak szánt kis múzeum. Én pedig a kanyarok miatt a kocsiajtón lévő

kapaszkodót szorongattam, és a fehér Subaru Forester-es férfin járt az eszem. Volt valami, ami megakadályozta, hogy befejezzem a portréját. Valószínűleg elkerülte a figyelmemet, pedig nélkülözhetetlenül szükséges lett volna hozzá. Mintha elvesztettem volna a kirakós játék egyik fontos darabkáját. Ilyen még nem fordult elő velem. Kizárt, hogy én ne gyűjtenék össze minden szükséges hozzávalót, mielőtt nekikezdenék bárki portréjának. Csakhogy a fehér Subaru Forester-es férfi esetében erre nem volt módom. Valószínűleg ő maga akadályozott meg ebben. Ki tudja, mi okból, de nem akarta, hogy lefessék. Sőt inkább határozottan elutasította.

A Volvo egyszer csak letért az útról, és behajtott egy hatalmasra tárt vaskapun. Csak egy icipici tábla lógott a bejáraton. Nagyon szemfülesnek kellett lenni, hogy észrevegye az ember. Felteszem, hogy ez az intézmény nem tartja szükségesnek, hogy ország-világ tudomására hozza a létezését. A kapu mellett egy egyenruhás őr posztolt a fülkéjében, Maszahiko pedig bemondta neki a saját nevét, illetve, hogy kivel akar találkozni. Az őr telefonált valahova, és ellenőrizte a személyazonosságunkat. Továbbhajtottunk, az út pedig egy sűrű erdős részre vezetett. A fák nagy része magasra nőtt örökzöld volt, és amolyan tipikus kísérteties árnyékot vetett. Viszonylag sokáig mentünk felfelé egy tisztességesen aszfaltozott emelkedőn, mígnem egy körforgalomhoz értünk, a közepén egy kerek virágágyással. Annak kis domb formája volt, óriási díszkáposztákkal körbevéve, belül meg valami élénkpiros virág nyílt. Az egészet nagyon szépen karbantartották.

Amada behajtott a körforgalom túlfelén lévő, vendégek számára fenntartott parkolóba, és leállította a kocsit. Két másik autó állt már ott. Egy fehér egyterű Honda és egy sötétkék Audi szedán. Mindkettő szinte most jött le a szalagról, a jó öreg Volvo

meg úgy nézett ki közöttük, mint egy kivénhedt igásló. Bár Amada abszolút nem izgatta magát az ilyesmin (hiszen mennyivel fontosabb, hogy az ember Bananaramát hallgathasson magnókazettán!). A parkolóból egyenest a Csendes-óceánra lehetett látni. A tenger felszíne tompa színben játszott a téli napsütésben. Néhány közepes méretű halászhajó szorgoskodott rajta. Távolabb az öbölben egy kis sziget emelkedett ki, mögötte pedig a Manadzuru-félsziget látszott. Háromnegyed kettő volt.

Kiszálltunk a kocsiból, és odasétáltunk az épület bejáratához. Aránylag újnak tűnt, rendes volt és letisztult, de mégsem több egy mindenféle egyéni vonástól mentes betonépítménynél. A dizájnból kiindulva a tervező építész fantáziája nem lehetett kifejezetten élénk. Bár lehet, hogy a komplexum funkciójára való tekintettel a megrendelő szeretett volna inkább minél egyszerűbb, konzervatív terveket. Háromszintes, teljesen négyzetes alaprajzú, csupa egyenes vonallal határolt építmény volt. Bizonyára egy szál vonalzó elég volt a megrajzolásához. A földszinten rengeteg üveget használtak, hogy minél világosabbnak tűnjön az egész. A lejtő felé egy hatalmas faszerkezetű erkély nyúlt ki, amelyen vagy egy tucat nyugágy sorakozott, de hiába a kellemesen tiszta égbolt, mégiscsak benne voltunk már a télben, így senkit nem láttunk kint levegőzni a napon. Csak a padlótól a mennyezetig üvegfallal határolt kávézórészen voltak néhányan. Talán öten vagy hatan, mind idősek. Ketten kerekesszékben ültek közülük. Azt már nem lehetett kivenni, hogy mit csinálnak, de feltételezhetően a falra függesztett óriási tévé képernyőjét bámulták. Egyben lehettünk biztosak, hogy nem versenyt bukfenceznek.

Amada bement a főbejáraton, és valamit beszélt a lánnyal, aki a recepciónál ült. Szép hosszú, fekete haja és kedves kerek arca volt. Az egyenruhája sötétkék blézerére kis táblácskán kitűzve a neve.

Úgy tűnt, ismerik egymást, mert jól eltereferéltek egy darabig. Én kissé távolabb álltam, és vártam, hogy befejezzék. Az előtérben egy nagy váza volt, benne szemmel láthatóan szakember által, nem spórolósan elrendezett, élénk színű, friss virágokkal. Amikor kibeszélték magukat, Amada beírta a nevét golyóstollal a látogatói listára, majd a karórájára pillantott, és lejegyezte a pontos időt is. Azután eljött a pulttól, és odalépett hozzám.

- Apám valamivel jobban van - szólt zsebre dugott kézzel. - Reggel óta folyamatosan köhögött, a levegőt is nehezen vette, és aggódtak, hogy meg sem áll a tüdőgyulladásig, de nem sokkal ezelőtt rendbejött, most meg alszik, mint a bunda. A lényeg, hogy irány a szobája.

- Nem gond, ha én is megyek?

- Naná, hogy nem - felelte Amada. - Találkoznod kell vele! Azért zarándokoltál el idáig, nem?

Beszálltunk a liftbe, és felmentünk a másodikra. Persze a folyosó is megrögzötten egyszerű volt. Szigorúan száműztek mindenféle díszítést. Csupán néhány olajfestmény kerülhetett fel a hosszú, fehér falra, az is mind tengerparti látképet ábrázolt. Sorozatnak tűnt, valószínűleg egy adott festő kiment egy bizonyos tengerpartra, és annak különböző részeit festette le ilyen-olyan szögből. Nem voltak kifejezetten ügyes alkotások, de legalább nem sajnálták ki belőlük a festéket, így pedig a stílus igenis dicsérendő volt mint üdítő kontraszt ezzel a végletekig minimalista épületdizájnnal szemben. A padlót fényes linóleum borította, a cipőm gumitalpa minden lépésnél hangos nyikorgással hívta fel magára a figyelmet. Egy fehér hajú, filigrán nő közeledett felénk a folyosón kerekesszékben, egy ápoló tolta. Tágra nyitott szemmel meredt maga elé, és még akkor sem nézett ránk, amikor elmentek mellettünk. Mint aki elhatározta, hogy

semmi áron nem téveszt szem elől többé egy fontos *jelet,* amely előtte lebeg a levegőben.

Amada Tomohiko szobája egy tágas lakosztály volt a folyosó legvégén. Az ajtón lévő névtáblán nem volt semmi. Talán a magánszférája megóvása miatt, hiszen mégiscsak híres embernek számított. A szoba olyan tágas volt, mint egy junior suit lakosztály egy hotelben, és az ágyon kívül egy észszerűen méretezett ülőgarnitúra is a berendezés részét képezte. Az ágy alatt összecsukva a kerekesszéke. A délkelet felé nyíló hatalmas ablakból kitekintve a Csendes-óceán látványa fogadott. Fantasztikus kép volt, semmi sem zavarta a kilátást. Ha ez szálloda lett volna, ennek a szobának igencsak megkérhették volna az árát már csak a panoráma miatt is. A falon itt nem lógtak képek, csak egy tükör és egy kerek óra. Az asztalon közepes méretű váza, szépen elrendezett lila vágott virággal. A helyiségben nem érződtek szagok. Sem betegöregember-szag, sem gyógyszerszag, sem virágillat, sem a napszítta függöny szaga - egyáltalán semmilyen szag nem volt. Teljesen szagtalan - ez volt az, ami a legeslegjobban meglepett engem ezen a helyen. Kezdtem azt hinni, hogy az én orrommal lehet valami baj. Vajon hogy tudtak ilyen tökéletesen szagmentesíteni?

Amada Tomohiko mélyen aludt a közvetlenül ablak mellé állított ágyon, függetlenül a csodás kilátástól. A hátán feküdt, arcát a plafon felé fordítva, szemét szorosan lehunyva. Hosszúra nőtt ősz szemöldöke természetes baldachinként borult agg szemhéjára. Homlokát megannyi mély ránc barázdálta. Nyakig be volt takarva, de ránézésre nemigen lehetett megállapítani, hogy lélegzik-e, vagy sem. Ha vett is levegőt, csak épp hogy.

Egyből tudtam, hogy ez az idős ember volt az a titokzatos idegen, aki nemrég éjnek idején vendégeskedett a műtermemben.

Aznap ugyan csak egy rövid ideig volt szerencsém megfigyelni alakját a tovatűnő holdfényben, de a fejformájából és ősz hajának hosszából ítélve kétség nem fért hozzá, hogy ő volt az, nem más. Nem különösebben lepett meg, amikor ezt felismertem. Eddig is tudtam.

- Elég jól húzza a lóbőrt - fordult hozzám Amada. - Nem tudunk jobbat, meg kell várnunk, míg magától felébred. Már ha felébred.

- Jó, de a lényeg, hogy jobban van, nem? - pillantottam közben a falon lógó órára. A mutatók szerint öt perc múlva kettő volt. Hirtelen eszembe jutott Mensiki. Vajon felhívta Akikava Sókót? Történt valami előrelépés? Nekem most muszáj volt Amada Tomohikóra koncentrálnom.

Maszahiko és én leültünk szemben egymással az ülőgarnitúra székeire, iszogattuk a folyosói automatából vásárolt dobozos kávénkat, és vártuk, hogy Amada Tomohiko felébredjen. Közben a barátom Juzuról mesélt nekem. Hogy a terhessége sínen van, minden oké egyelőre. Január elejére vagy mikorra van kiírva. És hogy a jó csávó pasija is alig várja, hogy megszülessen a gyermek.

- Csak van egy kis bökkenő. Mármint a fickó számára... Szóval úgy tűnik, hogy Juzunak esze ágában sincs hozzámenni - mondta Maszahiko.

- Hogyhogy? - nem nagyon akart nekem összeállni a kép.

Még egyszer rákérdeztem:

- Ezek szerint Juzu egyedülálló anya lesz?

- Meg akarja szülni a gyereket. De nem akar hivatalosan házasságra lépni az illetővel, sőt vele élni sem. És egyáltalán nem szándékozik megosztani a felügyeleti jogot sem... Nagyon úgy néz ki, hogy ez a helyzet. A pasi nem is igen tudja hova tenni az

egészet. Úgy volt vele, hogy azonnal elveszi, amint kimondták a válásotokat, de kikosarazták.

Próbáltam megérteni. De minél tovább gondolkoztam rajta, annál kevésbé sikerült.

- Nem vágom. Juzu nekem végig azzal jött, hogy nem akar gyereket. Hiába mondogattam, hogy lassan ideje lenne, mindig lepattintott, hogy még túl korai. Akkor most meg miért kell neki hirtelen annyira?

- Lehet, hogy nem akart teherbe esni, de ha már úgy alakult, talán a kedve is megjött vele a szülésre. A nőknél sose lehet tudni!

- De gyakorlati szempontból nézve túl sok cécó neki egyedül felnevelni egy gyereket. Lehet, hogy a mostani munkájának is lőttek. Miért nem akar hozzámenni ahhoz a pasihoz? Mégiscsak övé a gyerek, nem?

- Hát azt a fickó sem igazán érti. Azt hitte, tök jól megvannak egymással. Örült, hogy apa lesz. Szóval most meg van lőve. De tőlem aztán hiába kérdezed, honnan tudnám?

- Nem kérdezel rá Juzunál? - reménykedtem.

Amada komoly képet vágott.

- Őszintén szólva igyekszem a lehető legkevésbé beleártani magamat ebbe az ügybe. Juzut is bírom, a fickó viszont kollégám. Veled meg ugye ősidők óta jóban vagyok. Na erre varrjál gombot! Minél jobban belefolyok, annál kevésbé tudom, hogy kivel hányadán állok.

Hallgattam.

- Mindig úgy megnyugtatott a tudat, hogy ti olyan jó pár vagytok - mondta lemondóan Amada.

- Ezt már a múltkor is mondtad.

- Lehet - felelte. - De a lényeg, hogy így van.

Ezután hosszasan hallgattunk, időnként a faliórára pillantgattunk, vagy a tengert bámultuk az ablakon át. Amada Tomohiko továbbra is háborítatlanul feküdt az ágyában hanyatt, meg sem mozdult. Annyira nem, hogy aggódni kezdtem, él-e még egyáltalán. De mivel rajtam kívül ez senkit nem zavart, nyilván ez volt nála az alaphelyzet.

Ahogy elnéztem alvó alakját, megpróbáltam magam elé képzelni, milyen lehetett fiatalon, amikor Bécsben tanult. Persze nagyon nem ment. Előttem egy ősz hajú, csupa ránc öregember feküdt, aki lassan, de biztosan haladt a testi megsemmisülés felé. Mindenki, aki embernek születik, egyszer mindenképpen kénytelen találkozni a halállal, és ő most éppen arra készült.

- Te nem akarod felhívni Juzut? - kérdezte tőlem Amada.

Megráztam a fejemet.

- Egyelőre nem.

- Szerintem egyszer át kéne beszélnetek néhány dolgot kettesben. Hogy is mondjam, össze kéne dugnotok a fejeteket.

- Figyelj, mi már ügyvéd közreműködésével, hivatalosan intézzük a válást. Juzu akarta így. És nemsokára megszüli egy másik férfi gyerekét. Az meg maradjon az ő problémája, hogy hozzámegy-e, vagy sem. Nekem ebbe nincs beleszólásom. És egyébként is, milyen „néhány dolgot", és mire föl dugjuk mi össze a fejünket?

- Nem is akarod tudni, hogy mi a fene történik itt?

Megráztam a fejem.

- Teszek rá, nem kell nekem mindent tudnom. Különben sem mondhatnám, hogy nekem meg sem kottyant ez az egész.

- Még jó - mondta Amada.

De igazából néha nekem még azzal kapcsolatosan is kétségeim támadtak, hogy egyáltalán tényleg megsínylettem-e, vagy sem,

mivel képtelen voltam eldönteni, milyen alapon tehetném. Persze jogalap ide vagy oda, az ember megkapja a maga sebeit, ha úgy alakul.

- A fickó ugye a kollégám - vette fel újra a fonalat Amada egy kis idő múlva. - Megbízható, rendesen végzi a munkáját, jó természete van.

- Plusz jóképű.

- Ja, elég szép arcú. Persze tapadnak rá a nők. Naná. Irigylésre méltó, mennyire körbetáncolják. Viszont mindig is volt vele egy kis bibi, amin mindenki csak csodálkozott.

Szó nélkül hallgattam, mit mesél. Ő folytatta:

- Olyan csajokat képes kiválasztani magának, hogy az kész. Mind ott hever a lábai előtt, erre ő pont rácuppan egyre, aki nem százas. Persze nem Juzuról beszélek. Ő az első normális szerintem, akit sikerült kifognia. Előtte mind gáz volt, egytől egyig. Nem vágom, miért.

Végigpörgette az emlékeit, és megrázta a fejét.

- Néhány éve már majdnem meg is házasodott. Lefoglalták a termet, kinyomtatták a meghívókat, megvolt, hogy a Fidzsi-szigetekre vagy hova mennek nászúira. Szabit vett ki, és kifizette a repjegyeket. Viszont a nő, hát az iszonyatosan ronda volt. Bemutatta nekem, de lehidaltam, milyen csúnya, amikor megláttam. Nyilván nem lehet megítélni valakit csak a külseje alapján, de amennyire én láttam, hát, a természete sem volt éppen elragadó. De ő valamiért totál bele volt zúgva. Annyira hatalmas volt a kontraszt, hogy csak na. Mások is így gondolták, csak persze senki nem mondta ki hangosan. Aztán közvetlenül a ceremónia előtt a nő hirtelen nemet mondott. Képzelheted, a *csaj* lépett le. Mondhatni, egyik szemünk sírt, a másik nevetett, mindenesetre döbbenet volt az egész.

- Volt valami indoka?

- Nem tudok róla. Annyira sajnáltam, hogy ilyesmiről nem faggattam. Bár szerintem ő sem volt vele tisztában. Egyszerűen *csak fogta magát* a nő, és lelépett. Mert nem akart hozzámenni. Ki tudja, miért pont ezt sütötte ki.

- Na és miért is mondtad el mindezt nekem? - érdeklődtem.

- Azért - felelte Maszahiko -, hogy megértsd, nincs még minden veszve Juzu és közötted. Persze azon múlik, hogy mit akarsz.

- De hiszen Juzu mindjárt megszüli az új pasijának a gyerekét!

- Ez mondjuk okoz némi fennakadást.

Erre mindketten elhallgattunk megint.

Amada Tomohiko nem sokkal három előtt ébredt fel. Fészkelődni kezdett. Sóhajtott egy nagyot, látszott, ahogy a paplanja hullámzik a melle fölött. Amada felállt, odament az ágya mellé, és lenézett az apjára, aki lassan kinyitotta a szemét. Hosszú, fehér szemöldöke aprókat rezzent a levegőben.

Az ifjabb Amada kézbe vette az éjjeliszekrényen álló csőrös üvegpoharat, és azzal nedvesítette be apja kiszáradt ajkait. Utána egy darabka gézféleséggel letörölte a mellécsurgott vizet a szája széléről. Látszott, hogy még szomjas az öreg, ezért apránként adagolta a vizet a szájába. Biztos nem először csinálja, olyan gyakorlott mozdulatai voltak. Minden egyes kortynál nagyot mozdult föl-le az öregember ádámcsutkája. Ez győzött meg végre arról, hogy tényleg él még.

- Apa! - mutatott közben rám Amada. - Ő az, aki odaköltözött a kedvünkért az odavarai házadba. Persze festő, a te műtermedben dolgozik. Az egyetem óta jóban vagyunk, bár nem mintha megértő lenne vagy figyelmes, és még a tök jófej felesége is besokallt tőle, de festőnek nem rossz.

Fogalmam sem volt, mennyit értett meg mindebből az apja. Mindenesetre Amada Tomohiko követte, merre mutatott a fia, és lassan felém fordította a fejét. A tekintete legalábbis rám szegeződött. De az arca teljesen kifejezéstelen maradt. Valamit feltehetően látott, de a jelek szerint az *a valami* számára semmiféle értelmet nem tartogatott. Ugyanakkor a szeme mélyén, amelyet hályogszerű, vékony hártya borított, mintha egy meglepően éles szikra villant volna. Lehet, hogy valami jelentőségteljes dolog érdekében tartalékolja. Legalábbis nekem úgy tűnt.

Amada most hozzám szólt:

- Szerintem akármit is mondok, úgysem fogja fel. De az orvosa azt tanácsolta, hogy ennek ellenére nyugodtan beszéljek hozzá a legnagyobb természetességgel, mintha mindent megértene. Senki sem tudhatja, mi jut el hozzá és mi nem. Ezért aztán mindig így elbeszélgetek vele. Így nekem is könnyebb talán. Te is mondj neki valamit! Semmi extra, csak mint bármikor máskor.

- Jó napot kívánok! Örülök, hogy megismerhetem - szólítottam meg. Be is mutatkoztam. - Most ott lakom az ön házában, fent a hegyen, Odavarában.

Amada Tomohiko mintha engem nézett volna, de persze az arca kifejezéstelen maradt. Amada intett, hogy ne izéljek már, rizsázzak tovább.

Folytattam.

- Olajfestményeket készítek. Hosszú ideig kizárólag portrékat gyártottam, de azt a munkát már abbahagytam és most azt festek, amihez kedvem támad. Néha vannak megrendeléseim is, olyankor festek még arcképeket. Azt hiszem, eléggé leköt engem az emberi arcok ábrázolása. Maszahikóval a képző óta összejárunk.

Amada Tomohiko tekintete még mindig rám szegeződött. Az a vékony hártya továbbra sem foszlott le a szeméről. Olyan volt, mint egy finom csipkefüggöny, amely szép lassan elválasztja egymástól az életet és a halált. Anyaga egyre több réteget képez, amitől mind kevésbé látni, ami mögötte van, és a végén nyilván lehúzódik a nehéz színpadi vasfüggöny.

- Igazán csodálatos a ház - fűztem tovább a szót. - Jól haladok ott a munkával. És remélem, hogy nem sértem meg vele, de bátorkodom a lemezeit is hallgatni. Maszahiko mondta, hogy szabad. Nagyszerű gyűjtemény! Főleg operákat szoktam feltenni. És nemrég felmerészkedtem a padlásszobába is.

Amikor ezt megemlítettem, mintha első ízben megvillant volna a szeme. Igen aprócska szikra volt, és csak annak tűnhetett fel, aki kellőképpen figyelt. Én viszont egy pillanatra sem vettem le a szemem az övéről. Ennek köszönhetem, hogy nem szalasztottam el a villanást. Nyilván a „padlásszoba” szó csengése piszkálhatta meg valahol a memóriáját.

- Képzelje, odaköltözött egy fülesbagoly - folytattam. - Néha éjjelente motozást hallottam, mintha valami ki-be járkálna, és attól tartottam, hogy egér, úgyhogy napközben egyszer felmásztam megnézni, mi a helyzet. Hát egy fülesbagoly pihent a gerendán. Nagyon szép példány volt. Kilyukadt a szellőzőablak dróthálója, azon keresztül szabadon járhatott-kelhetett. Keresve sem találhatott volna jobb helyet magának nappali menedékhelyül, mint az a padlás!

Kitartóan meredt rám, mint aki további információkra vár.

- Nyugodtan ott maradhat, semmi kárt nem tesz a házban - szólt közbe Amada. - Különben is szerencsét hoz, ha odaköltözik valahova.

- Nagyon tetszett nekem ez a fülesbagoly, de nemcsak az, hanem a padlás maga is igen figyelemreméltó hely - tettem hozzá.

Amada Tomohiko változatlanul hanyatt fekve, moccanás nélkül nyugtatta rajtam a szemét. A légzése megint gyengült. A szemére még mindig mintha fátyol borult volna, de én úgy láttam, hogy a mélyen mögötte rejtőző titkos fény sokkal tüzesebb lett, mint az imént volt.

Szívesen beszéltem volna még a padlásról, de mivel ott ült velünk a fia, nem hozakodhattam elő azzal, hogy *egy bizonyos dologra* bukkantam ott. Maszahiko nyilván rákérdezne, hogy mi is volt az. Felfüggesztettem hát a témát, és csak fürkésztük egymás arcát Amada Tomohikóval.

Óvatosan válogattam meg a szavaimat.

- Az a padlás nemcsak egy fülesbagolynak, hanem egy képnek is a lehető legjobb hely lehet. Azazhogy tárolásra kiválóan megfelel. Különösen a *nihongák* megóvására alkalmas, mert azok sérülékeny alapanyagaik miatt könnyen károsodhatnak. Ellentétben egy pincével mondjuk, itt nem magas a páratartalom, jól szellőzik, és mivel nincs ablaka, a közvetlen napfény miatt sem kell aggódni. Persze előfordulhat, hogy a szél befújja az esőt is, ezért tanácsos alaposan becsomagolni, ha hosszú távú raktározásban gondolkodunk.

- Most, hogy mondod, én még csak fel se kukkantottam soha a padlásra - jegyezte meg a barátom. - Ki nem állhatom a porlepte helyeket.

Le sem vettem a szememet Amada Tomohiko arcáról. Ő sem kapta el a tekintetét az enyémről. Tudtam, hogy a gondolatait próbálja kibogozni a fejében. Fülesbagoly, padlás, képtárolás... Össze akarja kötni ennek a néhány ismerősen csengő szónak a jelentését. És ez a mostani énje számára nem könnyű feladat.

Egyáltalán nem könnyű feladat. Olyasféle, mintha bekötött szemmel kellene kikeverednie egy bonyolult útvesztőből. Miközben tudja, hogy életbevágóan fontos összefüggést találnia a szavak között. *Nagyon is pontosan* tudja. Én pedig szép csendben figyeltem magányos küzdelmét.

Akartam még beszélni a cserjésben álló szentélyről és a mögötte lévő titokzatos veremről. Hogy s mint tárult fel, hogy néz ki. De aztán meggondoltam magam. Jobb, ha nem zúdítok rá egyszerre ennyi mindent. Éppen elég terhet ró egyetlen dolog feldolgozása is öntudatának maradékára. Ráadásul már pattanásig feszült az utolsó vékonyka fonal, amely még nála tartott valamicskét a képességeiből.

- Nem kérsz még egy kis vizet? - vette kézbe a csőrös poharat Maszahiko, ám az apja semmilyen reakciót nem mutatott a kérdésre, mint akinek egyáltalán nem jutnak el a füléig a fia szavai. Maszahiko közelebb húzódott, és megismételte a mondatot, de amikor rájött, hogy hiába reménykedik a válaszban, feladta a kérdezősködést. Az apai szem már nem látta a fiát.

- No, úgy tűnik, igencsak felcsigáztad az apámat - dicsért meg Maszahiko. - Ezerrel figyel rád már mióta. Elég régóta nem fordult elő, hogy ennyire érdeklődjön valaki, jobban mondva bármi iránt.

Némán tartottam a tekintetemet Amada Tomohiko szemén.

- Nem is értem. Én akármit mondtam neki, oda se bagózott, rád meg egyszer rád néz, aztán stíröl itt megállás nélkül.

Muszáj volt észrevennem, hogy Maszahiko hangjába némi irigység is vegyült. Szerette volna, ha az apja *rá* figyel. Azt hiszem, erre vágyott gyerekkora óta egyfolytában.

- Lehet, hogy festékszagot árasztok - hárítottam. - Talán az hívott elő nála valamiféle emlékeket.

- Ja, tényleg. Az előfordulhat. Igaz, nekem már jó ideje valódi festék sem volt a kezemben.

Nyoma sem volt a sötét árnyalatnak a hangjában. Újra a régi jó Amada Maszahiko volt. És akkor elkezdett rezegni a miniatűr mobilja az asztalon.

Felkapta a fejét.

- A francba! Elfelejtettem kikapcsolni a telómat. A szobákban tilos a mobilhasználat. Kimegyek telefonálni. Nem baj, ha egy kicsit itt hagylak?

- Nem hát.

Felkapta a készüléket, megnézte, ki hívja, aztán elindult kifelé. Még visszafordult egy mondat erejéig:

- Lehet, hogy sokáig fog tartani, de addig tartsd szóval őt, légy szíves!

Maszahiko halkan pusmorgott valamit a mobiljába, miközben kiviharzott, és halkan behúzta maga után az ajtót.

Így sikerült egyedül maradnom Amada Tomohikóval a szobában. Ő változatlanul engem figyelt. Azt hiszem, próbált megérteni. Egy kicsit kényelmetlenül kezdtem magam érezni, felálltam, megkerültem az ágyat a végénél, és odaálltam a délkeletre néző ablak mellé. Szinte rányomtam az arcomat a hatalmas üvegtáblára, úgy bámultam a kint terpeszkedő Csendes-óceánt. A horizont már-már az eget ostromolta. Végigpásztáztam a tekintetemmel a vonalat az egyik végétől a másikig. Ember hiába próbálna ilyen gyönyörűen hosszú, egyenes vonalat húzni, akármilyen vonalzóval próbálkozna. A vonal alatt elterülő térben pedig megszámlálhatatlan sok élet pislákolt. Világunk telis-tele van élettel, és pontosan ugyanannyi halállal.

Aztán egyszer csak úgy éreztem, mintha lenne valaki a hátam mögött, ezért megfordultam. Ekkor tudtam meg, hogy nem

kettesben vagyok a szobában Amada Tomohikóval.

- Nem hát. Feleim nem kettesben vagytok e helyt - közölte a Kormányzó.

50

Az bizony áldozatokkal és megpróbáltatásokkal jár

- Nem hát. Feleim nem kettesben vagytok e helyt - közölte a Kormányzó.

Azon a kárpitozott széken ült, amelyiken az előbb még Amada Maszahiko. A szokásos öltözékét viselte, a haja, a kardja, a testmagassága ugyanolyan volt, mint máskor. Egy szót sem szóltam, csak jól megnéztem magamnak.

- Halljátok feleim, a kispajtásotok még egy darabig nem jön ám vissza! - emelte fel jobb mutatóujját intőleg. - Egyhamar nem lesz vége ennek a telefonbeszélgetésnek. Következésképp nyugodtan elbeszélgethettek Amada Tomohiko úrral, feleim, ameddig csak jólesik. Rengeteg kérdeznivalótok van, nem igaz? Bár az is egy kérdés, hogy mennyi választ kaptok rá.

- Maga távolította el innen Maszahikót?

- Ó, csak nem képzelitek! - kérte ki magának. - Túl sokat képzeltek rólam, feleim. Nem vagyon nekem akkora hatalmam. Akinek munkahelye van, az folyton elfoglalt, nem úgy, mint feleim vagy én. Szegénykéknek még a hétvége sem vagyon kivétel.

- Maga végig velünk volt? Azazhogy velünk jött kocsival?

Megrázta a fejét.

- Nem, kocsival nem. Messzi van ám innen Odavara. Jómagam mindig rosszul leszek az autókázástól.

- Mindenesetre valahogy idekeveredett. Hogyhogy, mikor nem is hívták?

- Valóban, hívni nem hívtak, ha pontosan fogalmazunk. De vártak rám, azért vagyok itt. Most tegyük félre, hogy mi is a különbség a meghívás és az elvárás között, a lényeg, hogy Amada Tomohiko akarta, hogy eljöjjek. Plusz azért meg pláne itt kell lennem, hogy hasznotokra lehessek, feleim.

- Hasznunkra?

- Arra hát. Van egy kis tartozásom irányotokban. Ti szabadítottatok ki a föld alól, feleim. Így merészkedhettem ki ideaként újfent a világba. Ahogy a múltkorjában említettétek, feleim. Egyébként is úgy voltam vele, hogy ezt még viszonoznom kell. Idea vagyok ugyan, de attól még mond nekem valamit a szamurájbecsület.

Szamurájbecsület?

- No de ne firtassuk. Valami olyasmi legalábbis - jegyezte meg, mintha belelátott volna a gondolataimba. - Elég hozzá annyi, hogy meg akarjátok találni Akikava Mariét, és hőn óhajtjátok visszahozni őt erre az oldalra. Ez így vagyon, nemdebár, feleim?

Bólintottam. Ez így vagyon.

- Maga tudja, hol van?

- Tudom hát. Nemrégiben találkoztam is vele.

- Találkozott vele?

- Beszéltünk is egy kicsikét.

- Jó, akkor árulja el, hol van!

- Tudni ugyan tudom, de én azt meg nem mondhatom.

- Hogyhogy?

- Ez annyit tesz, hogy nem vagyok rá feljogosítva.

- Mikor épp az imént mondta, hogy plusz azért van itt pláne, mert hasznomra akar lenni?

- Valóban így vala.

- És most azzal jön, hogy ennek ellenére nem árulja el, hol keressük?

A Kormányzó nemet intett.

- Nem az én posztom vagyon ezt megmondhatni. Egyébiránt igen sajnálatos tény.

- Na és kinek a posztja akkor?

A Kormányzó egyenesen rám mutatott a jobb keze mutatóujjával.

- Ti magatoké, feleim. Feleim áruljátok el feleimnek. Más módja márpedig nincsen, hogy megtudjátok, hol tartózkodik Akikava Marié.

- Én árulom el magamnak? - hüledeztem. - De nekem fogalmam sincs, hol van!

A Kormányzó felsóhajtott.

- Tudjátok ám, bizony, feleim. Csak azt nem tudjátok, hogy tudjátok.

- Ez így ördögi kör.

- Nem az vagyon. Egyszer majd rájöttök, feleim. De nem itt.

Most rajtam volt a sor, hogy sóhajtsak.

- Csak egyet áruljon el. Akikava Mariét valaki elrabolta? Vagy saját maga tévedt be valahova?

- Ezt fogjátok megtudni, ha megtaláltátok, és visszahoztátok ebbe a világba.

- Veszélyben van?

Jobbra-balra ingatta a fejét.

- Az emberek dolga vagyon eldönteni, hogy mi veszélyes, és mi nem, nem pedig az ideáké. Azonban ha vissza akarjátok hozni azt

a kislányt, nem árt meglehetősen sietni az úton.

Sietni az úton? De milyen úton? Egy darabig csak az arcát vizslattam. Az egész úgy hangzik, mint valami találós kérdés. Már ha van rá helyes válasz.

- Na és akkor maga itt helyben most mi a búbánatban akar nekem segíteni?

- Jómagam képes vagyok ezen minutumban elküldeni benneteket azon helyre, feleim, ahol találkozhattok tenmagatokkal. Azonban az cseppet sem egyszerű dolog vagyon. Nem kevés áldozattal és komoly megpróbáltatásokkal jár. Konkrétabban szólva, áldozatul az idea esik, a próbákat kiállni nektek kell, feleim. Így is megfelel?

Halvány segédfogalmam sem volt arról, hogy mit is akar mondani.

- Jó, de nekem akkor mit kell most tennem pontosan?

- Mi sem egyszerűbb. Elegendő megölnötök jómagámat - válaszolta a Kormányzó.

51

Itt az idő!

- Mi sem egyszerűbb. Elegendő megölnötök jómagámat - válaszolta a Kormányzó.

- Megölni magát? - értetlenkedtem.

- Nem kell mást tennetek, feleim, mint meggyilkolni engem, amint az *A kormányzó halála* című képen is találtatik.

- Szúrjam le magát karddal. Ezt akarja mondani?

- Úgy vagyon. Tiszta szerencse, hogy van nálam kard. Mint már említettem, valódi, és vér folyik, ha használják. Nem túl nagy méretű, azonban jómagam sem vagyok az, szóval bőven megfelel a célnak.

Álltam az ágy lábánál, és a Kormányzóra meredtem. Mondani akartam valamit, de nem jöttek szavak a számra. Csak álltam ott némán, mint egy cövek. Amada Tomohiko is feküdt tovább a fekhelyén, meg sem moccant, viszont arcát a Kormányzó felé fordította. Abban mondjuk már nem voltam biztos, hogy tényleg látja is őt, mert a Kormányzó meg tudta választani, hogy ki veheti észre.

Végre ki bírtam nyitni a szám, hogy kérdezzek.

- Szóval akkor fogom megtudni, hol van Akikava Marié, ha fogom ezt a kardot, és leszúrom magát?

- No nem, precízebben fogalmazva nem úgy vagyon. Megölitek itt jómagámat, feleim. Kiirtotok engem. És végső soron a láncreakció, amelyet az elindít, vezet majd el benneteket a kislány hollétéhez.

Nagyon szerettem volna megérteni, hogy miről is beszél tulajdonképpen.

- Nem tudom, milyen események láncolatáról van szó, de mióta szoktak olyan flottul egymás után következni a dolgok, ahogy eltervezzük? Lehet, hogy hiába ölöm meg magát, mert bizonyos dolgok nem a tervek szerint történnek. Akkor pedig fölösleges volt a halála.

A Kormányzó felhúzta a fél szemöldökét, úgy nézett rám. Pont úgy csinálta, mint Lee Marvin *A játéknak végében*. Nagyon laza volt. Bár nemigen tartottam valószínűnek, hogy láthatta a filmet.

Válaszolt:

- Valóban úgy van, ahogy mondjátok, feleim. Megeshet, hogy talán a gyakorlatban nem történnek olyan flottul a dolgok egymás után. Sőt, felvetésem talán csupán kalkuláció, spekuláció, feltevés. Talán túl sok a talán. Mindazonáltal meg kell mondanom, más lehetőségünk nem vagyon egy szál se. Nemigen vagyon módunk válogatni a módszereinkben.

- Jó, de ha megöltem magát, az azt jelenti, hogy *számomra maga meghal?* Szóval örökre el fog tűnni előlem?

- Pontosan. Az idea, amely feleim számára jómagam vagyon, ottan akkor majd az utolsót lehelli. Az egy egyvégtelenednyi halál egy ideának. Bár attól még halál az annak rendje és módja szerint.

- De mi lesz a világgal, ha én megölök egy ideát?

- Nyilván megváltozik - vágta rá a Kormányzó. Közben felhúzta fél szemöldökét olyan Lee Marvin-osan. - Hát még szép vagyon, nemdebár? Mi a frászkarika értelme lenne vajon egy világnak,

melyben hiába mészároltok le .egy ideát, semminemű változás nem adódik? És mégis mivégre lenne egy afféle idea?

- Szóval hiába áll be majd valamiféle változás a világban, annak ellenére úgy gondolja, hogy nekem meg kell ölnöm magát?

- Ti hoztatok ki engemet a veremből, feleim. És most tenmagatoknak kell végeznetek jómagámmal. Így kell tennetek, hogy bezáruljon a kör. Márpedig ami egyszer kinyílt, annak valamikor be kell zárulnia. Más megoldás nem vagyon.

Rápillantottam Amada Tomohikóra, aki az ágyon feküdt. Tekintete egyenest a széken trónoló Kormányzóra irányult.

- Amada úr látja magát most?

- Ja, elvileg mostanra már észre kellett hogy vegyen - felelte a Kormányzó. - Gondolom, a hangunkat is egyre jobban hallja. Nem kell sok hozzá, mindjárt meg is érti, miről beszélünk. Csak persze össze kell szednie minden megmaradt fizikai és szellemi erejét.

- Mi az, amit ő meg akart festeni A *kormányzó halálában?*

- Ezt igazán nem tőlem, hanem közvetlenül tőle kellene inkább megkérdeznie - közölte a Kormányzó. - Ritka alkalom, hogy itt van az orra előtt maga az alkotó.

Visszaléptem a székhez, ahol eddig ültem. Odahajoltam az ágyban fekvő férfi arcához, és beszélni kezdtem hozzá.

- Amada úr, én megtaláltam a képet, amelyet a padláson rejtett el. Tudom, hogy szándékosan tette oda. Amilyen alaposan be volt bugyolálva, abból egyértelmű, hogy senkinek sem akarta megmutatni. Csakhogy én kicsomagoltam. Félek, hogy rossz néven veszi, de nem tudtam ellenállni a kísértésnek. És amióta megtudtam, hogy milyen csodálatos kép A *kormányzó halála,* nem tudom levenni róla a szememet. Tényleg nagyszerű alkotás. Az ön egyik legfőbb műve, kétség nem fér hozzá. Jelenleg azonban csak én tudok a létezéséről. Maszahikónak sem mutattam meg.

Csak egy tizenhárom éves kislány látta még, Akikava Mariének hívják. Ő pedig tegnap óta ismeretlen helyen tartózkodik.

Ekkor a Kormányzó felemelte a kezét, és csendre intett.

- Jobb, ha most tartotok egy kis szünetet. A pillanatnyi agyi kapacitása meglehetősen limitált, és képtelen egyszerre annyi információt befogadni.

Befogtam a szám, és egy darabig Amada Tomohikót tanulmányoztam a tekintetemmel. Nem tudtam felmérni, hogy mennyi jutott el a tudatáig abból, amit elmondtam. Az arcán továbbra sem volt nyoma a leghalványabb változásnak sem. De ha mélyen a szemébe néztem, ugyanúgy láttam azt a fényt, mint előtte. Úgy csillogott, mint egy mély forrás fenekére pottyant apró, de éles penge.

Lassan, tagoltan folytattam.

- A kérdés az, hogy ön miért festette meg ezt a képet. Ez a festmény témájában, szerkezetében, stílusában teljesen eltér azoktól a nihongáktól, amelyeket addig készített. És meggyőződésem, hogy valamiféle mély, személyes üzenetet hordoz. Árulja el, hogy mit jelent! Ki kit öl meg rajta? Egyáltalán kicsoda a kormányzó? És ki Don Giovanni, a gyilkos? Miféle szerzet az a fura, nyúltképű, csupaszőr figura a bal alsó csücsökben, aki kikukucskál a föld alól?

A Kormányzó újra felemelte a kezét, hogy csendre intsen. Elhallgattam.

- Kérdésből legyen ennyi elég - parancsolta. - Most időre van szükség ahhoz, hogy el is jussanak a tudatáig.

- Fog rájuk válaszolni? Maradt még annyi ereje?

A Kormányzó megcsóválta a fejét.

- Nem, az nem valószínű. Nem vagyon neki már annyi energiája.

- Akkor meg minek tetette fel velem ezeket a kérdéseket?

- Nem vágynak azok kérdések, melyeket szájatokra vevétek, feleim. Csupán tenmagatok meséltétek el neki a tényt, hogy megtaláltátok a padláson *A kormányzó halála* című festményt, és tudtok a létezéséről, feleim. Ez az első lépés. Innen kell elindulni.

- Mi a második lépés?

- Természetesen az, hogy megöltök engem, feleim. Az a második lépés.

- Van harmadik is?

- Kell lennie, természetesen.

- És az mégis milyen jellegű feladat?

- Hát még nem tudjátok, feleim?

- Nem.

A Kormányzó kifejtette:

- Nos hát, mi itt szépen megelevenítjük a képen ábrázolt allegória lényegét, és kiráncigáljuk onnan azt a Nyúltképűt. Ide, ebbe a szobába. Azáltal fogjátok ti visszaszerezni Akikava Mariét, ha ezt megcselekeditek, feleim.

Jó ideig hiába kerestem a szavakat. Addigra már nagyon elvesztettem a fonalat, és egyre kevésbé értettem, mi a csudába keveredtem bele.

- Ez természetesen nem vagyon egyszerű - komorodott el a Kormányzó. - Azonban meg kell történnie. Érette pedig énnekem le kell gyilkoltatnom, nincs apelláta.

Vártam, hogy Amada Tomohiko tudatába eljussanak az információk, amelyeket elmondtam neki. Ez időbe telt. Viszont közben választ kellett találnom néhány nagy kérdésemre.

- Miért hallgatott ilyen mélyen Amada Tomohiko a háború után is ennyi éven át erről az esetről? Hiszen már nem volt senki,

aki megakadályozta volna, hogy beszéljen.

A Kormányzó így felelt:

- A szerelmét lemészárolták a nácik. Szép kényelmesen halálra kínozták. A többi társukat is mind likvidálták. Így a próbálkozásuknak befellegzett, mielőtt ténylegesen bármit tehettek volna. Ő volt az egyetlen, akit politikai megfontolásból végül nagy kegyesen életben hagytak. Ez pedig nagyon megtörte. Mondjuk őt is letartóztatták azért, vagy két hónapot töltött a Gestapo fogságában, és nem úszta meg a kínvallatást sem. Csak arra vigyáztak, hogy meg ne haljon, és ne legyen maradandó nyoma, de amúgy nem bántak vele kesztyűs kézzel, és alaposan megadták a módját. Olyan szadista módszereik voltak, amelyeket nemigen lehet ép ésszel átvészelni. És ez valóban ki is ölt belőle valamit akkor. Utána meghagyták neki, hogy szigorúan tartsa a száját az üggyel kapcsolatban, majd hazatoloncolták.

- És nem sokkal azelőtt az öccse, feltehetőleg a háborús traumái következtében, önkezével vetett véget az életének, igen fiatalon. Épp hogy csak hazaért és leszerelt Nanking lerohanása után. Így volt, ugye?

- Igen. Így esett, hogy Amada Tomohiko gyors egymásutánban vesztette el a szeretteit a történelem viharaiban. És ő is tele volt lelki sebekkel. Nem lehetett jelentéktelen mértékű az a harag és szomorúság, amit akkor érzett. Az a tehetetlenség és kilátástalanság, hogy akármennyire is kapálózik, a világ megy tovább, ahogy neki tetszik, ő pedig semmit sem tehet ellene. És ehhez jött még az a mázsás teher, hogy csak ő maradt életben. Ezért nem akaródzott neki valaha is egy szót szólnia a bécsi eseményekről, hiába nem akarta már senki befogni a száját. Pontosabban képtelen volt rá.

Ránéztem Amada Tomohiko arcára. Csakhogy az még teljesen kifejezéstelen volt. Azt sem tudtam megítélni, hogy a beszélgetésünket hallja-e egyáltalán.

Megszólaltam.

- És akkor történt - nem mintha tudnám, mikor volt az az „akkor”, szóval, hogy Amada úr megfestette *A kormányzó halála* című művét. Mindazt, amit nem mondhatott el szavakkal, vászonra vitte mint allegóriát. Ennyit tehetett csupán. Nagyszerű, erőteljes alkotás.

- Álcázva ugyan és más formában, de megvalósította vele, ami az életben nem sikerült neki. Ábrázolt valamit, ami igazából nem történt meg, de *meg kellett volna történnie*.

- Viszont az elkészült művet végül nem hozta nyilvánosságra, hanem alaposan becsomagolva elrejtette a padláson - szúrtam közbe. - Hiába volt formailag annyira allegorikus, attól még az ő emlékei mit sem veszítettek maró frissességükből. Erről van szó?

- Pontosan. Beletette a lelkét. Aztán egy szép napon ti meg rátaláltatok, feleim.

- Ezzel azt akarja mondani, minden azzal kezdődött, hogy én napvilágra hoztam ezt a művet? Hogy azzal nyitottam ki a kört?

A Kormányzó nem mondott semmit, csak széttárt ujjú tenyereit felfelé fordítva sokatmondóan meredt rám.

Valamivel később történt, hogy Amada Tomohiko arcába szemmel láthatóan kezdett visszatérni a szín. A Kormányzóval figyelemmel kísértük a változást. Ezen felbátorodva az a misztikus szikra, amely eddig a tekintete mélyén rejtőzött, szép lassan a felszínre küzdötte magát. Mint a búvár, aki a hosszú mélytengeri bevetés után lassan óvakodik felfelé, hogy teste kibírja a víznyomásváltozást. Fokozatosan halványodott az a lenge fátyol

is, amely a szemét takarta, mígnem határozottan tágra nyílt a szeme. Már nem az a vénséges vén, aszott öregember feküdt előttem, akinek fél lába a sírban. Tekintetében az akarat lángja égett, hogy minél tovább maradhasson ezen a világon.

- Most összpontosítja a megmaradt erejét - magyarázta nekem a Kormányzó. - Próbál minél jobban tudatára ébredni. Csakhogy amint magához tér, a fizikai fájdalom is visszaköltözik a testébe. A szervezete egy speciális anyagot választ ki, hogy csillapítsa a szenvedéseit. Az emberek ennek köszönhetik, hogy nem kell annyira heves kínokat kiállniuk, hanem békében lehelhetik ki a lelkűket. Azonban ha feleszmél, a fájdalmait is visszakapja. Ennek ellenére minden erejével azon van, hogy sikerüljön. Mert hiába, hogy kegyetlen fizikai megpróbáltatások várnak rá, neki még dolga van itt és most.

Mintha csak igazolni akarná a Kormányzó állításait, Amada Tomohiko arcán fokozatosan egyre gyötrőbbé váltak a kínlódás jelei. Most kénytelen újra érezni, hogy az öregség szétrágta és felemésztette a testét, ami nemsokára leállítja majd a működését. Ez elkerülhetetlen, és hiába próbálna bármit is tenni ellene. Az életfunkciói számára hamarosan lejár az idő. Megrázó volt így látni őt. Lehet, hogy nem kellett volna beleütni az orromat, hanem hagyni, hogy homályos tudattal, szenvedés nélkül, békében várja meg, amíg üt az utolsó órája.

- De ezt ő maga akarta így - olvasott a Kormányzó a gondolataimban. - Nem lehet könnyű neki, de ez van.

- Maszahiko még nem fog visszajönni ide? - érdeklődtem a Kormányzótól.

Nemet intett.

- Még egy jó darabig nem. Fontos hívása van munkaügyben. Nem lesz vége egyhamar.

Amada Tomohiko addigra már tágra nyílt szemmel feküdt. Szemgolyója, amely eddig mélyen visszahúzódott a csupa ránc szemüregébe, szinte kiugrott a helyéről, pont úgy, mikor egy ember hajol ki az ablakon. Zihálva, nagyokat lélegzett. Hallani lehetett azt a reszelős hangot, ahogy a levegő ki-be járkál a torkán. A tekintete pedig a legesleghatározottabban a Kormányzóra szegeződött. Kétség nem fért hozzá. Biztos voltam benne, hogy látja. És az arcán egyértelműen döbbenet tükröződött. Még nem akart hinni a szemének. Nyilván nemigen tudta hova tenni a tényt, hogy az a képzelt alak, akit ő lefestett, most itt áll előtte teljes valójában.

- Jaj, nem úgy vagyon az! - reagált a Kormányzó a ki nem mondott szavaimra. - Amilyennek Amada Tomohiko most engem lát, az más, mint amilyennek ti láttok, feleim.

- Másnak látja magát, mint én?

- Mivelhogy én egy idea vagyok. Más-más alakban látszom attól függően, hogy ki néz és mikor.

- Milyennek látja most magát Amada úr?

- Azt én sem t'om. Mondjuk úgy, hogy én csak a tükör vagyok, amely megmutatja az emberek lelkét.

- De hát direkt választotta ezt az alakot, amikor nekem megjelent! A kormányzó alakjában! Nem azt mondta?

- Ha pontos akarok lenni, nem én valék, aki azt választotta. Ok és okozat bonyolult viszonyáról van szó. Azáltal, hogy én felvettem a kormányzó alakját, bizonyos dolgok mozgásba lendültek, ugyanakkor az, hogy én az ő alakját vettem fel, egyben szükséges konzekvenciája is volt azon eseményeknek. Meglehetősen bonyolultan hangzik, ha ezt az általatok lakott világ időkereteinek megfelelően próbálom meg elmagyarázni tinéktek, feleim, szóval röviden legyen elég annyi, hogy *ez már előre eldőlt*.

- Szóval ha az idea a lélek tükre, akkor Amada úr most azt látja, amit látni szeretne?

- Azt látja, *amit látnia kell* - fogalmazta át a Kormányzó. - Előfordulhat, hogy a látvány húsba markoló fájdalmat okoz számára. De akkor is látnia kell. Így az élete végén.

Visszafordultam Amada Tomohiko felé. Akkor vettem észre, hogy az arcára kiült döbbenetbe nem más vegyült, mint heves gyűlölet. És a már-már elviselhetetlen fájdalom jelei. De nem csak a testi fájdalomé, amely visszatért belé a tudatával együtt. Szerintem a lelke vergődött kétségbeesetten.

A Kormányzó szólalt meg:

- Minden megmaradt erejét összeszedte, hogy magához térjen és megláthasson engem. Mit sem törődve az óriási fájdalommal. Most próbál még egyszer újra visszatérni a huszonéves önmagához.

Amada Tomohiko arca addigra már lángvörös lett. Újra forró vér áramlott az ereiben. Keskeny, száraz ajka remegett, lélegzetvétele erős lihegéssé változott. Aszott, hosszú ujjai kétségbeesetten próbáltak megkapaszkodni a lepedőben.

- Nos, akkor most muszáj megölnötök. Amíg még ilyen szépen egyben van a tudata - közölte a Kormányzó. - Jobb lesz sietni. Feltételezhetően a jelen helyzet nem fog túl sokáig fennállni.

A Kormányzó kirántotta a kardját a hüvelyből. Ránézésre jó éles volt az a kis húszcentis penge. Nem volt éppen hosszú, de kétség nem fért hozzá, hogy az emberi élet kioltására való.

- Tessék, ezzel fogtok engemet leszúrni! - jelentette ki. - Rekonstruáljátok azt a jelenetet, amely A *kormányzó halálán* látható. Na, ne lazsáljatok! Nem vagyon időnk teketóriázni.

Sehogy sem tudtam elszánni magam, csak felváltva pislogtam hol a Kormányzóra, hol Amada Tomohikóra. Csak annyit voltam

képes felfogni, hogy a mester nagyon erősen akar valamit, a Kormányzó elhatározása pedig megingathatatlan. És én vagyok az egyetlen, aki nem tud dűlőre jutni, csak álldogál itt kettejük között.

A fülemben csengett a fülesbagoly szárnysuhogása, majd az éjszakai csengettyűszó.

Minden mindennel összefügg.

- Úgy van, minden mindennel összefügg - olvasott a Kormányzó a gondolataimban. - És ti soha nem tudtok majd végleg megszabadulni ezektől a kapcsolódásoktól, feleim. Szóval muszáj lesz megölnötök. Lelkiismeret-furdalásra semmi szükség nem vagyon. Ezt Amada Tomohiko akarja így. Ha megteszitek, feleim, ő megmenekül. Elő kell idéznünk mindazt, aminek vele kellett volna történnie. Itt az idő. Csakis ti hozhatjátok el neki a megváltást az élete végén, feleim.

Felálltam, és odasétáltam a székhez, amelyen a Kormányzó ült. Kézbe vettem a kihúzott kardját. Már képtelen voltam megítélni, hogy mi a helyes, és mi nem. A világban, ahol nincs tér és idő, honnan tudnánk, merre van az előre-hátra vagy a fent-lent? Az az érzésem támadt, hogy én már nem is én vagyok. Különváltam önmagámtól.

Amint ténylegesen kézbe vettem, kiderült, hogy túl kicsi nekem a kardnak az a része, ahol meg kell fogni. Ez egy miniatúra volt, amelyet kis emberekre méreteztek. Hiába volt éles, lehetetlen lett volna halálra szúrnom a Kormányzót egy ilyen rövid markolatot szorongatva. Ettől a ténytől kicsit megkönnyebbültem.

- Túl kicsi nekem ez a kard. Nem tudom normálisan használni - emeltem kifogást a Kormányzónak.

- Tényleg? - sóhajtott fel. - Hát, ez vagyon. A jelenet rekonstrukciója így kissé csorbulni fog, de használjunk hát valami

mást.

- Mást?

A Kormányzó a szoba sarkában álló kis szekrénykére mutatott.

- Nyissátok ki annak a legfelső fiókját!

Odamentem a komódhoz, és kihúztam a legfelső fiókot.

- Kell ott lennie egy halpucoló késnek - folytatta a Kormányzó.

A fiókban valóban ott lapult egy konyhakés, néhány takarosán összehajtogatott kéztörlő tetején. Méghozzá az a kés, amelyet Amada Maszahiko hozott magával hozzám, hogy legyen mivel tisztítania a keszeget. Húszcentis, böhöm nagy pengéje precíz élezésre vallott. Maszahiko mindig is megválogatta, mivel dolgozik. Naná, hogy ezt is jól karbantartotta.

- Na, akkor azzal döfjetek le íziben! - sürgetett a Kormányzó. - Nekem aztán édes mindegy, hogy karddal vagy konyhakéssel. Csak csináljuk már meg azt a jelenetet *A kormányzó halálá*ból! Fő, hogy siessünk. Nem vagyon bőven időnk.

Megfogtam a kést, de olyan súlya volt, mintha kőből készült volna. Hideg fehér színben játszott a penge az ablakon betűző napsugaraktól. Amada Maszahiko magával hozott egy kést, ami aztán szőrén-szálán eltűnt a konyhámból, és csak arra várt ennek a szobának az egyik fiókjában, hogy én megérkezzek. Maszahiko pedig (végeredményben) a saját apja kedvéért fente olyan élesre. Minden jel arra mutatott, hogy nem kerülhetem el a sorsomat.

Én még mindig nem tudtam elszánni magam, mindenesetre a széken csücsülő Kormányzó mögé léptem, és átvettem a jobb kezembe a kést. Amada Tomohiko továbbra is az ágyban feküdt, de tágra nyitott szemmel bámult ránk. Pont úgy, mint aki egy nagy történelmi esemény szemtanúja. Szája kinyílt, látni lehetett benne megsárgult fogait és elfehéredett nyelvét. Ez a nyelv

mintha valamiféle szavakat akart volna formálni, lassú mozgásban volt. De a világ nem fog értesülni arról, hogy mit üzen.

- Feleim, tőletek távol vagyon az erőszak - győzködött a Kormányzó. - Tudom én azt nagyon jól. Nem olyan fából faragtak benneteket, feleim, hogy másokat halálra szurkáljatok. Megesik azonban, hogy egy fontos dolog megmentése vagy egy komoly cél érdekében olyasvalamit kell tennie az embernek, amihez nem fűlik a foga. És most éppen ez a nagy helyzet. Na, szóval öljetek meg és kész. Amint látjátok, nem nőttem nagyra, és ellenkezni sem fogok. Egyébként is csak egy idea vagyok. Nincs más dolgotok, mint beleszúrni azt a pengét a szívembe. Mi sem egyszerűbb.

Apró ujjaival mutatta, hol találom a szívét. Erről pedig hogy a fenébe ne jutott volna eszembe a húgom? Élénken élt az emlékezetemben a nap, amikor szívműtéten esett át az egyetemi kórházban. És hogy az milyen nehéz és veszélyes feladat volt. Ember legyen a talpán, aki képes segíteni egy bajba jutott szíven! Több szakorvos és óriási mennyiségű vér kell hozzá. Viszont *mi sem egyszerűbb,* mint kicsinálni.

A Kormányzó közbeszólt.

- Ezen viszont hiába morfondíroztok. Muszáj lesz megtennetek, feleim, ha vissza akarjátok kapni Akikava Mariét. Még ha nem is akaródzik ilyesmivel foglalkoznotok. Hinnetek kell nekem. Telketek félre, tudat roló. Csak a szemeteket nehogy becsukjátok! Végig látnotok kell.

Felemeltem a kést a Kormányzó háta mögött. De sehogy sem tudtam rávenni magam, hogy le is sújtsak vele. Hiába egyetlen halál ez csupán a végtelenhez egy idea számára, az nem változtat azon, hogy én kioltok egy életet, amely történetesen az orrom

előtt ül. Ugyan mi különböztetné meg ezt a gyilkosságot attól, amire a fiatal hadnagy utasította Amada Cuguhikót Nankingban?

- Meglehetős különbség vagyon - kezdte megint a Kormányzó. - Jelen esetben én igénylem a dolgot. Én akarom, hogy megölessek. Ez a halál vezet az újjászületéshez. Na, szánjátok rá magatokat, és tessék bezárni a kört!

Behunytam a szemem, és átfutott a fejemen, amint azt a csajt fojtogatom abban a mijagi love-hotelben. Persze az csak játék volt. Ő kérte, én meg óvatosan megszorongattam a nyakát, hogy azért ne haljon bele. És végül nem is tudtam annyi ideig folytatni, ameddig igényelte volna. Ha nem hagyom abba, lehet, hogy akaratom ellenére tényleg végzek vele. Ott a garniszálló ágyában akkor egy pillanatra olyan mélyről jövő dühöt fedeztem fel magamban, mint soha annakelőtte. Mint valami életre kelt sárzuhatag, sötéten örvénylett bennem az érzés, amely megkérdőjelezhetetlen rokonságban állt a valódi halállal.

Pontosan tudom, hol jártál, és mit tettél - mondta az az ember.

- Nos, sújtsatok le hát! - sürgetett a Kormányzó. - Képesek vagytok rá, feleim. Nem én vagyok, akit most megöltök. A gonosz apával végeztek. Meggyilkoljátok a gonosz apát, és felitatjátok a vérét e vidékkel!

Gonosz apa?

Az meg mi lehet az én esetemben?

- Hogy kicsoda számotokra a gonosz apa? - felelt a ki nem mondott kérdésemre a Kormányzó. - Épp az imént találkoztatok vele, feleim. Nem igaz?

Ne merj engem tovább festeni! - közölte az a bizonyos férfi. És egyenesen rám mutatott a sötét tükörből. Ujja úgy állt bele a mellkasomba, mint egy penge hegye.

A fájdalomra válaszul bezártam a szívem kapuját. A szememet tágra nyitottam, kiűztem a fejemből a legutolsó gondolatfoszlányt is, magamba fojtottam minden érzelmet (akárcsak Don Giovanni A *kormányzó halálán),* arcomon nem hagytam egyetlen árulkodó kifejezést sem - és lesújtottam a konyhakéssel. Az éles penge keresztüldöfte azt a picike szívet, amelyre a Kormányzó mutatott. Érezni lehetett, hogy egy élő, hús-vér testbe ütközött. Maga a Kormányzó az ellenállás legkisebb jelét sem mutatta. Apró ujjai próbáltak megkapaszkodni ugyan a levegőben, de ezenkívül meg sem mozdult. Viszont a porhüvely, amelyben lakott, minden erejét megfeszítve azon igyekezett, hogy megmeneküljön a közelgő haláltól. A Kormányzó egy idea, de a teste nem az. Őt csak kölcsönvették, és esze ágában sem volt szófogadóan belenyugodni a végzetébe. A testnek is megvan a maga logikája. Nekem meg erővel le kellett törnöm az ellenállását, és kiölnöm belőle az élet utolsó csíráját is. A Kormányzó mondta, hogy „öljetek meg!". Csakhogy akit a valóságban én megöltem, az *valaki* másnak a teste volt.

Legszívesebben csapot-papot hátrahagyva menekültem volna abból a szobából. De a fülemben még ott csengtek a Kormányzó szavai. „Muszáj lesz megtennetek, feleim, ha vissza akarjátok kapni Akikava Mariét. Még ha nem is akaródzik ilyesmivel foglalkoznotok."

Ezért hát még mélyebbre döftem a kés pengéjét a Kormányzó szívébe. Nem szabad félmunkát végezni. A fém keresztülhatolt törékeny kis testén, és kijött a hátán. Fehér ruhája vörösre színeződött. Szintúgy friss, langyos vér borította az én két kézfejemet is, amelyekkel a kés nyelét markoltam. Viszont nem spriccelt úgy a sebből, mint A *kormányzó halála* jelenetében. Próbáltam bemagyarázni magamnak, hogy *ez csupán a*

képzeletem játéka. Akit én meggyilkolok, csak egy délibáb, semmi több, és szimbolikus cselekedet az egész.

De pontosan tudtam, hogy nem képzelődöm. Persze előfordulhat, hogy szimbolikusnak szimbolikus volt a tett. Akit azonban megöltem, az még véletlenül sem volt délibáb. Én egy minden kétséget kizáróan hús-vér élőlényt gyilkoltam meg. Egy alig hatvancentis kis fiktív testet, amelyet Amada Tomohiko ecsetvonásai keltettek életre, és döbbenetes életerő lakozott benne. A kezemben tartott kés hegye átszakította a bőrét, szétzúzta néhány bordáját, keresztülhatolt kicsike szívén, mígnem a háta mögötti szék támlájába ütközött. Hát hogy is lehetett volna a képzeletem szülötte?

Amada Tomohiko az eddiginél is jóval nagyobbra nyitotta a szemét, és pontosan látta, mi történik. Hogy halálra szúrom a Kormányzót. Vagyis nem, nem őt, mert számára nem a Kormányzó volt az, aki itt az én kezem által vész el. De akkor vajon kit látott? A magas rangú náci tisztet, aki ellen a merényletet tervezték Bécsben? A fiatal hadnagyot, aki az öcs- cse kezébe nyomta a japán kardot a nankingi erődben, hogy lefejeztessen vele három kínai foglyot? Vagy valami sokkal elementárisabb gonoszt, amelyből mindezek eredtek? Persze a választ én nem tudhattam. Az arcáról pedig semmiféle érzelmet nem lehetett leolvasni. És Amada Tomohiko közben egyszer sem csukta be a száját. Az ajkai sem rebbentek meg. Csupán megfáradt nyelve igyekezett hasztalan valamiféle szavakat formálni mindvégig.

Végül egyszer csak kiszállt az erő a Kormányzó karjából, és a feje is lehanyatlott. Az egész teste irtózatos sebességgel veszített a tartásából, hirtelen összecsuklott, mint egy marionettbábu, amelynek elvágták a zsinórjait. Ennek ellenére én továbbra is

benne hagytam a kést a szívében. A szobában minden moccanás nélkül tartotta a kompozíciót. Méghozzá igen sokáig.

Elsőnek Amada Tomohiko mozdult meg. Szinte rögtön azután, hogy a Kormányzó elvesztette az eszméletét, és összerogyott, mintha az öregnek is kimerült volna minden tartaléka, amivel összpontosította maradék erejét. Hiszen végignézett ő már mindent, amit látnia kell, hosszan kifújta a levegőt, és becsukta a szemét. Lassan, komótosan, mint aki leereszti a rolót.

A szája még nyitva maradt, de már nem látszott benne magatehetetlen nyelve. Csak megsárgult fogai árválkodtak ott sorban, mint egy elhagyott ház kidőlt-bedőlt kerítése. Arcán már nem ültek a kín jelei, tehát a heves fájdalom már alábbhagyott. Békés, nyugodt arckifejezés vette át a helyüket. Sikerült hát visszatalálnia a kóma változásoktól mentes világába, ahol nincs öntudat, és nincs szenvedés. Az ő szempontjából ezt rendkívül örvendetesnek találtam.

Ekkor bírtam végre lazítani a markom szorításán, és kihúzni a kést a Kormányzó testéből. A sebből azonnal spriccelni kezdett a vér. Pont, mint A *kormányzó halálán* megfestett jelenetben. Ahogy kivettem, a Kormányzó elvesztette támaszát, és erőtlenül rogyott bele a székbe. Szeme tágra nyílt, száját eltorzította a kín. Két kezén az összes kis ujj a levegőbe meredt. Az élet már csak nem is pislákolt benne, a lába alatt sötétvörös tócsa képződött. Meglepően sok vér folyt ahhoz képest, hogy milyen picike teste volt.

így történt, hogy a Kormányzó - vagyis az idea, amely felvette az ő alakját - végül kimúlt. Amada Tomohiko pedig újra mély kómába esett. A szobában egyvalaki maradt, aki tudatánál volt: én, és földbe gyökerezett lábbal cövekeltem a Kormányzó mellett,

jobb kezemben szorosan markolva Amada Maszahiko vérrel áztatott konyhakését. Elvileg csak a saját zihálásomat kellett volna hallanom. De nem az történt. Valamiféle más, nyugtalanító mozgolódásra lettem figyelmes. Valahol félúton volt az egyértelmű hangok és a valaki-van-ott érzése között. *Hegyezzétek füleitek!* - mondta a Kormányzó. Szót fogadtam, és hegyezni kezdtem a fülem.

Van valaki ebben a szobában. Valami mozog. Kezemben az éles, csurom vér késsel, testtartásomon nem változtatva csak a tekintetemet mozdítottam meg óvatosan, hogy a hang irányába nézzek. És a szoba távolabbi szegletében megpillantottam valakit a szemem sarkából.

A *Nyúltképűt*.

Azzal, hogy leszúrtam a Kormányzót, előráncigáltam ebbe a világba a Nyúltképűt.

52

A férfi narancssárga csúcsos süvegben

Ugyanaz a kép tárult a szemem elé, mint amelyet Amada Tomohiko festett meg *A kormányzó halála* bal alsó csücskében. A Nyúltképű egyszer csak kidugta a fejét a szoba sarkában keletkezett lyukon, fél kézzel támasztotta a szögletes fedelet, és úgy leste, hogy mi történik odakint. Hosszú haja tiszta kóc volt, és egész arcát sűrű fekete szakáll borította. Feje hosszúkás volt, mint egy görbe padlizsán, álla csapott, szeme rendellenesen nagy és kerek. Orra kicsi és lapos. Csak a szája volt valamiért olyan élénk színű, mint egy gyümölcs. Termetre nem volt nagy. Inkább olyasmi, mint akit arányosan lekicsinyítettek. Akárcsak a Kormányzó, aki egy átlagos méretű ember kicsinyített 3D-s másolatának tűnt.

Ellentétben viszont *A kormányzó halálán* ábrázoltakkal, a Nyúltképű arcán most a döbbenet ült, és bamba tekintettel meredt a Kormányzó földi maradványaira. Mint aki nem akar hinni a saját szemének, apró szája is tátva maradt. Fogalmam sincs, hogy mióta állhatott ott ebben a pózban. Én azzal voltam elfoglalva, hogy végig figyeljem Amada Tomohikót, miközben végzek a Kormányzóval, szóval egyáltalán nem tűnt fel ennek az embernek a jelenléte a szoba sarkában. De mérget vehettem rá,

hogy ez a fura figura elejétől végig tanúja volt az események legkisebb mozzanatának is. Mivel oda volt festve Amada Tomohiko *A kormányzó halála* című képére.

A Nyúltképű meg sem mozdult, változatlan testtartásban pózolt a „kép” csücskében. Mintha a kompozíció fix része lett volna. Próbaképp óvatosan moccantam egyet. De hiába, mert a Nyúltképű egyáltalán nem reagált. Fél kézzel tartotta a szögletes fedelet, nagyra nyitotta a szemét, és a Kormányzóra meredt, ugyanabban a testtartásban, ahogy Amada Tomohiko képén szerepelt. Még csak nem is pislogott.

Lassanként oldódni kezdett bennem a mindenre kiterjedő feszültség, ezért arrébb mentem, hogy kiszabadulhassak az előre meghatározott kompozícióból, és feltűnés nélkül közelíteni kezdtem a Nyúltképűhöz. Fél kezemben a csuromvér késsel, a lehető legóvatosabban lopakodtam felé, hangtalanul, akár egy macska. Nem engedhettem vissza a föld alá. A Kormányzó eldobta az életét, hogy rekonstruálhassuk A *kormányzó halálán* látható jelenetet, és előrángassuk ezt a Nyúltképűt a föld mélyéből, mindezt azért, hogy megmentsük Akikava Mariét. Nem hagyhattam, hogy áldozata hiábavaló legyen.

Csakhogy nem igazán akart nekem összeállni a kép, hogy mit kellene kezdenem ezzel a Nyúltképűvel, miáltal információkhoz jutnék Akikava Mariével kapcsolatosan. Továbbra sem volt fogalmam arról, hogy mi köze van a létezésének a lány eltűnéséhez, meg egyáltalán *kicsoda- Micsoda ő*. A Kormányzótól róla kapott információimat is inkább nevezném találós kérdéseknek. Mindegy, a lényeg, hogy semmiképpen nem engedhettem el. A többit majd kénytelen leszek utólag kifundálni.

A négyzet alakú fedél, amelyet a Nyúltképű tartott, úgy hatvanszor hatvancentis lehetett. Ugyanabból a világoszöld

linóleumból készült, mint a szoba padlózata. Nyilván egyáltalán nem lehet észrevenni a különbséget, ha egyszer becsukják. Vagyis biztos voltam benne, hogy maga a fedél szívódna fel nyom nélkül.

Hiába közeledtem hozzá, a Nyúltképű meg sem moccant.

Mint aki szó szerint kővé vált. Akár egy autó fényszórójával megvilágított macska, amint ledermed az út közepén. Persze lehet, hogy neki ebben a helyzetben az volt a küldetése, hogy minél tovább rögzítse és megtartsa a képben a kompozíciót. Mindenesetre nekem pont jól jött, hogy ő ideiglenesen mozdulatlanná merevedett. Mert ha nem így lett volna, valószínűleg veszélyt szimatol, amint meglát, és azonnal pucol vissza a föld alá. És gyanítottam, hogy ha az a fedél egyszer bezárul, többé nem nyílik meg a kinti világ felé.

Halkan a háta mögé kerültem, letettem a kést magam mellé, és mindkét kezem előrenyújtva, gyors mozdulattal galléron ragadtam. Sötét, szürkés árnyalatú, viszonylag feszes ruhát viselt. Olyasmi szabása volt, mint egy egyszerű munkaruhának. Nyilvánvalóan más anyagból készült, mint a Kormányzó elegáns öltözéke. Durva tapintású, toldozott-foldozott vászon volt.

Ahogy nyakon csíptem, azonnal magához tért addigi merev kábulatából, gyorsan megrázta magát, és igyekezett visszaiszkolni a lyukba. Csakhogy én erősen tartottam a grabancát, és nem hagytam elmenekülni. Történjék bármi, nem engedhettem el ezt a fickót. Minden erőmet összeszedve próbáltam kirángatni a felszínre. Ő persze ellenkezett, ahogy csak tőle telt. Belekapaszkodott a lyuk szélébe, kipeckelte a testét, hogy őt ugyan ki nem húzzák onnan. Meglepően nagy ereje volt. Még a kezembe is bele akart harapni. Mit volt mit tennem, teljes erővel belevertem azt a hosszúkás fejét a nyílás szélébe. Aztán jó nagy lendülettel még egyszer. Másodikra elvesztette az eszméletét, és

testéből egy csapásra kiszállt az erő. Na, akkor tudtam végre kicibálni a lyukból a fényre.

A Nyúltképű valamivel magasabb volt a Kormányzónál. „ Nagyjából hetven vagy nyolcvan centi. Olyan ruhát viselt, mint a földművesek a kinti munkákhoz vagy a szolgák a kert rendbetételéhez, szóval ami egyértelműen fizikai munkához készült.

Durva anyagú felsőrésze volt, amelyhez buggyos, alul húzott nadrág tartozott. A derekán egy háncskötélszerűség fogta össze. Lábbeli nem volt rajta. Úgy tűnt, mint aki mindig mezítláb közlekedik, mert a talpbőre kemény volt, vastag és meglehetősen koszos. Haja hosszúra nőtt, és semmi jel nem mutatta, hogy az utóbbi időben megmosta vagy akár megfésülködött volna. Fekete szakáll borította az arca nagy részét. Ahol pedig nem, az sápadt, egészségtelen benyomást keltett. Bár egyáltalán nem tűnt tisztának, érdekes módon nem árasztott magából testszagot.

A külsejéből ítélve legfeljebb annyit tudtam megállapítani, hogy ha a Kormányzó a korabeli nemességhez tartozott, akkor ő az alacsonyabb néprétegek képviselője lehetett. Feltehetően így nézett ki a köznép az Aszuka-korban. Vagyis nem, inkább csak Amada Tomohiko képzelte úgy, hogy „biztosan így nézett ki a köznép az Aszuka-korban”. De ez most különben sem történelemóra. Nekem annyi volt a dolgom, hogy kiszedjem azokat az információkat ebből a fura arcú fickóból, amelyek elvezetnek Akikava Marié hollétéhez.

Hasra fektettem, és a háta mögött jó erősen megkötöztem a kezét a közelemben lógó fürdőköpeny övével, majd a szoba közepére vonszoltam ernyedt testét. Magasságával arányosan nem volt olyan nehéz. Nagyjából, mint egy közepes méretű kutya. Azután leoldottam a textilpántot, amellyel a függönyt fogták össze

az ablaknál, és azzal kötöztem oda a Nyúltképű fél lábát az ágy lábához. Így már hiába is tér magához, úgysem tud visszaszökni a lyukba.

Szegény megkötözött, földre lökött, eszméletét vesztett fickó olyan esetlennek tűnt, ahogy a délutáni nap sugaraiban fürdött. Már nem volt annyira ijesztően visszataszító, mint amikor vizsláto tekintetét rám villantva kidugta a fejét a sötét lyukból. Így közelről, alaposabban megszemlélve nem néztem volna ki belőle rosszindulatot vagy ártó szándékot. Nem tűnt igazán okosnak sem. És valahogy olyan méla kötelességtudat tükröződött a fizimiskáján! Plusz pipogyaság. Az a típus volt, aki semmit sem gondol ki magától, nem hoz döntéseket, csak teljesíti, amire fentről utasítják.

Amada Tomohiko továbbra is az ágyán feküdt csendben, és a szeme csukva volt. Meg sem mozdult. Ránézésre meg sem lehetett állapítani, hogy él-e még egyáltalán. Odatartottam a fülemet a szája elé. Alig néhány centi közelségbe. Ha eléggé figyeltem, nagyon halkan bár, de hallottam levegőt venni, gyenge volt, mint a tenger távoli hullámverése. Még nem halt meg. Csak mély kómában pihent. Némileg megkönnyebbültem, amikor erre rájöttem, mivel nem szerettem volna, ha úgy alakul, hogy Maszahiko távollétében halálozik el az apja. Amada Tomohiko most oldalra fordult, és az eddigiekkel ellentétben nagyon nyugodt, mondhatni elégedett arckifejezést öltött. Talán azáltal, hogy végignézte, amint leszúrom a Kormányzót (vagy azt a valakit, akinek számára meg kellett halnia), végre- valahára beteljesülhetett valamiféle vágya.

A Kormányzó ugyanabban a testtartásban süppedt bele a kárpitozott székbe, mint addig. A szeme tágra nyílt. Résnyire nyitott szájában felkunkorodott a picike nyelve. Még mindig

szivárgott a vér a szívéből, de már kisebb intenzitással. Ahogy megfogtam, a jobbja erőtlenül csüngött a kezemben. Bár a bőre még nem hűlt ki teljesen, a felületén már érződött némi idegenszerűség. Olyasmi, mint ami akkor szokott, amikor az eleven testből fokozatosan kiszáll az élet. Arra gondoltam, hogy porhüvelyét legszívesebben szépen megigazgatva betenném egy neki való koporsóba. Egy kisgyerekre méretezett minikoporsóba. És nyugalomra helyezném a szentély mögötti veremben. Hogy senki ne háborgassa már ezentúl. De pillanatnyilag annyit tehettem csak érte, hogy óvatosan lezártam a szemhéját.

Leültem a székre, és vártam, hogy a földön fekvő Nyúltképű föleszméljen. Kint, az ablakon túl, a hatalmas Csendes-óceán csillogott vakítóan a napfényben. A halászhajók még mindig munkában voltak. Egy ezüstszínű repülő simára polírozott törzsét is láttam lassan dél felé szállni. Négypropelleres gép volt, a farkán ágaskodó hosszú antennával - a Tengerészeti Véderő tengeralattjáró-elhárítójának kellett lennie, amelyik épp elhagyta az acugi bázist. Hiába volt szombat délután, ki-ki zokszó nélkül végezte a maga napi feladatait. Én pedig épp az imént szúrtam le a Kormányzót egy konyhakéssel, kötöztem meg a föld alól kikukucskáló Nyúltképűt, és egy luxus idősek otthona napfényes szobájában próbáltam nyomára bukkanni egy gyönyörű, tizenhárom éves eltűnt kislánynak. Mindenki másképp csinálja.

A Nyúltképű nem igazán akart magához térni. Néhányszor az órámra pillantottam.

Ha Amada Maszahiko most hirtelen visszajönne, vajon mire vélné ezt a látványt? A Kormányzó leszúrva hever egy vértócsa közepén, a Nyúltképű megkötözve a padlón. Egyikük testmagassága sem éri el az egy métert, és fura ókori öltözéket viselnek. És Amada Tomohiko szája körül a mély kóma ellenére

elégedett mosoly(szerűség) bujkál halványan. A szoba sarkában pedig egy négyzet alakú sötét lyuk tátong a padlón. Vajon hogyan kellene elmagyaráznom Maszahikónak mindazt, ami ide vezetett?

De természetesen Maszahiko nem jött vissza a szobába. Ahogy a Kormányzó is megmondta, fontos dolga volt munkaügyben. Annak kapcsán pedig hosszasan kellett beszélnie valakivel a mobiltelefonján. Ez így volt kitalálva. Nem fordulhatott elő, hogy engem bárki is megzavarjon időközben. Ültömben megnéztem, mi a helyzet a Nyúltképűvel. Csak ideiglenes agyrázkódása lehetett, amiért odavertem a fejét a lyuk széléhez. Nem tarthat olyan sokáig, míg visszanyeri az eszméletét. Utána majd nyilván egy méretes púp lesz a homlokán, de csupán annyi az egész.

Végül magához is tért. Ficánkolni kezdett a padlón, és mondott néhány szót, amit nem lehetett érteni. Aztán lassacskán résnyire nyitotta a szemét. Mint amikor egy gyerek találja magát szembe valami félelmetessel: hiába nem akarja látni, muszáj megnéznie.

Azonnal felálltam a székből, és mellé térdeltem.

- Nincs sok időnk - szegeztem rá a tekintetemet. - Áruld el nekem, hogy hol van Akikava Marié. Akkor rögtön eloldozlak, és visszaengedlek oda.

A szoba sarkában tátongó lyukra mutattam. Négyszög alakú fedele még mindig nyitva állt. Fogalmam sem volt, hogy érti-e, amit mondok. De nem tudtam jobbat, úgy vettem hát, hogy igen.

A Nyúltképű egy szót sem szólt, csak néhányszor vadul megrázta a fejét tagadólag. Ez jelenthette azt is, hogy nem tud semmit, meg azt is, hogy nem érti, amit mondok.

- Ha nem mondod meg, kénytelen leszek végezni veled - fenyegettem. - Ugye láttad, hogy leszúrtam a Kormányzót? Pluszmínusz egy nekem meg se kottyan.

Ezzel odaszorítottam a konyhakés vértől ragacsos pengéjét a Nyúltképű szutykos torkához. Eszembe jutottak a halászok a tengeren meg a pilóták. *Mindenki végzi a maga dolgát*. És ez az, amit nekem tennem kell. Persze nem akartam igazából megölni, de a késpenge éle valódi volt. A Nyúltképű teste reszketni kezdett a félelemtől.

- Várjon! - nyögte rekedt hangon. - Szíveskedjék várni!

Kissé furcsa szóhasználattal beszélt, de legalább értette, amit mondok. Egy egészen kicsit arrébb vittem a kést a nyakától. Aztán megkérdeztem:

- Tudod egyáltalán, hogy hol van Akikava Marié?

- Nem, nekem nincsen tudomásom arról a személyről. Ez a színtiszta igazság.

Belenéztem a szemébe. Nagy, beszédes szeme volt. Tényleg nem tűnt úgy, mint aki hazudik.

- De akkor mi a fenét keresel te itt? - faggattam tovább.

- Nekem az a feladatom, hogy végignézzem és rögzítsem, ami történik. Ezért néztem végig amonnan. Ez a színtiszta igazság.

- Végignézed, de minek?

- Én csupán parancsba kapom, hogy így tegyek, magasabb szempontokkal nem vagyok tisztában.

- Egyébként meg mi a csuda vagy? Valami ideaféleség vagy te is?

- Nem, én bátorkodom nem idea lenni. Én csupán egy metafora vagyok.

- Egy metafora?

- Úgy van. Egy szerény kis metafora, semmi több. Csak összekötöm emezt az amazzal. Evégett legyen oly' kedves megbocsátani!

Kezdtem belezavarodni.

- Na, ha te metafora vagy, akkor mondj egyet csípőből! Csak van a tarsolyodban! - parancsoltam rá.

- Én csupáncsak egy említésre sem méltó mezei kis metafora vagyok. Minőségi megnyilvánulásokra nem vagyok képes.

- Nem kell hogy minőségi legyen, csak nyögj már ki valamit!

A Nyúltképű hosszas gondolkodásba kezdett. Aztán megszólalt:

- Nagyon feltűnő férfi volt. Mint az a férfi, aki narancssárga csúcsos süveget visel a tömött vonaton munkába menet.

Valóban nem volt egy minőségi hasonlat. Kezdjük ott, hogy nem is metafora volt.

- Ez nem metafora, ez csak összehasonlítás - mutattam rá.

- Bocsánat. Kijavítom - kezdett gyöngyözni az izzadság a homlokán. - Úgy élt, mint aki narancsszínű csúcsos süveget visel a tömött vonaton munkába menet.

- Így meg nem tudni, mit jelent a mondat. És még így sem normális metafora. Nem hiszem, hogy tényleg metafora vagy. Meg kell hogy öljelek!

A Nyúltképű ajka remegni kezdett a félelemtől. A szakálla alapján igazi férfi, de ahhoz képest a jelek szerint nem sok vér volt a pucájában.

- Bocsánat. Én úgymond tanonc volnék még csupán. Átgondolt hasonlatok nem jutnak eszembe. Kérem, bocsásson meg nekem! Ennek ellenére nem csalás, nem ámítás, a lehető legigazibb metafora vagyok.

- Van neked valami főnököd, aki kiadja a feladataidat?

- Nincsen énnekem főnököm. Lehet, hogy van, de még soha nem láttam. Én csak teszem, amit a jelenségek és a nyelvi kifejeződéseik közti összefüggések parancsolnak. Akárcsak egy szegény kis medúza a hullámok között. Ezért ne öljön meg! Bocsásson meg nekem!

- Szívesen megbocsátanék én - szegeztem továbbra is a torkának a kést -, de cserébe elvinnél oda, ahonnan jöttél?

- Nem, azt az egyet nem tehetem - jelentette ki eddig nem látott határozottsággal. - Az út, amin idejöttem, a metaforák útja. Kinek-kinek megvan a magáé. Nincs két ugyanolyan. Így aztán nekem nem áll módomban kegyelmedet útba igazítani.

- Más szóval nekem egyedül kell bemennem abba az átjáróba. És meg kell találnom a saját utamat. Erről van szó?

Hevesen megrázta a fejét.

- Túl veszélyes lenne kegyelmednek rálépni a metaforák útjára! Élő ember oda tévedvén belegondolni is rossz, hova jut, ha akárcsak egyszer is rosszfelé megy. Ráadásul lépten-nyomon kettős metaforák leselkednek rá.

- Kettős metaforák?

A Nyúltképű beleborzongott.

- A kettős metaforák a sötétség mélyén lapulnak, és rendkívül aljas, veszélyes élőlények.

- Nem baj - feleltem. - Már most is rossz belegondolni, hogy mibe keveredtem. Mit számít nekem még egy kis képtelenség ide vagy oda? A saját kezemmel öltem meg a Kormányzót. Nem hagyhatom, hogy hiábavaló legyen a halála!

- Nos, jól van. Akkor engedje meg, hogy figyelmeztessem valamire!

- Mégis mire?

- Azt hiszem, jobban teszi, ha visz magával valamiféle fényforrást. Egynéhány helyen igen sötét uralkodik. Továbbá minden bizonnyal keresztezni fogja az útját valahol egy folyó. Metaforának metafora, de a víz valódi. Hideg, gyors sodrású és mély. Csónak híján nem fog tudni átkelni rajta. Az pedig a révnél van.

Belekérdeztem:

- Átkelek a folyón a révnél, és aztán mi lesz?

Tágra nyílt szeme nagyot villant.

- A folyón túl is az összefüggések tartják mozgásban a világot. Kegyelmed kénytelen lesz a saját szemével megbizonyosodni róla.

Odamentem az ágy fejéhez, amelyen Amada Tomohiko feküdt. Ahogy sejtettem, találtam is ott egy zseblámpát. Az ilyen intézmények mindig tartanak a szobákban zseblámpát az esetleges katasztrófák esetére. Kipróbáltam, hogy működik-e. Rendesen világított. Szóval nem volt lemerülve benne az elem. Kezemben a lámpával belebújtam a bőrdzsekimbe, ami a szék támláján volt. Azzal már indultam is volna a szoba sarkában lévő lyuk felé.

- Kérve kérem! - fogta könyörgőre a Nyúltképű. - Megtenné, hogy leveszi rólam ezt a zsinórt? Nagyon pórul járnék, ha így itt hagyna magamra.

- Miért, ha igazi metafora vagy, semmiből nem áll kibújni holmi kötélből, nem? Úgyis afféle vagy, mint a fogalmak meg az eszmék meg hasonlók, akkor meg mit neked egy kis teleportálás?

- Dehogy, kegyelmed túl sokat néz ki belőlem. Nincsenek nekem olyan csodálatos képességeim. Nálamnál sokkalta magasabb rendű metaforákat lehet csak fogalomnak vagy eszmének nevezni.

- Mint például a narancssárga csúcsos süveget viselőket?

Elkomorult az arca.

- Legyen kedves, és ne csúfolódjon rajtam. Még velem is megeshet olykor, hogy megbántódom.

Vívódtam egy sort, de végül úgy döntöttem, hogy leoldom a zsinórt a Nyúltképű kezéről és lábáról. Elég szorosra kötöttem, így időbe telt, mire ki tudtam bogozni. A beszélgetésünkből ítélve

nem tűnt annyira rossz embernek. Noha fogalma sem volt, hol lehet Akikava Marié, azonkívül készségesen szolgált egyéb információkkal. Nem tartottam valószínűnek, hogy akadályozna vagy ártana nekem, vagy bármi ilyesmi, ha szabadon engedem. Meg persze nem hagyhattam itt kikötözve. Ha bárki meglátja, csak tovább bonyolódna a történet. A padlón ülve picike kezével dörzsölgette a csuklóján a zsineg hagyta nyomot. Aztán a homlokához nyúlt. Egy jó nagy púp kezdett nőni rajta.

- Köszönöm szépen! Most már visszamehetek oda, ahonnan jöttem.

- Menj csak előre! - mutattam a szoba sarkában lévő lyukra. - Menj nyugodtan vissza a saját világodba. Én majd megyek utánad.

- Nos, akkor nem is kéretem magam, ha megbocsát. Csak arra kérem még, hogy rendesen zárja be maga után ezt a fedelet. Mert ha nem, még valaki elvéti a lépést, és bele talál esni. Vagy esetleg kíváncsiságból bemászik. Azért pedig én lennék a felelős.

- Jól van. Mindenképpen bezárom magam mögött.

A Nyúltképű futólépésben odasietett a lyukhoz, és már bele is lépett. Aztán félig újra kidugta a fejét. Hatalmas szeme megvillant, tekintete visszataszítóan cikázott összevissza. Egy az egyben az a Nyúltképű nézett vissza rám, mint A *kormányzó halálán*.

- Hát, akkor vigyázzon magára! - köszönt el tőlem. - Remélem, megtalálja azt a *hogyishívják-kislányt!* Ugye Komicsi volt a becses neve?

- Nem, nem Komicsi - vágtam rá. Végigfutott a hátamon a hideg. A torkom kiszáradt és mintha összetapadt volna. Egy pillanatig képtelen voltam hangot csikarni belőle. - Nem Komicsi, hanem Akikava Marié. Tudsz valamit Komicsiről?

- Nem, én nem tudok semmit - hadarta gyorsan. - Csak véletlenül épp ez a név merült fel az én említésre sem méltó kis képletes agyamban. Tévedés, semmi több. Legyen oly' kedves, és bocsásson meg!

Azzal hirtelen eltűnt a lyukban. Szinte szertefoszlott, mint a szélfútta füst.

Egy darabig csak álltam ott egy helyben, kezemben a műanyag zseblámpával. Komicsi? Hogy jön ide a húgom neve? Lehet egyáltalán köze a jelen események láncolatához? Ezen nem volt időm komolyabban elgondolkodni. Beléptem a lyukba, és felkattintottam a zseblámpát. Az út nem látszott a lábam előtt, de úgy tűnt, végig enyhe lejtőre számíthatok. Meg kell hagyni, meglehetősen különös fordulat volt. Ugyanis a szoba az épület második emeletén helyezkedett el, és értelemszerűen a padló alatt az elsőnek kellett volna következnie. De hiába világítottam előre a zseblámpával, nem láttam, hogy hova vezet az átjáró. Teljesen bebújtam a lyukba, kinyúltam, és precízen bezártam a szögletes fedelet. Na, ezzel lett teljes a sötétség.

A végeérhetetlen mély feketeségben csődöt mondtak az érzékszerveim. Mintha megszűnt volna az információáramlás a testem és a tudatom között. Elég furcsa érzés volt. Olyan, mintha megszűntem volna önmagam lenni. De attól még muszáj volt továbbhaladnom.

Engem meg kell ölnötök, hogy megtaláljátok Akikava Mariét.

Ezt mondta a Kormányzó. Ő fizette az áldozatot, és nekem kell kiállnom a próbát. A lényeg, hogy nem hátrálhatok meg. Egyetlen támaszom a zseblámpa fénye volt, mialatt elindultam a metaforák útjának sötétjében.

53

Talán egy piszkavas volt

Sűrű, áthatolhatatlan sötétség ölelt körbe, mintha saját akarata lett volna. A legkisebb fénysugár sem talált magának utat benne, egyetlen fényforrás sem pislákolt sehol. Mintha a tenger mélyén járnék, ahová nem ér le a világosság. A kezemben lévő zseblámpa sárgás fénye volt az egyetlen, amely még úgy-ahogy összekötött engem a világgal. Az út végig enyhén lejtett lefelé. Az egész olyan volt, mintha szép kerek alagutat vágtak volna a sziklába, a talaj pedig kemény volt és szilárd, túlnyomórészt egyenletes. Alacsony volt a belmagasság, össze kellett görnyednem, nehogy beverjem a fejemet az alagút tetejébe. Elég hideg volt, és kicsit fáztam, de szagokat nem éreztem. Már szinte hátborzongató volt, hogy sehol egy szag. Gyanítom, hogy itt lent még a levegő is másféle, mint odakint.

Persze nem tudhattam, hogy meddig bírja majd az elem a kezemben lévő zseblámpában. Pillanatnyilag még magabiztosan és egyenletesen világított, de ha végül lemerülne időközben (mert nyilván valamikor le fog), akkor én ott állok majd a tökéletes sötétségben, egyszál egymagám. És ha hinni lehetett a Nyúltképű szavának, itt rejtőznek valahol a veszélyes „kettős metaforák”, bármik legyenek is azok.

Izzadt a tenyerem az idegességtől, ahogy markoltam a zseblámpát. A szívem tompán kalapált. A dzsungel mélyéről feldübörgő, vészjósló dobpergést juttatta eszembe. „Azt hiszem, jobban teszi, ha visz magával valamiféle fényforrást. *Egynéhány helyen igen sötét uralkodik"* - volt kedves figyelmeztetni engem a Nyúltképű. Ez annyit tesz, hogy nem végig teljes a sötétség ebben az átjáróban. Reméltem, hogy valamelyest majd világosabb lesz körülöttem. És azt is, hogy egy kicsit megnő a belmagasság. Mindig nagyon igénybe veszik az idegeimet az ilyen sötét és szűk helyek. Ha ez sokáig így marad, egyre nehezebben fogom venni a levegőt.

Igyekeztem minél kevesebbet gondolni a bezártságra és a sötétre. Ennek érdekében viszont valami máson kellett járatnom az agyam. Felidéztem egy sajtos pirítóst. Hogy miért pont azt, magam sem tudtam. Mindenesetre akkor és ott hirtelen az jutott eszembe. Egyszínű fehér tányéron egy négyszögletű kenyérszelet. Szépen megpirult, rajta a sajt is kellemesen megolvadt. Csak arra vár, hogy érte nyúljak. Mellette pedig egy csésze kávé gőzölgött. Akár a hold és csillagok nélküli éjszaka, koromfekete volt. A régi szép időket idézte az asztalon feltálalt reggeli. A kitárt ablak, odakint a hatalmas fűzfa, melynek hajlékony ágain vakmerően egyensúlyozva csiripelnek a madárkák, akár a kötéltáncosok. És mindez felmérhetetlenül távol esett most tőlem.

Azután egy operára, A *rózsalovagra* gondoltam. Iszom a kávémat, eszegetem a friss sajtos pirítósomat, és éppen készülök meghallgatni a Decca Records Angliában kiadott éjfekete bakelitlemezét. Felteszem a lemezjátszóra ezt a nehéz vinylkorongot, és lassan ráengedem a tűt. A Bécsi Filharmonikusok, Solti György vezényletével. Magával ragadó, akkurátus hangzás. „Én akár egy seprűt is képes vagyok ábrázolni

a hangokkal” - vágott fel Richard Strauss fénykorában. Vagy nem is seprű volt? Lehet, hogy nem. Egy esernyő, vagy talán egy piszkavas volt. Nekem aztán nyolc. De hogy a csudába tud leírni egy seprűt zenével? És mit szólt volna egy forró sajtos pirítóshoz, egy bőr- keményedéssel teli talphoz, vagy a hasonlat és a metafora közti különbséghez? Tényleg azokat is pontosan ki tudta volna fejezni a zenéjével?

Richard Strauss a háború előtt Bécsben (most vagy az Anschluss előtt, vagy utána) dirigálta a Bécsi Filharmonikusokat. Beethoven szimfóniája volt műsoron. Az a hallgatag, elegáns, de döntéseitől nem tágító hetedik. Ami a derűs és felszabadult nővére (a hatodik) és a szégyenlős, gyönyörű húga (a nyolcadik) közé ékelődve jött a világra. Az ifjú Amada Tomohiko ott volt a nézőtéren. Egy szép lány ült mellette. És a fiú valószínűleg fülig szerelmes volt.

A bécsi utcákra gondoltam. Bécsi keringő, Sacher-torta, és a háztetőkön lengedező piros-fekete horogkeresztes zászlók.

A gondolataim a sötétségben kezdtek olyan irányba burjánzani, aminek már nem volt semmi értelme. Vagy inkább iránytalan irányba, mondhatni. Csakhogy én képtelen voltam megálljt parancsolni a burjánzásnak. Már kicsúsztak a kezemből a saját gondolataim. Nem könnyű ám magunknál tartani őket a maradéktalan sötétségben! A gondolatok titokzatos fák, amelyek zabolázatlanul nyújtogatják ágaikat a sötétségben (metafora). Mindenesetre muszáj volt folyamatosan gondolnom *valamire,* hogy megőrizzem önmagamat. Mindegy, mire, *valamire.* Mert ha nem, a nagy izgalomtól még hiperventillálni kezdtem volna.

Keresztül-kasul kalandoztak a gondolataim mindenfélével kapcsolatosan, miközben ereszkedtem lefelé az egyenes, végeláthatatlan lejtőn. Sem egy kanyar, sem egy elágazás, csak a

nyílegyenes alagút végig. Akármennyit haladtam, egy cseppet sem változott a belmagasság, a sötétség mértéke, a levegő minősége vagy a lejtő szöge. Az időérzékem eddigre nagyjából cserbenhagyott, azonban csupán abból ítélve, hogy ennyit gyalogoltam lefelé az úton, már mélyen lent kellett lennem a föld alatt. Bár ugye ez a mélység is csak elméleti szinten értendő. Mert hogyan jutottam volna le egy épület második emeletéről egyből a föld alá? Nyilván a sötétség is csak fikció. Próbáltam bebeszélni magamnak, hogy minden, ami körülöttem van, csupán idea vagy hasonlat. Csakhogy ennek ellenére teljesen valódi volt a sötétség, ami szorosan bebugyolált, és megkérdőjelezhetetlenül az volt a mélység is, ami annyira nyomasztott engem.

Végig előregörnyedve lépdeltem, és nagyjából akkortájt, amikor sajogni kezdett a nyakam meg a derekam, halvány fény derengett fel előttem. Néhány enyhe ívű kanyar következett, és minden egyes fordulatnál világosabb lett valamicskét. És lassan körvonalazódott körülöttem a táj. Mint amikor az égbolt tisztul hajnalban. Lekapcsoltam a zseblámpát, hogy spóroljak az elemmel.

Noha némileg oszladozott már a sötét, a szagok és a hangok továbbra sem tértek vissza. Aztán végre véget ért a komor, szűk átjáró, és hirtelen egy tágas térben találtam magam. Felnézve hiába kerestem az eget. Mintha valahol nagyon messze lett volna egy tejfehér plafonszerűség, de nem lehetett jól kivenni. És mindehhez halvány fény derengett a táj fölött. Olyan különös hangulata volt, mintha rengeteg szentjánosbogár gyűlt volna össze, hogy bevilágítsa a földkerekséget. Végre fellélegezhettem, mert már nem volt koromsötét, és nem kellett tovább görnyednem.

Ahogy kiértem az átjáróból, lábam alatt érdes sziklává változott a talaj. Nem voltak utak, csak köves pusztaság körös-körül, ameddig a szem ellát. Vége lett a hosszú lejtmenetnek, és innentől lankásan emelkedett a terep. Vigyáztam, hová lépek, de csak mentem előre, persze nem tudtam, merre és hova. Rápillantottam a karórámra, bár már semmiféle jelentést nem hordozott a mutatója. Egyből rájöttem, hogy nem jelent semmit. És a többi holmi, ami nálam volt, immár szintén nem szolgált semmilyen gyakorlati célt. Kulcstartó, pénztárca és jogosítvány, némi aprópénz, zsebkendő - nagyjából ennyi. Egyetlenegyről sem tételeztem volna fel ezek közül, hogy segíthet most rajtam.

Mentem, mentem, mígnem egyszer csak annyira meredek kezdett lenni az emelkedő, hogy a végén már szó szerint négykézláb kellett másznom felfelé. Reméltem, hogy ha felérek a dombtetőre, majd kilátás nyílik a tájra. Ezért lógó nyelvvel bár, de pihenés nélkül haladtam felfelé. Továbbra sem hallottam semmiféle hangot. Csak a saját végtagjaim keltette zajok jutottak el a fülembe. De még azok is olyan művién csengtek, nem tűntek valódinak. Amerre a szem ellátott, sehol egy fa vagy akár fű, de egy árva madár sem repült. Még a szél sem fújt. Rajtam kívül nem volt, ami mozgott volna. Tisztára, mintha megállt volna az idő, minden mozdulatlan volt és néma.

Amikor végre felértem a domb tetejére, ráláttam körbe az egész vidékre, ahogy számítottam rá. Csakhogy mindent fehér ködszerűség borított, úgyhogy annyira messzire azért nem, mint reméltem. De azt megtudtam, hogy legalábbis ameddig ellátok, terméketlen föld terül el, az élet leghalványabb jele nélkül. Minden irányban csak csupa szikla, göröngyös pusztaság. És továbbra sem látszott az ég. Az a tejfehér plafon (vagy az a valami, ami annak látszik) borult csak rá az egészre. Úgy éreztem magam,

mint egy űrhajós, aki egyedül szállt ki egy ismeretlen lakatlan bolygón, mert meghibásodott az űrhajója. Ha kevéske is, de volt némi fény, és volt belélegezhető levegő - már csak ezért is hálás lehettem volna.

Hegyeztem a fülemet, és egészen halkan mintha hallottam volna valamit. Először úgy voltam vele, hogy biztosan csak képzelődöm, vagy talán csak a fülem csengett, de idővel rájöttem, hogy egy természeti jelenség által keltett folyamatos és valóságos hangról van szó. Nagyon úgy tűnt, hogy vízfolyásé. Itt kell lennie a folyónak, amit a Nyúltképű említett! Mindenesetre óvatosan lépkedve a félhomályban elindultam lefelé a hepehupás lejtőn a hang irányába.

A vízcsobogás hallatán rájöttem, hogy iszonyúan szomjas vagyok. Jobban belegondolva nem csoda, hiszen jó hosszú ideje gyalogoltam már megállás nélkül, és nem vettem magamhoz semmi folyadékot. Nagyon izgulhattam, hogy eszembe sem jutott a víz mint olyan. De ahogy hallgattam a folyó hangját, hirtelen tűrhetetlen ihatnék támadt rám. Kérdés, hogy az a víz - már ha tényleg egy folyó felől jönnek a hangok - alkalmas-e emberi fogyasztásra. Mert lehet, hogy zavaros és sáros, vagy tartalmaz valami káros anyagot, netán fertőzött. Talán nem is meríthető, csupán metaforaként létezik. De első körben nem tehettem mást, mint odamenni és megbizonyosodni róla.

Minél tovább haladtam, annál hangosabban és kivehetőbben lehetett hallani a csobogást. Hangja alapján elég erős sodrású folyó törhetett magának utat a sziklák között. Számomra azonban még láthatatlan maradt. Próbáltam nagyjából eltalálni, hogy merre tartok, közben pedig kétoldalt sziklafalak kezdtek emelkedni mellettem, vagy tíz méter magasra nyúltak. A közéjük ékelődött ösvény kacskaringós volt, mint egy kígyó, így nem

lehetett látni, hova visz. Nem emberi kéz alkotta, az biztos. A természet műve volt. Gyanítottam, hogy a folyóhoz vezet.

Mentem, csak mentem előre a sziklafalak között. Sehol egy fa, vagy akár egy fűszál. Semmi sem akadt, ami élne. Mást sem látott az ember, csak néma sziklákat mindenütt. Kietlen, monokróm világ volt. Mint egy tájkép, amely iránt a festő időközben elvesztette az érdeklődését, és felhagyott a kiszínezésével. A lépéseimnek sem volt zaja. Azt hiszem, a környező sziklák minden hangot elnyeltek. t

Az út nagyjából vízszintes volt, de aztán komótosan emelkedni kezdett. Időbe telt, mire felkecmeregtem rajta, hogy feljussak a hegytetőre, ahol csipkés kövek ágaskodtak. Onnan kihajolva került végre a látóterembe a folyó. Sokkal tisztábban hallottam már a csobogást, mint korábban.

Nem is tűnt olyan hatalmasnak. Öt-hat méter széles lehetett, és akkor már sokat mondtam. De látszott, hogy igen sebes a sodrása. És honnan tudhattam volna, milyen mély? Abból ítélve, hogy helyenként összevissza fodrozódott a vízfelszín, sejteni lehetett, hogy nem egyenletes a meder alja. Egyenesen szelte át a sziklás pusztaságot. Átmásztam a hegygerincen, és lefelé ereszkedtem a meredek, köves hegyoldalon a folyó felé.

Megnyugtató volt látni, hogy a folyó vize jobbról balra zubog. Annyi legalább biztos volt, hogy tényleg folyik. A földfelszín mentén tartott valahonnan valahova. Egy olyan világban, ahol semmi más nincs, ami mozogna, sőt még a szél sem fuj, a folyó legalább teszi a dolgát. És telezengi a környéket a hangjával. Mégsem teljesen mozdulatlan ez a hely. Ettől egy kicsikét megkönnyebbültem.

Amikor odaértem a partra, először is leguggoltam, hogy vizet merítsek a kezembe. Kellemesen hűs volt. Mintha olvadt

hóból lett volna az egész áradat. Ránézésre tisztának tűnt, teljesen átlátszó volt. Persze ennyiből nem lehetett megállapítani, hogy jó ötlet-e inni belőle. Lehet, hogy mérgező, némely, szabad szemmel láthatatlan részecskéi letálisak. Vagy fertőző bacilusokat tartalmaz.

Megszagoltam a vizet, amit kimertem. Nem volt szaga (már ha rendben volt még az orrom). Azután megkóstoltam. Nem volt íze (már ha rendben voltak még az ízlelőbimbóim). Gondoltam, lesz, ami lesz, lenyeltem. Akármi legyen is a következménye, túl szomjas voltam ahhoz, hogy megálljam. De hiába kortyoltam bele, továbbra is csak íztelen-szagtalan folyadék maradt. De a szomjamat oltotta annak rendje és módja szerint, ha valós volt, ha nem.

Magam sem tudom, hányszor mertem újra, de ittam, amennyi belém fért. Szomjasabb voltam, mint gondoltam. Elég furcsa érzés volt szagtalan, íztelen nedűvel szomjat oltani. Ha szomjasak vagyunk, és kortyolgatjuk a hideg vizet, az első reakciónk az, hogy milyen *finom*. Egész testünk mohón szívja magába az ízt. Minden sejtünk ujjong, izmaink új erőre kapnak. Viszont ennek a folyónak a vizéből hiányzott minden olyan elem, ami ezt az élményt nyújtaná. Egész egyszerűen csupán fizikailag kezdett alábbhagyni a szomjúságom.

Amint sikerült annyit vedelnem, amennyit bírtam, és már nem voltam szomjas, felkeltem és újfent körülnéztem. A Nyúltképű állítása szerint kellett itt lennie a part mentén valahol egy átkelőhelynek. Ha megtalálom, csónakkal átjuthatok a túlsó partra. És ott majd (talán) megtudok valamit Akikava Marié hollétéről. Csakhogy egy árva hajószerűséget sem láttam a vízen. Pedig találnom kell egy átkelőt, gondoltam, képtelenség egyedül átgázolni a folyón. „Hideg, gyors sodrású és mély. Csónak híján

nem fog tudni átkelni rajta” - figyelmeztetett a Nyúltképű. Jó, de innen merre induljak, hogy ráakadjak? Az árral szembe, vagy folyásirányba? Muszáj volt az egyik mellett letettem a voksot.

Ekkor hirtelen beugrott, hogy Mensiki utóneve Vataru volt. „A Vatarut a folyón ’átkelni’ írásjeggyel írom - magyarázta bemutatkozáskor. - Fogalmam sincs, miért pont ezt a nevet kaptam” - tette hozzá. Aztán később még elmesélte, hogy „Különben balkezes vagyok. Ha azt mondják, indulj el jobbra vagy balra, én mindig balra megyek.” Ezt hirtelen közölte, mindenféle összefüggés nélkül az előtte vagy utána elmondottakkal. Nem igazán értettem akkor, hogy miért hozakodott elő ezzel váratlanul. Valószínűleg ezért maradtak meg bennem ilyen tisztán a szavai,

Lehet, hogy kijelentésének nem sok teteje volt. Talán csak véletlen, hogy szóba került. Csakhogy ez a föld itt (legalábbis a Nyúltképű szerint) a jelenségek és a nyelvi kifejeződéseik közti összefüggések által létezik. Nekem pedig a lehető legkomolyabban kell vennem minden Utalást, minden egyes *véletlent*. Balra indultam hát, szemből nézve a folyót. A színtelen Mensiki nem tudatosan adott tanácsa alapján, lefelé a folyó mentén, amelyben a szagtalan-íztelen víz hömpölygött - ez talán szintén sugallt valamit. Vagy nem sugallt semmit.

Lépdeltem tovább a folyó mentén, és azon gondolkodtam, vajon lakik-e valami benne. Gyanítottam, hogy nem. Persze bizonyítékom nem volt rá. Egyszerűen csak nem éreztem semmiféle élőlény jelenlétét. Egyébként is, mi a csuda tudna megélni egy íztelen, szagtalan vízben? A folyó pedig szemmel láthatóan leginkább csak arra koncentrált, hogy „folyó vagyok, folyok-folyok”. Látszatra valóban folyó volt, de ennyi, semmi több. Egyetlen kis ágacska vagy valami növény levele sem úszott a

felszínén. Csak egy hatalmas mennyiségű víz zubógott végig a földfelszínen.

Körülöttem továbbra is végeláthatatlan ködszerűség terjengett. Puha, szinte simítható. Hömpölygő vattapamacsban gyalogoltam, mint aki egy fehér csipkefüggöny alatt bújik át. Nemsokára érezni kezdtem a gyomromban az imént megivott folyóvíz jelenlétét. Nem volt éppen aggasztóan vészjósló érzés, de azért nem is kellemesen örömteli. Olyan semleges, se ez se az, pontosan megfogalmazhatatlan érzés. Miközben érdekes módon meg voltam róla győződve, hogy a korábbiakhoz képest megváltoztak az összetevőim azáltal, hogy a víz a szervezetembe jutott. Lehetséges volna, hogy átváltoztatta a testemet úgy, hogy alkalmas legyen az itteni létre?

Magam sem tudom, miért, de nem gondoltam, hogy ez különösképpen veszélyes lenne rám nézve. Nem csináltam belőle nagy ügyet, úgy voltam vele, hogy csak nem lesz belőle akkora baj. Persze ez sem volt éppen megalapozott gondolat. Viszont mind ez idáig egész gördülékenyen zajlottak a dolgok. Gond nélkül kijutottam a szűk, koromsötét átjáróból. Megtaláltam ezt a folyót mindenféle térkép vagy iránytű nélkül, méghozzá egy sziklás pusztaságon keresztül. A szomjamat is sikerült oltanom a folyó vizével. Nem futottam bele a veszélyes kettős metaforákba, amelyek a sötétségben rejtőznek. Persze lehet, hogy csak szerencsém volt. Vagy ezeknek eleve így kellett történniük. Mindenesetre ha így mennek tovább a dolgok, akkor ezentúl is minden sima ügy lesz. Legalábbis így gondoltam. Vagy próbáltam így gondolni.

Végre körvonalazódni kezdett valami a ködön át. Nem természeti képződmény. Csupa egyenes vonallal határolt, mesterséges dolog. Ahogy közelebb értem hozzá, rájöttem, hogy

az lehet a rév. Egy kis faszerkezetű móló nyúlt be a hullámok közé. Nyugtáztam, hogy jó ötlet volt balra indulnom. Persze lehet, hogy itt az összefüggések földjén egyszerűen csak minden az én cselekedeteimhez idomult. De a jelek szerint Mensiki a tudtán kívül mutatott nekem irányt, és épségben elkormányozott engem idáig.

A híg ködfelhőn át látszott, hogy egy férfi áll a mólón. Magas volt, és különösen óriásinak tűnt a kis töpszli Kormányzó meg a Nyúltképű után. A legvégén állt, egy sötét színű gépezetszerűségnek dőlve. Meg sem moccant, mint aki valamin nagyon gondolkodik ott álltában. Lábát bősz habok verdesték. Ő volt az első ember vagy legalábbis ember formájú valaki, akivel összetalálkoztam ebben a birodalomban. Lassan, óvatosan közeledtem hozzá.

- Jó napot kívánok! - szólítottam meg nagy bátran még azelőtt, hogy egyértelműen ki lehetett volna venni az alakját a ködfátyolon keresztül. De válasz nem érkezett. Csak állt ott, és egy egészen picit mozdult meg. A sötét árnyfigura épp hogy csak megrezdült a homályban. Talán nem hallotta jól a bangóimat. Lehet, hogy a vízcsobogás elnyelte, amit mondtam. Vagy ezen a vidéken a levegő sem közvetít annyira.

- Jó napot kívánok! - próbálkoztam még egyszer, amikor közelebb értem. Ezúttal hangosabban, mint az imént. De az illető K továbbra sem szólalt meg. Csupán a szakadatlan vízfolyást lehetett hallani. Lehet, hogy nem érti a nyelvemet?

- Hallom. A nyelved is értem - mondta végül, mint aki a gondolataimban olvas. Mély hangú volt, halk beszédű, ahogyan egy magas férfihoz illik. Szavai nélkülöztek hangsúlyt és mindezt érzelmet. Éppúgy, ahogy a folyó vize is nélkülözte a szagoltat és az ízeket.

54

Az örökkévalóság igen hosszú idő

Az előttem álló magas termetű férfinak nem volt arca. Nem a feje hiányzott. Az rendesen megvolt a nyakán. Csupán arc nem volt rajta. Ahol lennie kellett volna, csak üresség tátongott. Tejfehér, híg füstszerűség. A hangja pedig abból tört elő. Akár a szél süvöltése a barlang mélyéből.

Sötét színű esőkabát-féleséget viselt. Hosszú volt, majdnem a bokájáig ért. Alóla egy csizma orra kandikált ki. A kabátja állig be volt gombolva. Tisztára, mint aki a közelgő viharra öltözött be.

Nem szóltam egy szót sem, csak álltam ott dermedten. Egy árva hang nem jött ki a torkomon. Kissé messzebbről nézve akár a fehér Subaru Forester-es férfi is lehetett volna, vagy Amada Tomohiko, amint meglátogatta a műtermemet éjnek évadján. Sőt az a fiatalember is, aki A *kormányzó halálán* kardot ránt és leszúrja a kormányzót. Mindhárman magasak. De amint végül közelebb értem, rájöttem, hogy egyikük sem az. Csupán egy Arctalan Férfi. Mélyen szemébe húzta nagy karimás fejfedőjét, így a tejfehér űr félig takarva volt.

- Hallom. A nyelved is értem - ismételte meg a férfi. Persze a szája nem mozgott. Mivel nem volt.

- Ez itt a rév? - érdeklődtem.

- Az bizony - felelte az Arctalan Férfi. - Ez a rév. Emberfia máshol át nem kelhet.

- Nekem muszáj átjutnom a túlpartra.

- Nincs, ki ne így lenne ezzel.

- Sokan járnak erre?

A férfi nem válaszolt. A kérdésemet elnyelte az üresség. Véget nem érő hallgatás következett.

- Mi van odaát? - faggattam. Mivel fehér köd ült a folyón, nem látszott a szemközti partból semmi.

Az Arctalan Férfi engem bámult az ürességből. Aztán megszólalt:

- Hogy a túlparton mi van, az attól függően változik, ki mit vár tőle.

- Én meg akarok találni egy kislányt, Akikava Mariét.

- Szóval te ezt várod a túlsó parttól.

- Én ezt várom a túlsó parttól. Azért jöttem el idáig.

- Hogy találtál rá a bejáratra?

- Az Izu-felföldön egy idősotthon egyik lakosztályában konyhakéssel leszúrtam egy ideát, aki a kormányzó alakját vette fel. Közös megegyezés alapján tettem. Így hívtam elő a Nyúltképűt, akivel aztán kinyittattam a föld alá vezető rést.

Az Arctalan Férfi egy darabig nem szólt semmit, csak egyenesen felém fordította üres arcát. Nem tudtam megítélni, hogy felfogta-e, amit mondtam.

- Folyt vér?

- Meglehetősen sok - feleltem.

- Valódi vér volt vajon?

- Nekem annak tűnt.

- Nézd meg a kezed!

Megnéztem a kezem. A vérnek már semmi nyoma nem volt rajta. Talán akkor ázott le róla, amikor az imént kézzel merítettem, hogy igyák. Pedig igen-igen csatakosnak kellett lennie.

- No de sebaj. Ezzel a csónakkal átviszlek a túloldalra - mondta az Arctalan Férfi. - De van egy feltételem.

Vártam, hogy közölje, mi az.

- Fizetned kell érte annak rendje és módja szerint. Ez a szabály.

- Tehát ha képtelen vagyok rá, akkor nem is mehetek át?

- Nem hát. Ideát maradsz örökkön-örökké. A folyó vize hideg, a sodra sebes, a feneke mély. És az örökkévalóság igen hosszú az idő. És ez nem csak afféle szóvirág.

- De nekem nincs semmim, amivel fizethetnék önnek.

A férfi halkan válaszolt:

- Végy elő mindent a zsebeidből, és mutasd csak meg nekem!

Kipakoltam mind egy szálig, ami a dzsekimben és a nadrágomban volt. A pénztárcámban szűk húszezer jen készpénzben, egy hitelkártya és egy bankkártya, a jogosítványom, egy benzinkúti kupon. A kulcstartómon három kulcs. Volt még egy halvány vajszínű zsebkendőm és egy eldobható golyóstollam. Meg öt-hat darab aprópénz magában. Ennyi. Ja, és persze a zseblámpa.

Az Arctalan Férfi a fejét rázta.

- Sajnálom, ezekkel nem tudod kifizetni a viteldíjat. A pénznek itt nincsen értelme. Nincs valami még nálad?

Ezeken kívül másom nem volt. A bal csuklómon hordtam

ugyan egy olcsó karórát, de itt az idő sem ér semmit.

- Ha lenne egy papírom, lerajzolhatnám önt. Másom sincs, csupán a rajztudásom.

Az Arctalan Férfi felnevetett. Legalábbis azt hiszem. Éppen hogy csak visszhangzott valami az üresség felől vidáman.

- Kezdjük azzal, hogy nekem nincs is arcom. Hát hogy rajzolnál arcképet arról, akinek pont arca nincsen? Hogy ábrázolod a semmit?

- Ez a szakmám - vágtam vissza. - Akkor is meg tudok csinálni egy arcképet, ha nincsen.

Mondjuk egyáltalán nem voltam ebben biztos, hogy tényleg. De egy próbát megérne.

- Engem is rendkívül érdekel, hogy vajon miként sikerülne - nyugtázta az Arctalan Férfi. - Ám sajnálatos módon itt nincsen papír.

Lepillantottam a lábam elé. Rajzolhatnék a földre egy bottal. Csakhogy a talaj kemény kőszikla volt. Megcsóváltam a fejemet.

- Valóban ez minden, amit magadnál tartasz?

Még egyszer tüzetesen átnéztem az összes zsebemet. A bőrdzsekimben már semmi sem maradt. Tök üres volt. Aztán észrevettem, hogy a nadrágom zsebe mélyén viszont van egy picike valami. A műanyag pingvinfigura. Amit Mensiki talált a verem alján, aztán nekem adta. Egy vékony zsinóron lógott. Akikava Marié hordta a mobiltelefonján mint amulettet. És ki tudja, hogyan és mi módon, de a verem fenekére került.

- Mutasd csak, ami a kezedben van! - kérte az Arctalan Férfi.

Kinyitottam az ujjaimat, és megmutattam neki a figurát.

Rászegezte nem létező tekintetét.

- Ez megfelel - közölte. - Legyen ez a fizetség.

Nemigen tudtam eldönteni, hogy átadhatom-e én ezt neki. Hiszen ez Akikava Marié féltve őrzött kabalája. Nem az enyém. Helyes lenne ezt csak úgy másnak adnom? Nem sodrom vajon őt bajba ezzel?

De nem volt más választásom. Ha nem adom oda az Arctalan Férfinak, nem jutok át a túlsó partra, és ha nem jutok át oda, nem fogom megtudni, hová lett Akikava Marié. És a Kormányzó halála is hiábavaló volt.

- Fogadja el ezt tőlem viteldíj gyanánt - szántam rá magam. - Vigyen át engem a túlsó partra!

A férfi bólintott. Azután megjegyezte:

- Egyszer majd megkérlek, hogy fesd meg a portrémat. Ha akkor sikerrel jársz, visszaadom neked a pingvinfigurát.

A férfi előrement, hogy beszálljon a faszerkezetű móló végénél kikötött kis csónakba. Amilyen szögletes volt, nem is annyira csónaknak, mint inkább egy lapos süteményesdoboznak nézett ki. Vastag, erős faanyagból készült, keskeny volt és hosszú, de legfeljebb csak kétméteres. Bizonyára soha nem szállít egyszerre túl sok embert. A hajófenék közepébe egy vaskos rudat állítottak, amelynek legalább tízcentis átmérőjű, strapabírónak tűnő vaskarika volt a tetején. Azon pedig egy vastag kötelet fűztek át. A kötél pattanásig feszült az innenső és a túlpart között. Ezek szerint annak mentén halad a csónak, nehogy magukkal sodorják a zabolátlan habok. Nem mai darab volt, az biztos. Se motorféleség, se evező. Csak vízen bukdácsoló fadoboz volt az egész.

A férfit követve beszálltam a csónakféleségbe. Volt az alján keresztben egy deszka, arra ültem. Az Arctalan Férfi nekitámaszkodott a középen álló vastag rúdnak, behunyta a szemét, becsukta a száját, mint aki vár valamire. Én sem szóltam semmit. Eltelt néhány perc a hallgatásunkkal, mire a csónak, mintha végre rászánta volna magát, lassan elindult előre. Elképzelésem sem volt, miféle erő mozgathatja, mindenesetre

nagy csöndben araszoltunk szépen a túlsó part irányába. Nemhogy motorzúgás, de semmiféle gépi hang nem hallatszott. A fülemig csupán a hajóoldalt megállás nélkül verdeső hullámok zubogása jutott el. Nagyjából olyan tempóban haladtunk, mint ahogy sétál az ember. A víz sodrától ingott és néha oldalra dőlt az egész tákolmány, de az erős kötélnek köszönhetően, amelyet a karikába fűztek, nem

ragadott magával a folyó. Igaza volt a férfinak, amikor azt mondta, hogy ember itt hajó nélkül át nem kel. Az Arctalan Férfi nem zavartatta magát, akármennyire is dobáltak minket a hullámok, csak maradt nyugodtan a rúdnak dőlve.

- Ha átérünk a túlsó partra, megtudom, hol van Akikava Marié? - kérdeztem meg tőle, amikor a folyó közepe táján jártunk.

Az Arctalan Férfi így felelt:

- Az én dolgom, hogy átvigyelek téged a túlpartra. Hogy átnavigáljalak a nincs és a van határmezsgyéjén. Hogy azután mi lesz, az már nem az én feladatköröm.

Aztán koppanás hallatszott, amint a csónak enyhén nekicsapódott a mólónak, majd meg is állt. De ez nem változtatott azon, hogy az Arctalan Férfi továbbra is mozdulatlanul álljon ott egy helyben. Mint aki meg akar bizonyosodni valamiről, úgy dőlt neki annak a vaskos rúdnak. Azután nagy lélegzettel kifújta az ürességet, kiszállt, és a mólóra lépett. Követtem, és én is kiszálltam. A faalkotmány és a rajta lévő csörlőszerűség egy az egyben olyan volt, mint az indulási oldalon. Fel is merült bennem, hogy nem csak fordultunk-e egyet, hogy oda érkezzünk, ahonnan jöttünk? De amint leléptünk a mólóról, és a lábam a talajhoz ért, rögtön bizonyossá vált, hogy nem. Ez egyértelműen a túlpart volt. Mert már nem a rögös sziklatengeren, hanem sima földes talajon jártunk.

- Innentől egyedül kell boldogulnod! - jelentette be az Arctalan Férfi.

- Még ha azt sem tudom, merre induljak, milyen útvonalon menjek?

- Effélékre szükség nincsen - felelte halkan a tejfehér űrből. - Ittál már a folyó vizéből. Tégy bármit, azáltal megteremtődnek az összefüggések. Ez már csak így megy mifelénk.

Ezzel be is fejezte a mondandóját, megigazította a fején a széles karimájú fejfedőt, hátat fordított nekem, és visszatért a csónakjára. Miután beszállt, a csónak nekigyürkőzött, hogy visszaevickéljen a túlsó partra a kötél mentén, pont úgy, ahogy idefelé jövet. Akárcsak egy jól nevelt háziállat. És aztán az Arctalan Férfival összeolvadva, elenyésztek a ködben.

Magam mögött hagytam a mólót, és úgy döntöttem, első körben lefelé indulok a folyóparton. Úgy voltam vele, jobb, ha nem távolodom el a víztől. Mert akkor kéznél lesz, ha megszomjazom.

Némi gyaloglás után hátranéztem, de akkorra már a sűrű fehér köd teljesen eltakarta előlem a mólót. Mintha nem is létezett volna soha.

Ahogy haladtam a folyó folyásával egy irányban, úgy szélesedett a meder, és szemmel láthatóan csillapodott a sodrása is. Már nem voltak habosán fodrozódó hullámok, és a csobogás is szinte teljesen alábbhagyott. Azon gondolkodtam, hogy miért épp egy annyira heves sodrású helyen kell átkelni, amikor csinálhattak volna révet ezen a kellemesen hömpölygő szakaszon is. Még ha valamennyivel nagyobb is a távolság, mennyivel könnyebb lenne itt átjutni a vízen! De nyilván ennek a világnak is megvannak a

maga működési elvei, logikája. Vagy ki tudja, netán éppen az ilyen enyhe sodrású helyek rejtenek több veszélyt.

Próbaképp zsebre dugtam a kezemet. Persze már nem volt benne a pingvinfigura. Nem mondhatni, hogy nem töltött el bizonytalansággal az amulett hiánya (feltehetőleg örökre búcsút inthetek neki). Talán rosszul döntöttem. De mi más választásom lehetett volna azon kívül, hogy átadom annak a férfinak? Csak remélni mertem, Akikava Marié épen és egészségben van annak ellenére, hogy nincs a közelében a kabalája. Jobbat úgysem tudtam, mint reménykedni.

Fél kezemben a zseblámpa, amelyet Amada Tomohiko ágyfejétől hoztam el, és vigyáztam, hova lépek a folyóparti talajon, úgy haladtam tovább. Lekapcsoltam a lámpát. Nem volt annyira világos körülöttem, de azért nem is éreztem szükségét a mesterséges fénynek. Láttam, hová lépek, sőt négy-öt méterre simán elláttam. Rögtön balra tőlem a folyó, csendesen folydogált. A túlsó part persze csak épphogy felsejlett nagy néha.

Ahogy haladtam, egyre kivehetőbben körvonalazódott előttem az út. Valójában nem igazán volt annak nevezhető, viszont egyértelműen akként funkcionált. Voltak arra utaló jelek, hogy előttem is jártak már rajta emberek. Ráadásul fokozatosan eltávolodott a parttól. Addig-addig, hogy elbizonytalanodtam és megtorpantam. Vajon menjek még tovább, lefelé a folyó mentén? Vagy kövessem ezt az *útszerűséget,* és távolodjak el a víztől?

Törtem rajta a fejem egy sort, aztán úgy döntöttem, hogy a folyótól távolodó útra térek. Mert az volt az érzésem, hogy az majd elvezet engem valahova. *Tégy bármit, azáltal megteremtődnek az összefüggések* - mondta az arctalan révész. Ez az út is talán egyike azoknak az összefüggéseknek. Mentem hát, amerre ez a belső sugallat (vagy mi) vitt.

Az út észrevehetően emelkedett felfelé, ahogy távolodtam a folyótól. Eleinte fel sem tűnt, hogy már nem is hallom a vízcsobogást. Egyenletes léptekkel haladtam a szinte nyílegyenes, lankás úton. A köd már felszállt, de a fény attól még tompa maradt és halvány, egyáltalán nem változatos. Nem láttam, mi van előttem. Próbáltam szabályosan venni a levegőt, és figyeltem, hová lépek.

Mennyit gyalogolhattam vajon? Az időérzékem már régesrégen csődöt mondott. Ahogy az irányérzékem is. Igaz, nem csoda, hiszen séta közben egyfolytában máshol járt az eszem. Volt is min tépelődnöm! De igazából csak egy-egy gondolatfoszlányig jutottam el. Amikor megpróbáltam valamit végiggondolni, rögtön beúszott valami egészen más. Az új gondolatok, akárcsak a nagy halak, amelyek bekapják a kicsiket, mind egy szálig felzabálták korábbi eszmefuttatásaimat. Emiatt viszont olyan területekre kalandoztam, ahová nagyon nem kellett volna. A vége pedig az lett, hogy már magam sem tudtam, min jár az eszem, és min is akartam gondolkodni tulajdonképpen.

Így aztán a tudatomban teljes volt a káosz, a figyelmem miszlikekre szakadt, és kis híján szó szerint frontálisan *beleütköztem*. Véletlenül épp akkor botlottam meg valamiben, majdnem el is estem, de aztán valahogy mégis sikerült talpon maradnom, mire megálltam, és felemeltem csüggedő fejemet. Bőrömön éreztem, hogy hirtelen megváltozik körülöttem a levegő. Egyszerre magamhoz tértem, és láttam, hogy valami óriási sötét tömb terpeszkedik fenyegetően az orrom előtt. Megállt bennem az ütő, hiába kerestem a szavakat is. Hirtelen azt sem tudtam, fiú vagyok-e vagy lány. Ez meg mi? Beletelt némi időbe, mire rájöttem, hogy egy erdő. Egyszer csak előttem termett egy erdő,

ott, ahol eddig egyetlen szál fű, egy árva falevél nem sok, annyi sem nőtt, most meg tessék! Még jó, hogy meglepődik az ember.

Viszont kétség nem fért hozzá, hogy erdő volt. A fák szövevényesen egymásba fonódtak, szinte áthatolhatatlanul sűrűn, beljebb titokzatos félhomály uralkodott. Mit erdő, inkább rengeteg! Megálltam előtte, és füleltem egy darabig, de nem hallottam semmit. Se szellő lengette ágak zörgését, se madárcsiripelést. Egyáltalán semmiféle hang nem ért el a fülemig. Totális csend.

Ösztönös félelem fogott el, hogy nekem most be kéne lépnem oda. Annyira sűrűn nőttek a fák, és annyira végeláthatatlannak tűnt beljebb a sötét. Honnan tudhattam volna, mekkora egyáltalán ez az erdő, és meddig tart az út? Az is lehet, hogy itt-ott elágazik, és az egész egy labirintussá válik. Ha eltévedek, nem lesz könnyű kikeverednem belőle. De nem volt más választásom, mint rávenni magam, hogy belépjek. Az út, amin idáig jöttem, egyenesen ide vezetett (mint ahogy egy vasúti alagút nyeli el a vágányt), és ha már itt voltam, csak nem akarhattam visszamenni a folyóhoz. Persze semmi garancia nem volt rá, hogy továbbra is ott találnám a vizet. A lényeg, hogy eldöntöttem, erre jövök, és úgy is lett. Akkor most nem fog eltántorítani semmi.

Megembereltem magam, és beléptem a sötét erdőbe. A fény erősségéből nem tudtam megítélni, hogy most hajnal van, nappal vagy este. Abban voltam csak biztos, hogy ez az alkonyszerű homály egy cseppet sem változik, akármennyi idő teljen el. Persze lehet, hogy ebben a világban idő, mint olyan, nem is létezik. És örökre marad ennyi fény, se több, se kevesebb.

Tényleg sötét volt az erdőben. Fejem felett többrétegű ágtető. De mégsem kapcsoltam fel a zseblámpát. A szemem szép lassan hozzászokott a sötétséghez, így nagyjából láttam, hová lépek, az

elemeket pedig nem akartam feleslegesen lemeríteni. Igyekeztem lehetőleg semmire sem gondolni, csak mentem- mentem az orrom után a sötét erdei úton. Mert gyanítottam, hogy ha nekiállok agyalni valamin, a gondolataim magukkal visznek valami még sötétebb helyre. A terep mindvégig enyhén emelkedett felfelé. Menet közben az egyetlen hang, ami a fülembe jutott, a saját lépteim zaja volt, de az is olyan bátortalanul szólt, mintha megfogyatkozott volna, mire megérkezett. Reméltem, hogy nem fogok megszomjazni. Pedig már meglehetősen távol járhattam a folyótól. Nem tudnék visszamenni a vízhez, ha netán ihatnékom támad.

Vajon mennyit gyalogolhattam? Az erdő végeláthatatlan volt, és akármennyit haladtam, semmi változást nem észleltem benne. A fény erőssége sem változott. A lépteimen kívül semmiféle zajt nem hallottam. A levegő továbbra is teljesen szagtalan maradt. A fák olyan sűrűn álltak, hogy az ösvény két oldalán áthatolhatatlan falat képeztek, így azon kívül az égvilágon nem is lehetett látni semmit. Nem laknak itt élőlények? Valószínűleg nem. Akármerre néztem, sehol egy madár, de még egy bogár sem.

Ennek ellenére egészen határozottan az volt az érzésem, hogy valami egyfolytában néz. A sötétség mélyéből, a fák alkotta vastag fal résein át számtalan szempár figyeli minden mozdulatomat, lankadatlanul. Az éles pillantások szinte szurkálták a bőrömet, mintha lencsével összegyűjtött fénynyalábok volnának. Meg akarnak bizonyosodni róla, hogy mire készülök én itt. Ez az ő birodalmuk, én pedig egy magányos behatoló vagyok. Nem mintha igazából láttam volna azokat a szemeket. Lehet, hogy csak képzelődtem. A félelem és a gyanakvás számtalan szemet vizionál a sötétségbe.

Akikava Marié a völgyön túlról is egyértelműen érezte, hogy Mensiki messzelátón keresztül figyeli őt. Képes volt felismerni, hogy valaki mindennap, rendszeresen figyeli őt. És a megérzése telibe talált. Nem csak képzelte azt a rá tapadó tekintetet.

De én azért mégis úgy vettem az engem néző szemeket, mint amik nem léteznek a valóságban. Nincsenek semmiféle szemek! Illúzió az egész, a félelmem szülötte! Muszáj volt így gondolnom. Nekem most keresztül kell jutnom ezen a hatalmas erdőn (bár fogalmam sincs, mennyire nagy). Amennyire lehet, megőrizve az ép eszemet.

Szerencsémre egy árva elágazás nem sok, annyi sem volt, így nem kellett azon vacillálnom, hogy merre menjek, és olyan labirintusba sem keveredtem bele, amiről nem tudtam, hogy hová vezet. Nem állták utamat hegyes tüskéjű ágak. Elég volt, ha megyek, csak megyek előre azon az ösvényen.

Vajon mennyit haladtam rajta? Gondolom, nagyon sok idő telt el (még ha semmi értelme sem volt magának az időnek). Ennek ellenére szinte egyáltalán nem éreztem fáradtságot. Ahhoz bizonyára túl voltak terhelve az idegeim, túlságosan izgultam. Már épp kezdett volna elnehezedni a lábam, amikor mintha egy kis fényt láttam volna pislákolni valahol a távolban. Olyan pici sárga pont volt, mintha egy szentjánosbogár világított volna. De nem az volt. Csak egyedül állt, meg sem moccant, és nem is pislákolt. Minden jel arra mutatott, hogy egy mesterséges fényforrásról van szó, amelyet valahova rögzítettek. És ahogy haladtam előre, ha nem is jelentősen, de egyre nagyobb és fényesebb lett. Nem tévedés. *Tartok valahova, és egyre közelebb járok hozzá.*

Honnan is tudhattam volna, hogy ez most jó vagy rossz? Segít rajtam, vagy árt nekem? Teljesen mindegy, mert választási

lehetőségem egyáltalán nem volt. Akár jó, akár rossz, kénytelen leszek a saját szememmel megállapítani, hogy mi is az. Ha pedig ez nem tetszik, akkor minek jöttem ide? Lépésről lépésre haladtam a fényforrás felé.

Aztán egyszer csak vége lett az erdőnek. Két oldalról eltűnt a fák alkotta fal, és mire észrevettem, már egy tágas térségre értem. Szóval kijutottam az erdőből. A téren sík volt a talaj, és szép félhold formájú. Itt láttam meg végre az eget a fejem felett. Megint az a szürkülethez hasonló félhomály vett körül. A tér előtt egy meredek sziklafal ágaskodott, amelyben egy barlang bejárata nyílt. És a sárga fény, amelyet már egy ideje észrevettem, a barlang sötétjéből szűrődött ki.

Mögöttem a sűrű erdőség húzódott, előttem pedig egy magas kőfal tornyosult (esélytelennek tűnt megmászni), ahonnan egy barlang bejárata nyílt. Felnéztem még egyszer az égre, aztán körbejártattam a tekintetemet. Más útféleség ezenkívül nem kínálkozott. Az egyeden, amit tehettem, hogy bemegyek a barlangba. Vettem néhány mély lélegzetet, mielőtt rászántam volna magam, és amennyire lehetett, próbáltam észnél lenni. Ahogy haladok előre, úgy keletkeznek majd az összefüggések. Megmondta az Arctalan Férfi. Át kell kelnem a nincs és a van határán. Jobb ötletem nem volt, mint hogy hiszek neki, és teljesen rábízom magam.

Óvatosan beléptem a barlangba. Aztán rájöttem valamire. *Én már korábban is jártam itt*. Emlékszem ezekre a formákra. Erre a levegőre. És akkor egyszer csak beugrott. Az a szélbarlang a Fudzsinál! Ahová fiatal nagybátyám vitt el gyerekkoromban a húgommal, Komicsivel együtt a nyári szünetben. És ahol Komi egyedül bebújt egy szűk oldaljáratba, és sokáig nem tért vissza. Én pedig majd' megőrültem közben az aggodalomtól, hogy nem lett-e

semmivé úgy, ahogy volt. Hogy nem nyelte-e el örökre a föld alatti sötétség birodalma.

Az *örökkévalóság igen hosszú idő* - mondta az Arctalan Férfi. Lassan lépdeltem bent abba az irányba, amerről a sárgás fény szűrődött kifelé. Igyekeztem hangtalanul járni, és uralkodni magamon, pedig a szívem majd kiugrott a helyéről. Amint befordultam egy sarkon, a sziklafal elém tárta, honnan jön a fény. Egy régi lámpásból, azaz kanterából. Olyan ősrégi, fekete vaskeretes típus volt, amilyet a szénbányászok használtak valaha az aknákban. Egy vastag gyertya égett benne. A falba vert méretes szögön lógott.

Rémlett valahonnan ez a kantéra szó. Köze volt annak a bé- esi náciellenes földalatti diákmozgalomnak a nevéhez, amely- B nek Amada Tomohiko feltehetőleg a tagja volt. Egyre több min- p den kapcsolódott egymáshoz.

Láttam, hogy egy nő áll a lámpás alatt. Azért nem vettem észre rögtön, mert nagyon kistermetű volt. Alig lehetett hatvan centi magas. Fekete haja akkurátusán összefogva a feje tetején, és ókori öltözéket viselt. Lerítt róla, hogy előkelő viselet. Naná, hogy ő is A *kormányzó halálából* lépett elő! Ő volt az a szép, fiatal nő, aki rémült tekintettel, kezét szája elé kapva végignézi, amint leszúrják a kormányzót. Mozart *Don Giovanni* című operájának szereposztása alapján tehát Donna Anna. A Don Giovanni által meggyilkolt kormányzó leánya.

Sötét árnyéka élesen rajzolódott ki, és kinagyítva imbolygott a háta mögötti kőfalon a lámpás fényében.

- Már nagyon vártam! - szólított meg az apró, törékeny hölgy.

55

Ez egyértelműen ellentmond az alapelveknek

- Már nagyon vártam! - szólt Donna Anna. Termetre kicsike volt, de a hangja szépen csengett.

Addigra velem már nemigen fordulhatott elő, hogy bármin is meglepődjek. Sőt inkább mi sem tűnt természetesebbnek, mint hogy itt éppen ő fogadott engem. Szép arcú nő volt. Lényéből sajátos elegancia áradt, a hangjából pedig határozottság. Hiába nőtt csupán hatvan centi magasra, volt valami különleges a kisugárzásában, ami magával ragadja a férfiszívet.

- Innentől majd én mutatom önnek az utat! - mondta. - Levenné ezt a kanterát?

Levettem a sziklafalba vert szögről a lámpást, ahogy kérte. Nem tudom, ki tette oda, de olyan magasan lógott, hogy ő nem érhette el. A tetején egy vaskarika volt, hogy szögre lehessen akasztani, vagy akár kézben tartani.

- Rám várt, hogy megjöjjek? - kérdeztem.

- Igen - felelte. - Sokáig várakoztam itt.

Ő is egyfajta metafora vajon? Valahogy nem tudtam rávenni magam, hogy egyenesen rákérdezzek.

- Ön ebben a világban lakik?

- Ebben a világban? - kérdezett vissza értetlenkedő arccal. - Én csak *itt* vártam önre. Nem tudom, mit ért azalatt, hogy ebben a világban.

Letettem arról, hogy tovább kérdezősködjek. Ő Donna Anna, és arra várt, hogy megérkezzek.

Ugyanolyan fehér leplekből álló öltözéket viselt, mint a Kormányzó. Feltehetően selyemből. Több rétegből állt a felső része, alul pedig egy bő nadrágszerűség volt rajta. Az alakját nem lehetett kivenni, de nekem úgy tűnt, hogy vékony, de izmos a teste. Apró lábán valamiféle bőrből készült fekete cipellőt viselt.

- Induljunk hát! - hívott. - Alig van időnk. Percről percre keskenyebb az út. Jöjjön utánam! És hozza azt a lámpást!

Az ő feje fölé tartottam a fényt, hogy megvilágítsam, amerre járunk, és elindultam a nyomában. Donna Anna gyors, magabiztos léptekkel haladt a barlang belseje felé. Gyaloglás közben ide-oda imbolygott a gyertya lángja, és körben a kőfalakon úgy táncoltak az apró formák, mint egy élő mozaik.

- Úgy néz ki ez a hely, mint az a szélbarlang a Fudzsinál, ahol egyszer régen jártam már - próbálkoztam. - Tényleg az lenne?

- Itt egytől egyig minden csak „úgy néz ki” - felelte hátra sem fordulva, mint aki az előtte lévő sötétségnek válaszol.

- Tehát semmi sem igazi?

- Senki sem tudhatja, mitől lesz valami igazi - jelentette ki határozottan. - A szemmel látható dolgok végső soron mind csak az összefüggések eredményei. Itt a fény az árnyék hasonlatossága, és az árnyék a fény hasonlatossága. Bár gondolom, ezzel amúgy is tisztában van.

Noha nem szívesen jelentettem volna ki, hogy pontosan megértettem, amit mondott, a további kérdésektől mindenesetre

tartózkodtam. Az egész csak szimbolikus filozófiai eszmefuttatásba torkollna.

Ahogy haladtunk beljebb és beljebb, a járat egyre szűkült. A belmagasság is alacsonyabb lett, nekem kissé meggörnyedve kellett továbbmennem. Pont úgy, mint akkor régen, a Fudzsi szélbarlangjában. Aztán egyszer csak Donna Anna megállt. Hátrafordult felém, és egyenesen felnézett rám picike fekete szemével.

- Idáig vezethettem csak úgy, hogy én megyek elöl. Innentől önnek kell előremennie. Félútig elkísérem. De csak egy darabig. Onnantól kezdve muszáj lesz egyedül folytatnia.

Innen továbbmenni? Nem igazán értettem a dolgot. Hiszen akárhonnan néztem is, a barlangnak itt vége volt. Előttünk csupán egy sziklafal sötétlett. Végigpásztáztam a lámpás fényével. Az is csak megerősített, hogy zsákutcába jutottunk.

- Nekem úgy tűnik, hogy innen semerre sem lehet menni - jegyeztem meg.

- Nézze csak meg jól! A bal sarokban ott kell lennie egy oldaljárat nyílásának - szólt Donna Anna.

Megvilágítottam még egyszer a barlang bal sarkát a lámpás fényével. Jól odahajolva és közelről figyelmesen vizsgálva észrevettem, hogy egy nagy szikla mögött egy horpadás sötét árnya rejtőzik. Beszuszakoltam magam a szikla és a fal közé, hogy alaposabban megszemlélhessem azt a horpadást. Valóban egy oldalirányú alagút bejárata volt. Meglehetősen hasonlított , arra, amelyikbe Komi a Fudzsinál bemászott a szélbarlangban, csak valamivel nagyobb volt annál. Ha emlékezetem nem csal, az sokkal szűkébb is volt, ahol a kishúgom eltűnt.

Hátrapillantottam Donna Annára.

- Oda kell bemennie - jelentette ki ez a hatvancentis, gyönyörű nő.

Elnéztem az arcát, miközben megpróbáltam mondani valamit. Ahogy a lámpás sárga fénye megvilágította, megnyúlt árnyéka imbolyogva a falra vetődött.

Így folytatta:

- Tudom, hogy ön régtől fogva erős félelmet táplál a szűk, sötét terekkel szemben. Amikor ilyen helyre kerül, képtelen normálisan venni a levegőt. Igaz? De ennek ellenére önnek mégis be kell most másznia oda. Mert ha nem teszi, nem fogja megkapni, amit akar.

- Hová vezet ez a járat?

- Azt én sem tudom. Ön, illetve az ön szándéka fogja eldönteni, hogy mi a cél.

- De az én szándékomban a félelem is benne foglaltatik - ellenkeztem. - Ez aggodalomra ad okot. Hogy ez a félelmem fogja félrevinni a dolgokat, és téves irányba terel.

- Ismétlem, ön az, aki eldönti, merre tovább. Legfőképpen pedig már ki is választotta, hogy melyik úton kell haladnia. Nagy áldozatot hozott, hogy eljöhessen ebbe a világba, és hajóra szállt, hogy átkeljen a folyón. Már nincs visszaút.

Újra megnéztem magamnak az oldaljárat nyílását. Megfagyott a vér az ereimben, ha arra gondoltam, hogy most be kell bújnom abba a szűk, sötét lukba. De meg kellett tennem. Ahogy a nő is mondta, nem volt már visszaút. Letettem a lámpást a földre, és kivettem a zsebemből az elemlámpát. A kamerával nem tudnék bemászni abba a kis résbe.

- Bízzon magában! - biztatott Donna Anna halkan, de jól érthetően. - Ivott a folyó vizéből, igaz?

- Igen, mert annyira megszomjaztam, hogy nem bírtam megállni.

- Jól tette - mondta. - Az a folyó a nincs és a van határmezsgyéjén folyik. És a nagyszerű metaforák képesek arra, hogy minden egyes dologban felszínre hozzák a rejtett lehetőségek folyómedrét. Akárcsak a nagyszerű költő, aki a láthatóban képes megmutatni valami új, más, ismeretlen távlatot. Mondanom sem kell, a legjobb metaforák a legjobb költemények. Önnek vigyáznia kell, nehogy elkapja a tekintetét azokról az új, más, ismeretlen távlatokról.

Arra gondoltam, hogy Amada Tomohiko műve, A *kormányzó halála* is talán egy amolyan „másik, új távlat" lehetett. Valószínűleg az a kép is felülmúlhatatlan metaforává vált, akárcsak egy nagyszerű költő szavai, miáltal létrehozott ebben a világban egy másik, új valóságot.

Felkapcsoltam a zseblámpát, hogy ellenőrizzem a fényét.

Stabil volt a fényerőssége. Az elem még biztosan kitart egy darabig. Levettem a bőrdzsekimet, mert úgy döntöttem, az ott marad. Egy ilyen merev ruhadarabot csak nem hagyok magamon, amikor bemegyek abba a szűk lyukba? így már csak egy vékony pulóver maradt rajtam, meg a farmerom. A barlangban nem volt különösebben se hideg, se meleg.

Aztán összeszedtem magam, lehajoltam, és lényegében négykézláb beszuszakoltam a felsőtestem a résbe. Hiába volt sziklás kőből a bejárat, simának, csúszósnak tűnt a felülete, mintha hosszú-hosszú időn át víz mosta volna. Sehol egy kiszögellés. Ennek köszönhetően a szűkössége ellenére nem volt olyan nehéz előrehaladni, mint ahogy elsőre gondoltam volna. Tapintásra kissé hűvösnek éreztem a követ, meg egy kicsit nedvesnek is. A zseblámpával bevilágítottam magam előtt az utat, és másztam előre, akár egy kukac. Az volt a gyanúm, hogy valaha vízelvezetőként szolgálhatott ez a járat.

A belmagassága nem lehetett több hatvan-hetven centinél, a szélessége sem érhette el az egy métert. Kizárólag mászni tudtam benne. Helyenként beszűkült, aztán tágabb lett, de ez a természetadta cső a sötét végtelenségbe vezet (legalábbis én így láttam). Néha bekanyarodott oldalirányban, vagy lejtett, majd emelkedett, de szerencsémre nagyobb szintkülönbség nem akadt utamba. Viszont ha ez a járat valóban föld alatti vízelvezetőként szolgált, nyilván nem zárható ki a lehetősége, hogy egyszer csak elönti itt nekem a víz. Ez jutott hirtelen eszembe. Ahogy belegondoltam, hogy előfordulhat, itt fulladok meg ebben a szűk sötétségben, a félelemtől annyira elzsibbadtak a végtagjaim, hogy mozdulni sem bírtam.

Vissza akartam fordulni, oda, amerről jöttem. Csakhogy egy ekkora helyen képtelenség volt irányt váltani. Észre sem vettem, hogy egyre szűkült az alagút. Az sem tűnt kivitelezhetőnek, hogy az eddig megtett távon hátrafelé kúszva küszködjem magam végig vissza. Eluralkodott rajtam a félelem. Szó szerint odaszegezett, ahol voltam. Se előre, se hátra. A sejtjeim, minden porcikám friss oxigénre vágyott, levegő után kapkodott. Végtelenül magányos voltam, és elszállt az erőm, magamra hagytak a fények.

- Ne álljon meg! Menjen csak tovább, előre! - szólt utánam szigorúan Donna Anna. Hogy csak a fülem csöngött, vagy tényleg ott jött mögöttem, és onnan beszélt hozzám, azt nem tudtam volna megállapítani.

- Moccanni sem bírok - préseltem ki magamból nagy nehezen, ha már tényleg ott van mögöttem. - Nem kapok levegőt!

- Szedje össze magát, erősítse meg a lelkét! - utasított. - Ne hagyja, hogy meginogjon, magától csinálja, amit akar! Ha összevissza csapong, szédeleg, még áldozatul esik a kettős metaforáknak!

- Mik azok a kettős metaforák? - kérdeztem.

- Ön azt már pontosan tudja.

- Hogyhogy tudom?

- Mert önben találhatók, legbelül - felelte Donna Anna. - Ott vannak, és elkapdossák az ön számára helyes gondolatokat, hogy egymás után marcangolják szét őket, így lesznek egyre nagyobbak és terebélyesebbek. Ilyenek a kettős metaforák. Régtől fogva ott laknak, az önben lévő sötétség mélyén.

A fehér Subaru Forester-es férfi - döbbentem rá a lelkem mélyen. Boldog lettem volna, ha nem így van. De nem tudtam szabadulni a gondolattól. Ő vett rá engem, hogy fojtogassam azt a nőt. Hogy kénytelen legyek belenézni a saját lelkem sötét bugyraiba. És fel-felbukkant előttem, nehogy megfeledkezzek arról a sötétségről. Volt egy olyan gyanúm, hogy ez lehet az igazság.

Pontosan tudom, hol jártál és mit tettél - üzente nekem. Persze, hogy mindent tudott. Hogyne, hiszen itt lakik belül!

Sötét vihar kerekedett bennem. Behunytam a szemem, és próbáltam kipányvázni a lelkemet. Összeszorítottam a fogaimat. De hogyan kell a csapongó lelkemet megnyugtatni? Egyébként

is, hol van egyáltalán a lelkem? Sorra vettem az egész testemet. A lelkemet azonban sehol sem találtam. Hol a csudába lehet?

- A lélek az emlékekben él, és benyomásokkal táplálkozik - szólt egy női hang. De nem Donna Annáé. Hanem Komié. A húgomé, aki tizenkét évesen meghalt. - Kutasd át az emlékeidet! - folytatta a régen hallott, kedves hang. - Keress valami konkrét dolgot! Ami megfogható!

- Komi? - reménykedtem.

Válasz nem jött.

- Komi, hol vagy? - próbálkoztam.

Persze semmi válasz.

Felforgattam az emlékeimet a sötétségben. Mintha vakon turkálnék egy régi, mély tarisznyában. Csakhogy az emlékeim kongtak az ürességtől. Már arra sem bírtam visszaemlékezni, hogy mi fán terem egyáltalán az emlék.

- Oltsd el a lámpát, és figyelj a szél hangjára! - tanácsolta Komi.

Lekapcsoltam a zseblámpát, és szófogadóan fülelni kezdtem a szélre. De nem hallottam semmit. Ha valamit mégis, akkor az a szívem kalapálása volt. Olyan zajt csapott, mint egy szélcíbálta szúnyoghálós ajtó.

- Figyelj a szél hangjára! - ismételte meg Komi.

Visszafojtott lélegzettel, minden idegszálamat arra összpontosítottam, hogy most odafigyeljek. És ezúttal sikerült kihallanom a halkan fütyülő szelet, ahogy a szívverésem hangját kísérte. Hol magasabban szólt, hol alacsonyabban. Valahol a távolban tehát fújt a szél. Aztán az arcomon, igaz, hogy éppencsak, de szellő legyintését éreztem. Szóval elölről valahonnan beférkőzött a szél. Ráadásul nem volt szagtalan. Semmi kétség, szagot hozott, méghozzá a nedves föld illatát. Ez volt az első valamirevaló szag, amit azóta éreztem, hogy betettem a lábam ide a metaforák birodalmába. Ez az alagút vezet valahova. Ahol vannak szagok. Tehát a való világba.

- Nos, menjen tovább! - mondta ezúttal Donna Anna. - Már nincs sok időnk.

Lekapcsolva hagytam a zseblámpát, és tovább kúsztam a sötétségben. Repesve kapkodtam a ki tudja, honnan beáramló igazi levegő után, ahogy haladtam előre.

- Komi? - szólongattam újra.

Persze semmi válasz.

Teljes erőmből kutattam az emlékeim tarisznyájában. Akkoriban volt egy macskánk Komival. Egy okos, fekete kandúr. Kojaszu volt a neve (hogy miért így hívták, arra már nem emlékszem). Kölyökkorában kitették, a húgom találta meg iskolából hazafelé jövet, aztán befogadtuk. De egyszer csak eltűnt. Nap nap után kerestük mindenhol a környéken. Boldog-boldogtalannak Kojaszu fényképét mutogattuk. De végül soha nem került elő.

Ezen a fekete cicán járt az eszem, ahogy kúsztam előre a szűk résben. Én most a húgommal vagyok itt, és a kandúrt keressük másztunkban. Próbáltam erre gondolni. Igyekeztem belelátni az előttem lévő sötétségbe az elveszett fekete macska ; alakját. Meghallani a nyávogását. A fekete kandúr egy nagyon is konkrét dolog, teljesen kézzelfogható. Élénken fel tudtam idézni a szőre tapintását, teste melegét, tappancsa puhaságát, „ dorombolását.

- Igen, ez jó lesz! - biztatott Komi. - Csak így tovább, emlékezz!

Pontosan tudom, hol jártál és mit tettél - szólított meg egyszer csak a fehér Subaru Forester-es férfi. Fekete bőrdzsekit és Yonex golfsapkát viselt. Hangját kikezdte a tengeri szél. Annyira váratlanul ért ez a hang, hogy szinte lebénított.

Teljes erőmből a fekete cicára próbáltam koncentrálni. És ' igyekeztem teleszívni a tüdőmet azzal a halovány földillattal, , amit a szél hozott felém. Valahonnan rémlett nekem ez az illat. Nemrég éreztem valahol. De sehogyan sem sikerült az eszembe juttatnom, hogy hol. Vajon hol találkoztam vele? Próbáltam felidézni, de hiába, viszont közben az emlékeim megint kezdtek halványodni.

Ezzel fojtogass! - mondta a nő. És ki-kidugta barackszínű nyelvét ajkai között. A párna alatt elő volt készítve a köntös

zsinórja, r , Fekete fanszőrzete olyan lucskos volt, mint az esőáztatta fű.

- Idézz fel valamit, amire szívesen gondolsz vissza! - kérte Komi feszült hangon. - Hallod? Gyorsan, siess!

Megint a fekete macskára akartam gondolni. Csakhogy Kojaszu alakját már képtelen voltam felidézni. Sehogy sem sikerült. Lehet, hogy a sötétség ereje felzabálta a cica képét, mialatt nekem egy kicsit máshol jártak a gondolataim. Sürgősen ki kellett találnom valami mást. Az a viszolyogtató bizonyosságom támadt, hogy az alagút fokozatosan szűkül össze a sötétségben. Elképzelhető, hogy él és mozog. Donna Anna mondta, hogy *már nincs sok időnk*. Egy hideg izzadságcsepp csurgott végig a hónom alól.

- Na, emlékezz már valamire! - szólongatott Komi a hátam mögül. - Valami kézzelfoghatóra! Amit rögtön le tudnál rajzolni!

Én, mint a fuldokló a mentőövbe, úgy kapaszkodtam bele a Peugeot 205-ös képébe. Annak a régi kis francia kocsiénak, amelyet felvezettem Tóhokuról Hokkaidóra, és keresztül-kasul beutaztam vele a vidéket. Már mintha az ősidőkben történt volna, de a fülemben még élénken visszhangzott annak a bumfordi négyhengeres motornak a hangja. Azt a döccenős rántást sem fogom soha elfelejteni, amivel a kettesből hármasba váltás járt. Másfél hónapon át volt a társam, sőt egyetlen barátom az a kocsi. Bár mostanra már biztosan bedarálták.

Hiába, mert kétség nem fért hozzá, hogy a járat tovább szűkült. Mászva is bevertem már a fejemet. Fel akartam kapcsolni a zseblámpát.

- Né gyújtson fényt! - mondta Donna Anna.

- De anélkül nem látok előre!

- Nem is szabad - figyelmeztetett. - Szemmel tilos megnéznie.

- Egyre kisebb a hely. Ha továbbmegyek, beszorulok, és meg sem fogok tudni mozdulni.

Nem jött válasz.

- Ennél tovább nem megy - nyögtem. - Mit csináljak?

Persze semmi válasz.

Se Donna Anna, se Komi hangját nem hallottam már. Mintha nem is lettek volna ott. Csak a mélységes csönd maradt utánuk.

Az alagút egyre szűkebb lett, nekem pedig egyre nehezebb volt előbbre juttatnom a testemet. Pánikba estem. A végtagjaim lebénultak, nem tudtam őket mozgatni, és levegőt is alig bírtam venni. Bezártak téged egy picike koporsóba - sutyorogta egy hang a fülembe. Se előre, se hatra, örökre itt maradsz eltemetve! Itt, ahová senki keze el nem ér, ezen a sötét, szűk helyen, és senki nem törődik már veled!

Akkor éreztem, hogy valami közeledik a hátam mögül. Vala-

mi lapos dolog mászott felém a sötétben. Nem Donna Anna, és

nem is Komi. Nem ember volt. Hallottam kaparászását, szabálytalan lélegzetvételét. Amikor közvetlenül mögém ért, megállt,

és nem mozdult. Néhány perc telt el néma csendben. Visszafojtott lélegzettel mérlegelhette, mi a helyzet. Azután egy nyálkás, . hideg izé ért hozzá a szabadon maradt bokámhoz. Nagyon úgy festett, hogy egy hosszú csáp az! Leírhatatlan félelem kúszott i fel a hátamon.

Ez volna a kettős metafora? Amelyik a bennem lévő sötétségben lakozik?

Pontosan tudom, hol jártál és mit tettél.

Innentől kezdve az égvilágon semmit sem tudtam felidézni az emlékezetemben. Se fekete kandúrt, se Peugeot 205-öst, se a

Kormányzót, mert mind eltűntek, mint a kámfor. Az emlékeim helyén megint csak űr tátongott.

Nem gondoltam semmire, csak préseltem magam előre, hogy elmeneküljek a csáp elől. A járat még jobban összeszűkült, szinte alig bírtam megmozdulni. Tény, hogy olyan kis helyre akartam befurakodni, ami egyértelműen kisebb az én testemnél. Nyilván kizárt, hogy sikerüljön továbbjutnom. Szükségtelen filozofálni rajta, mert egyszerűen ellentmond a valóságnak. Fizikailag képtelenség megvalósítani.

Csakhogy én mindennek ellenére erőszakkal bepréseltem magam oda. Ahogy Donna Anna mondta, én már kiválasztottam ezt az utat, és nincs módom másik mellett dönteni. Ezért kellett meghalnia a Kormányzónak. A *saját kezemmel* szúrtam le. Vértengerbe merítettem picike testét. Nem hagyhatom, hogy hiábavaló legyen a halála! Ráadásul ez a valami meg a hátam mögött megpróbál engem megkaparintani a hideg csápjával.

Minden erőmet összeszedve kúsztam tovább előre. A pulóverem folyton beleakadt a fal érdesebb kőfelületébe, több helyen felfeslett, elszakadt. Ellazítottam minden létező ízületemet, és akár egy gúzsba kötött szabadulóművész, esetlenül araszoltam előre a szűk járatban. Olyan lassan tudtam csak haladni, akár egy hernyó. Mintha egy óriás satuba lett volna befogva, testem úgy szorult be a hihetetlenül szűk csőbe. Minden csontom és izmom fájdalmasan vonyított. És az a kretén hideg csáp már a bokámnál is feljebb csúszva tapogatott. Az lesz a vége, hogy teljesen beborít majd engem itt, a lakkfekete sötétségben, miközben moccanni sem bírok. És többé nem az leszek, aki voltam.

Felhagytam az okoskodással, és teljes erőbedobással nyomtam előre magamat a folyton szűkülő térbe. Üvölthetnékem volt a

heves fájdalomtól. De történjék bármi, nekem mennem kell tovább. Még ha az összes ízületemet ki is kell ugratnom hozzá. Akárhogy fáj is. Mert itt úgyis minden az összefüggések eredménye. Itt semmi sem az, aminek látszik. Még a fájdalom is csak valaminek a metaforája. Ez a csáp is az. Minden relatív. A fény árnyék, az árnyék pedig fény. Ebben kell hinnem. Hát nem?

Egyszer csak váratlanul vége lett a szűk járatnak. A testemet úgy köpte ki, mint vízsugár a lefolyót eldugító fűcsomót, én meg berepültem egy üres térbe. Még arra sem volt időm, hogy felfogjam, mi történt, csak zuhantam lefelé teljesen felkészületlenül. Végül lent voltam, eshettem legalább két métert. De szerencsémre nem kemény sziklára, hanem viszonylag puha földre pottyantam. Összegömbölyödtem, behúztam a nyakamat, így vállal értem földet, de elkerültem, hogy a fejemet beverjem a talajba. Szinte teljesen reflexszerűen alkalmaztam a dzsúdóban megszokott eséstechnikát. Elég erősen megütöttem a vállam és a derekam, ám alig éreztem fájdalmat.

Körös-körül sötétség honolt. A zseblámpám elveszett. Azt hiszem, a zuhanás közben csúszott ki a kezemből. Ott voltam

a sötétben, négykézláb. Semmit sem láttam. Semmire sem voltam képes gondolni. Az egyetlen, amivel tisztában voltam akkor, hogy egyre határozottabban sajog minden porcikám. Valamennyi csontom és izmom, amelyeket végestelen-végig a szűkülő alagútban sanyargattam, jajongva panaszolta elszenvedett sérelmeit.

Na de mégiscsak sikerült kiszabadulnom ebből a szörnyű oldaljáratból! Végre képes voltam ezt tudatosítani magamban. A bokámon még nagyon is éreztem annak az undorító csápnak az

érintését. Bármi volt is, teljes szívemet eltöltötte a hála, hogy megmenekültem előle.

És akkor most hol is vagyok?

Szél nem fújt, de szag volt. Méghozzá talán ugyanaz, amely alig érzékelhetően belevegyült a járatba betévedő fuvallatba, és most markánsan itt terjengett körülöttem. Egyelőre nem tudtam felidézni, hogy honnan is eredhet. Mindegy, a lényeg, hogy ez valami iszonyúan csendes hely. Egy fia hang sem ér el hozzám.

Mindenesetre meg kellett találnom a zseblámpát. Óvatosan tapogatózva keresgéltem magam körül a földön. Maradtam négykézláb, és fokozatosan tágítottam a kört. A talaj kissé nedves volt. Kicsit aggódtam, hogy a koromsötétben nem nyúlok-e bele valami gusztustalanságba, de egy kavics nem sok, annyi sem hevert ott. Csak a sima - mintha valaki elegyengette volna, annyira egyenletes - talaj.

Az elemlámpa körülbelül egy méterre feküdt onnan, ahova zuhantam. Végre-valahára sikerült ráakadnom tapogatózás közben. Azt hiszem, addigi életem egyik legörvendetesebb eseménye volt, hogy újra kezemben tarthattam az értéktelen műanyag lámpát.

Mielőtt felkapcsoltam volna, behunytam a szemem, és vettem néhány mély lélegzetet. Mint amikor meglehetősen hosszú időn át bogoz ki az ember egy nagyon szorosan összegabalyodott csomót. Közben nagy nehezen csillapodott a zihálásom. A szívverésem is nagyjából visszaváltott a normális ritmusra, és az izmaimat is kezdtem olyannak érezni, mint szoktam. Még egyszer utoljára vettem egy jó nagy levegőt, lassan kifújtam, majd felkattintottam a zseblámpa kapcsolóját. A sárga fény egy szemvillantás alatt belehasított a sötétségbe. Én viszont egy darabig nem tudtam felmérni, mi az, ami körbevesz. Túlságosan hozzászokott már a

szemem a sűrű homályhoz, és a közvetlen fénytől erős fájdalom nyilallt az agyam hátsó részébe.

Fél kezemmel eltakartam a szememet, majd szép lassan hunyorogni kezdtem, és az ujjaim között kezdtem pásztázni a terepet. Megállapítottam, hogy egy kerek helyiségben vagyok. Nem túl tágas, és fal veszi körül. Egy mesterséges kőfal. Felvilágítottam a fejem fölé. Volt plafon. Vagyis nem, nem az. Valami ernyőféle. Fény sehonnan sem jött be.

Aztán belém nyilallt. Ez itt a szentély mögötti verem a cserjésben! Keresztüljöttem a barlang oldaljáratán, ahol Donna Annával találkoztam, majd a kőverem fenekére pottyantam. A való világ valós gödrébe. Hogy miért, azt nem tudhattam. A lényeg, hogy ez volt a helyzet, tehát összefoglalva, visszatértem a kiindulási ponthoz. Jó, de miért nem jön be egy csöppnyi fény sem? Hiszen csupán néhány vastag deszka fedi a lyukat. Azok között, ha nem is sok, de vannak rések, és onnan be kéne szivárognia néhány fénysugárnak. Akkor pedig miért ennyire tökéletes a sötétség?

Nem tudtam mire vélni.

Ahhoz legalább nem fért kétség, hogy a hely, ahol voltam, a szentély mögötti kőverem feneke. A szag, amit éreztem, egészen biztosan annak a szaga volt. Hogyhogy nem jöttem rá egészen mostanáig? Lassan, óvatosan körbepásztáztam a lámpámmal. Nem volt sehol a fémlétra, amelynek a falhoz támasztva kellett volna lennie. Biztosan megint felhúzta valaki, és elrakta valahova. Ez annyit tesz, hogy beragadtam a gödör fenekén, és nem tudok kimenni.

És rejtélyes módon - gondolom legalábbis, hogy rejtélyesnek számít - akármennyit kerestem, körbe-körbe a kőfalon sehol sem találtam nyomát az oldaljárat nyílásának. Keresztülszenvedtem

magam azon a szűk alagúton, és bezuhantam ennek a veremnek az aljára. Mint egy csecsemő, akit beleszülnek a levegőbe. Ennek ellenére sehol a nyílás. Ezek szerint kiköpött magából, aztán be is zárult.

A zseblámpa fénye aztán rávetült egy bizonyos dologra a földön. Ismerős tárgy volt. Az a réges-régi csengettyű, amelyet a Kormányzó rázogatott itt a verem fenekén. Én meghallottam éjszaka, és onnan tudtam meg, hogy létezik ez a hely itt a cserjésben. A csilingeléssel kezdődött az egész. Aztán én kitettem a polcra a műteremben. Aztán egyszer csak eltűnt onnan. Kézbe vettem, és alaposan megszemléltem a zseblámpa fényében. Patinás fanyele volt. Tévedés kizárva. Pontosan *az* a csengettyű.

Továbbra sem értettem semmit, csak hosszasan nézegettem. Vajon valaki fogta, és idehozta? Dehogy, simán lehet, hogy a saját erejéből jött vissza. A Kormányzó mondta, hogy közös, de helyekhez kötött. Közös, de helyekhez kötött… ez meg mi a csudát jelenthet? De sajnos már túl fáradt voltam ahhoz, hogy efféle dolgok mibenlétén elmélkedjek. Ráadásul a logika egyetlen építőelemét nem találtam magam körül, amire támaszkodhattam volna.

Leültem a földre, nekidőltem a kőfalnak, és lekapcsoltam a zseblámpát. Mindenekelőtt végig kellett gondolnom, hogy mihez kezdek, és hogyan juthatnék ki a gödörből. A gondolkodáshoz pedig nem kell fény. Nekem viszont takarékoskodnom kellett az elemekkel.

Na, szóval akkor hogyan tovább?

56

Lenne itt néhány rés, amit ki kellene töltenünk

Egy csomó dolog volt, amit nem tudtam hova tenni. De akkor és ott a legtöbb fejfájást az okozta, hogy nem értettem, miért nem jön be egy cseppnyi fény sem a verembe. Nyilván valaki precízen letakarta valamivel. De egyáltalán kicsoda, és mi a fenének csinálna ilyesmit?

Imádkoztam, nehogy az legyen, hogy az a valaki (legyen az bárki) egymásra is rakosgatta azokat a nagy, nehéz köveket a

deszkák tetején, hogy visszaépítse az eredeti kőhalmot, és szigorúan zárva tartsa a nyílást. Mert amennyiben ez a helyzet, az esélyem, hogy kijussak ebből a vaksötétből - nulla.

Egy hirtelen ötlettel felkapcsoltam az elemlámpát, és a karórámra pillantottam. A mutatók 4 óra 32 percen álltak. A másodpercmutató az óramutató járásával megegyezően iparkodott előre, ahogy azt kell. Az idő tehát telik. Ez legalább egy olyan világ, ahol létezik az idő mint olyan, és szabályosan folyik egy meghatározott irányba.

Egyébként pedig mi az, hogy idő? Ezt a kérdést tettem fel magamnak. Az egyszerűség kedvéért az óramutatók járásával mérjük, mennyi idő telt el. De valóban ez a megfelelő módszer?

Tényleg olyan szabályosan folyik az idő egy meghatározott irányba? Nem vagyunk mi ezzel kapcsolatosan inkább valami hatalmas tévedésben?

Lekapcsoltam a zseblámpát, és jó hosszan sóhajtottam az újfent rám telepedett teljes sötétségben. Hagyjuk inkább az időről való filozofálást! És a térről valót úgyszintén. Hiába agyalok ilyesmiken, úgysem vezet sehova. Csak az idegeimet őrlőm feleslegesen. Valami sokkal konkrétabb, szemmel látható, kézzelfogható dologgal kell foglalkoznom.

Ezért aztán Juzun kezdtem gondolkodni. Igen, mert ő egyike a szemmel látható és kézzel megfogható dolgoknak (már ha módja van rá az embernek). És ő most várandós. A jövő januárban gyermeke fog születni - gyermeke, akinek nem én, hanem egy akárki lesz az apja. Messze-messze tőlem megállíthatatlanul zajlanak az események, amelyeknek semmi közük hozzám. Nemsokára világra jön egy új kis ember, akihez engem nem fűz semmiféle kötelék. És Juzu sem vár el tőlem semmit ez ügyben. De akkor meg miért nem akar hozzámenni a pasijához? Erre nem bírtam rájönni. Ha egyedülálló anyaként tervezi folytatni, nagy eséllyel kénytelen lesz búcsút mondani az építészirodának, ahol most dolgozik. Az egy kis magáncég, és nyilván nincs kapacitásuk hosszú szülési szabadságra engedni egy terhes nőt.

Akármennyit törtem a fejem, képtelen voltam épkézláb válasszal előhozakodni. Csak ültem a sötétségben, és összevissza cikáztak a gondolataim. A sötétség pedig tovább fokozta az amúgy is fojtogató tehetetlenség érzését.

Ha sikerül kijutnom ebből a gödörből, fogom magam, és elmegyek Juzuhoz. Természetesen összetörte a szívem, hogy összeállt másvalakivel és váratlanul elhagyott, sőt, azt hiszem, bizonyos mértékig dühös is voltam (bár ezt meglehetősen sok

időbe telt elismernem). De akkor sem élhetem le az életemet a saját levem- ben főve. Összeülök egyszer Juzuval, és rendesen megbeszéljük a dolgokat. Tőle kell megtudnom, hogy most miről mit gondol, mik az elvárásai. Amíg nem késő... Ezt komolyan megfogadtam.

Ahogy pedig ezt megtettem, egyből könnyebb lett valamicskét. Ha az sül ki, hogy a barátom akar maradni, hát legyünk barátok. Talán nem teljesen lehetetlen az sem. Csak jutnék ki innen, utána már bizonyára találnék valami logikát akár abban is.

Aztán elaludtam. Mivel a bőrdzsekimet levettem és otthagytam, mielőtt bebújtam az oldaljáratba (kíváncsi vagyok, hol és milyen sors vár ezentúl az én jó öreg bőrdzsekimre), a hideg egyre jobban átjárta a testemet. Csak egy vékony kötött pulóvert viseltem egy rövid ujjú póló fölött, és a pulóver az alagútban való csúszás-mászás következtében úgy elrongyolódott, hogy rá sem lehetett ismerni. Plusz ugye visszatértem a való világba a metaforák földjéről. Másképpen fogalmazva tehát újra olyan helyen találtam magam, ahol van normális idő és hőmérséklet. De attól még az álmosság többet nyomott a latban, mint az, hogy fáztam. Lekuporodtam a földre, nekitámasztottam a hátam a kemény kőfalnak, és akarva-akaratlanul álomba merültem. Mély, igaz alvás volt az álmodás és az eszméletvesztés határmezsgyéjén. Olyan távoli, magányos álom, ahová nem ér el senki keze, akár az ír partoknál a tenger fenekére süllyedt spanyol aranyakhoz.

Amikor felébredtem, még mindig sötétség vett körül. Annyira sűrű sötét, hogy hiába emeltem az ujjaimat az arcom elé, nem láttam semmit. Ennek köszönhetően az álom és az ébrenlét határát sem voltam képes megállapítani. Azt sem tudtam

pontosan, hol kezdődik az álom, és hol az ébrenlét világa, illetve én magam melyik térfélen állok, vagy netán egyiken sem vagyok? Előkotortam valahonnan az emlékeim zsákját, és szép sorban felidéztem néhány dolgot, mintha csak pénzérméket olvasnék meg. Eszembe juttattam a fekete cicánkat, a Peugeot 205-ösömet, Mensiki fehér villáját, A rózsalovag-lemezt, a pingvinfigurát. Mindegyiket tisztán láttam magam előtt. Nyugi, még nem falták fel a lelke- met a kettős metaforák. Csak a sűrű sötét miatt nehezen tudtam megkülönböztetni az álmot az ébrenléttől.

Felemeltem a zseblámpát, bekapcsoltam, fél kézzel eltakartam, és az ujjaimon át kiszűrődő fényben megnéztem a karórám számlapját. Egy óra tizennyolc percen álltak a mutatók. Amikor legutóbb láttam, négy óra harminckét percet mutattak. Ez azt jelentené, hogy én itt ebben a kényelmetlen pózban képes lettem volna kilenc órát aludni? Ezt nehezen tudtam elképzelni. Ha úgy történt volna, sokkal jobban sajogna mindenem. Annál észszerűbben hangzott akkor már, hogy az idő visszafelé ment három órát, míg én másra figyeltem. De biztosat nem tudok. Az is lehet, hogy csak teljesen összekuszálódott az időérzékem, mivel sokáig tartózkodtam ilyen feneketlen sötétben.

Mindenesetre a hideg metszőbb volt, mint korábban. És pisilhetnékem is támadt. Annyira, hogy nem bírtam visszatartani. Jobb híján a fal mellé vizeltem a földre. Jó sokáig tartott, de a talaj azonnal beitta az egészet. Enyhe ammóniaszag terjengett, de hamar el is oszlott. Aztán amint megoldódott a problémám, rögtön jött a helyébe az éhségérzet. Látszott, hogy a testem, ha lassan is, de biztosan, kezdett idomulni a való világhoz. Talán múlóban lehetett a metaforák folyójánál ivott víz hatása.

Mihamarabb ki kell innen jutnom. Újfent belém hasított a felismerés. Mert ha nem sikerül, záros határidőn belül itt fogok

éhen pusztulni a verem fenekén. Az emberi szervezet nem képes életben maradni, ha nem jut vízhez és tápanyaghoz. Ez az egyik legalapvetőbb szabálya ennek *a való világnak*. Itt se víz, se élelem. Csak levegő van (a fedél jól zárt, de lehetett érezni, hogy valahonnan jön be némi friss oxigén). A levegő, a szeretet és az eszményiség is rendkívül fontos, ám önmagukban nem elegendőek az életben maradáshoz.

Felálltam a földről, és végigpróbálgattam, hogy nem tudnék-e mégis felmászni valahogyan azon a szép sima kőfalon.

Csakhogy mint az várható volt, fölöslegesen erőlködtem. A fal ugyan nem volt egészen három méter magas, de egy tökéletes, tükörsima, függőleges felületen nincs az az ember, aki fel tudna mászni, hacsak nincsenek különleges képességei. Meg aztán ha fel is jutnék, ott a fedél. Ahhoz, hogy azt kinyithassam, meg kellene kapaszkodnom, és megvetnem a lábamat valahol.

Lemondóan kuporodtam vissza a földre. Egyetlenegy dolog maradt, amit még tehettem. Rázni a csengettyűt. Ahogy a Kormányzó is annak idején. Csakhogy volt kettőnk között egy óriási különbség. Nevezetesen az, hogy ő egy idea, én pedig élő ember vagyok. Az ideák nem éreznek éhséget, még ha nem is esznek semmit, én azonban igen. Az ideák nem halnak éhen, én azonban viszonylag könnyen. A Kormányzó megtehette volna, hogy kitartóan elrázogatja itt azt a csengettyűt akár száz évig is (nincs is időfogalma), én pedig jó, ha három vagy négy napig húznám étlen-szomjan a rázogatást. Utána már annyi erőm sem maradna, hogy felemeljem ezt a könnyű kis tárgyat.

De azért csak ráztam folyamatosan az éjfekete sötétben. Jobbat úgysem tehettem. Persze kiálthattam volna segítségért, ahogy a torkomon kifér. De odakint csupán a cserjés van, ahol senki se jár. A terület az Amada család tulajdona, be nem teszi oda a lábát

senki, hacsak nincs rá elég nyomós oka. Ráadásul most még precízen le is van fedve a verem teteje. Kiabálhatok én akármilyen hangosan, az égvilágon senki sem fogja meghallani. Csak arra lenne jó, hogy elmenjen a hangom, és még szomjasabb legyek. Akkor inkább rázogatom a csengettyűt.

Egyáltalán nem úgy szólt, mint egy átlagos csengő! Lehetett benne valami rendkívüli, speciális, talán az anyagában. Fizikai értelemben egyáltalán nem volt hangos. Viszont én jó messze innen, az ágyamból egyértelműen meghallottam az éjszaka közepén. És az a sok mitugrász őszi bogár is mind egy csapásra elhallgatott, amíg ez csörgött. Mint akiknek betiltották a ciripelést.

Szóval nekidőltem a kőfalnak, és csak csöngettem. Jobbra-balra ingattam a csuklómat, kiürítettem a lelkem, amennyire bírtam, és ráztam a csengettyűt. Amikor csináltam egy sort, pihentem egy kicsit, aztán megint rákezdtem. Pont úgy, mint annak idején a Kormányzó. Még véletlenül sem esett nehezemre kiüresedni. Elég volt csak a csengettyű hangjára fülelnem, és máris ösztönösen arra jutottam, nincs különösebb szükségem arra, hogy bármire is gondoljak. Egészen máshogyan hangzott a csengettyű világosban megszólaltatva, mint sötétben. Azt hiszem, valóban teljesen más is volt. Én pedig, amíg ráztam magányomban, bent rekedve a kijárat nélküli sötét verem mélyén, nem féltem különösebben, és nem is aggódtam. Már-már azt is elfelejtettem, mennyire fázom és milyen éhes vagyok. Alig éreztem már szükségesnek, hogy észszerű logikát keressek a dolgokban. Ez adott helyzetben, akkor és ott meglehetősen kapóra is jött nekem.

Amikor belefáradtam a csengetésbe, a kőfalnak dőlve el is pilledtem ültömben. Aztán amint felébredtem, mindig felkapcsoltam a lámpát, és ellenőriztem, hány óra van. És minden

egyes alkalommal rá kellett jönnöm, hogy az óramutatók összevissza mutatják az időt. Persze talán nem is a szerkezettel lehetett baj, hanem velem. Vagyis egészen biztos, hogy velem. De már ez is édes mindegy volt. Mozgattam a csuklómat a sötétben semmire sem gondolva, hadd szóljon csak a csengettyű! Mély álomba zuhantam, ha elfáradtam, és folytattam, amikor felébredtem. Véget nem érő ismétlődés volt. A monotonitás miatt kezdett elhalványodni a tudatom.

A verem mélyéig semmiféle hang nem jutott el. Egyáltalán nem lehetett hallani sem a madarak csiripelését, sem a szél fúvását. De vajon miért? Miért nem hallatszik idelent semmi? Elvileg ez itt a való világ. Visszatértem a valóságba, ahol meg is éhezem és vizelhetnékem is támad. Ha ez a valóság, akkor nem hiányozhatnának belőle a hangok.

Fogalmam sincs, mennyi idő telhetett el. Már felhagytam vele, hogy az órát nézegessem. Nem igazán találtuk a közös nevezőt mi ketten, az idő és én. És még annál is kevésbé bírtam felfogni, hogy mi fán terem egy nap, vagy a napok. Hogy is foghattam volna fel, ha nem volt se nappal, se éjszaka. Mindeközben pedig a vaksötétben idegenné vált számomra a saját testem. Nemcsak az idővel, hanem saját magammal is hadilábon álltam már. És nem értettem igazán, hogy ez mit is jelent. Vagy pontosabban kiveszett belőlem a szándék, hogy meg akarjam érteni. Mi mást tehettem volna? Csak csengettem hát, és kész. Addig-addig, amíg már szinte nem is éreztem a csuklómat.

Miután eltelt egy örökkévalóságnak tűnő idő (vagy jött és ment, mint a tengerpartot ostromló hullámok oda-vissza), és már elviselhetetlenné vált az éhségérzetem, akkor hallottam végre valami zajt a fejem fölül. Olyasféle hangokat, mintha valaki megemelné a világ sarkát, hogy annál fogva ráncigálja le. De

nekem egyáltalán nem tűntek valóságos zörejeknek. Ugyan ki lenne képes lerántani a világ csücskét? És ha mégis lenyúzzák a világot, vajon mi lesz utána? Egy új világ jön, vagy csak a végtelen semmi söpör el mindent? Mondjuk nekem ez is tök mindegy volt. Bármelyik legyen is, a lényeg amúgy sem igen változik.

Csendben behunytam a szemem a sötétségben, és vártam, hogy lehántsák a világot. De nem nagyon akart befejeződni, csak a zajok erősödtek egyre a fejem felett. És nagyon valódinak tűntek. Olyannak, amilyeneket fizikailag keltenek valódi tárgyak, ha valamiféle hatás éri őket. Gyorsan kinyitottam a szemem, és fölnéztem a fejem fölé. Aztán a zseblámpámmal odavilágítottam a plafonra. Nem tudtam, mi történik, de a jelek szerint valaki a verem felett éktelen zajt csapott. Megmagyarázhatatlan, zubogó, fülsiketítő hangokat keltett.

Nem tudtam eldönteni, hogy ez a zaj vajon a vesztemre tör, vagy *értem* van. Mindegy, mert úgysem tudtam jobbat, mint ülni a verem alján, csengetni és kivárni, mi sül ki ebből. Végül a fedélnek használt deszkák résein át egy fénysugár, akár egy keskeny síkidom, élesen betűzött a verembe. Mint amikor a guillotine széles és éles pengéje belehasít egy hatalmas zselébe, függőlegesen kettészelte a sötétséget, és egy pillanat alatt elért az aljáig. Az éle éppen a bokámon állt meg. Letettem a földre a csengettyűt, és mindkét kezemet az arcom elé kaptam, nehogy megfájduljon a szemem.

Azután levették az egyik deszkát, amellyel a nyílás fedve volt, és még több napfény áradt a verembe. Hiába csuktam be a szemem, és takartam le szorosan a tenyeremmel az arcomat, akkor is éreztem, ahogy kifehéredik, kivilágosodik előttem a feketeség. Utána pedig lassan friss levegő ereszkedett alá fentről. Hűvös, tiszta levegő. A télelő illatát hozta magával. Milyen rég éreztem

ilyet! Eszembe juttatta a gyerekkori reggelek hangulatát, amikor először tekertem sálat a nyakam köré az adott évben. A gyapjú puhaságát.

Valaki kintről a nevemen szólított. Gondolom legalábbis, hogy az én nevem volt. Kezdett rémleni, hogy volt nekem nevem. Ha jobban belegondolok, már jó hosszú ideje tartózkodtam olyan helyen, ahol a neveknek az égvilágon semmi értelmük sem volt.

Beletelt némi időbe, míg rájöttem, hogy az a *valaki,* akinek a hangját hallottam, Mensiki Vataru volt. Felkiáltottam, hogy válaszoljak neki. Sehogy sem sikerült szavakat formálnom. Csupán artikulálatlanul üvöltöttem egy jó hangosat, hogy tudassam, még élek. Nem voltam benne biztos, hogy a hangom egyáltalán képes-e megrezegtetni a levegőt, de aztán én magam is meghallottam, mi tört fel belőlem. Egy képzeletbeli állat nászra hívó, furcsa, vad bőgése.

- Minden rendben? - kiáltott le Mensiki.

- Mensiki úr? - kérdeztem vissza.

- Igen. Én vagyok. Nem sérült meg?

- Azt hiszem, nem - feleltem. Végre helyreállt a hangom. - Ha minden igaz - tettem hozzá.

- Mióta van ott lenn?

- Nem tudom. Csak azt vettem észre, hogy már itt vagyok.

- Ha leeresztem a létrát, fel tud mászni?

- Azt hiszem, igen - feleltem. Ha minden igaz, igen.

- Várjon egy kicsit! Mindjárt leengedem a létrát!

Amíg ő előhozta valahonnan a létrát, én fokozatosan próbáltam hozzászoktatni a szemem a napfényhez. Még nem tudtam kinyitni teljesen, de már nem kellett két kézzel takarnom az arcomat. Szerencsémre nem volt annyira erős a napsütés. Abban

biztos voltam, hogy nappal van, de feltételeztem, hogy felhős az ég. Vagy naplemente közeledik. Egy kis idő múlva meghallottam, hogy ereszkedik lefelé a fémlétra.

- Adjon még egy kis időt! - kértem. - A szemem még nem eléggé szokott hozzá a fényhez, vigyáznom kell, nehogy tönkretegyem.

- Csak nyugodtan. Ne siessen - felelte Mensiki.

- De miért volt itt ennyire sötét? Egy árva fénysugár sem jött be.

- Két napja letakartam nejlonnal a fedelet. Látszott, hogy valaki elmozdította, ezért hoztam otthonról egy vastag fóliát, fémcövekeket vertem a földbe és lekötöztem, hogy ne lehessen olyan könnyen kinyitni. Csak baj lenne belőle, ha mondjuk véletlenül beleesne egy gyerek. Természetesen akkor megbizonyosodtam róla, hogy nincs lent senki. Üresebb már nem is lehetett volna, minden kétséget kizáróan.

Így már érthetővé vált minden. Szóval Mensiki benejlonozta a fedelet. Akkor ezért volt teljesen sötét idelent. Összeállt a kép.

- Nincs nyoma, hogy utána bárki is levette volna róla a borítást. Úgy volt, ahogy hagytam. Viszont akkor maga hogy a csudába került be? Az eszem megáll - folytatta Mensiki.

- Nekem is - motyogtam. - Mire észrevettem, már itt voltam.

Ennél bővebb magyarázattal nem szolgálhattam. Bár nem is akartam volna.

- Lemásszak magához? - kérdezte Mensiki.

- Nem, maradjon csak fent. Majd én felmegyek.

Nagy sokára sikerült résnyire nyitnom a szememet. A szemfeneken még számtalan rejtélyes ábra örvénylett, de a tudatom elvileg már zavartalanul működött. Megállapítottam, hogy hol áll a létra a falnak döntve, de amikor rá akartam lépni a legalsó fokra, a lábam nem engedelmeskedett. Úgy éreztem,

mintha nem is az én lábam lett volna. Jó sokáig tartott, amíg minden egyes mozdulatot alaposan megfontolva, fokról fokra haladva mászni kezdtem rajta fölfelé. Ahogy közeledtem a felszínhez, egyre frissebb és frissebb lett a levegő. Nemsokára már a madarak csiripelése is elért a fülemhez.

Amint kidugtam fent a kezem, Mensiki határozottan megmarkolta a csuklómat, és egyetlen mozdulattal felhúzott. Erősebb volt, mint gondoltam. Olyan, akire nyugodtan rábízza magát az ember. Szívből hálás voltam ezért az energiáért. Úgy, ahogy voltam, hanyatt dőlve elhevertem a földön. Fölöttem fakón derengett az ég. Ahogy sejtettem, szürke felhők borították. Fogalmam sem volt, hány óra lehet. Egyszer csak éreztem, hogy szúrósan kemény kis esőcseppek verdesik az arcomat meg a homlokomat Annyira élveztem, ahogy összevissza potyognak rám! Eddig soha nem tűnt fel, hogy ekkora örömöt tud szerezni az eső. Hogy mennyire árad belőle az életerő! Még akkor is, ha történetesen tél eleji, hideg esőzésről van szó.

- Iszonyúan éhes vagyok. És szomjas. És nagyon fázom. Jéggé fagytam - nyögtem. Ennyi tellett tőlem. Hangosan vacogott a fogam.

Mensiki segített felállni, átkarolta a vállamat, és lassan elindultunk az ösvényen a cserjésben. Lépni is alig bírtam. Gyakorlatilag Mensiki vonszolt magával. Sokkal erősebb volt, mint amennyit kinéztem volna belőle. Nyilván azért, mert otthon naponta gyúr a kondigépein.

- Megvan a lakáskulcsa? - kérdezte.

- A bejárat mellett jobbra van egy cserepes növény. Az alatt van a kulcs. Elvileg. - Csak azt mondhattam, hogy *elvileg*. Az égvilágon semmi sem volt már, amit én bizton mertem volna

állítani. Még mindig reszkettem a hidegtől. Annyira vacogott a fogam, hogy magam sem értettem rendesen, mit mondok.

- Marié kora délután sértetlenül hazajutott - tudatta

Mensiki. - Szerencsére. Nekem is nagy kő esett le a szívemről. Akikava Sóko emiatt hívott úgy egy órája. Én meg többször kerestem magát telefonon, de nem vette fel senki. Nem hagyott nyugodni a dolog, így inkább idejöttem. Akkor hallottam meg a halk csengettyűszót a cserjés mélyéről. Eszembe jutott, hogy csak nem...? És ezért vettem le a nejlont.

Kiértünk a cserjésből a tisztásra. Mensiki ezüstszínű Jaguarja szokás szerint békésen várakozott a házam előtt. Egy porszem nem sok, annyi sem volt rajta, mint rendesen.

- Mitől ilyen makulátlan ez a kocsi mindig? - szegeztem a kérdést Mensikinek. Az adott helyzetben talán nem ez lett volna a legfontosabb kérdés, de olyan régóta érdekelt.

Hogy miért? - kérdezett vissza Mensiki nem túl sok érdeklődéssel a hangjában. - Amikor nincs jobb dolgom, magam szoktam lemosni. Nem hagyok ki egy négyzetcentimétert sem. Aztán havonta egyszer jön egy szakember, és leviaszolja. No meg persze garázsban tartom, hogy ne érje a szél meg az eső. Csak ennyi.

Csak ennyi, gondoltam. Az én immáron fél éve esőáztatta kis Corolla kombim biztos nagyon elkenődne, ha ezt meghallaná. Talán el is ájulna szegényke.

Mensiki kivette a kulcsot a cserép alól, és kinyitotta a bejárati ajtót.

- Egyébként milyen nap van ma? - kérdeztem.

- Ma? Kedd van.

- Kedd? Ez biztos?

Mensiki a biztonság kedvéért végiggondolta.

- Tegnap hétfő volt, az üveg- és az alumíniumdoboz-hulladék kirakásának napja, szóval ma minden kétséget kizáróan kedd van.

Én szombaton látogattam meg Amada Tomohikót. Azóta tehát három nap telt el. Mondjuk egyáltalán nem lepődtem volna meg, ha három hét, három hónap vagy akár három év lett volna. Mindegy, a lényeg, hogy három nap telt el. Eszembe véstem az információt. Azután a tenyeremmel megdörzsöltem az államat. Csakhogy azon nyoma sem volt háromnapnyi szőrzetnek. Valami megmagyarázhatatlan módon teljesen sima volt. Vajon miért?

Mensikinek első dolga volt, hogy bekísérjen a fürdőszobába. Forró vízzel lezuhanyoztatott, segített átöltözni. Minden ruhadarabom, amelyben rám talált, csupa sár volt, kilyukadt, elrongyolódott. Egy az egyben ki is dobtam mind a kukába. A testem telis-tele volt piros horzsolásokkal, foltokkal, de sebeket nem találtam. Legalábbis nem folyt vérem.

Azután kivitt az ebédlőbe, az étkezőasztalnál leültetett egy székre, és első körben szép lassan, apránként megitatott vízzel. Némi időbe telt, de kiittam egy nagy ásványvizes palackot.

Amíg én ittam, ő talált néhány almát a hűtőben, és meg is hámozta őket. Nagyon fürgén és ügyesen bánt a konyhakéssel. Egészen elbűvölt, le sem vettem róla a szemem, amíg nem végzett. Keresve sem találtam volna elegánsabb és szebb látványt, mint azokat a meghámozott, tányéron szépen felsorakoztatott almaszeleteket!

Meg is ettem belőle hármat vagy négyet. Annyira jólesett, hogy elérzékenyültem, mert már el is felejtettem, milyen finom tud lenni az alma. Szívből jövő hálát rebegtem a Teremtőnek, amiért egyáltalán kipattant az agyából az ötlet, hogy megterem ti ezt a gyümölcsöt. Ahogy befejeztem az almaevést, vendégem egy kekszesdobozt szedett nekem elő valahonnan. Ettem abból is.

Kicsit ugyan megpuhult a párás levegőtől, de nekem attól még a legjobb keksz volt a világon. Eközben Mensiki vizet forralt, fekete teát főzött, még mézet is tett bele. Többcsészényit ittam belőle. A tea és a méz belülről melegítette a testemet.

A hűtőben nem akadt olyan túl sok alapanyag. Csak tojásból volt jó nagy a készlet.

- Szívesen enne omlettet? - kérdezte Mensiki.

- Ha lehet - feleltem. Leginkább arra vágytam, hogy még valamivel megtöltsem a gyomromat.

Mensiki kivett négy tojást a hűtőszekrényből, egy tálba törte őket, és evőpálcikával gyorsan verni kezdte, majd tejet, sót és borsot adott hozzá. Aztán tovább keverte a pálcikákkal. Gyakorlott mozdulatokkal. Majd begyújtotta a gázt, felmelegített egy kisebbfajta serpenyőt, és vékonyan bevajazta. Megkereste a fiókban a szedőlapátot, és elkészítette az omlettet annak rendje és módja szerint.

Ahogy előre gondoltam, egy szavam nem lehetett Mensiki omlettkészítési módszereit illetően. Azon nyomban egyenes adásban mehetett volna egy tévés főzőcskéző műsorban. Egy ország háziasszonyai sóhajtanának fel, ha meglátnák, hogy süti a tojást. Ez ügyben, vagyis mondhatni ez ügyben is felülmúlhatatlan és kifogástalan volt, figyelme mindenre kiterjedt, hatékony volt és precíz. Csak ámultam és bámultam. Aztán az omlettemet egy tányérra csúsztatta, és ketchup társaságában elém tette.

Olyan szépre sikerült, hogy kedvem támadt volna lerajzolni. De habozás nélkül belevágtam a késemmel, és sebesen lapátolni kezdtem. Nemcsak szép volt, hanem nagyon finom is.

- Tökéletes omlett! - Örvendeztem.

Mensiki nevetett.

- Dehogy! Csináltam már ennél jobbat is.

Az vajon milyen lehetett? Talán hatalmas szárnyakkal rendelkezett, és képes volt két óra alatt megjárni az utat Tokiótól Oszakáig?

Amikor befejeztem az evést, ő elvette előlem a tányért. Addigra csillapodott le végre az éhségem. Mensiki leült velem szemben az asztal túloldalára.

- Nem bánja, ha beszélgetünk kicsit? - érdeklődött.

- Természetesen nem - feleltem.

- Nem fáradt?

- Lehet, hogy az vagyok. De mindenfélét meg kell beszélnünk.

Mensiki bólintott.

- Lenne itt néhány rés, amelyet ki kéne töltenünk, ami az elmúlt pár napot illeti.

Már amennyiben ezek kitölthető rések, gondoltam magamban.

- Az igazat megvallva már vasárnap is jártam itt magánál - folytatta. - Hiába telefonáltam ki tudja, hányszor, nem értem el, kissé aggódtam, ezért átjöttem megnézni, mi a helyzet. Úgy délután egy óra tájban.

Bólintottam. Az idő tájt én *valahol máshol* jártam.

- Csöngetésemre Amada Tomohiko fia nyitott ajtót. Maszahikónak hívják, ugye?

- Igen. Amada Maszahiko, régi jóbarátom. Ő a tulajdonosa ennek a háznak, és van kulcsa, szóval olyankor is bejöhet, amikor én nem vagyok itt.

- Hát hogy is mondjam... nagyon aggódott magáért. Elmesélte, hogy maga hirtelen eltűnt az édesapja, Amada Tomohiko szobájából, amikor meglátogatták őt szombat délután az otthonban, ahol lakik.

Egy szót sem szóltam, csak bólintottam.

- Állítólag maga egyszer csak semmivé lett, mialatt ő kiment telefonálni munkaügyben. Az otthon az Izu-felföldön áll a hegyen, és a legközelebbi állomás gyalog meglehetősen nagy távolságra van. Ennek dacára semmi nyoma, hogy taxit hívott volna. Sőt sem a recepciós, sem a biztonsági őr nem látta kimenni. Utána pedig hiába telefonálgatott, senki nem vette fel magánál otthon. Amada urat ez annyira nyugtalanította, hogy egészen idáig elzarándokolt. Komolyan aggódott magáért. Attól tartott, hogy valami baja esett.

Felsóhajtottam.

- Maszahikónak majd én kimagyarázom. Nem elég, hogy nehéz időszakot él át az édesapja miatt, még én is fölösleges galibát okozok neki. És Amada Tomohiko hogy van?

- Egy ideje már mélyen alszik lényegében folyamatosan. Nem tér magához. A fia megszállt valahol az otthon közelében. Tokió felé visszaúton tért be ide, hátha megtud valamit.

- Azt hiszem, jobb, ha felhívom - ingattam a fejem.

- Hát igen - helyezte Mensiki mindkét kezét az asztalra. - De úgy vélem, hogy a telefonbeszélgetéshez szüksége lesz egy kellőképpen épkézláb magyarázatra, hogy hol volt és mit csinált az elmúlt három napban. Beleértve azt is, hogy mi módon távozott nyomtalanul az otthonból. Senki nem veszi be magának, hogy mire feleszmélt, már újra itthon volt.

- Lehet - mondtam. - És ön, Mensiki úr? Önt meggyőzte, amit mondtam?

Tartózkodóan grimaszolt, és láthatóan gondolkodóba esett. Azután kibökte:

- Én mindig is megrögzötten csak logikusan tudtam gondolkodni. Ezt nevelték belém. De őszintén megvallva, a szentély mögötti veremmel kapcsolatosan valamiért nem tudok annyira észérveket alkalmazni. Nem bírok szabadulni az érzéstől,

hogy ott lényegében bármi megtörténhet. Különösképpen azóta, hogy eltöltöttem lent egyedül egy órát. Az nem egy hétköznapi gödör. Csakhogy ezt nem lehet megértetni senkivel, aki nem tapasztalta meg saját maga.

Hallgattam. Hiszen nem találtam olyan frappáns mondanivalót, amivel előhozakodhattam volna.

- Nyilván egyetlenegyet tehet: nem enged abból, hogy *nem emlékszik az égvilágon semmire* - tanácsolta Mensiki. - Kétséges, hogy mennyire hisznek majd magának, de más mód nincsen.

Bólintottam. Valószínűleg nincsen más mód.

Mensiki folytatta.

- Az ember életében számtalan dolog van, amit nem lehet megmagyarázni, és néhány olyan, amelyet *nem is kell*. Főként akkor, ha a magyarázattal elvész belőle a legfontosabb rész.

- Ön tehát tapasztalt már ilyesmit?

- Természetesen - mosolyodott el Mensiki. - Néhányszor.

Megittam a tea maradékát.

Rákérdeztem:

- És Akikava Marié nem sérült meg?

- Csupa sár volt, és könnyebb sérüléseket szerzett, de nagyobb sebeket nem. Csak horzsolásokat, amikor elesett. Pont, mint maga.

Mint én?

- Hol volt és mit csinált az elmúlt napokban?

Mensiki arcán gondterheltség tükröződött.

- Arról én egyáltalán nem tudok semmit. Marié sem sokkal korábban ért haza. Csupa sár, és könnyebb sérülések a testén. Ez minden, amiről értesültem. Sóko is össze van még zavarodva, nem volt abban az állapotban, hogy telefonon részletesen beszámolhatott volna nekem. Szerintem kérdezze majd meg

közvetlenül őt, ha kicsit rendeződtek a dolgok. Vagy ha lehetséges, magát Mariét.

Bólintottam.

- Jó, rendben. Úgy lesz.

- Nem gondolja, hogy ideje lenne aludnia?

Akkor döbbentem rá magam is, hogy milyen iszonyúan álmos vagyok, amikor Mensiki így rákérdezett. Most elviselhetetlenül tört rám, pedig hogy húztam a lóbőrt ott a veremben (legalábbis azt gondolom).

- De. Azt hiszem, jobb lenne aludnom egy kicsit - meredtem bambán Mensiki ápolt kézfejére az asztalon.

- Pihenje ki magát. Az a legfontosabb. Lehetek még valamiben a segítségére?

Megráztam a fejemet.

- Most nem jut eszembe semmi. Köszönöm.

- Akkor én el is mennék. Ha bármi történne, nyugodtan hívjon. Valószínűleg nem mozdulok ki otthonról - szólt Mensiki, és kimérten felállt az asztaltól. - Mindenesetre örülök, hogy megkerült Marié. És annak is, hogy magát ki tudtam szabadítani. Őszintén szólva én sem aludtam túl sokat mostanában. Ezért

most hazamegyek, és lefekszem egy kicsit.

És el is ment. Hallottam a kocsi ajtajának jól megszokott csapódását, majd felbúgott a motor mély hangja. Amint megállapítottam, hogy a zúgás elhalt a távolban, levetkőztem és bebújtam az ágyba. Fejemet a párnámra tettem, egy egészen picit gondolkodtam a régi csengettyűn (jut eszembe, a csengettyűt és a zseblámpát otthagytam a veremben), majd mély álomba zuhantam.

57

Amit valamikor egyszer feltétlenül meg kell tennem

Negyed három volt, amikor felébredtem. Persze sűrű sötétség vett körül. Egy pillanatig azt hittem, hogy még mindig a verem fenekén vagyok, de rögtön rájöttem, hogy mégsem. Egészen másfajta minőségű az a teljes sötétség a verem mélyén és a kinti éjszaka sötétje. A föld fölött akármilyen sűrű legyen is az éj, marad benne valamennyi nyoma a fénynek. Nem úgy, mint abban a sötétben, ahonnan teljes mértékben kizárták. Most éjjel két óra tizenöt perc volt, és a Nap éppenséggel a Föld túloldalán helyezkedett el. Ennyi az egész.

Felkapcsoltam a lámpát az ágyam fejénél, felkeltem, kimentem a konyhába, és megittam néhány pohár hideg vizet. Csöndes volt minden. Szinte már túl csöndes is. Hegyeztem a fülemet, de az égvilágon semmilyen hangot nem hallottam. A szél sem fújt. A tél beköszönte óta a bogarak sem ciripeltek. Az éjszakai madarak sem adtak életjelet. A csengettyű sem szólt. Tényleg, pont ennyit mutatott az óra, amikor először ütötte meg a fülemet az a csilingelés. Ez tehát az az időpont, amikor a legnagyobb eséllyel történnek meg a nem mindennapi dolgok.

Már úgysem tudtam volna visszaaludni. Teljesen kirepült az álom a szememből. Felvettem a pulóveremet a pizsamám fölé, és átmentem a műterembe. Eszembe jutott, hogy még be sem tettem oda a lábam, amióta hazaértem. Szöget ütött a fejembe, mi lehet az ott hagyott képekkel. Főleg *A kormányzó halálával*…

Mensiki mesélte, hogy távollétemben itt járt Amada Maszahiko. Elképzelhető, hogy bement a műterembe, és meglátta. Természetesen akkor ő első pillantásra megállapította volna, hogy az apja festette. Csakhogy én letakarva hagytam ott a képet. Valahogy nem bírtam megállni, hogy ne vegyem le a falról és a biztonság kedvéért be ne tekerjem fehér vászonba, hogy ne szúrjon szemet. Maszahiko elvileg nem láthatta, hacsak nem csomagolta ki.

Beléptem a műterembe, és felkattintottam a kapcsolót a falon. Ebben a helyiségben is néma csend honolt. És persze nem volt ott senki. Sem a Kormányzó, sem Amada Tomohiko. Senki más, csak én egyedül.

A *kormányzó halála* ott volt letakarva a padlóra állítva. Semmi jel nem utalt arra, hogy bárki hozzányúlt volna. Persze nem volt rá egyértelmű bizonyítékom. De valami azt súgta, hogy senki sem érintette meg. Levettem a leplet, és tényleg A *kormányzó halálát* találtam alatta. Semmiféle változást nem mutatott a korábbiakhoz képest. Rajta volt a kormányzó. Ott állt Don Giovanni, aki épp leszúrja őt. Ott hüledezett mellettük a megrökönyödött szolga, Leporelló. Ott volt a gyönyörű Donna Anna is, rémületében szája elé kapott kézzel. Aztán a kép bal sarkában sem hiányzott a Nyúltképű, aki a földön lévő négyszögletes lyukból dugta elő visszataszító pofáját.

Őszintén szólva valahol a lelkem mélyén tartottam tőle. Hogy az általam véghezvitt cselekedetek következtében bizonyos dolgok esetleg megváltoztak a képen. Például, hogy a sarokban bezárult az a fedél, amely alól a Nyúltképű kikukucskált, azáltal pedig ő maga is szőröstül-bőröstül eltűnt a festményről. Vagy mondjuk a kormányzót nem karddal, hanem konyhakéssel ölik meg rajta. Csakhogy akármilyen alaposan vizsgáltam át a legutolsó szegletig, egy parányi változás nem sok, annyit sem tudtam rajta felfedezni. A Nyúltképű továbbra is nyitva tartotta azt a fedelet, és kidugta azt a csálé képét a föld alól. Nyughatatlan tekintettel nézett körbe. A kormányzó szívébe éles kard hatolt, friss vért fröcskölve szanaszét. Megvolt a kép, a műalkotás, a maga jól ismert kifogásolhatatlan kompozíciójával. Elnéztem egy darabig, majd visszaterítettem rá a leplet.

Azután áttértem arra a két olajfestményre, amiken dolgozom. Mindkettő állványon volt, egymás mellé állítva. Az egyik a fektetett *Verem a cserjésben,* a másik az álló formátumú *Akikava Marié portréja*. Felváltva vetettem össze figyelmesen a két képet. Semmit sem változtak azóta, hogy legutóbb láttam őket.

Egy hajszálnyit sem. Az egyik már készen volt, a másik az utolsó j simításokra várt.

Azután pedig megfordítottam *A fehér Subaru Forester-es férfit,* amelyik háttal volt a falhoz állítva, és leültem a földre, hogy újra szemügyre vehessem. A fehér Subaru Forester-es férfi néhány színfoltból rajzolódott ki, és egyenest rám szegezte a tekintetét. Alakja nem volt egyértelműen ábrázolva, de én pontosan láttam, hogy hol rejtőzik. Ott volt a spatulával vastagon felvitt festékréteg mögött, és majd felnyársalt metsző tekintetével, ami egy éjszakai ragadozó madárnak is becsületére vált volna. Arca már nem is lehetett volna kifejezéstelenebb. És nem engedte,

hogy elkészüljön a kép - hogy egyértelművé váljanak a vonásai. Nem akarta, hogy kirángassák a sötétségből, és kiállítsák a fényre.

Attól én még egyszer biztos, hogy meg fogom őt rendesen festeni. Ki fogom rángigálni a sötétből. Akármilyen hevesen ellenkezik is. Lehet, hogy most még nem vagyok rá képes. De egyszer úgyis meg kell majd tennem.

Aztán tekintetemmel megint az *Akikava Marié portréját* fürkésztem. Már odáig jutottam vele, hogy a lányra modellként gyakorlatilag nem is volt szükségem. Csak néhány technikai feladat maradt a végére. Hogy teljesen elkészüljek vele. Megvolt benne a lehetőség, hogy az összes eddigi alkotásom közül vele legyek a legjobban megelégedve. Mindenesetre élethűen és sodró lendülettel jelenítené meg Akikava Mariét, ezt a tizenhárom éves, gyönyörű kislányt. Ebben legalábbis biztos voltam. Csakhogy kizárt, hogy én befejezzem ezt a képet. Meg kell hagynom így, befejezetlenül, hogy megvédjek *valamit* a lányban. Ezzel tisztában voltam.

Volt néhány feladatom, amelyeket lehetőleg hamar el kellett intéznem. Az egyik telefonálni Akikava Sókónak, hogy a saját szájából halljam, hogyan került haza Marié. A másik felhívni Juzut, és megmondani neki, hogy találkozni akarok vele, mert még egyszer át kell beszélnünk a dolgokat. Így kell tennem, ezt eldöntöttem ott a vaksötétben a verem mélyén. Itt van az ideje. Aztán persze Amada Maszahikóval is beszélnem kell. El kell magyaráznom, hogy miért tűntem el hirtelen az ízű felföldi otthonból, és miért nem kerültem elő az elmúlt három napban (bár elképzelésem sem volt, hogy ezt miképpen fogom indokolni, vagyis miképpen *lehetne* egyáltalán).

Nem kell külön hangsúlyoznom, hogy így hajnalhasadta előtt mégsem telefonálhattam nekik. Mindenképpen várnom kell egy ennél alkalmasabb időig. Az pedig - amennyiben az idő a megszokott kerékvágásban telik - előbb-utóbb be fog következni. Tejet melegítettem egy lábosban, majd kétszersültet rágcsáltam hozzá, és bámultam kifelé az ablakon. Kint sötétség uralkodott. Csillagmentes volt az éjszaka. Még maradt időm hajnalig. Egész évben ilyenkor a leghosszabbak az éjszakák.

Elképzelésem sem volt, mit kéne csinálnom. A leglogikusabb az lett volna, hogy visszafekszem aludni, de már nem voltam álmos. Semmi kedvem nem volt olvasni, de dolgozni sem. Sehogy sem akart eszembe jutni, mihez kellene kezdenem, ezért jobb híján kimentem a fürdőszobába. Megnyitottam a vízcsapot, aztán ledőltem a heverőre a plafont bámulni, amíg a kád meg nem telik.

Miért kellett nekem keresztülvergődnöm azon a föld alatti világon? A saját két kezemmel kellett leszúrnom a Kormányzót, hogy beléphessek oda. Ő feláldozta az életét, én pedig kiálltam néhány próbát a sötétség birodalmában. Mindezeknek meg kell hogy legyen az oka. Abban a föld alatti világban valódi veszélyek és igazi félelem várt rám. A legészbontóbb dolgok történtek ott a legnagyobb természetességgel. És elvileg azáltal, hogy nagy nehézségek árán kievickéltem onnan, hogy végigcsináltam az egész tortúrát, ki tudtam szabadítani Akikava Mariét *valahonnan*. Legalábbis épségben hazaért. Ahogy a Kormányzó megjósolta. Én viszont képtelen voltam konkrét párhuzamot vonni aközött, amit a föld alatti világban tapasztaltam, és Akikava Marié hazatérése között.

Lehet, hogy annak a folyónak a vize jelentett valami fontosat. Azzal, hogy ittam belőle, talán megváltozott valami a testemben. Logikus magyarázatot nem találtam rá, de minden ízemben ezt a

választ éreztem helyénvalónak. A beálló változásnak köszönhettem, hogy sikerült keresztülhatolnom azon a szűk oldaljáraton, amelyen pedig alapesetben fizikailag lehetetlen lett volna. És azért, hogy legyőzhessem mélyen gyökerező klausztrofóbiámat, Donna Anna meg a húgom, Komi vezetett, támogatott. Nem is, mert könnyen lehet, hogy Donna Anna és Komi *egy és ugyanaz* voltak. A segítőm Donna Anna volt, de ugyanakkor Komi is egyben, ők védtek meg engem a sötétség hatalmától, és egyúttal talán vigyáztak Akikava Mariére is.

Jó, de hol a búbánatban volt elzárva Akikava Marié? Vagyis kezdjük ott, hogy tényleg el volt zárva valahova? Gyakorolt valamiféle negatív hatást rá az, hogy odaadtam (mert nem tehettem mást) a pingvines amulettet az arc nélküli révésznek? Vagy éppenséggel fordítva, az a figura segített valamilyen formában megvédeni a lányt?

Kételyeim száma csak nőttön-nőtt.

Most, hogy már előkerült végre, remélhetőleg az ő szájából hallva jutok majd némi információhoz a történtekről. Egyelőre kénytelen vagyok várni. De az is lehet, hogy később sem fog kiderülni az igazság. Előfordulhat, hogy Akikava Marié nem emlékszik az égvilágon semmire, ami vele történt. Vagy emlékszik ugyan, de elhatározta, hogy senkinek nem árulja el (épp úgy, mint én).

Mindenesetre elengedhetetlen volt, hogy itt a való világban újra találkozzak Akikava Mariével, és alaposan elbeszélgessünk négyszemközt. El kell mesélnünk egymásnak, milyen események részesei lettünk az elmúlt napokban. Feltéve, ha módunk van rá.

De ez most *tényleg a való világ?*

Körbepásztáztam tekintetemmel az engem körbevevő szűk világot. Ránézésre ismerős kép fogadott. Az ablak résein befújó

szél ugyanolyan szagú volt, mint máskor, és kintről a szokásos hangok szüremlettek be.

Persze lehet, hogy ami elsőre valóságnak tűnik, igazából nem az. Talán csak bemagyarázom magamnak, hogy ez a való világ. Bementem a lyukba az Izu-felföldön, átkeltem a föld alatti birodalmon, és három nap múlva rossz kijáraton jöttem vissza Odavara külvárosába, ide a hegy tetejére. Semmi sem bizonyítja, hogy ez, ahova kilukadtam, ugyanaz a világ, mint ahonnan elindultam.

Felkeltem a heverőről, levetkőztem, és bemásztam a kádba. És még egyszer alaposan lesuvickoltam szappannal testem minden egyes négyzetcentiméterét. A hajamat is gondosan megmostam. Fogat mostam, fültisztító pálcikával kipucoltam a fülem, majd körmöt vágtam. Megborotválkoztam (nem mintha annyira borostás lettem volna). Az alsónadrágomat megint újra cseréltem. Felvettem egy frissen vasalt fehér pamutinget, hozzá egy élére vasalt, khakiszínű nadrágot. Igyekeztem a lehető legjólneveltebben állni elébe ennek a valóságnak. De még mindig nem akaródzott pirkadni. Az ablakon túl sötétség honolt. Még az is felmerült bennem, hogy már soha többé nem lesz reggel.

De nemsokára mégis reggel lett. Friss kávét főztem, kenyeret pirítottam, majd megvajaztam és megettem. A hűtőben szinte semmi ennivaló nem maradt. Két tojás, egy lejárt tej, némi zöldség, és kész. Nyugtáztam, hogy még aznap el kell mennem vásárolni.

Miközben a kávéscsészét és a tányért mosogattam a konyhában, rájöttem, hogy a nálam idősebb, férjes barátnőmmel milyen régen nem találkoztam. Mikor is láttam legutóbb? Anélkül, hogy a naplómban ellenőrizném, képtelen voltam felidézni a pontos dátumot. A lényeg, hogy jó sok ideje. A

mostanában körülöttem zajló szokatlan, méghozzá leginkább kiszámíthatatlan események sűrűsödése folytán egészen mostanáig fel sem tűnt, hogy már egy jó ideje nem is jelentkezett.

Vajon miért? Eddig hetente legalább kétszer felhívott. Hogy mi van velem, jól vagyok-e. Én viszont nem tudtam vele felvenni a kapcsolatot. Nem árulta el a mobilszámát, én pedig nem használtam elektromos levelezést. Szóval hiába is szerettem volna látni, kénytelen voltam kivárni, amíg ő nem telefonál.

Reggel kilenc után, amikor éppen róla méláztam, a barátnőm végre felhívott.

- El kell mondanom valamit - hagyta ki a köszönést.

- Hát mondd! - feleltem.

Kezemben a telefonnal, a konyhapultnak dőlve beszéltem vele. A vastag felhőréteg, amely addig az eget borította, lassacskán oszlani kezdett, és a kora téli, erőtlen nap óvatosan kikandikált a foszlányok közül. Az időjárás próbálta gatyába rázni magát. Viszont a barátnőm nem éppen a legszívmelengetőbb témával készült.

- Azt hiszem, jobb, ha nem találkozom veled többé - közölte. - Kár, de ez van.

Csupán a hangja csengéséből nem igazán lehetett megállapítani, hogy most tényleg sajnálja-e, vagy sem. Kifejezéstelenül darálta a mondanivalóját.

- Több okból kifolyólag.

- Több okból kifolyólag - visszhangoztam a szavait egy az egyben.

- Az egyik, hogy a férjemnek kissé kezdek gyanús lenni. Mintha megérzett volna rajtam valami szokatlant.

- Szokatlant - ismételtem megint.

- Ha egy nő ilyen helyzetbe kerül, óhatatlanul meglátszik rajta a változás. Sokkal jobban figyel mondjuk a sminkjére vagy az öltözködésére, mint korábban, parfümöt vált, vagy ezerrel fogyókúrázni kezd. Én próbáltam úgy csinálni, hogy ne legyen észrevehető rajtam, de mégis.

- Aha.

- Meg kezdjük ott, hogy csak nem folytathatjuk ezt az idők végezetéig.

- Ezt - mondtam utána.

- Szóval ezt a jövőnélküliséget. Hogy úgyse lesz megoldás.

Valóban úgy volt, ahogy mondta. Akárhonnan is nézzük, a kapcsolatunk „jövő nélküli" volt, és hiába is akartuk volna megoldani. Ráadásul túl kockázatos lett volna tovább folytatnunk. Nekem mondjuk nemigen volt vesztenivalóm, de neki úgymond rendes családja volt, két tinédzser lánnyal, akik magánlányiskolába jártak.

- És még valami - folytatta. - Felmerült a lányommal egy kis gond. A nagyobbikkal.

A nagyobbik lányával. Ha emlékezetem nem csal, jó tanuló, szófogadó, komoly kislány, akivel eddig lényegében semmi probléma nem volt.

- Milyen gond?

- Hiába ébred fel reggel, nem hajlandó kikelni az ágyból.

- Nem hajlandó kikelni az ágyból?

- Figyelj, nem állnál le vele, hogy papagájmódra ismételgeted, amit mondok?

- Bocs - kértem elnézést. - De ez mégis mit jelent? Hogy nem kel fel az ágyból?

- Így van, ahogy mondom. Kábé két hete sehogyan sem akaródzik neki felkelni. Iskolába sem megy. Pizsamában tölti az

egész napot az ágyban. Ha szólnak hozzá, nem válaszol. Hiába viszem neki oda az ételt, hozzá sem ér.

- Kérdeztél már valami pszichológust?

- Naná - vágta rá. - Beszéltem az iskolapszichológussal. De nem sokra mentem vele.

Elgondolkodtam. Csakhogy nekem ehhez nem volt semmi hozzáfűznivalóm. Ott kezdődik, hogy még csak nem is találkoztam soha azzal a kislánnyal.

- Úgyhogy azt hiszem, már nem tudok többé találkozni veled - összegezte.

- Azért, mert otthon kell lenned, hogy gondoskodj róla?

- Egyrészt. De nem csak azért.

Többet nem mondott, de nagyjából kitaláltam, hogy mi a nagy helyzet. Retteg, és anyaként felelősnek érzi magát a történtekért.

- Nagyon sajnálom - mondtam.

- Egy dolog, hogy sajnálod, de nekem több okom van rá.

Meglehet, gondoltam.

- Még valamit szeretnék mondani, így utoljára - folytatta. Rövid, mély lélegzetet vett.

- Mit?

- Szerintem belőled jó festő lesz. Vagyis még sokkal jobb, mint most.

- Köszönöm - feleltem. - Jólesik a biztatás.

- Na szia!

- Minden jót! - búcsúztam el.

Miután letettem a telefont, átmentem a nappaliba, leheveredtem a kanapéra, és a plafont bámulva elmélkedtem a szeretőmön. Ha jobban belegondolok, hiába találkoztunk elég gyakran, még csak fel sem merült bennem, hogy elkészítsem a portréját. Valahogy

nem volt rá érkezésem. Helyette mondjuk rajzoltam róla néhány skiccet. A kisalakú vázlatfüzetembe 2B-s ceruzával, általában csak néhány vonással. Legtöbbjük meztelenül, gátlástalanul kitárulkozva ábrázolta. Olyan is volt, amelyiken szélesre tárt combokkal teszi közszemlére a nemi szervét. És olyan is, amelyiken éppen szeretkezünk. Egyszerű vonalvezetésű, de meglehetősen valósághű képek voltak. És igen-igen pornográfok. Mindig örült az efféle rajzaimnak.

- Nagyon mennek neked az ilyen mocskos rajzok! Még csak meg sem erőlteted magad, aztán mégis milyen izgatóak!

- Csak poénból csinálom - feleltem.

A képeket, ahogy megrajzoltam, már dobtam is ki mindig. Nehogy meglássa valaki, meg különben sem tesz el ilyesmit az ember. Hát egyet legalább megtarthattam volna sutyiban. Azzal igazolhatnám saját magamnak, hogy ő valóban létezett.

Lassú mozdulatokkal felálltam a heverőről. Még épp hogy csak elkezdődött a nap. És nekem jó néhány emberrel volt még megbeszélnivalóm.

58

Mintha csak a Mars gyönyörű csatornáiról mesélnél nekem

Felhívtam Akikava Sókót. Reggel fél tíz is elmúlt már. Ekkorra az emberek nagy többsége már belekezdett a napi teendőibe. De a hívásomra senki nem reagált. Néhány csöngés után bekapcsolt a telefon üzenetrögzítője. Elnézést, de most nem tudom felvenni. Ha üzenetet kíván hagyni, a sípszó után... Nem hagytam üzenetet. Bizonyára sok tennivalója akad az unokahúga hirtelen eltűnése, illetve megkerülése kapcsán. Kisebb szünetekkel újra próbálkoztam néhányszor, de nem volt, aki felvette volna a kagylót.

Utána gondoltam, telefonálok Juzunak, de nem akartam munkaidőben hívni a munkahelyén, ezért inkább letettem róla. Mégiscsak kivárom inkább az ebédszünetet. Ha minden jól megy, egy rövid beszélgetésre csak futja. Nem olyasmi ez, amit sokáig kéne taglalni. Konkrétan csak annyi, hogy mihamarabb szeretnék vele összefutni valamikor, és hajlandó-e rá. Igen vagy nem, az a kérdés csupán. Ha a válasza igen, eldöntjük, hogy melyik nap, hánykor és hol. Ha pedig nem, akkor ott vége is a történetnek.

Azután - bár nehezen szántam rá magam - tárcsáztam Amada Maszahikót. Ő rögtön felvette. Ahogy meghallotta a hangomat,

extra nagyot sóhajtott a kagylóba.

- És akkor most otthon vagy?

Ja, feleltem neki.

- Kicsit később visszahívlak, ha nem baj.

Nem baj, feleltem. Negyedóra múlva csöngött is a telefon. Az irodaház tetejéről vagy honnan hívhatott mobilról.

- Hol a fenében voltál mostanáig? - esett nekem tőle szokatlan hévvel. - Egyszer csak fogod magad, és egy büdös szó nélkül szabályosan eltűnsz onnan a szobából, nekem meg gőzöm sincs, hova lettél. Még az odavarai házba is elmentem megnézni, hogy mi van!

- Nagyon szégyellem magam miatta - feleltem.

- Mikor értél haza?

- Tegnap este.

- Hol a búbánatban kószáltál te szombat délutántól kedd estig?

- Hogy őszinte legyek, semmi emlékem nincs arról, hogy hol jártam és mit csináltam azalatt - hazudtam.

- Azt akarod mondani, hogy nem emlékszel semmire, de mire föleszméltél, már otthon voltál?

- Pontosan.

- Nem vágom, de ezt most komolyan mondod?

- Más magyarázatot legalábbis nem tudok rá.

- Nekem viszont olybá tűnik, mintha ez nem egészen fedné az igazságot.

- Miért, filmekben és regényekben is gyakran megesik.

- Na hagyjál! Ha filmet vagy sorozatot nézek a tévében, és jönnek ezzel az emlékezetkiesősdivel, azonnal ki szoktam kapcsolni. Nem bírom az ilyen olcsó trükköket.

- Pedig Hitchcocknál is előjön.

- Ja igen, az Elbűvölve. Abban nem ütötte meg a saját szintjét - közölte. - Na, szóval mi volt veled *igazából?*

- Egyelőre én magam sem tudom, mi történt. Képtelen vagyok összeilleszteni a szilánkokat. Talán nem kell hozzá sok, hogy lassan visszajöjjenek az emlékeim. Akkor majd elmagyarázom normálisan. Csak most még nem megy. Nem szép, hogy ezt mondom, de légyszi' adj egy kis időt!

Maszahiko meghányta-vetette magában a dolgot, végül úgy tűnt, hagyja a fenébe.

- Na jó. Maradjunk annyiban, hogy emlékezetkiesésed van. De ugye kábszer, alkohol, mentális nyavalya, rosszlányok, „jaj, elraboltak a marslakók" és hasonlók nincsenek a képben?

- Nem, nincsenek. Semmi olyasmi, ami a törvény vagy a társadalmi normák ellen való lenne.

- Kit érdekelnek a társadalmi normák? - húzta a száját Maszahiko. - Csak egyet árulj el.

- Mit?

- Szombat délután hogy jutottál ki az Izu-felföldön az otthonból? Nagyon szigorúan ellenőrzik a ki- és bejárást. Több híresség lakik ott, marhára vigyáznak a személyes adatok kiszivárgására. A bejáratnál ott a regisztrációs pult, biztonsági őrök figyelik a kaput huszonnégy órában, és be is van kamerázva. Te viszont fényes nappal képes voltál egyszer csak eltűnni onnan úgy, hogy senki sem látott meg, és egyik kamera sem vett fel. Hogyhogy?

- Van egy egérút - vallottam be.

- Egérút?

- Egy átjáró, ahol észrevétlenül ki lehet slisszolni.

- Jó, és honnan jöttél rá, hogy ilyesmi létezik? Most jártál ott először, nem?

- Apád mutatta meg. Vagyis tulajdonképpen instruált. Persze csak közvetetten.

- Az apám? - hüledezett Maszahiko. - Nem értem, miről beszélsz. Az ő agya jelenleg nem sokban tér el egy főtt karfioltól.

- Ez is egy azok közül, amiket nem tudok rendesen megmagyarázni neked.

- Hát ez kész - sóhajtott fel Maszahiko. - Bárki más jönne nekem ezzel, felhúznám magam, hogy mit szórakozik itt velem, de mivel rólad van szó, kénytelen vagyok egyelőre beérni ennyivel. Úgyis csak egy hülye kretén vagy, aki élete végéig mást sem fog csinálni, csak olajképeket pingál.

- Koszi! Egyébként hogy van az apád?

- Szombaton, amikor visszamentem a szobába, miután befejeztem a telefonálást, te nem voltál sehol, apám mélyen aludt, és nem úgy tűnt, mint aki fel fog ébredni, mert alig lélegzett, szóval bepánikoltam, még szép. Hogy mi a fene történt? Én nem gondoltam, hogy te csináltál volna vele valamit, de amúgy nem csodálkozhatnál, ha bárki erre a következtetésre jut!

- Nagyon sajnálom, ami történt - mondtam, és tényleg úgy is gondoltam. Viszont egyúttal nem kis megkönnyebbülésemre szolgált megtudni, hogy nem maradt mögöttem a Kormányzó szíven szúrt holtteste, meg a vértenger a padlón.

- Még jó, hogy nagyon sajnálod. Na, én meg szobát vettem ki a közeli panzióban, hogy vele lehessek, de aztán stabilizálódott a légzése, és túllendült a legnagyobb veszélyen, úgyhogy másnap délután visszajöttem Tokióba. Közben ugye hegyekben áll a munka. A hétvégét mondjuk megint nála fogom tölteni.

- Nem könnyű most neked.

- Ez van. Már mondtam a múltkor is, egy ember halála nem gyerekjáték. És nyilván a dolog oroszlánrésze az illetőnek jut,

szóval egy szavam nem lehet.

- Bárcsak tudnék valamiben segíteni! - ajánlottam.

- Már nemigen van miben - felelte Maszahiko. - Bár megköszönöm, ha szíveskedsz a továbbiakban megkímélni a galibáidtól... Jut eszembe, Tokióba hazafelé, menet beugrottam hozzád, úgy izgultam miattad, és akkor megjelent az a Mensiki úr. Jóképű ősz hajú úriember, igen menő ezüstszínű Jaguarral.

- Igen, utána találkoztam vele. Ő is említette, hogy feljöttél és beszéltetek.

- Csak az előszobában váltottunk pár szót, de elég érdekes ember, az biztos.

- *Felettébb* érdekes ember - javítottam ki óvatosan.

- Mivel foglalkozik?

- Semmivel. Pénze, mint a tenger, szóval nem is kell dolgoznia. Részvényekkel és valutával kereskedik az interneten, de állítása szerint csak hobbiból, haszonszerzéssel egybekötött unaloműzés gyanánt.

- Micsoda sztori! - képedt el Maszahiko. - Tisztára, mintha a Mars gyönyörű csatornáiról mesélnél nekem. Amiken a marslakók aranyevezőikkel irányítják hosszúkás, hegyes orrú csónakjaikat. Közben a füllyukaikon át szívják a mézes cigarettát. Szívet melengető már csak hallgatni is az ilyesmit... Ja igen, meglett azóta az a konyhakés, amit nálad hagytam a múltkor?

- Ne haragudj, de nem - válaszoltam. - Fogalmam sincs, hova tűnhetett. Veszek neked egy újat helyette!

- Jaj, ezen ne agyalj. Biztos az is úgy van vele, mint te, elment valahova, és ott törlődtek az emlékei. Idővel csak hazatalál.

- Reméljük - nyögtem ki. Ezek szerint a kés nem maradt ott Amada Tomohiko szobájában. Eltűnt valahova a Kormányzó

holttestével és a vértengerrel együtt. De ahogy Maszahiko mondja, hátha egyszer visszatalál ide.

Ezzel befejeztük a társalgást. Megbeszéltük, hogy hamarosan megint összefutunk, és letettük a telefont.

Utána beültem a csupa kosz Corolla kombimba, levezettem a hegyről, hogy eljussak a bevásárlóközpontba. Az élelmiszerüzletben elvegyültem a környékbeli háziasszonyok között. Így délelőtt egyikük arca sem volt túlságosan vidám. Feltehetően nem történik túl sok bizsergetően izgalmas dolog az életükben. És nyilván nem szoktak beszállni a metaforák országában a révész csónakjába sem.

Húst, halat és zöldséget, aztán tejet és tófut hajigáltam a kosaramba, meg mindent, ami csak a kezem ügyébe került, majd kiálltam a sort a kasszánál, és fizettem. Volt nálam táska, így megspóroltam öt jent, mivel nem kellett szatyrot kérnem. Aztán betértem egy olcsó piaboltba, és egy huszonnégy dobozos karton Sapporo sört vettem. Hazamentem, elpakoltam, amit vásároltam. Amit mélyhűteni kellett, azt fóliába csomagolva raktam el. Sört csak hatot tettem be hűlni. Utána vizet forraltam egy nagy lábosban, hogy megfőzzem a salátának szánt spárgát és brokkolit. Néhány tojást is föltettem főni. Így legalább sikerült hasznosan elütnöm az időt. Még így is túl korán végeztem, és komolyan felmerült bennem, hogy Mensiki példáját követve lemosom a kocsit, de egyből elment tőle a kedvem, amint rájöttem, hogy úgyis rögtön poros lesz megint. Még mindig több értelme van állni a konyhában és főzni a zöldségeket.

Valamivel déli tizenkettő után odatelefonáltam az építészirodába, ahol Juzu dolgozott. Igazából szívesebben beszéltem volna vele

néhány nappal később, miután valamennyire napirendre tértem a dolgok felett, de minél hamarabb a tudtára akartam adni, amit ott a sötét verem fenekén elhatároztam. Mert ha nem, ki tudja, nem akad-e majd valami, ami megváltoztatja a szándékaimat? De amint tudatosult bennem, hogy mindjárt Juzuval fogok beszélni, egyszerre mérhetetlenül súlyosnak éreztem a kagylót. Egy kedves hangú fiatal nő vette fel a telefont, én pedig bemondtam a teljes nevemet. És hogy Juzuval szeretnék beszélni.

- A férje? - kérdezte derűsen a nő.

Mondtam neki, hogy az. Pontosabban szólva elvileg már nem voltam a férje, de mit magyarázkodtam volna neki összevissza a telefonba?

- Várjon egy pillanatot! - kérte.

Jó sokat várattak aztán. Mondjuk nem volt különösebb dolgom, szóval a konyhapultnak támaszkodva a fülemhez tartottam a kagylót, és türelmesen vártam, hogy Juzu beleszóljon. Egy jól megtermett varjú szállt el közvetlenül az ablak előtt. Fényes, koromfekete szárnya megcsillant a napfényben.

- Halló! - szólalt meg Juzu.

Röviden üdvözöltük egymást. Gőzöm nem volt, hogyan is kell köszönnie, mekkora távolságtartással kell társalognia egymással egy frissen elvált házaspárnak. Így hát első körben a lehető legegyszerűbb, közhelyes üdvözlésekre szorítkoztam. Jól vagy? Igen, jól. És te? Rövid szavak hagyták el a szánkat, és mint a nyár közepi zápor, pillanatok alatt felszívódtak a száraz valóság talajában.

- Szeretnék találkozni veled, hogy egyszer szemtől szemben normálisan megbeszéljük a dolgokat - terítettem ki a lapjaimat mindjárt az elején.

- Dolgokat, de mégis miket? - kérdezett rá. Erre a kérdésre egyáltalán nem számítottam (de vajon miért nem?), úgyhogy egy pillanatra szóhoz sem jutottam. Azok a dolgok mégis miféle dolgok?

- Olyan nagyon pontosan még én sem gondoltam végig - motyogtam.

- Mindenesetre *mindenféle* dologról akarsz beszélni, ugye?

- Igen. Rájöttem, hogy nem beszéltünk meg semmit rendesen, és ez lett a vége.

Egy darabig törte a fejét. Aztán megszólalt:

- Figyelj, amúgy én most terhes vagyok. Nem bánom, ha találkozunk, de már elég nagy a hasam, szóval ne lepődj meg, ha meglátod!

- Tudok róla. Maszahiko mesélte. Azt mondta, te kérted, hogy mondja el nekem.

- Ja igen.

- Azt nem tudom, mit fogok szólni a hasadhoz, de ha neked nem gond, én örülnék, ha találkoznál velem.

- Vársz egy picit? - kérdezte.

Vártam. Ő nyilván elővette a noteszét, fellapozta, és megnézte a naptárát. Én közben próbáltam visszaemlékezni, hogy a The Go Go's milyen számot énekelt. Nem osztottam Amada Maszahiko véleményét, hogy olyan fantasztikus zenekar lett volna, bár lehet, hogy neki volt igaza, és én éltem tévedésben.

- A jövő héten hétfő este ráérek - mondta Juzu.

Számolgatni kezdtem a fejemben. Ma szerda van. A hétfő az öt napra következik a szerdára. Aznap viszi Mensiki az üres üvegeket és az alumíniumdobozokat a gyűjtőhelyre. Nekem pedig nem kell bemennem tanítani a rajziskolába. Ki sem kellett nyitnom a

naptáramat, anélkül is tudtam, hogy aznap nincs semmi dolgom. De vajon mit vesz fel Mensiki a szemét kidobásához?

- Nekem megfelel a hétfő este - válaszoltam. - Bárhol jó, bármikor, csak mondd meg, hova menjek és hányra, én ott leszek.

Egy kávézó nevét mondta, a Sindzsuku-Gjoenmae állomás közelében. Szép emlékeket idézett bennem az a név. A hely nem volt messze Juzu munkahelyétől, és többször beszéltünk meg oda találkozót még akkoriban, amikor házaspárként együtt éltünk. Ha el akartunk menni kettesben valahova vacsorázni, miután ő végzett a munkájával. Nem messze onnan volt egy kis osztrigabisztró, ahol viszonylag ocsón adták a friss osztrigát.

Szeretett jól behűtött chablis-t iszogatni, hozzá pedig azokat az aprócska kagylókat eszegetni, rengeteg reszelt jégcsapretekkel a tetején. Megvan vajon még ott az a bisztró?

- Akkor jó úgy, ha hat után találkozunk ott?

Nekem jó, hagytam rá.

- Remélem, nem fogok késni.

- Nem baj, ha késel. Megvárlak.

Na, akkor szia, mondta, és letette.

Egy darabig csak meredtem a kezemben tartott telefonkagylóra. Nemsokára találkozni fogok Juzuval. A volt feleségemmel, aki mindjárt megszüli egy másik pasi gyerekét. Megvan, hogy hol és mikor találkozunk. Probléma egy szál se. Csak nem voltam benne biztos, hogy jól tettem-e, amit tettem. A kagyló továbbra is eszméletlenül súlyosnak tűnt. Mintha csak a kőkorszakban készült volna.

Kérdés, hogy létezik-e ebben a világban teljesen helyes vagy teljesen helytelen. Ezen a földön, ahol élünk, a csapadékhullás esélye lehet harminc százalék, netalántán hetven. Bizonyára az igazsággal is ez a helyzet. Harminc, esetleg hetven százalék. Ezért

jó a varjaknak. Számukra vagy esik az eső, vagy nem, valamelyik a kettő közül, egyre megy. Eszük ágában sincs százalékokon morfondírozni.

Miután beszéltem Juzuval, egy jó darabig képtelen voltam bármibe is belekezdeni. Leültem egy ebédlőszékre, és egy órát töltöttem ott, nagyrészt az óramutatókat figyelve. A jövő hét hétfőjén találkozni fogok Juzuval. És „mindenféle dolgokról" fogunk beszélni. Március óta nem láttuk egymást. Az óta a csendesen szitáló, hűvös márciusi vasárnap délután óta. Ő pedig már a hetedik hónapban van. Ez nem kis változás. Viszont én továbbra is csak én vagyok. Azt mondjuk magam sem tudom, hogy változott-e bennem valami, vagy netán az égvilágon semmi azáltal, hogy néhány napja ittam a vízből a metaforák világában, és átkeltem a folyón a Nincs és a Van között.

Azután felemeltem a kagylót, és még egyszer odatelefonáltam Akikava Sókóékhoz. Persze megint nem vette fel senki. Csak átkapcsolt a rögzítő szövegére. Lemondóan ültem le a heverőre a nappaliban. Ennyi telefonálgatás után nem maradt semmi tennivalóm. Bennem volt, hogy a sok kihagyás után újra bemenjek a műterembe dolgozni, de nem tudtam kitalálni, mit is szeretnék festeni.

Feltettem a lemezjátszóra Bruce Springsteen *The Riverjét*. Leheveredtem a kanapéra, és egy időre csukott szemmel átadtam magam a zenehallgatásnak. Vége lett az első lemez A oldalának, ezért megfordítottam, és áttértem a B oldalra. Újfent megállapítottam, hogy Bruce Springsteennek ezt az albumát már csak így érdemes hallgatni. Ha véget ért az *Independence Day* az A oldalon, megfogja az ember a lemezt két kézzel, megfordítja, majd óvatosan odahelyezi a tűt a B oldal elejére. Aztán belefog a

Hungry Heart hallgatásába. Enélkül pedig mi értelme van a *The Rivemek* egyáltalán? Ha megmondhatom az én személyes véleményemet, hát ez nem olyan album, amit az ember gyakran hallgat CD-n. Ugyanez vonatkozik a *Rubber Soulra* vagy a *Pét Soundsra* is. A jó zenéknél adott a módja, hogyan hallgatja őket az ember. És a testtartás is.

Mindenesetre ezen az albumon az Street Bánd lényegében kifogástalanul játszott. Az együttes a legjobbat hozta ki az énekesből, aki viszont inspirálta a többieket. Egy jó időre megfeledkeztem a valós problémáimról, csak a zene legapróbb részletei kötötték le a figyelmemet.

Amikor véget ért az első lemez, és felemeltem a tűt, eszembe jutott, hogy talán nem ártana felhívnom Mensikit is. Azóta nem beszéltem vele, hogy tegnap kimentett a veremből. De valahogy nem bírtam rávenni magam. Néhanapján elővett engem ez az érzés Mensikivel kapcsolatban. Általában kíváncsi voltam rá, de időnként előfordult, hogy iszonyúan nem volt kedvem találkozni vagy beszélni vele. A kettő között elég nagy az eltérés. Fogalmam sincs, hogy miért. De a lényeg, hogy most nem szívesen hallottam volna a hangját.

Végül úgy döntöttem, nem hívom fel. Majd később. Gyerek még az idő. Szóval feltettem a *The River* második lemezét a lemezjátszóra. Csakhogy épp a *Cadillac Ranchnál* tartottam a kanapén heverve („Mind találkozni fognak majd a Cadillac Ranchnál”), amikor megcsörrent a telefon. Felemeltem a tűt a lemezről, átmentem az étkezőbe, és felvettem a kagylót. Arra tippeltem, hogy Mensiki lesz az. De Akikava Sóko hívott.

- Lehetséges, hogy ma reggel többször is telefonált nekem? - kérdezte röstellkedve.

Igen, hívtam párszor, feleltem neki.

- Megtudtam tegnap Mensiki úrtól, hogy Marié megkerült, és gondoltam, megkérdezem, mi történt.

- Igen, valóban épségben hazaért. Tegnap, valamivel dél után. Értesíteni akartam önt róla, ezért telefonáltam néhányszor, de nem volt otthon. És akkor felhívtam Mensiki urat. El kellett mennie valahova?

- Halaszthatatlan elintéznivalóm akadt, és messzire kellett utaznom. Tegnap este jöttem csak haza. Szerettem volna telefonálni, de ott nem volt telefon, nekem pedig nincsen mobilom - ködösítettem. Még csak nem is volt hazugság az egész.

- Marié tegnap kora délután ért haza egyedül, nyakig sárosán. Szerencsére nagyobb sérülései nem voltak.

- És mégis hol tartózkodott, amíg távol volt?

- Azt még nem tudni - suttogta elfojtott hangon. Mintha attól félne, hogy valaki lehallgatja. - Marié nem hajlandó elmondani, hogy mi történt. Mivel hivatalosan is bejelentettük az eltűnését, rendőrök is jöttek hozzánk, és kérdezgették, de nekik sem válaszolt egyetlen szóval sem. Csak makacsul hallgat. Ők is feladták aztán, hogy egy kicsit később majd újra eljönnek meghallgatni, ha már összeszedte magát. Mert a lényeg, hogy hazajött, és biztonságban van. Egyelőre hiába kérdezem én is, az apja is, nem válaszol semmit sem. Ön is tudja, milyen fafejű gyerek.

- De csupa sár volt, igaz?

- Igen, az egész teste sáros volt. A rajta lévő iskolai egyenruha elszakadt, kezén-lábán kisebb horzsolások. De nem olyan súlyosak, hogy kórházban kellett volna ellátni Mariét.

Teljesen ugyanaz, mint az én esetemben - gondoltam. Csupa sár volt, elrongyolódott a ruhája. Elképzelhető, hogy Marié is egy

ugyanolyan szűk oldaljáraton mászott vissza ebbe a világba, mint amilyenen nekem sikerült?

- És nem szól egy szót sem? - érdeklődtem.

- Nem, amióta hazaért, még a szavát sem hallottuk. Nemhogy nem beszél, egyáltalán nem ad ki semmiféle hangot. Mint akinek ellopták a nyelvét. '

- Talán mert valamiféle erős sokkhatás érhette, és azért nem bír megszólalni, vagy esetleg elfelejtett beszélni?

- Nem, én azt gondolom, hogy nem erről van szó. Szerintem inkább csak elhatározta, hogy nem fog, és tartja magát a fogadalmához. Néha már korábban is előfordult ez vele. Amikor valamin nagyon feldühödött, vagy hasonló. Ha egyszer valamit a fejébe vesz ez a gyerek, azt mindenáron keresztülviszi.

- Akkor ugye nem történt bűncselekmény? - kérdeztem. - Mondjuk, hogy valaki elrabolta vagy fogva tartotta volna.

- Azt sem tudjuk pontosan. Mivel ő maga nem hajlandó megszólalni, abban maradtunk, hogy a rendőrségen kikérdezik, miután egy kicsit megnyugodott - felelte Akikava Sóko. - És tudom, hogy nem helyénvaló, de lenne egy kérésem önhöz.

- Milyen kérése?

- Ha nem jelent problémát önnek, megtenné, hogy találkozik Mariével és beszél vele? Kettesben. Én úgy látom, hogy bizonyos dolgokat önnek hajlandó őszintén megmondani ez a gyerek. Így hátha elárul valamit, ha ön kérdezi.

Jobb kezemben a telefonkagylót szorongatva eltöprengtem ezen a lehetőségen. Képtelen voltam átgondolni, hogy mit és mennyit mesélhetek el Akikava Mariének, ha kettesben maradunk. Nekem megvannak a magam megválaszolatlan kérdései, és (ha minden igaz) neki is. Mi sül ki abból, ha mindketten felvázolunk egy-egy rejtélyt, és megpróbáljuk azokat

összerakni? Persze az nyilvánvaló volt, hogy muszáj találkoznom vele. Néhány dolgot tényleg meg kellett beszélnünk.

- Rendben. Szívesen találkozom és beszélek vele - egyeztem bele. - Hova menjek?

- Ó, majd mi felmegyünk önhöz, ahogy szoktunk. Szerintem az lesz a legjobb. Természetesen csak abban az esetben, ha ez önnek is megfelel.

- Persze - mondtam. - Most nincs különösebb dolgom. Bármikor feljöhetnek, amikor az idejük engedi.

- Azt sem bánja, ha akár most rögtön mennénk? Mert ma még nem engedtem iskolába. Kérdés persze, hogy Marié beleegyezik-e, hogy felkeressük önt.

- Legyen szíves, adja át neki, hogy nem kell megszólalnia. Mert én szeretnék néhány dolgot elmesélni neki - kértem.

- Jó, rendben. Pontosan ezt fogom mondani. Elnézést, hogy ennyi kellemetlenséget okozunk - szabadkozott a gyönyörű nagynéni. És csendesen letette.

Húsz perc múlva megint csörgött a telefon. Akikava Sóko volt az.

- Ma délután három körül érkeznénk önhöz - jelentette. - Marié is beleegyezett. Vagyis hát egy picikét bólintott rá.

Megnyugtattam, hogy várom őket háromkor.

- Köszönöm szépen! - hálálkodott. - Én nem tudom, mi történik itt, mihez kezdjek ezentúl, nem látok előre a kétségbeeséstől.

Szívesen megmondtam volna neki, hogy ezzel én is pontosan így vagyok, de nem tettem. Valószínűleg nem ilyen válaszra volt éppen szüksége.

- Megteszem, ami tőlem telik. Abban nem vagyok biztos, hogy sikerrel is járok majd - mondtam, és letettem a telefont.

Miután befejeztük a beszélgetést, óvatosan körülnéztem. Reméltem, hátha meglátom valahol a Kormányzót. De nem volt sehol. Feltörtek a hozzá kapcsolódó emlékeim. Ahogy kinézett, meg amilyen furán beszélt. Csakhogy őt már soha többé nem fogom látni. Hisz én magam öltem meg, a saját kezemmel döftem keresztül azt a picike szívét. Méghozzá Amada Maszahiko élesre fent konyhakésével, amit nálam hagyott. Hogy kimentsem valahonnan Akikava Mariét. Nekem meg kell tudnom, hogy *hol volt* az a hely.

59

Amíg a halál el nem választ

Mielőtt megérkezett volna Akikava Marié, megnéztem újra a portréját, amiből már nem sok hiányzott, hogy elkészüljön. Élénken megvolt a fejemben, hogy nézne ki végleges változatában. Csakhogy ez a kép soha nem fog végső formát ölteni. Ez sajnálatos volt ugyan, de így kellett lennie. Egyelőre nem tudtam pontos választ adni arra, hogy miért nem szabad befejeznem. Természetesen logikus érvekkel sem indokolhattam. Csupán éreztem, hogy *ezt kell tennem*. De majd úgyis rájövök egyszer. Egy biztos, hogy valami nagyon nagy veszéllyel álltam szemben. Nem lehettem elég óvatos.

Kimentem utána a teraszra, elhelyezkedtem a napozóágyon, és különösebb cél nélkül bámultam Mensiki szemközti fehér villáját. A sármos, ősz hajú Mensikiét, akinek a haja „megszabadult a színektől". „Csak az előszobában váltottunk pár szót, de elég érdekes ember, az biztos", jegyezte meg Maszahiko. *felettébb* érdekes ember", javítottam ki óvatosan. *Igen-igen-igen* érdekes ember, helyesbítettem most így utólag.

Nem sokkal három előtt megjelent az emelkedőn a jól ismert világoskék Toyota Prius, majd leparkolt a szokott helyen a ház előtt. Elhallgatott a motor, kinyílt a vezető felőli ajtó, és megjelent

benne Akikava Sóko. Elegánsan, összezárt térdekkel fordult ki az ülésből. Némi fáziskéséssel Akikava Marié kecmergett ki az anyósülésről. Kelletlenségről árulkodott minden mozdulata, érzékeltetve, mennyire nem fűlik a foga az egészhez. Reggel még felhők borították az eget, de addigra már nyomtalanul eltűntek, és hátramaradt a gyönyörű kora téli kékség. A kissé csípős hegyi szél játékosan fújdogálta vendégeim puha haját. Akikava Marié méltatlankodó arccal söpörte félre a homlokába hulló frufruját.

Kivételesen szoknya volt rajta. Térdig érő sötétkék gyapjúszoknya. Alatta matt, kék színű harisnya. Felül fehér blúzt viselt, V-nyakú kasmírpulóverrel. A pulóvernek borvörös színe volt. A cipője sötétbarna bebújós. Ebben az öltözetben pontosan úgy nézett ki, mint egy jó házból való, jól nevelt, szép és egészséges úrilány. Egyáltalán nem tűnt excentrikusnak. És a melle még egy cseppet sem domborodott.

Akikava Sóko aznap feszes halványszürke nadrágban érkezett. Szépen kifényesített fekete, lapos sarkú cipőben. Felül hosszú, fehér kardigán volt rajta, derekán övvel. Melle szépen ívelő vonala kifejezetten jól érvényesült a kardigán alatt is. A kezében egy kis fekete lakktárcaszerűséget szorongatott. A nőknél mindig van valami ilyesmi. Gőzöm sincs, hogy mit pakolhatnak bele. Mariénéi nem volt semmi. Zsebe sem volt, amibe szokás szerint bedughatta volna a kezét, így nem is igazán tudott mit kezdeni vele.

A fiatal nagynéni és az unokahúga, bár korban és érettségben nagyon eltértek egymástól, határozottan szépek voltak. Figyeltem őket az ablakfüggöny résén keresztül. Mindkettejüket látva, az ember úgy érezhette, hogy a világ egy picivel derűsebb hely lett. Mintha mindig egyszerre köszöntene be a karácsony és az újév.

Megszólalt a bejárati csengő, én pedig ajtót nyitottam. Akikava Sóko udvariasan köszönt. Betessékeltem őket. Marié összeszorította a száját, és egy szót sem szólt. Mint akinek alaposan összevarrták az ajkait. Ennek a kislánynak aztán van akaratereje! Ha egyszer elhatároz valamit, nem visszakozik.

Mint mindig, most is a nappaliba vezettem őket. Akikava Sóko hosszadalmas szabadkozásba kezdett, hogy mennyi problémát okoztak nekem a mostani esettel, én pedig igyekeztem minél gyorsabban leállítani. Annyi időm azért nincs, hogy ráérjek az üres udvariaskodásra.

- Ha nem bánja, egy időre magunkra tudna hagyni minket Mariével? - vágtam bele rögtön a közepébe. - Azt hiszem, az lenne a legjobb. Tegye meg, kérem, hogy két óra múlva érte jön. Megfelelne így önnek?

- Igen, természetesen. - A fiatal nagynéni láthatóan elbizonytalanodott. - Marié, ha neked nem baj, részemről rendben van!

Marié alig láthatóan bólintott egyet. Tehát nem bánta.

Akikava Sóko finom kis ezüst karórájára pillantott.

- Öt óra előtt visszajövök. Addig otthon várakozom, telefonáljon, ha bármiért szükségét érzi!

Megnyugtattam, hogy rendben, hívom, ha szükségét érzem.

Mintha valami nyugtalanította volna még, Akikava Sóko csak állt ott szótlanul néhány pillanatig, kezében a fekete lakktárcával. Aztán felsóhajtott, mint aki meggondolta magát, vidáman elmosolyodott, és elindult az előszoba felé. Beindult a Prius motorja (nem igazán lehetett hallani, de nyilván így történt), és a kocsi távozott a meredek úton. A házban pedig csak ketten maradtunk, Akikava Marié és én.

A kislány a kanapén ült, és száját szorosan összeszorítva meredt a térdére. Harisnyás lábát szépen összezárva tartotta. Pliszés fehér blúza gyönyörűen ki volt vasalva.

Egy időre néma csend nehezedett ránk. Végül megszólaltam:

- Figyelj, neked nem kell mondanod semmit. Ha nem akarsz beszélni, hallgass, ameddig csak jólesik. Úgyhogy nem kell ennyire izgulnod. Majd én mondom a magamét, te pedig elég, ha végighallgatsz. Rendben?

Marié felemelte a fejét, és rám nézett. De nem szólt semmit. Nem bólintott, és nem is intett nemet. Csak bámult rám. Semmiféle érzelem nem tükröződött az arcán. Olyan volt, mintha a hatalmas, tiszta fehér holdat látnám télen. Mintha ahhoz tette volna hasonlatossá a szívét. Az odafenn keringő jeges sziklatömbhöz.

- Először is van itt valami, amiben a segítségedet kérném - kezdtem bele. - Átjönnél a műterembe?

Felálltam a székről, és bementem a műterembe, mire a kislány is csakhamar felegyenesedett a kanapéról, és utánam jött. Megcsapott a hideg a helyiségben. Azonnal be is kapcsoltam az olajkályhát. Amikor elhúztam a függönyt, látszott, ahogyan a kellemes délutáni napsugarak bearanyozzák a hegyoldalt. Az állványra oda volt készítve a lány befejezetlen portréja. Már alig hiányzott valami ahhoz, hogy teljesen elkészüljön. Marié vetett egy pillantást rá, de aztán elkapta a tekintetét, mint aki olyasmit látott, amit nem lett volna szabad.

Leguggoltam, és levettem a textilborítást Amada Tomohiko művéről, A *kormányzó haláláról,* és fellógattam a falra. Azután leültettem Akikava Mariét a kisszékre, és megmutattam neki szemből, teljes egészében.

- Már láttad ezt a képet korábban is, ugye?

Marié picikét bólintott.

- Az a címe, hogy A *kormányzó halála*. Legalábbis a csomagolás címkéjén ez állt. Amada Tomohiko készítette, nem tudni, mikor, de igen alapos munka. Nagyszerű a kompozíció, és technikailag tökéletes. Különösen az egyes szereplők kivitelezése valósághű, emiatt nagy meggyőzőerővel bír az egész.

Itt tartottam egy kis szünetet. Megvártam, amíg Marié megemészti, amiket mondtam. Azután folytattam:

- De ez a kép itt a padláson volt elrejtve egészen mostanáig. Papírba csomagolták, hogy ne láthassa senki, és ott porosodott valószínűleg sok-sok éven át. Én véletlenül rátaláltam, és lehoztam ide. Az alkotóján kívül nem látta senki más, csak te meg én. És a nagynénéd is a legelső napon, csak valamiért egyáltalán nem érdekelte. Azt nem tudom, hogy Amada Tomohiko miért rejtette el ezt a képet a padláson. Pedig annyira fantasztikus, és az ő művei között is az egyik legjobb. Miért kellett hát eltitkolnia az emberek elől?

Marié nem mondott semmit, csak ült a kisszéken, és komoly tekintetét A *kormányzó halálára* szegezte.

Folytattam:

- És amióta felfedeztem ezt a képet, mintha az valamiféle jeladás lett volna, egymás után történni kezdett mindenféle. Mindenféle különös dolog. Először közeledni kezdett hozzám egy Mensiki nevű úriember. Mensiki úr, aki a völgy túloldalán lakik. Te is voltál a házában.

Marié bólintott.

- Azután úgy alakult, hogy feltártam azt a titokzatos vermet a cserjésben lévő szentély mögött. Éjszakánként csengettyűszót hallottam, és a hang vezetett oda hozzá. Vagyis úgy tűnt, a csengettyű az egymásra halmozott nagy kövek alól szól. De azok

túl nagyok és túl nehezek voltak ahhoz, hogy puszta kézzel meg lehessen őket mozdítani. Ezért Mensiki úr odarendelt egy céget, az emberek munkagéppel emelték le a köveket. Hogy mégis miért kellett neki ezt felvállalnia, azt nem tudtam, és most sem tudom. Mindenesetre rászánta az idejét és a pénzét, hogy arrébb tetesse a kőrakást úgy, ahogy van. És akkor napvilágra került az a verem. Egy majdnem két méter átmérőjű, kerek gödör. Egy kerek verem, a fala precízen kőből kirakva. Rejtély, hogy ki és miért készítette. Természetesen most már te is tudsz róla. Ugye? Amikor kinyitottuk a vermet, a Kormányzó került elő belőle. Ő az, akit itt a képen is látsz.

Odaléptem a képhez, és rámutattam rajta a kormányzó alakjára. Marié alaposan megnézte magának. De az arcán semmiféle változás nem mutatkozott.

- Pont ilyen arca volt, és ugyanilyen ruhája. Viszont csak hatvan centi magas volt nagyjából. Nagyon helytakarékos. És elég furán beszélt. De úgy tűnik, rajtam kívül más ember nem látta őt. Ideának mondta magát. Elmesélte, hogy abba a verembe volt bezárva. Szóval mi szabadítottuk ki onnan Mensiki úrral. Tudod, hogy mik azok az ideák?

A lány megrázta a fejét.

- Az ideák tulajdonképpen eszmék. De nem minden eszme idea. Például meglehet, hogy a szerelem maga nem idea. Viszont az, ami lehetővé teszi, az már minden kétséget kizáróan az. Ideák nélkül nem létezhet szerelem. Most azonban ebbe nem megyek bele, mert soha nem érünk a végére. Meg őszintén szólva én sem tudom pontosan definiálni. Mindenesetre az ideák eszmék, azoknak pedig nincsen formájuk vagy alakjuk. Csak absztrakciók. Akkor viszont az emberi szem számára láthatatlanok, így ez az idea fogta magát, és első körben felvette a kormányzó alakját erről

a képről, vagyis úgymond kölcsönvette, hogy megjelenhessen előttem. Eddig érted?

- Nagyjából igen - szólalt meg Marié első ízben. - Mert vele találkoztam már egyszer.

- Találkoztál vele? - bámultam döbbenten Mariére. Egy darabig nem jött szó a számra. Azután hirtelen belém nyilallt, hogy mit mondott nekem a Kormányzó ott az idősek otthonában az Izu-felföldön. *Nemrégiben találkoztam is vele* - említette akkor. Hogy *beszéltünk is egy kicsikét*.

- Szóval találkoztál a Kormányzóval, ugye?

Marié bólintott.

- Mikor, hol?

- Mensiki úr házában - felelte.

- Mit mondott neked?

Marié megint egyenes vonalba zárta az ajkát. Nyilván azt akarta vele kifejezni, hogy pillanatnyilag nem szeretne ennél többet mondani. Így hát le is tettem arról, hogy bármit is kiszedjek belőle.

- Ebből a festményből mások is előjöttek ám - folytattam. - A bal alsó sarokban látszik az a fura arcú, torzonborz férfi. Ez itt!

Magyarázat közben rá is mutattam.

- Ideiglenesen Nyúltképűnek neveztem el, de a lényeg, hogy elég torz egy alak. Ő is helytakarékos méretű, nagyjából hetven centi magas. Szintén úgy jelent meg előttem, mint aki most lépett ki a jelenetből, a fedőt feltolva nyitotta ki a lyukat, akárcsak a képen, és azon át vezetett el engem a föld alatti birodalomba. Mondjuk nem bántam vele kesztyűs kézzel, míg kierőszakoltam, hogy megtegye.

Marié hosszú ideig a Nyúltképűt figyelte. De persze nem szólt egy szót sem.

Tovább meséltem.

- Azután átkeltem azon a sötét, föld alatti országon, át egy dombon, majd egy gyors folyású folyón, mígnem találkoztam ezzel a szép fiatal hölggyel itt. Vele. Donna Annának hívom, Mozart *Don Giovanni* című operájának egyik szerepe alapján. Persze ő is alacsony volt. Elvezetett egy barlang vízszintes folyosójához. És a halott húgommal együtt bátorított és segített, hogy keresztüljussak rajta. Ha ők nincsenek, talán sohasem bírok végigmenni, és ott ragadok bezárva a föld alatti országban. Donna Anna pedig (természetesen ez csak feltételezés, de) előfordulhat, hogy Amada Tomohiko fiatalkori szerelme a bécsi diákéveiből. Majdnem hetven évvel ezelőtt politikai okokból kivégezték.

Marié Donna Annát nézte a képen. Tekintete annyira kifejezéstelen volt, mint a téli hold fehérsége.

De az is lehet, hogy Donna Anna Akikava Marié édesanyja, akit lódarazsak csíptek halálra. Talán Mariét akarta megvédeni. Elképzelhető, hogy ő több dolgot reprezentál egyszerre. Ezt azonban nem említettem meg.

- Aztán itt van még egy férfi - magyaráztam, és megfordítottam azt a képet, amit háttal állítva tartottam a padlón. Nekidöntöttem a falnak. Egy félkész portré, A *fehér Subaru Forester-es* férfi volt az. Hétköznapi szemmel nézve csak egy három színnel összemázolt vászonnak látszott. Csakhogy a vastag festékréteg alatt meg volt festve a férfi. Én láttam őt alatta. De másnak nem mutatta meg magát.

- Ezt a képet már láttad korábban is, igaz?

Akikava Marié egyetlen szó nélkül bólintott rá a kérdésre.

- Azt mondtad, hogy ez már készen van, hagyjam csak így.

Marié megint csak bólintott.

- Ez a fehér Subaru Forester-es férfinak nevezett illetőt ábrázolja, vagy kell majd ábrázolnia. Én Mijagi tartomány egy kis tengerparti városkájában találkoztam vele. Kétszer. Különösen titokzatos, jelentőségteljesnek tűnő találkozások voltak. Fogalmam sincs, kiféle- Miféle ember ő. A nevét sem tudom. Egyszer csak mégis úgy éreztem, hogy meg kell festenem a portréját. *Nagyon határozott* késztetést éreztem. Elkezdtem dolgozni rajta, miközben próbáltam felidézni magamban, hogy nézett ki, de végül képtelen voltam befejezni. Azért maradt így, össze- festékezve.

Marié továbbra is nyílegyenesen összeszorítva tartotta az ajkát.

Aztán megcsóválta a fejét.

- Tényleg félelmetes az az ember - bökte ki végül.

- Az az ember? - kérdeztem, és követtem a tekintetét. A festményemre meredt, *A fehér Subaru Forester-es férfira*.

- Erről a képről beszélsz? *A fehér Subaru Forester-es férfiről?*

Marié határozottan biccentett. Hiába félt tőle, nem tudta levenni róla a szemét.

- Te látod rajta azt a férfit?

Marié bólintott.

- Látom, hogy ott van a festékréteg mögött. Ott áll, és engem néz. Fekete sapkában.

Felemeltem a képet a földről, és megint megfordítottam.

- Te meglátod ezen a képen a fehér Subaru Forester-es férfi alakját. Pedig mások nem veszik észre - összegeztem. - De jobb, ha nem nézed tovább. Azt hiszem, neked egyelőre nincs szükséged arra, hogy lássad.

Marié egyetértően bólogatott.

- Én még abban sem vagyok biztos, hogy létezik egyáltalán ez a fehér Subaru Forester-es férfi ezen a világon. Lehet, hogy valaki

vagy valami ideiglenesen kölcsönvette csak a külsejét. Mint egy idea a kormányzóét. Vagy az is lehet, hogy én a saját tükörképemet látom csupán benne. De az igazi sötétségben az nem pusztán egy tükörkép volt. Hanem *valami,* amit meg lehet érinteni, él és mozog. A helybéliek „kettős metaforának" nevezték. Egyszer be akarom fejezni ezt a képet. Csak most még túl korai lenne. És túl veszélyes. Van ebben a világban valami, amit nem szabad meggondolatlanul napvilágra hozni. Csakhogy én lehetséges, hogy…

Marié nem szólt semmit, csak az arcomra meredt. Nem tudtam normálisan befejezni a mondandómat.

- A lényeg, hogy egy csomó ember segítségével sikerült keresztülvágnom a föld alatti birodalmon, és a szűk, koromsötét oldalfolyosón át nagy nehezen visszajutnom ebbe a való világba. És szinte pontosan ugyanakkor, tulajdonképpen párhuzamosan te is kiszabadultál *valahonnan,* és hazatértél. Nem hinném, hogy csupán a véletlennek köszönhetőek ezek az egyezések. Te péntektől körülbelül négy napra tűntél el valahova. Én pedig szombattól nem voltam meg három napon keresztül. Mindketten kedden *kerültünk elő.* Biztosan összefügg valahogyan ez a két esemény. És a Kormányzó lesz a kapocs a kettő között. De ő már nincs ezen a világon. Teljesítette a feladatát, és eltávozott valahova. Most már nekem és neked, egyedül kell bezárnunk a kört. Hiszel nekem?

Marié bólintott.

- Ezt akartam most itt elmondani neked. Azért kértem, hogy hadd maradjunk kettesben.

Marié egyenesen rám szegezte a tekintetét. Folytattam.

- Gondoltam, hogy hiába mondanám el az igazságot, senki más nem értene meg. Biztosan azt hinnék, hogy megbolondultam.

Nem csoda, hiszen logikátlan a sztori, és egyáltalán nem valószerű. De reméltem, hogy te legalább elfogadod. Egyébként meg bárkinek mesélném, kénytelen lennék megmutatni neki *A kormányzó halálát*. Anélkül nem áll össze a történet. De a magam részéről nem szerettem volna, ha bárki látja ezt a képet rajtad kívül.

Marié némán meredt rám. Szemébe lassan visszatért az élet szikrája.

- Amada Tomohiko szívét-lelkét beletette ebbe a művébe. A legbensőbb gondolatait bízta rá. Nem sajnált érte vért, verejtéket, hogy elkészüljön. Olyan kép ez, amilyet csak egyszer fest az ember az életben. Saját magáért, és azok emlékére csinálta, akik már nincsenek közöttünk, tulajdonképpen egy rekviem. A sok kiontott vértől való megtisztulásért.

- Rek-vi-em?

- Olyan mű, amellyel megbékéltetik a lelkeket, nyugalmat adnak és begyógyítják a sebeket. Ezért nem volt számára semmi jelentőségük az ilyen-olyan kritikáknak, elismeréseknek, vagy akár az anyagi haszonnak. Sőt, inkább semmiképpen sem akart belőlük részesülni. Neki bőven elég volt, hogy ez a kép elkészült, és létezik, bárhol a világban. Kit zavar, hogy papírba csomagolva rejtőzik a padláson, és soha senki sem láthatja? Én pedig szeretném tiszteletben tartani az akaratát.

Jó darabig mély csend nehezedett ránk.

- Te régtől fogva sokat jártál ide a környékre játszani. A titkos ösvényeden. Igaz?

Akikava Marié bólintott.

- Előfordult, hogy olyankor találkoztál Amada Tomohikóval?

- Volt, hogy láttam. De soha nem mentem oda hozzá, és nem beszéltünk. Csak elrejtőztem, és messziről figyeltem. Ahogy festett

az a bácsi. Mivel én *önkényesen* lopóztam be más telkére.

Most én bólintottam. Nagyon is el tudtam képzelni a szituációt. Amint Marié a sövény mögé bújva lesi, mi történik a műteremben. Amada Tomohiko pedig ül a kisszékén, és erősen koncentrálva dolgozik az ecsetjeivel. Fel sem merül benne, hogy esetleg valaki figyelheti.

- Az előbb azt mondta a tanár úr, hogy a segítségemet kéri valamiben - váltott témát Marié.

- Ja tényleg. Igazad van. Szeretném, ha segítenél nekem valamiben - feleltem. - El akarom rejteni ezt a két képet a padláson, jó alaposan becsomagolva, hogy ne láthassa őket senki. *A kormányzó halálát* és *A fehér Subaru Forester-es férfit*. Mert úgy vélem, hogy nekünk most már nincsen rájuk szükségünk. És szeretném, ha segítenél nekem ebben a feladatban.

Marié némán bólintott. Az igazság az volt, hogy nem akartam egyedül végezni ezt a munkát. Nemcsak gyakorlati segítség kellett nekem, hanem szemtanú és megfigyelő. Akivel megoszthatom a titkom, de nem jár el a szája.

Hoztam a konyhából papírspárgát és sniccert. Aztán kettesben Mariével jó alaposan becsomagoltuk *A kormányzó halálát*. Szépen beletekertük az eredeti barna japánpapírjába, átkötöttük a zsinórral, aztán rátettük a fehér vászonlepelt, és azt is lekötöztük. Nagyon vigyáztunk, hogy ne váljon le egykönnyen. *A fehér Subaru Forester-es férfin* még nem száradt meg teljesen a festék, így azt csak épp hogy betakartuk. Utána fogtuk őket, és átmentünk velük a vendégszoba beépített szekrényéhez. A létra tetejéről kinyitottam a csapóajtót a plafonon (ami jobban belegondolva eléggé hasonlított arra a négyzet alakú fedélre, amelyet a Nyúltképű tartott nyitva), és felmentem a padlásra. Fent megcsapott a hideg levegő, de tulajdonképpen nagyon

jólesett. Marié lentről feladogatta a képeket, én pedig átvettem őket. Elsőnek *A kormányzó halálát,* utána *A fehér Subaru Forester-es férfit* nyújtotta fel. Odadöntöttem őket egymás mellé a falhoz.

És akkor hirtelen rádöbbentem valamire. Hogy nem vagyok egyedül a padláson. Éreztem, hogy van ott még valaki. Elakadt a lélegzetem. Hogy van ott valaki. De csak a fülesbagoly volt. Valószínűleg az, amelyiket az első alkalommal láttam. Az éjszakai madár ugyanazon a gerendán kuksolt pontosan ugyanúgy, mint akkor. Nem zavarta különösebben, amikor közelebb mentem hozzá. Ez így volt a múltkor is.

- Gyere csak ide! - suttogtam Mariének, aki lent várt. - Mutatok valami fantasztikusát. Óvatosan gyere fel, ne csapj zajt.

Értetlenkedő arccal mászott fel a létrán, aztán a csapóajtón át föl a padlásra. Két kézzel nyúltam, hogy felhúzzam. A padlót vékony porréteg borította, arra gondoltam, hogy az új gyapjúszoknyája koszos lesz, de úgy tűnt, ez őt a legkevésbé sem izgatja. Leültem, és rámutattam a gerendára, amelyiken a fülesbagoly kuksolt. Marié mellém térdelt, és teljesen lenyűgözve bámult rá. Nagyon szép formájú madár volt. Mint egy szárnyat növesztett macska.

- Ez a fülesbagoly régóta itt lakik - suttogtam. - Éjszaka kimegy az erdőbe táplálékért, reggelente pedig visszatér ide pihenni. Ott van egy rés, ahol ki-be jár.

Megmutattam a kilyukadt fémrácsot a szellőzőnyíláson. Marié bólintott. Hallottam, milyen aprókat lélegzik izgalmában.

Szótlanul figyeltük a fülesbaglyot. Ő nem igazán törődött velünk, csak szép csendben, megfontoltan pihentette tagjait. Kimondva-kimondatlanul mégiscsak osztozunk mi ezen a házon.

Egyikünk nappal, másikunk éjszaka tevékenykedik, de felefele arányban részesedünk a hely szelleméből.

Marié kis kezével megfogta az enyémet. És fejét a vállam- ra hajtotta. Gyengéden viszonoztam a kézszorítást. Sok időt töltöttünk el így a húgommal, Komival is. Nagyon jó testvérek voltunk. Mindig jól megértettük egymást. Míg a halál el nem választott.

Éreztem, hogy Marié testében alábbhagy a feszültség. Lassan oldódott benne az a kőkemény görcs. Megsimogattam a vállamon nyugvó fejét. Puha, nyílegyenes haja volt. Ahogy az arcához értem, észrevettem, hogy sír. Olyan meleg könnyei voltak, mint a szívből kiömlő vér. Egy darabig csak ültem ott tovább, átkarolva a kislányt. Kijárt már neki ez a sírás. Csak nem tudta, hogy szüksége van rá. Valószínűleg hosszú idő óta. Szótlanul vigyáztunk rá közben, én és a fülesbagoly.

A szellőzőnyílás lyukas fémrácsán ferdén tűztek be a délutáni nap sugarai. Nem volt körülöttünk más, csak a csend és a finom, világos színű por. Mintha az ősidőkből küldték volna ide nekünk mindkettőt. Szélfúvást sem lehetett hallani.

A fülesbagoly ott, a gerenda tetején némán őrizte az erdő bölcsességét. Ez a bölcsesség pedig szintén a távoli múltból maradt ránk.

Akikava Marié hosszú időn át sírt hangtalanul. De tudtam, hogy sír, hiszen egész testében remegett. Csak simogattam a haját szelíden. Mintha ő és én szembe mentünk volna az áramló idővel, a kezdetek felé.

60

Ha az illetőnek elég hosszú keze van

- Mensiki úr házában voltam. Végig, négy napon át - bukott ki Mariéból. Azután lett képes megszólalni, hogy kellően kisírta magát.

A műteremben voltam vele. Ő a munkához használt kis kerek ülőkémen ült, a szoknya alól kivillanó térdét szépen összezárva. Én az ablakpárkánynak támaszkodva álltam. Nagyon szép lába volt. Ez a vastag harisnyában is egyértelműen látszott. Egészen biztos, hogy rengeteg férfit fog megbabonázni vele, ha egy kicsit megnő. Addigra már a melle is nagyobb lesz majd. Ott abban a pillanatban azonban egy bizonytalan kislány volt csupán, aki tanácstalanul toporog az élete kapujában.

- Mensiki úrnál voltál? - kérdeztem vissza. - Ezt nem értem. Elmagyaráznád egy kicsit részletesebben?

- Azért mentem oda, mert muszáj volt többet tudnom arról az emberről. Először is ki akartam deríteni, hogy miért kukkolja távcsővel esténként a házunkat. Szerintem csakis azért vette meg azt a bazi nagy palotát. Hogy beláthasson hozzánk, a völgy túloldalára. De nem fért a fejembe, hogy miért kellett ezt csinálnia. Ez azért mégsem normális dolog. Úgy voltam vele, hogy muszáj lennie valami komoly indoknak.

- Ezért elmentél hozzá vendégségbe?

Marié megrázta a fejét.

- Belopóztam. Titokban. Csak aztán nem tudtam kijönni.

- Belopóztál?

- Igen, mint egy betörő. Bár nem úgy terveztem.

A péntek délelőtti órák végeztével a hátsó kapun át távozott az iskolából. Ha előzetes értesítés nélkül reggel óta hiányzott volna, rögtön odatelefonáltak volna hozzájuk. De akkor már nem, ha az ebédszünet után titokban kiszökik, és ellógja a délutáni órákat. Nem tudni, miért, de ilyen a rendszer. Mind ez idáig ezt egyszer sem játszotta el, szóval ki tudja vágni magát, ha utólag fel is róják majd neki a tanárok. Felszállt a buszra, és elment vele a házuk közeiéig. Csakhogy nem hazament, hanem az ellenkező irányban lévő hegy felé indult, míg el nem ért Mensiki házáig.

Eredetileg nem akart ő titokban belopózni a villába. Meg sem fordult a fejében. Persze eszébe sem jutott megnyomni a kapucsengőt, hogy megérdeklődje, fogadják-e. Egyáltalán nem volt terve. Csak mint egy erős mágnes a vasszilánkokat, olyan ellenállhatatlanul vonzotta magához az a fehér épület. Amit egyébként hiába bámul naphosszat a kerítés túloldaláról, attól még nem fog lehullani a lepel Mensiki titkáról. Ezzel ő is tisztában volt. Csak nem bírt megálljt parancsolni a kíváncsiságának. A lába magától indult abba az irányba.

Elég hosszú emelkedőn kellett felkaptatnia a villáig. Hátrafordulva a vakítóan csillogó tengert látta két hegy között. A házat magas kerítés ölelte körül, erős, elektromos kapuszárnyakkal a bejáratnál. Kétoldalt biztonsági kamerákkal szerelték fel. Rajta volt az őrző-védő cég matricája a kapufélfán. Nem volt tréfadolog tehát a ház megközelítése. A kislány elbújt a bokrok közé a bejárat közelében, és egy darabig csak

szemlélődött. De sem bent, sem kint a villa környékén nem mutatkozott mozgás. Senki nem járkált ki-be, és semmiféle zaj nem hallatszott ki a házból.

Úgy fél órát töltött el ott különösebb terv nélkül, és már épp elszánta magát arra, hogy feladja és hazamegy, amikor egy teherautót látott lassan közeledni felfelé az emelkedőn. Egy csomagszállító cég kisteherautója volt. Megállt a kapu előtt, kinyílt az ajtaja, és kiszállt belőle egy fiatal egyenruhás férfi, kezében csiptetős irattáblával. Odament a bejárathoz, és megnyomta a csengőt a kapufélfán. Röviden beszélt kaputelefonon valakivel, aki bent volt. Kis idő elteltével lassan kitárult a hatalmas fakapu, a férfi pedig sietve visszaült a teherautóba, és behajtott a birtokra.

Marié nem teketóriázott. Amint a kocsi bent volt, ő azonnal kiugrott a bokorból, és teljes erejéből futni kezdett a csukódó kapuszárnyak felé. Nem sokon múlott, de éppen sikerült bejutnia, mielőtt bezáródtak. Lehetséges, hogy a kamerák felvették, de nem bukott le. Annál inkább tartott viszont a kutyáktól. Ki tudja, házőrzők is lehetnek szabadon eresztve a kertben. Amikor beszaladt, ez eszébe sem jutott. Csak akkor merült fel benne, amire már a kerítésen belül volt, és a kapu is becsukódott. Egy ilyen hatalmas házban egyáltalán nem lenne meglepő, ha a kertben dobermannt vagy német juhászt tartanának. Márpedig ő nagyon nem örült volna egy nagytestű kutyának. Nem bírta őket. De szerencséjére nem bukkant fel kutya. Ugatást sem hallott. Meg amikor korábban itt járt, akkor sem került szóba négylábú.

A lány a kerítésen belül lévő sövény árnyékában bújt meg felmérni a helyzetet. A torka teljesen kiszáradt. „Belopóztam ide akár egy tolvaj. Magánlaksértés: nem kérdés, törvénybe ütköző

dolgot teszek. A videófelvétel majd egyértelmű bizonyítékul szolgál."

Addigra már nem volt benne biztos, hogy megfelelően cselekedett-e. Amint meglátta, hogy a csomagszállító cég teherautója behajt a kertbe, szinte reflexszerűen futott utána. Nem volt ideje végiggondolni, hogy mi lesz a dolog vége. Csak az számított, hogy ilyen lehetősége nem adódik máskor, és ha meg akarja tenni, akkor azonnal lépnie kell, szóval nem morfondírozott sokat. A teste hamarabb reagált, mint hogy józanul végiggondolhatta volna. De valamiért azt sem érezte, hogy bánnia kéne.

A sövény mögött rejtőzött, míg végül a csomagszállító teherautó elindult vissza a kocsibehajtó felé. A kapu szép lassan kinyílt újra, az autó pedig távozott. „Ha el akarok menni, akkor most kell. Addig tudok innen kifutni, amíg be nem csukódik a kapu szárnya. És akkor visszatérhetnék abba a biztonságos világba, ahonnan jöttem. Nem lenne belőlem bűnöző." Csakhogy ő nem azt választotta. Ott maradt megbújva a sövény takarásában, és ajkát összeharapva nézte, amint a kapu bezáródik.

Utána várt tíz percet. A csuklóján viselt kis Casio G-Shockján pontosan lemérte a tíz percet, majd kilépett a sövény mögül. Előregörnyedve járt, hogy kevésbé Játszódjon a kamerán, és gyors léptekkel leereszkedett a ház bejáratához vezető lankás úton. Fél három volt akkor.

Mit tegyen, ha Mensiki felfedezi? Ez szöget ütött a fejébe. De bízott annyira magában, hogy valahogy kimagyarázkodna, ha véletlenül úgy is alakulna. A jelek szerint Mensiki nagyon komolyan érdeklődik (vagy valami szimpátiával viseltetik) iránta. Idejött játszani egyedül, de véletlenül épp nyitva találta a kaput,

és bejött. Micsoda kaland! Mensiki tuti beveszi neki ezt a dumát, ha sikerül ártatlan gyerekarccal tálalnia. Az *az ember hinni akar valamiben,* és amit én mondok, biztos, hogy kételkedés nélkül elfogadja. A lány azt viszont már nem tudta, hogy mi fán terem az a „komoly érdeklődés", és hogy jó-e ez neki vagy sem.

A lejtős út bekanyarodott, és a villa bejáratába torkollott. Az ajtó mellett volt egy csengőgomb. Azt azért mégsem nyomhatta meg. Jó nagy ívben megkerülte a bejárat előtti kocsibeálló kört, fák és bokrok árnyékában araszolt előre, az óramutató járásával megegyező irányban, a villa betonfala mentén. A bejárat mellett egy garázs volt, két autó számára. A kapuja zárva. Tovább haladva látott egy elegáns kis kerti lakot a háztól nem messze. Biztosan a vendégeknek van fenntartva. Mögötte pedig teniszpálya. Még soha nem járt olyan házban, amihez teniszpálya tartozott. Vajon ki a csudával játszik itt Mensiki? Nem is tűnt úgy, . mintha az utóbbi időben használták volna. A hálót leszerelték, t a salakot hullott falevelek tarkították, és a felfestett vonalak is megfakultak már.

A villa hegy felőli oldalán kicsik voltak az ablakok, és mindegyiket teljesen leeresztett redőny takarta. Onnan tehát nem tudott bekukucskálni a házba. Bentről továbbra sem hallatszott ki semmiféle zörej. Kutyák sem ugattak. Csak madarak csiripeltek időnként a fák magasabban lévő ágain. Még tovább haladva j egy újabb garázst fedezett fel az épület háta mögött. Abba is két . autó fért. Valószínűleg utólag toldották a házhoz. Kellett a hely a sok járműnek.

A ház mögött a hegy lankáit kihasználva egy méretes japánkert terült el. Volt benne lépcső, aztán szép nagy kövek, közöttük kacskaringózó kis ösvénnyel. Persze a gyönyörűen metszett

rododendronbokor vagy a magasra nyújtózó, zöld árnyalatokban pompázó fenyő sem maradhatott ki. Hátrébb egy pavilon is látszott. Egy hátradönthető pihenőszéket helyeztek el benne, hogy kényelmesen lehessen ott olvasni. Mellette kis asztalka. Mindenfelé kőlampionok és kerti lámpások.

Marié megkerülte a főépületet, és kijutott a völgy felőli oldalra. A villának ezen az oldalán tágas teraszt talált. Ott már járt korábban, amikor itt vendégeskedett. Onnan figyeli Mensiki a házukat. Amint kilépett, rögtön tudta, hogy így van. Annyira erősen lehetett érezni.

Megkereste a házukat a távolban. Szinte karnyújtásnyira volt, a völgy túloldalán. Az ember csak kinyújtja érte a karját (és az illetőnek elég hosszú a karja), már majdhogynem el is éri. Innen nézve annyira védtelennek tűnt. Amikor építették, még semmi sem volt a völgynek ezen az oldalán. Csak a közelmúltban (persze így is bő tíz éve) kezdődtek errefelé a beépítések, mert valamelyest megengedőbb lett a szabályozás. Így aztán náluk még egyáltalán nem gondoltak arra, hogy bármi módon védekezzenek a völgy túloldaláról fürkésző kíváncsi tekintetek ellen. Minden tárva-nyitva. Egy nagy teljesítményű távcsővel vagy messzelátóval biztos gyönyörűen be lehet látni a lakásba. A lány szobájának ablaka is nyilván tisztán kivehető annak, aki meg akarja nézni. Persze ő óvatos volt. Mindig behúzta a függönyöket, amikor átöltözött vagy hasonló. De kinél nem fordul elő, hogy megfeledkezik valamiről? Vajon mi mindent láthatott már eddig is Mensiki?

Lement a lejtőre épített lépcsőn az alsó szintre, ahol a dolgozószoba volt, de ott az összes ablakon lent volt a redőny. Nem lehetett belátni. Így hát lejjebb ment még eggyel. Ezt a szintet lényegében teljes egészében a kiszolgálóhelyiségek

foglalták el. Volt egy mosókonyha, egy elkülönített rész a vasaláshoz, egy külön lakrész a bent lakó szobalánynak, azzal szemközt pedig egy elég tágas konditerem. Öt vagy hat edzőgép sorakozott bent. Ezt a teniszpályával ellentétben szemlátomást igen gyakran használták. A kondigépek mind szépen kifényesítve, beolajozva várakoztak. Egy nagy bokszzsák is lógott a plafonról. Ezt a szintet tehát nem őrizték olyan szigorúan kívülről, mint a többit. Egy csomó ablakon függöny sem volt, simán be lehetett látni. De attól még minden ajtó és üvegajtó rendesen be volt zárva belülről, így Marié nem tudott bejutni. Mindegyiken ott díszelgett persze az őrző-védő cég matricája. Nehogy a betörőknek eszükbe jusson próbálkozni. Erőszakos behatolás esetén azonnal megszólal a cégnél a riasztó.

Nem akármilyen volt a rezidencia mérete. A lány nem akarta elhinni, hogy lakhat valaki egy szál egyedül egy ekkora helyen. Holtbiztos, hogy mindig nagyon egyedül érzi magát. Mindenféle biztonsági berendezéssel védett, szigorúan zárt, kikezdhetetlen betonépület. Bár nagytestű kutya nem volt (lehet, hogy Mensiki csak nem rajong értük), azonkívül minden elképzelhető biztonsági eszközt bevetett, hogy megakadályozza az illetéktelenek bejutását.

Na és akkor most hogyan tovább? Az égvilágon semmi ötlet nem jutott eszébe. A lakásba nem tud bemenni, bár nem mintha a kerítésen kívülre igen. Annyi bizonyos volt, hogy Mensiki a házban tartózkodik. Hiszen megnyomta a kapunyitó gombot, és átvette a kiszállított csomagot. Rajta kívül pedig más nem lakik itt. Hetente egyszer jönnek a takarítóvállalat emberei, de alapvetően nem jár bent idegen. Ezt Mensiki mondta, amikor nála voltak vendégségben.

Mivel a házba sehogy sem tudott bejutni, valahol kint kellett rejtekhely után néznie. Ha körbe-körbe mászkál, még a végén meglátják. Keresgélt egy sort, mígnem a hátsó kert csücskében rátalált egy fészerre, ahol a kerti felszereléseket tárolták. Az nem volt kulcsra zárva. Kerti szerszámok, locsolócső, feltornyozott műtrágyászsákok sorakoztak benne. A lány bement, és leült egy zsákra. Ennél kellemesebb helyet is el tudott volna képzelni. De ha nyugton marad, legalább attól nem kellett tartania, hogy rögzíti egy kamera. És oda garantáltan nem jön senki körülnézni. Majd csak történik valami. Csak ki kellett várnia.

Igaz, hogy mozdulatlanságra kényszerült, mégis jóleső, eksztatikus érzés járta át a testét. Aznap reggel zuhanyozás után meztelenül állt a tükör előtt, és észrevette, hogy a melle egy egészen picikét domborodni kezdett. Lehet, hogy az is hozzájárult egy kicsit a felfokozott hangulatához. Persze lehet, hogy egyszerűen csak illúzió volt. Talán csak beképzelte magának, mert annyira szerette volna, hogy úgy legyen. De ellenőrizte mindenféle szögből, részrehajlás nélkül, tapogatta, és érzett valamit puhán domborodni, ami eddig nem volt ott. A mellbimbója még aprócska maradt (nem lehetett egy lapon említeni a nagynénjéével, az övé akkora volt, mint az olívabogyó magja), de sejtetni engedte, hogy valami elkezdődött.

A melle kis domborulatán járt az esze, ahogy ott rostokolt a szerszámoskamrában. Elképzelte, ahogy egyre nagyobb és nagyobb lesz. Milyen lehet dús keblekkel élni nap mint nap? Elábrándozott rajta, amint felvesz egy olyan igazi nagy és merev melltartót, amilyet a nagynénje hord. Bár ez nem megy egyik napról a másikra. Hiszen még menstruálni is csak idén tavasszal kezdett el.

Egy kissé szomjas lett, de tudta, hogy még sokáig kibírja. Rápillantott zömök kis karórájára. A G-Shock szerint öt perccel múlt három. Ma péntek van, rajzórára kéne mennie, de azt eleve úgy tervezte, hogy kihagyja. A szatyrát sem hozta el, amelyikben a felszerelését tartja. Ennek ellenére, ha estig nem keveredik haza, a nagynénje biztosan izgulni kezd. Majd ki kell találnia valami jól hangzó mentséget.

Valószínű, hogy elaludt egy kicsit. Hihetetlen, hogy képes volt rá akárcsak egy másodpercre is egy ilyen helyen, ilyen körülmények között! Mégis ez történhetett, és ő észre sem vette. Persze nem alhatott sokat. Tíz, legfeljebb tizenöt percet, nagyjából annyit. Vagy még annál is kevesebbet. De attól még elég mély álomba merült. Amikor felriadt, össze volt zavarodva. Egy pillanatra nem tudta, hol van és mit csinál. Emlékezett, hogy valami összefüggéstelen álmot látott. Dús keblek voltak benne és tejcsokoládé. A szájában felgyűlt a nyál. Aztán rögtön eszébe jutott. „Belopóztam Mensiki birtokára, és itt rejtőzöm a sufniban."

Valami zaj ébresztette fel. Valami folyamatos géphang. Pontosabban szólva a nyíló garázskapu hangja. A bejárati ajtó melletti garázson zümmögve ment felfelé a roló. Mensiki talán most száll kocsiba, és elmegy valahova. A lány azonnal kilépett a szerszámoskamrából, és lopakodó léptekkel a ház eleje felé tartott. Amikor teljesen felment a kapu, a géphang elhallgatott. Azután beindult egy autó motorja, majd az ezüstszínű Jaguar dugta ki lassan az orrát. A vezetőülésén Mensiki ült. Mellette nyitva volt az ablak, így hófehér haja szépen csillogott a délutáni nap sugaraiban. Marié egy bokor takarásából nézte végig a jelenetet.

Ha Mensiki odafordult volna a tőle jobbra eső sövény felé, talán észreveszi a mögötte megbújó Mariét. Ugyanis az túl kicsi volt ahhoz, hogy teljesen eltakarhassa a lányt. De Mensiki szerencsére csak egyenesen előre nézett. Úgy tűnt, elmélyülten gondolkodik valamin, ahogy a kormányt markolta. A Jaguar elindult, és a kanyar után eltűnt a lány szeme elől. A garázs távirányítású fémkapuja lassan ereszkedni kezdett lefelé. A kislány kirohant a bokor mögül, és gyorsan becsúszott a maradék kis résen. Mint Indiana Jones *Az elveszett frigyláda fosztogatóiban*. Ezt is szinte reflexszerűen tette, a pillanat hatása alatt. Belehasított a felismerés, hogy ha bejut a garázsba, onnan már biztosan be tud majd menni a lakásba is. A garázsban valami megzavarhatta az érzékelőt, mert egy pillanatra megállt a kapu, de aztán tovább csukódott, majd bezárult teljesen.

Bent volt még egy kocsi. Formás kis sötétkék sportautó, bézs színű ponyvával, ezért volt annyira oda a múltkor a nagynénje. Őt viszont nem kötötték le a járművek, így akkor szinte rá se nézett. Iszonyúan hosszú orra volt, és persze ott díszelgett rajta a márkajel. Marié mindenféle hozzáértés nélkül is egyből sejtette, hogy nagyon drága lehet. Biztosan nagyon értékes is.

A garázs hátsó részében volt az ajtó, amely a lakásba vezet. Bátorságát összeszedve elforgatta a kilincset, és meglepődve állapította meg, hogy nincs zárva. Felsóhajtott. Nappal nyilván nem zárja be az ember a garázsból felvezető ajtót, de Mensiki elővigyázatos és precíz. Ezért nem is igazán reménykedett ebben. Nagyon nagy gondolkoznivalója akadhatott, ha kiment a fejéből. Mi ez, ha nem hatalmas szerencse?

Az ajtón át belépett a lakásba. Habozott, hogy mi legyen a cipőjével, de végül levette és kézben vitte tovább. Csak nem hagyhatta ott. Bent teljes csend honolt. Mintha minden

visszafojtotta volna a lélegzetét. A lány meg volt győződve róla, hogy nincs senki a házban, hiszen Mensiki elment valahova. „Most én vagyok itt egyes-egyedül. Egy darabig oda megyek, ahova akarok, és azt csinálok, ami csak jólesik.”

Előző ottjártakor a férfi nagyjából körbevezette őket. Jól emlékezett rá, mit látott akkor, és úgy-ahogy megvolt a fejében, hogy mi hol található. Először a hatalmas nappaliba ment, ami a földszint nagy részét elfoglalta. Onnan lehet kimenni a tágas teraszra. Annak nagy, üveg tolóajtaja volt. Eltöprengett rajta, hogy vajon jó ötlet-e kinyitnia. Mensiki feltehetően bekapcsolta a riasztót, amikor elment. Ha igen, akkor azonnal meg fog szólalni, amint ő kinyitja az üvegajtót. És elkezd villogni a távfelügyelő cégnél a vészjelző. Aztán jön majd az ellenőrző telefonhívás a cégtől. És kérni fogják a jelszót. Marié fekete bebújós cipőjével a kezében törte a fejét, mitévő legyen.

De arra a végkövetkeztetésre jutott, hogy Mensiki ezúttal nem kapcsolta be a riasztót. Ha a garázsból felvezető ajtót volt képes nyitva hagyni, akkor nem indulhatott messzire. Talán csak vásárolni ugrott el a közeibe, vagy ilyesmi. Marié elhúzta hát a kallantyút, és kinyitotta az üvegajtót. Várt egy picit, de sem a vészcsengő nem szólalt meg, sem az őrző-védő cég nem telefonált. Hatalmas kő esett le a szívéről (mert nem úszta volna meg egykönnyen, ha ideállítanak kocsival a biztonsági őrök), mielőtt kilépett volna a teraszra. Letette a cipőjét a földre, és elővette a nagy méretű messzelátót a műanyag tokjából. Túl nagy volt az ő kezéhez, ezért próbálta a korlátot használni állvány gyanánt, de nem sok sikerrel. Körbenézett, és a falnak döntve megtalálta azt a valamit, amit a messzelátó tartozékának vélt. Hasonlított a fényképezőgépek háromlábú állványára, és ugyanolyan sötét olívazöld színe volt, mint a messzelátónak. Megtalálta rajta a

csavart is, amellyel rögzíteni lehet. Feltette hát a helyére, letelepedett a mellé készített fémülőkére, és belenézett a távcsőbe, így már könnyebben tudta használni. Az egész úgy volt kialakítva, hogy a túloldalról ne lehessen odalátni. Egész biztos, hogy Mensiki mindig így nézegeti innen a völgy másik oldalát.

A lakásuk belseje meglepően jól kivehetően látszott. Ráadásul a lencsén át a valóságosnál is egy fokkal világosabban, tisztábban. Ezekbe a szerkezetekbe biztosan beleépítenek olyan speciális optikai funkciót, ami ezt lehetővé teszi. Néhány völgyre néző szoba ablakán nem húzták be a függönyöket, így minden apró részlet szinte tapinthatónak tűnt. Még a váza és az újságok is látszottak a dohányzóasztalon. A nagynénjének elvileg otthon kellett lennie, de őt nem látta sehol.

Eléggé fura volt ekkora távolságból vizsgálgatni a házuk belsejét. Olyan érzése volt, mintha meghalt volna (tisztázatlan körülmények közepette, de egyszer csak a holtak közé keveredett), és a túlvilágról szemlélné az otthonát, ahol valaha lakott. Ahova hosszú időn át tartozott, de többé nincs ott számára hely. Jól ismert, kedves kis zug, de már nincs lehetősége visszamenni. Ilyen szokatlan elidegenedettség kerítette hatalmába.

Aztán megnézte a saját szobáját. Az ablaka errefelé nézett, de be volt húzva a függöny. Rendesen, sehol egy rés. A jól ismert mintás narancssárga függöny. Hogy kiszívta már a nap a színét! A függöny mögé szerencsére nem lehetett belátni. De este, ha felkapcsolják a lámpát, homályosan azért biztosan ki lehet venni a bent lévők körvonalait. Hogy mennyire, azt addig nem fogja megtudni, amíg ide nem jön egyszer este, és nem bizonyosodik meg róla a távcsővel. Marié lassan elfordította a szerkezetet. Valahol ott kell lennie a házban a nagynénjének. Csakhogy őt nem látta sehol. Lehet, hogy hátul a konyhában a vacsora

előkészületeivel foglalatoskodik. Vagy a szobájában pihen. Mindegy, mert a háznak az a fele nem látszott innen.

Arra gondolt, hogy most azonnal vissza akar menni a házukba. Haza. Sürgetően tört rá ez az érzés. Visszamenni, leülni a megszokott székére az étkezőben, és inni egy forró teát a saját csészéjéből. És elnézni, ahogy a nagynénje a konyhában áll és készíti a vacsorát. Milyen nagyszerű is lenne! Ez jutott eszébe. Eddigi életében egy másodpercre sem merült fel benne, hogy valaha is a lakásuk után vágyakozna. Mindig üresnek, sivárnak és rondának tartotta. Annyira utált ott lakni, hogy csak na. Alig várta, hogy felnőjön végre és elköltözhessen, aztán az ízlésének megfelelő helyen élhessen egyedül. Erre most tessék, nézi itt a lakásuk tereit a völgy túloldaláról egy messzelátó tiszta lencséjén át, és bármit megadna érte, ha hazajutna. *Azért mégiscsak oda tartozik*. Ahol biztonságban van, ahol vigyáznak rá.

Valami elzúgott a füle mellett, ezért elvette a szemét a messzelátótól. Valami feketét látott repkedni a feje fölött körözve. Darázs volt. Egy nagyobb, hosszúkás testű, valószínűleg lódarázs. Az az agresszív típus, amelyik megölte az anyját, és nagyon nagyot tud szúrni. Marié hanyatt-homlok berohant a házba, becsapta az üvegajtót és bezárta. A lódarázs még utána is jó sokáig repdesett a közelben, mintha szemmel akarná tartani a lányt. Még az üvegnek is többször nekiment. Aztán feladta végre, és elrepült valahová. Hatalmas megkönnyebbülés volt ez Mariének. Még sokáig kapkodta a levegőt, és a torkában vert a szíve. A lódarázs volt az egyik, amitől a legjobban félt a világon. Apja számtalanszor elmesélte, hogy mennyire veszélyes. Hányszor látta a képét a lexikonban! Aztán idővel már befészkelte magát a leikébe a félelem, hogy őt is lódarázs fogja halálra szúrni, akár az anyját. Előfordulhat, hogy örökölte tőle a hajlamot, és ő is allergiás a

darázscsípésre. Az persze elkerülhetetlen, hogy egyszer meghaljon, de annak még sokkal, de sokkal később kellene bekövetkeznie. Előtte mindenképpen meg akarta tapasztalni, hogy milyen érzés, ha valakinek dús keble és határozott formájú mellbimbója van. Azelőtt meghalni, csak mert megcsíp egy darázs, az azért már mégiscsak túlzás.

Gondolta, jobb, ha egy ideig még nem mozdul ki. A vérengző darázs még biztosan itt repked a közelben. Úgy érezte, mintha őt direkt kinézte volna magának. Így inkább lemondott arról, hogy kimenjen, helyette nekiállt alaposabban feltérképezni a házat.

Először is ellenőrzésképpen körbejárta a hatalmas nappalit. Itt nem sok változás történt, amióta legutóbb látta. Volt egy Steinway koncertzongora. A tetején néhány kotta. Egy Bach-invenció, egy Mozart-szonáta, néhány rövidebb Chopin-mű, ilyesmik. Technikailag nem annyira bonyolultak. Azért az is valami, ha valaki le tudja őket játszani. Ennyit még Marié is meg tudott állapítani. Ő is tanult régebben zongorázni. (Nem nagyon mutatott előrelépést. Már akkor is jobban vonzották a képek, mint a zene.)

Néhány könyv hevert a dohányzóasztal márványlapján. Ezeket olvashatta épp Mensiki. Könyvjelző volt a lapjaik között. Egy filozófiai, egy történelmi témájú és két regény (ebből az egyik angol nyelvű). Egyiknek a címe sem volt ismerős, Marié még a szerzők nevét sem hallotta soha. Óvatosan belelapozott az egyikbe, de nem olyasmiről szólt, ami érdekelte volna. A ház ura szereti a nehezen emészthető könyveket és a klasszikus zenét. És két kedvenc időtöltése szüneteiben nagy teljesítményű messzelátóval kukkolja az ő házukat a völgy túloldalán.

Vajon csak simán degenerált? Vagy van valamilyen épeszű oka vagy célja, vagy valami? A nagynéném érdekli? Vagy én? Vagy

mindketten (létezhet olyan egyáltalán)?

Azután az alsóbb szinten lévő szobákat vette célba. Lement a lépcsőn, és elsőnek Mensiki dolgozószobájába tartott. Kint volt a falon a portréja. Marié megállt a szoba közepén, és sokáig fürkészte a képet. Látta már korábban is (pont azért jöttek akkor). Viszont így újra alaposabban szemügyre véve egyre inkább az lett az érzése, hogy Mensiki tényleg ott van a szobában. Ezért nem is nézte tovább. Igyekezett még a pillantásával is kerülni, amíg egyenként átvizsgálta, amit az íróasztalon talált. Volt rajta egy nagy teljesítményű Apple asztali számítógép, de azt nem kapcsolta be. Nem volt kérdés, hogy erős jelszó védi. Azt meg úgysem tudná feltörni. Ezenkívül nem volt túl sok holmi ott. Egy napi tervezőtömb, de szinte semmit nem írtak bele. Csak itt-ott néhány érthetetlen jelet és számot. A rendes határidőnaplóját nyilván a számítógépen vezeti, és több kütyüjére szinkronizálja. És bizonyára mindegyiket kellőképpen lezárja. Ez a Mensiki úr nagyon óvatos ember. Nem hagy egykönnyen nyomokat maga után.

Az íróasztalon egyébként csupa olyan hétköznapi irodai eszköz sorakozott, amelyek bárhol másutt is előfordulhatnak. Gyönyörűen kihegyezett, nagyjából ugyanolyan hosszú ceruzák. Iratkapcsok, méret szerint precízen szétválogatva. Egy hófehér jegyzettömb türelmesen várta, hogy beleírjanak valamit. Egy digitális asztali óra szorgalmasan mutatta az időt. Egytől egyig minden iszonyúan rendben volt tartva. „Tegyük fel, hogy nem egy jól sikerült android gondolta magában Marié -, de akkor is van valami beütése ennek a Mensikinek.”

Az asztalfiókok természetesen mind zárva voltak. Naná. Nem fordulhat elő, hogy ez az ember ne zárja be gondosan a fiókjait.

Több izgalmas látnivalót nem tartogatott hát a dolgozószoba. A lányt nem igazán kötötték le a könyvekkel sűrűn meg- rakott könyvespolcok, a CD-tartók, vagy a legújabb hifirendszer, amiről messziről lerítt, hogy méregdrága. Ezek maximum a férfi ízléséről árultak el valamit. Őt mint embert nem segítettek megismerni. A (feltételezett) titkához nem vezettek el.

Marié maga mögött hagyta a dolgozószobát, végigment a hosszú, félhomályos folyosón, és kinyitogatott néhány ajtót. Egyik sem volt bezárva. A múltkor, amikor itt járt, ezeket a helyiségeket nem látta. Csak a nappalit a földszinten, és eggyel lejjebb a dolgozószobát, illetve az étkezőt és a konyhát mutatta meg nekik a férfi (és Marié a földszinti, vendégeknek fenntartott mosdót használta). Most egymás után nyitott be az ismeretlen szobákba. Az egyik Mensiki hálószobája volt. Ez volt a fő háló, meglehetősen nagy alapterülettel. Gardróbszoba és fürdőszoba is tartozott hozzá. Hatalmas franciaágy, szépen bevetve. Tetején steppelt ágytakaró. Mivel nem lakott nála cseléd, valószínűleg maga Mensiki ágyazott be ilyen szépen. Még ha így is történt, az nem különösebben meglepő. A párna mellett szépen összehajtogatva egy egyszínű sötétbarna pizsama. A falon néhány kis méretű metszet. Sorozat lehetett, ugyanattól a művésztől. Az ágy fejénél is volt egy megkezdett könyv. Ezek szerint ez az ember bárhová megy, olvas egy kicsit. Az ablak a völgyre nézett, de nem volt nagy, és zárva volt a redőnye.

Benyitott a gardróbszobába, és a tágas helyiségben rengeteg ruhát látott sorakozni. Öltönyből nem volt sok, nagyrészt zakók és blézerek lógtak a vállfákon. Nyakkendő is csak néhány.

Nyilván nem kell túl gyakran formális öltözékben megjelennie. Az ingek mind frissen érkeztek a tisztítóból, még rajtuk volt a nejlon. A polcon egy csomó bőrcipő és szabadidőcipő. Kissé

távolabb különböző vastagságú kabátok. Jó ízléssel, átgondoltan összeválogatott ruhatár, szépen karbantartva. Egyből leközölhetnék egy divatmagazinban. A ruhamennyiség nem volt se túl sok, se túl kevés. Minden szempontból mértéktartó.

Mensiki a szekrényfiókokban tárolta a zoknijait, zsebkendőit, alsónadrágait, alsótrikóit. Gyűrődésmentesen hajtogatva, szépen elrendezve. A farmereknek, galléros pólóknak, melegítőfelsőknek is jutott fiók. A pulóvereknek külön egy hatalmas. Gyönyörű darabok voltak, különféle árnyalatokban. Mind egyszínű, minta nélkül. Marié viszont egyik fiókban sem talált semmit, ami egy picit is közelebb vitte volna Mensiki titkának megfejtéséhez. Minden csillogott-villogott a tisztaságtól, és a lehető legpraktikusabban volt szortírozva. A padlón egy porszem nem sok, annyit sem lehetett felfedezni, és még a képek is mind egyenesen lógtak a falon.

Egyetlen dolog volt, amiben Marié biztos volt Mensikivel kapcsolatosan. Hogy képtelen lenne együtt élni vele. Az egy normális, hús-vér embernek semmi szín alatt nem menne. A nagynénje is elég rendszerető, de ilyen szintű tökélyre még ő sem képes.

A következő helyiség a vendégeknek szánt hálószoba lehetett. Egy szépen vetett franciaágy kapott benne helyet. Az ablaknál íróasztal és hozzá való irodai szék. Egy kis tévé is volt. De semmi sem utalt arra, hogy itt valaha tényleg meg is szállt volna valaki. Inkább tűnt egy örökre elhagyatott, használaton kívüli lakrésznek. Ezek szerint Mensiki nincs nagyon oda a vendégekért. Csak fenntartja a helyet vész esetére (nehéz elképzelni, hogy mifélére).

A mellette lévő helyiség lényegében raktárként funkcionált. Egy szál bútor sem volt benne, ám a padlóra terített zöld szőnyegen vagy tíz kartondoboz állt egy rakásban. A súlyukból ítélve

valószínűleg iratokat tartalmaztak. A rájuk ragasztott címkékre golyóstollal mindenféle szimbólumokat írtak. És egytől egyig szorosan leragasztották őket ragasztószalaggal. Biztos a Mensiki munkájához használt dokumentumok, feltételezte Marié. És lehet, hogy ezek a dobozok valami fontos titkot rejtenek. De ő nem rájuk kíváncsi, ezek legfeljebb az üzleti titkai lehetnek.

Egyik szoba sem volt kulcsra zárva. Mindegyiknek az ablakai a völgyre néztek, és persze mindegyiken szépen lent voltak a rolók. Minden jel arra mutatott, hogy pillanatnyilag nincs senki, aki innen gyönyörködne a fényes napsugarakban meg a csodálatos kilátásban. Itt homály és elhagyatottság uralkodott.

A negyedik szoba volt Marié számára a legérdekesebb. Nem is maga a helyiség, mert abban nem volt semmi különös. Ebben is alig akadt bútor, csupán egy étkezőszék és egy jellegtelen kis faasztal. A fal csupasz, kép egy szál se. Kongott az ürességtől. Semmi dísz sehol. Valószínűleg soha nem használták ezt a szobát. Próbaképp mégis benézett a belőle nyíló gardróbszobába, ahol meglepetésére női ruhákat talált. Nem olyan sokat, épp csak annyit, amennyire egy felnőtt nőnek néhány nap itt-tartózkodás alatt szüksége lehet. Marié elképzelte, hogy biztosan van egy nő, aki rendszeresen megszáll itt, és neki vannak idekészítve a ruhák. Elfintorodott. Vajon a nagynénje tud róla, hogy Mensikinek van egy ilyen nője?

Aztán hamarosan rájött, hogy tévedett. A vállfákon sorakozó ruhák mind egy jóval korábbi divat szerintiek voltak. Az egyberuhák, a szoknyák, a blúzok mindegyike igen márkás volt és stílusos, sőt látszott rajtuk, hogy nem olcsók, de ma nincs nő, aki így öltözködne. Nem mintha Marié annyira értett volna hozzá, de ennyit még ő is tudott. Valószínűleg ő még meg sem született, amikor ezek divatosnak számítottak. A ruhatár valamennyi

darabja bűzlött a molyirtó szagától. Jó sok ideje lóghattak itt magukban, de a megfelelő tárolásnak köszönhetően legalább sehol egy molyrágta lyuk. A szezonnak megfelelően végezhették mindig a párásítást és a páramentesítést is, mert még a színüket sem vesztették el. Ötös méretűek voltak, tehát nagyjából százötvenöt centis testmagasságra valók. Csak a szoknyák méretéből ítélve viselőjük igen csinos, karcsú lehetett. A cipők huszonhárom centisek voltak.

Néhány fiókban bugyik, zoknik, hálóneműk akkurátusán nejlonzacskóba rakosgatva, hogy ne porosodjanak. Marié kivett néhány alsóneműt a zacskójából. A 65C-s méretű melltartókba a lány megpróbálta beleképzelni a titokzatos hölgy mellét. Kisebb lehetett a nagynénjéénél (persze a mellbimbó formáját ennyiből nem tudta kikövetkeztetni). A fehérneműk közt is csupa kifinomult és elegáns holmit talált, akadt egy-két szexisebb darab. Egyszóval olyan minőségi alsóneműk mind, amelyeket egy anyagilag független felnőtt nő megbízható szaküzletben vásárolt magának, hogy legyen miben mutatkoznia a szeretett férfi előtt, ha eljön az ideje. Langyos vizes kézi mosást igénylő puha selymek és leheletfinom csipkék. Nem olyasmik, amilyeneket fűnyíráshoz vesz fel az ember lánya. És ezekből is csak úgy áradt a molyirtószag. Marié óvatosan összehajtogatta őket, és visszatette a nejlonzacskókba úgy, ahogy voltak, majd betolta a fiókokat.

Ezeket a ruhákat egy olyan nő viselte, akivel Mensikinek korábban - talán úgy tizenöt-húsz évvel ezelőtt - viszonya volt. Marié legalábbis ezt a következtetést vonta le. Aztán valami miatt egyszer csak ez az ötös méretű ruhát, huszonhármas cipőt és 65C-s melltartót viselő nő fogta magát, és egy az egyben hátrahagyta a jó ízléssel összeválogatott ruhatárát. Nem jött vissza többé. De vajon miért mondott le ennyi, meglehetősen luxusnak számító

holmiról? Ha bármi okból szakítottak is, miért nem vitte őket magával, hisz kézenfekvő lett volna. Marié persze nem tudta az okot. Viszont tény, hogy Mensiki úr máig nagyon nagy becsben tartja a megmaradt ruhákat. Őrzi őket, mint a legendabeli törpék a Rajna kincsét. Néha bejön ide, és elidőzik itt a ruhákkal, nézegeti, kézbe veszi őket. És minden szezonban kicseréli a molyirtót (kizárt, hogy ezt másra bízná).

Hol lehet most az a nő, és mi lehet vele? Talán valaki másnak a felesége lett. Vagy esetleg meghalt, betegségben vagy balesetben, De Mensiki még mindig az ő emlékének él. (Természetesen Marié nem tudta, hogy ez a bizonyos nő az ő saját anyja, és *én magam* sem tudtam döntő érvet találni, amiért ezt tudomására kellett volna hoznom. Ezt valószínűleg egyes-egyedül Mensikinek van joga közölni vele.)

Marié eltöprengett. Akkor talán jobban kéne szimpatizálnia Mensiki úrral emiatt? Mert ilyen mély érzelmeket táplált oly hosszú időn át egy nő iránt? Vagy inkább viszolyognia kellene tőle? Hogy mindmáig ennyire kifogástalanul őrizgeti a nő ruhatárának maradék darabjait?

Amikor Marié idáig jutott a gondolataiban, hirtelen meghallotta, hogy nyílik a garázs ajtaja. Hazajött Mensiki. Annyira belefeledkezett a ruhák nézegetésébe, hogy nem ért el a füléig a kapu nyílásának és a kocsi közeledtének hangja. Gyorsan ki kell menekülnie innen! El kell bújnia valami biztonságos helyre! De ekkor rádöbbent valamire, egy félelmetesen fontos dologra. És úrrá lett rajta a pánik.

A cipőjét kint hagyta a teraszon. És nem elég, hogy a messzelátót kivette a tokjából, de ott is felejtette az állványra csavarva. Annyira elfogta a félelem, amikor meglátta azt a

lódarazsat, hogy csapot-papot hátrahagyva szaladt be a házba. Aztán minderről megfeledkezett. Ha Mensiki kimegy a teraszra és meglátja (ami nyilván előbb-utóbb bekövetkezik), azonnal rájön, hogy valaki betört a házába, mialatt ő távol volt. A fekete bebújós cipő méretéről pedig első pillantásra képes lesz megállapítani, hogy egy kislányé. És Mensikinek vág az esze, mint a borotva. Nem telik neki sok időbe, hogy kitalálja, a cipő Mariéé. Aztán nyilván nekiáll tüzetesen átvizsgálni a lakást. Tutibiztos, hogy seperc alatt rátalál, amint itt kuksol.

Annyi ideje nem volt, hogy odarohanjon a teraszra, begyűjtse a cipőjét és helyére rakja a messzelátót. Ha megpróbálja, egészen biztosan szembe találja magát Mensikivel. Fogalma sem volt, mihez kezdjen. Alig kapott levegőt, a szíve eszeveszetten kalapált, és a végtagjai felmondták a szolgálatot.

Az autó motorja elhallgatott, aztán a garázskapu csukódásának hangját lehetett hallani. Mensiki mindjárt belép a lakásba. Mitévő legyen? Most mi lesz? Marié gondolatai is csődöt mondtak. A földön kuporogva becsukta a szemét, és tenyerébe temette az arcát.

- Veszteg maradni lesz a legjobb ahelyt! - szólalt meg valaki.

Azt hitte, a füle cseng. Pedig nem. Kinyitotta a szemét, és egy hatvan centi magas öregembert látott maga előtt. Egy alacsony szekrényen csücsült. Őszülő haját copfba kötve hordta a feje tetején, nagyon ódivatú, fehér kosztümöt viselt, és egy picike kardot a derekán. A lány természetesen először azt hitte, képzelődik. Biztosan annyira bepánikolt, hogy már rémeket, vagy legalábbis délibábot lát.

- Nem-nem, jómagam nem holmi délibáb vagyok - folytatta a kis pasas halkan, de jól érthetően.. - Kormányzó a nevem. Jöttem megmenteni benneteket, feleim.

61

Bátor és okos lánnyá kell válnom

- Nem vagyok én délibáb! - ismételte meg a Kormányzó. - Megoszlanak ugyan a vélemények, hogy valóban létezem-e, vagy sem, de annyi bizonyos, hogy délibáb nem vagyok. És jöttem megmenteni benneteket, feleim. Ha nem tévedek, néminemű segítség elkél feleimnek, nemdebár?

Marié gyanította, hogy ez a „feleim" rá vonatkozik. Bólintott. Kicsit furán beszél, de úgy van, ahogy mondja. Segítségre van szüksége.

- A cipőtök már késő bánat, elhozni nem áll módotokban - jelentette ki a Kormányzó. - Felejtsétek el a messzelátót is. De nem vagyon ok aggodalomra! Majd én mindent elkövetek, hogy ez a Mensiki koma ki ne menjen a teraszra. Legalábbis egy fertályóráig. De arra sem lesz már mód, ha a nap elhagyja a horizontot. Amint besetétedik, ő márpedig kimegy a teraszra, és messzelátóval kémleli, mi újság tifelétek ott a völgy túloldalán, feleim. Ezt teszi nap mint nap. A problémát addig kell megoldanunk. Ugye értitek, mit akarok mondani?

Marié csak bólintott. Nagy vonalakban értette.

- Feleim itt bújtok meg a gardróbban egy darabig - utasította a Kormányzó. - Meghúzzátok magatokat, mintha itt sem lennétek.

Nem vagyon más út. Szólok, ha alkalmas lesz az idő. Addig nem szabad elmozdulnotok innét. Történjék bármi, meg ne mukkanjatok! Megértettétek?

Marié megint bólintott. Álmodik? Vagy ez az emberke valami tündér?

- Jómagam sem álom, sem tündér nem volnék - olvasott a Kormányzó a lány gondolataiban. - Úgynevezett idea vagyok, és eredendően nem vagyon alakom. Mindazonáltal akkor nem látnátok szemükkel, feleim, meg egyébként sem lenne praktikus, így aztán jobb híján a kormányzó bőrébe bújtam egyelőre.

Idea, kormányzó... ismételte meg Marié hang nélkül, a fejében a szavakat. Ez az emberke belelát a gondolataiba. És akkor hirtelen eszébe jutott. De hiszen ez az ember az egyik szereplő azon a széles nihongán, amit Amada Tomohiko házában látott! Biztosan fogta magát, és kiszökött belőle. Akkor azért ilyen töpszli!

A Kormányzó már meg is felelt neki:

- Pontosan. Kölcsönvettem egy bizonyos személy alakját arról a festményről. A kormányzóét. Hogy ez mit is akar jelenteni, azt jómagam sem tudom. Mindenesetre jelenleg így neveznek. Itt várakozzatok csendesen. Ha itt lesz az ideje, értetek jövök. Nem kell félnetek. Ez a kelengye itten megvéd majd benneteket, feleim.

A kelengye véd meg? Nem igazán bírta összerakni, hogy mit akarhatott mondani neki ezzel. De nem érkezett válasz a kétségeire. És a következő pillanatban a Kormányzó már el is tűnt a lány szeme elől. Szertefoszlott, mint vízpára a levegőben.

Marié visszafojtott lélegzettel várakozott a gardróbban. Igyekezett minél kevesebbet mozogni, és lehetőleg nem zajt csapni, ahogy a Kormányzó kérte. Mensiki hazaért, és bejött a lakásba. A jelek

szerint bevásárolni volt, mivel hallatszott, hogy papírzacskókat cipel. A lánynak majd' elakadt a lélegzete, amikor a papucsos léptek tompa surrogása lassan elhaladt a szoba előtt, ahol rejtőzött.

A gardrób lamellás ajtaja beengedett azért némi erőtlen fényt a lefelé néző réseken át. Ahogy esteledett, egyre sötétebb lett a helyiség. A zsalu közein keresztül csak a szőnyeget lehetett látni a padlón. Szűk volt a hely, és nyomasztóan tömény molyirtószag terjengett. És körbe mindenütt falak, nem volt hová menekülni. Ez volt az egészben a legfélelmetesebb, hogy Mariének nem volt hová menekülnie.

Ha itt lesz az ideje, értetek jövök, ígérte a Kormányzó. A lány nem tehetett mást, mint hogy hitt neki, és várt. És még azt is mondta, hogy „ez a kelengye megvéd majd benneteket, feleim". Biztosan ezekről a ruhákról beszélt. Egy számára ismeretlen nő viselte őket, valószínűleg akkor, amikor ő még meg sem született, szóval nem mai darabok. Mégis hogy fogják ezek megvédeni őt? Kinyújtotta a kezét, és megérintette a legközelebb eső (virágmintás ruha szegélyét. Puha, kellemes tapintású rózsaszín textilből volt. Egy darabig el se akarta engedni. Nem tudta volna megmagyarázni, hogy miért, de amíg fogta, egy egészen kicsit alábbhagyott a zaklatottsága.

Felmerült benne, hogy ha akarná, akár fel is vehetné ezt a ruhát. Nagyjából egyforma magasak lehetünk, gondolta Marié. Ötös méretet végül is én is hordhatok. Persze a mellem az kissé necces, azt meg kéne valahogy oldani. De ha olyanom lenne, vagy ha valamiféle okból rákényszerülnék, akkor át is öltözhetnék ezekbe a ruhákba. Ahogy ez eszébe jutott, egyszeriben jókedve kerekedett.

Telt az idő. Fokozatosan sűrűsödött a sötétség a szobában. Megállíthatatlanul közeledett az este. A lány rápillantott az órájára. Túl sötét volt, nem látta a számokat. Megnyomta a gombot, hogy megvilágítsa a számlapját. Majdnem fél öt volt. Már bizonyára megy lefelé a nap. Mostanában egyre rövidebbek a nappalok. Ha pedig besötétedik, Mensiki ki fog menni a teraszra.

És abban a minutumban rájön, hogy valaki besurrant a házába. Még azelőtt ki kell jutnia a teraszra, és elintéznie a cipőjét meg a messzelátót.

Marié izgatottan várta, hogy a Kormányzó érte jöjjön. Csakhogy hiába várta, nem bukkant fel. Lehet, hogy nem jól alakulnak a dolgok. Talán Mensiki esélyt sem ad neki, hogy bármit is tehessen. Neki pedig fogalma sem volt, hogy ennek a Kormányzó nevű emberkének - vagy „ideának" - mekkora befolyása lehet a dolgokra, és egyáltalán mennyire számíthat rá. Egyelőre nemigen tehetett jobbat, mint hogy rábízza magát a Kormányzóra. Marié térdeit átölelve ült a gardrób padlóján, és az ajtó résein át bámulta a szőnyeget. És néha kinyújtotta a kezét, hogy óvatosan megfogja a ruha alját. Mintha ez lenne számára az utolsó szalmaszál.

Már jócskán besötétedett a helyiségben, amikor újra lépések zaja hallatszott a folyosóról. Megint ugyanazok a lassú, puha léptek közeledtek. Elértek addig a szobáig, ahol Marié rejtőzött, aztán hirtelen abbamaradtak. Mintha kiszagoltak volna valamit. Pillanatnyi szünet következett, majd hallani lehetett, hogy nyílik az ajtó. Ennek a szobának az ajtaja. Semmi kétség. A kislány azt hitte, menten jéggé fagy, és megáll a szíve. Azután az a valaki (nyilván Mensiki, hiszen rajta kívül elvileg senki más nem tartózkodik a házban) belépett, és a háta mögött óvatosan behúzta az ajtót. Kattant egyet. Az *a férfi itt van a szobában. Ez biztos*. Az

illető hozzá hasonlóan visszafojtott lélegzettel fülelt, és próbált rájönni, van-e ott valaki. A lány ebben biztos volt. A férfi nem kapcsolta fel a lámpát. Csak meresztgette a szemét a félhomályban. De miért nem kapcsolja fel? Hát nem az az első dolga az embernek, hogy lámpát gyújt? Fogalma sem volt, .ezt mi indokolhatja.

Marié a szoba padlóját bűvölte a lamella résein át. Ha valaki közel jön, annak látni fogja a lábát. De még semmi sem látszik.

Viszont egyértelműen volt valaki a szobában. Mégpedig egy férfi. És ez a férfi - valószínűleg Mensiki (ki más lenne ilyenkor ebben a villában?) - ennek a gardróbnak az ajtaját bámulta a sötétben. Megérzett valamit. Hogy most valami szokatlan dolog történik itt bent. Ennek az embernek a következő mozdulata az lesz, hogy kinyitja az ajtót. Más verzió nincs. Naná, hogy nincs bezárva, szóval nem nagy ügy kinyitni. Elég csak kinyújtania a kezét, és maga felé húznia a kilincsgombot.

Hallani lehetett, ahogy közelebb lép. Mérhetetlen félelem lett úrrá Marié egész testén. Mindenütt csurgott róla a hideg izzadság. Nem lett volna szabad idejönnöm. Otthon kellett volna szépen maradnom - hasított belé. Ott a szemközti hegyen, a mi jó öreg kis házunkban. Itt *valami szörnyű dolog lakozik*. Nekem pedig még véletlenül sem szabad a közelébe kerülnöm. Mintha baljós árnyak lepnék el ezt a helyet. Biztosan a lódarázsnak is köze van hozzájuk. És az *a valami* most itt van a közvetlen közelemben, és már nyújtja is felém a kezét. A zsalulécek résein át meglátta a lábfejét. Barna bőr házipapucs volt rajta. De túl sötét volt ahhoz, hogy ezenkívül bármi mást ki lehessen venni.

Marié ösztönösen kinyújtotta a kezét, és megmarkolta egy ott lógó ruha szegélyét. Ötös méretű virágos ruha. És könyörögni kezdett: Ments meg, védj meg engem, kérlek!

A férfi sokáig állt mozdulatlanul a gardrób kétszárnyú ajtaja előtt. Egyáltalán nem csapott zajt. Még a lélegzetvételét sem lehetett hallani. Meg sem moccant, akár egy kőszobor, csak állt ott és figyelt. Mázsás súlyú csend és egyre mélyülő sötétség telepedett közéjük. A lány kuporgott a földön, és reszketett. Alig hallhatóan vacogtak a fogai. Marié szerette volna behunyni a szemét, és befogni a fülét. És elkergetni valahova a gondolatait, mind egy szálig. De nem tette. Érezte, hogy az nem lenne helyes. Akármennyire fél is, nem hagyhatja, hogy eluralkodjon rajta a pánik. Nem szabad, hogy ne érzékeljen semmit. Nem szabad elengednie a gondolatait. Ezért tágra nyitotta a szemét, hegyezte a fülét, és szinte belecsimpaszkodott a rózsaszín ruha puha anyagába, úgy szorította, miközben le nem vette a szemét a lábfejről.

Ez a kelengye majd megvédi őt - ebben nagyon erősen hitt. Ezek a holmik vele vannak. Ez az ötös méretű, huszonhárom centis, 65C-s ruhatár majd betakargatja, hogy megvédje és láthatatlanná tegye. Én nem vagyok itt. *Én nem vagyok itt.*

Nem tudta, mennyi idő telt el. Hiszen nem is egyenletesen telt az idő, és nem is sorban következett. De attól még eltelt belőle egy bizonyos mennyiség. Egy ponton a férfi kinyújtotta a kezét, és ki akarta nyitni a gardrób ajtaját. Marié határozottan érezte, hogy ez a szándéka. Jöjjön, aminek jönnie kell. Ha kinyílik az ajtó, a férfi majd meglátja őt. Ő pedig a férfit. De hogy azután mi fog történni, azt nem tudta. El sem tudta képzelni. *Lehet, hogy ez a férfi nem is Mensiki,* futott át az agyán a gondolat. *Jó, de akkor kicsoda?*

A férfi azonban végül nem nyitotta ki az ajtót. Egy ideig habozott, aztán visszahúzta a kezét, és el is ment az ajtó elől. Mariének fogalma sem volt, hogy miért gondolta meg magát az utolsó pillanatban. Talán *valami* megakadályozta benne. Azután a

férfi kinyitotta a szoba ajtaját, kiment a folyosóra, majd becsukta az ajtót maga mögött. A helyiség újra elnéptelenedett. Nem tévedés. És nem is valami csel. Már csak a lány maradt egyedül odabent. Ebben egészen biztos volt. Megkönnyebbülten behunyta a szemét, és egy hatalmas sóhajtással kifújta magából a visszatartott levegőt.

A szíve még szaporán vert. Itt félreverték a vészharangot - egy regényben bizonyára így fogalmaznának. Kíváncsi lett volna, hogy mégis mi lehetett ez az egész. Mindenesetre meleg helyzet volt. De aztán a legeslegvégén valami megvédte őt. Viszont ez a hely akkor is túl veszélyes. Az *a Valaki* érezte, hogy ő itt van bent a gardróbban. Egészen biztosan. Nem bujkálhat itt a végtelenségig. Ezúttal nagy nehezen megúszta, de nem lehet mindig ekkora szerencséje.

Tovább várt mégis. A helyiségben egyre sötétebb lett. De attól ő még csak várt. Csendben maradt, és próbálta legyőzni a kétségeit és a félelmét. A Kormányzó biztosan nem feledkezik meg róla. Marié hitt neki. Vagyis nem volt más választása, mint arra a fura beszédű kis fickóra hagyatkozni.

Mire feleszmélt révedezéséből, már ott volt a Kormányzó.

- Kimentek innét feleim - suttogta. - Most van itt az ideje. Na, keljetek fel szépen!

Marié elbizonytalanodott. Ült a földön, és nem bírt felállni. Most, hogy elhagyhatná a gardróbot, új félelem hatalmasodott el rajta. Lehet, hogy odakint még nagyobb szörnyűségek leselkednek rá.

- Zuhanyozik épp a kispajtás - hozta a hírt a Kormányzó. - Amint észrevehettétek, tisztaságmániás. Jó hosszú időt szokott eltölteni a zuhany alatt. De azért nem lészen egy örökkévalóság. Több esélyetek nem vagyon! Nem árt sietni.

Marié összeszedte minden erejét, hogy fel tudjon állni a padlóról. Azután kinyitotta a gardrób kifelé nyíló ajtaját. A szoba kihalt volt és sötét. Mielőtt kilépett volna onnan, hátrafordult, és vetett még egy pillantást a vállfán lógó ruhákra. Beszívta a levegőt, hogy érezze a molyirtó szagát. Lehet, hogy utoljára látja ezeket a holmikat. Ki tudja, miért, valahogy olyan közelállónak érezte őket magához, olyan szép emlékeket idéztek.

- Na, kapkodjátok magatokat! - sürgette a Kormányzó. - Nem vagyon vesztegetni való idő. Tessék kimenni a folyosóra, és balra fordulni!

Marié vállára vette a táskáját, kinyitotta az ajtót, és kilépett, majd balra indult el a folyosón. Felszaladt a lépcsőn a nappaliba, keresztülment a tágas helyiségen, és kinyitotta a teraszra nyíló üvegajtót. Lehet, hogy a lódarázs még a közelben van. Bár talán a darazsak is nyugovóra tértek már, mert közben teljesen besötétedett. És mi van, ha ezt az egyet pont nem zavarja a sötét? De most nem törhette ilyesmiken a fejét. Kiment a teraszra, kitekerte a csavart, és levette a messzelátót az állványáról, majd visszatette a helyére a műanyag tokjába. Aztán összecsukta az állványt, és a falnak döntötte úgy, ahogy eredetileg találta. Az izgalomtól alig mozogtak az ujjai, ezért minden tovább tartott, mint gondolta. Ezután felkapta a fekete bebújós cipőjét a földről. A Kormányzó a kisszéken ülve figyelte, mit csinál. A lódarázs nem volt sehol. Marié nagyon megkönnyebbült ettől.

- No jól van - bólintott a Kormányzó. - Gyertek be, és csukjátok be az ajtót. Utána tessék kimenni a folyosóra, és onnan két szinttel lejjebb menni a lépcsőn!

Két szinttel lejjebb menni a lépcsőn? Azzal csak még belsőbb bugyrokba keveredik itt. Neki most nem menekülnie kéne inkább?

- Most nincs mód innen kimenekülni - olvasott a gondolataiban a Kormányzó, és megcsóválta a fejét. - A kijárat el vagyon zárva. Kénytelenek vagytok idebent megbújni egy darabig, feleim. Legjobban teszitek, ha rám hallgattok.

Marié nem tudott jobbat, mint hinni a Kormányzónak. Kiment hát a nappaliból, és két szinttel lejjebb lopakodott.

Leért a mínusz második szintre, ott volt a szobalány lakrésze. Közvetlenül mellette a mosókonyha, amellett pedig a kamra. Szemközt az edzőterem a kondigépekkel. A Kormányzó a cselédszobára bökött.

- Elbújtok ott egy kicsikét, feleim - szólt. - Ő arra nem téved, annyi bizonyos. Naponta egyszer lejön mosni vagy gyúrni, de nem mustrálgatja a cselédszobát. Amennyiben ott maradtok szépen veszteg, nem fogtok megtaláltatni. Van mosdó, hűtőszekrény. A kamra csordultig tele ásványvízzel és élelmiszerrel, földrengés esetére. Szóval nem fogtok éhen halni. Ehelyt viszonylag nyugodtan telhetnek napjaitok, feleim.

Napjaim? Marié, kezében a bebújós cipőjével, döbbenten (de hang nélkül) kérdezett vissza. Napjaim? Ez azt akarja jelenteni, hogy több napot fogok *itt* eltölteni?

- Azt kell mondjam, sajnos nem vagyon rá mód, hogy rögvest kijussatok innét, feleim - ingatta fejecskéjét a Kormányzó. - Ez egy szigorúan őrzött hely. Árgus szemek vigyázzák, több értelemben is. Az ellen pedig jómagam sem tehetek semmit. Sajna-bajna, az ideák sem mindenhatóak.

- Mégis mennyi időről van szó? - kérdezte halk hangon Marié. - Mihamarabb haza kell mennem. Mert ha nem, a nagynéném aggódni kezd értem. Lehet, hogy a rendőrséget is értesíti, hogy eltűntem. Az pedig nagyon nem lenne jó.

A Kormányzó tagadólag rázta a fejét.

- Sajnálatos tény, hogy jómagam semmit sem tehetek. Itt maradtok veszteg, más út nem vagyon.

- Veszélyes ember Mensiki úr?

- Ez a kérdés kemény dió - felelte a Kormányzó. És a fintorával is alátámasztotta az állítását. - Maga a kiskoma nem éppen gonosz. Inkább mondhatni, átlagon felüli képességekkel rendelkező, rendes ember. Bizonyos szempontból nemes vonások is felfedezhetők benne. Mindazonáltal ugyanakkor vagyon az ő lelkében egy speciális tér, amely magában hordozza a lehetőségét, hogy *végeredményben* bevonzzon bizonyos nem mindennapi, veszélyes dolgokat. És ez a gond.

Marié természetesen nem értette, hogy mindez mit jelent. *Nem mindennapi dolgok?*

Rákérdezett:

- Aki az előbb a gardrób előtt állt, az Mensiki úr volt?

- Ő is volt, meg nem is.

- Maga Mensiki úr tisztában van ezzel?

- Valószínűleg - felelte a Kormányzó. - Valószínűleg igen. De ő sem mindenható.

Veszélyes és nem mindennapi dolgok? Mariének eszébe jutott, hogy talán az a lódarázs, amit ma látott, az is ezek megtestesülése lehet.

- Pontosan. Nagyon kell ám vigyázni velük. A végletekig letálisak - válaszolt a lány ki nem mondott gondolataira.

- Letálisak?

- Halált hozók, annyit tesz - magyarázta. - Most nem tehettek mást, mint hogy veszteg maradtok ehelyt. Ha most kimennétek, nem úsznátok meg szárazon.

- Letális - Ízlelgette magában a szót Marié. Valahogy annyira baljós csengése volt.

Kinyitotta a cselédszoba ajtaját, és belépett. Valamivel nagyobb tér volt odabent, mint Mensiki hálószobái gardróbjában. Minikonyha is tartozott hozzá, hűtővel és villanyrezsóval, egy kis méretű mikróval, volt csap és mosogató. Szintén kicsi fürdőszoba és egy ágy kapott még helyet benne. Az ágy vetetlen volt ugyan, de a polcra készítettek pokrócot, paplant és párnát. Praktikus kis asztalka is volt székkel, hogy legyen hol elkölteni egy könnyed ebédet. Szék csak egy tartozott hozzá. Egyetlen apró ablaka volt, amely a völgy felé nézett. A függönyrésen át az egész tájat lehetett látni.

- Amennyiben nem szeretnétek megtaláltatni senkifia által, akkor itt maradtok nyugton, és lehetőleg nem csaptok zajt - figyelmeztette a Kormányzó. - Megértettétek?

Marié bólintott.

- Bátor kislány vagytok, feleim - jelentette ki. - Kissé szeleburdin viselkedtek időnként, de bátorságban nincs hiátus. Az pediglen alapvetően örvendetes. Csakhogy ameddig ehelyt tartózkodtok, *cefetül* kell vigyáznotok magatokra. Nehogy nekem lankadjon a figyelmetek! Ez itten nem vagyon afféle mindennapi hely, ami bármelyik bokorban megterem. Zűrös figurák gyüszmékelnek ám errefelé!

- Gyüszmékelnek?

- Járnak-kelnek, csalinkáznak.

Marié bólintott. Szívesen megtudott volna többet arról, hogy ez itt milyen értelemben nem „mindennapi hely, ami bármelyik bokorban megterem”, meg milyen *zűrös* alakok gyüszmékelnek, de nem tudta rendesen megkérdezni. Annyira sok mindent nem értett, hogy azt sem tudta, honnan kezdje a kérdezősködést.

- Meglehet, hogy nem lesz többé mód jómagámnak idejönni - folytatta a Kormányzó, mint aki titkot árul el. - Még máshová is

mennem kell, mást is tennem kell. Méghozzá valami nagyon fontosat. Szóval legmélyebb sajnálatomra a továbbiakban nem leszek képes segíteni feleimnek. Kénytelenek lesztek a saját erőtökből valahogy kievickélni.

- De hogy fogok én egyedül, a saját erőmből kijutni innen?

A Kormányzó Mariére hunyorított.

- Hegyezzétek füleiteket, nyissátok ki jól szümtüket, és erősítsétek meg szíveteket. Nem vagyon más út. És majdanán ha eljő az idő, tudni fogjátok. Hogy ó, hiszen most vagyon itt az idő! Bátor és okos kislány vagytok, feleim. Ez ki is derül, hacsak nem vagytok restek vigyázni magatokra.

Marié bólintott. Bátor és okos lánynak kell lennem.

- Légy jó! - biztatta a Kormányzó. Aztán hozzáfűzte, ami hirtelen eszébe jutott: - Aggodalomra okotok egy szál se vagyon. A melleitek, feleim, jelentősen nagyobbra nőnek majdanán.

- 65C-sre is?

A Kormányzó zavartan hajtotta oldalra a fejét.

- Jómagámtól aztán kérdezhetitek, mert én csupán egy mezei idea vágyom. Tudásom nem terjed ki a női fehérneműk méretezésének ismeretére. Mindazonáltal a lényeg az, hogy a jelenleginél sokkal, de sokkalta nagyobb lesz, ehhez nem fér kétség! Nem vagyon ok aggodalomra. Az idő mindent megold majdanán. Ő pedig nagy úr minden számára, melynek alakja vagyon. Nem mintha akármeddig rendelkezésre állna, de ameddig vagyon, addig egész sok hasznot hajt. Szóval igyekezzetek kiélvezni!

- Köszönöm - köszönte meg Marié. Ez egyértelműen jó hír volt. És neki minél több mindenre volt szüksége, ami bátorítja.

Azután a Kormányzó elillant, mint a kámfor. Megint, mint vízpára a levegőben. Amint eltűnt a szeme elől, még nagyobb

súlyként nehezedett rá a körülötte lévő csönd. Elfogta a szomorúság, ha arra gondolt, hogy talán többé már nem találkozhat a Kormányzóval. Már nincs, aki segítene rajta. Lefeküdt a csupasz ágyra, és bámulta a plafont. Alacsony volt a belmagasság, fehér gipszkarton borította a mennyezetet. A közepén egy lámpa fénycsővel. Persze ezt nem kapcsolta fel. Szóba nem jöhetett, hogy ő lámpát gyújt.

Vajon még milyen sokáig kell itt maradnia? Nemsokára itt a vacsoraidő. Ha nem ér haza fél nyolcra, a nagynénje biztosan odatelefonál a rajziskolába. Akkor pedig megtudja, hogy ma nem volt ott az órán. Rossz érzés volt erre gondolni Mariének. Biztosan halálra izgulja majd magát. Hogy mi történhetett vele? Valahogy meg kellene üzennie, hogy nem esett baja. Akkor döbbent rá, hogy a blézere zsebében ott a mobiltelefonja. Csak ki van kapcsolva.

Marié kikapta a mobiltelefont a zsebéből, és bekapcsolta. A kijelzőn megjelent az „akkufeszültség alacsony" felirat. Üres volt a maradékot jelző ábra. És ugyanabban a pillanatban el is sötétedett az egész. Már régóta elfelejtette tölteni (általában nem is volt szüksége a mobiljára, és magát a szerkezetet sem kedvelte különösebben, sőt nem is érdekelte), szóval egyáltalán nem csoda, hogy lemerült, és neki egy szava nem lehetett.

Nagyot sóhajtott. Legalább néha feltölthette volna. Mert ki tudja, mi történik. De most már hiába állapít meg ilyesmiket. Visszadugta kimúlt telefonját a blézere zsebébe. Csak még valanti nem stimmelt, ezért újra elővette. Nem volt meg az a kis pingvinfigura, ami rajta fityegett. Egy fánkozóban gyűjtögette í érte a pontokat, hogy megkapja ingyen, azóta pedig ez a kabalája, ami megvédelmezi. Biztosan leszakadt a zsinórja. De hol ! a

csudában veszíthette el? El nem tudta képzelni. Hát a mobilt szinte soha elő se vette a zsebéből.

Eléggé elbizonytalanította, hogy elvesztette a kis amulettet.

De némi fejtörés után meggondolta magát. Valóban lehet, hogy elvesztette valahol azt a pingvint. Viszont helyette a különös ruhák védelmezték meg őt ott a gardróbban, ők az új kabalái.

Az a furán beszélő kis Kormányzó pedig elvezette idáig. Szóval mindig akad *valami,* ami vigyáz rá. Minek rágódna akkor azon, hogy eltűnt a pingvin?

Ezenkívül összesen csak a pénztárcája, egy zsebkendő, egy aprópénztartó, a lakáskulcsa és egy fél csomag Coolmint rágó volt nála. A válltáskájában írószerek, füzetek és néhány tani könyv. Semmit sem talált, aminek hasznát vehette volna.

j Marié kióvakodott a cselédszobából, és ellenőrizte a kamra tartalmát. Ahogy a Kormányzó megmondta, rengeteg tartós élelmiszer sorakozott a polcokon, földrengés esetére. Itt Odavara hegyes részein viszonylag stabil a földkéreg, ezért nem valószínű, hogy pusztító rengésekre kellene számítani. Az 1923-as nagy kantói földrengés idején, amikor a belváros hatalmas károkat szenvedett, ez a környék viszonylag kisebb veszteségekkel megúszta (a lány egyszer utánanézett ennek, mert a nyári szünetre feladott szabadon választott házi feladat témájának pont ezt választotta, még általánosban). Viszont egy földrengés után nehéz élelmiszerhez és vízhez jutni. Különösen itt a hegyekben. Nyilván ezért ilyen jól felkészült Mensiki, ezért raktároz szorgalmasan nagyobb mennyiséget ebből a kettőből. Ez az ember mindenre gondol.

Kihozott a kamrából két palack ásványvizet, egy csomag sós kekszet és egy tábla csokit, és visszament velük a szobába. Ennyit nyugodtan elvehet, ki venné észre. Akármilyen precíz is Mensiki,

az ásványvizes üvegeket csak nem számolgatja. Azért hozta be a palackozott vizet, mert ha teheti, nem akarja használni a vezetékes vizet. Ki tudja, milyen hangot ad, ha megnyitja a csapot? A Kormányzó azt mondta, hogy *lehetőleg nem csaptok zajt*. Vigyáznia kellett.

Amint belépett a szobába, belülről bezárta az ajtót. Persze hiába zárja be, Mensikinek biztosan van hozzá kulcsa. De talán nyer majd vele egy kis időt. Meg egy kicsit megnyugtatta legalább.

Étvágya nem volt, de próbaképp elrágcsált néhány kekszet, és ivott hozzá vizet. A lehető leghétköznapibb sós keksz és a lehető leghétköznapibb víz volt. A miheztartás végett ellenőrizte a címkéjüket, de még egyik sem járt le. Minden oké, nem fog éhen halni.

Kint már teljesen besötétedett. Marié résnyire nyitotta a függönyt, és átnézett a völgy túloldalára. Látszott a házuk. Messzelátó híján a lakás belsejét nem tudta kivenni, de azt igen, hogy néhány ablakban ég a villany. Akár még az otthoniak körvonalait is láthatná, ha eléggé mereszti a szemét. Ott kell lennie a nagynénjének, aki már biztosan totál ideg, amiért ő nem ért haza a megszokott időben. Bárcsak felhívhatná valahonnan! Csak van itt egy telefonkészülék. „Semmi bajom, ne aggódj!” - elég lenne ennyit belehadarnia, aztán letenné a telefont. Ha elég gyors lenne, még Mensiki úrnak sem tűnik fel. De sem a i szobában, sem máshol a közelben nem talált telefont.

Talán valahogy kilóghatna innen az éj leple alatt? Keresne i egy létrát, azzal átmászna a kerítésen, és kész. Emlékezett, hogy a szerszámoskamrában látott egy összecsukható létrát. Aztán eszébe jutott, mire intette a Kormányzó. *Ez egy szigorúan őrzött hely. Árgus szemek vigyázzák, több értelemben is.* És a

„szigorúan őrzött”-tel nyilván nem csak a biztonsági cég riasztórendszerére gondolt.

Célszerűnek tűnt hinnie a Kormányzónak. Marié legalábbis úgy gondolta. Ez itt tényleg nem egy mindennapi hely. Mindenfélék gyüszmékelnek errefelé. Óvatosnak kell lennie. És erősnek. Könnyelműség lenne a saját feje után mennie. Hallgatnia kell a Kormányzóra, és egy darabig nyugton megülni itt, csendben figyelve a helyzetet. És kivárni, hogy eljöjjön az idő. *És majdanán ha eljő az idő, tudni fogjátok. Hogy ó, hiszen most vagyon itt az idő! Bátor és okos kislány vagytok, feleim. Ez ki is derül majd.*

Igen, bátor és okos lánnyá kell válnia. Szépen túléli ezt az egészet, hogy lássa megnőni a mellét.

Feküdt a vetetlen ágyon, és ezen gondolkozott. Percről percre sötétebb lett. De az igazi sötétség még csak ezután következett.

62

Olyan jelleget öltenek, mint egy bonyolult labirintus

Mindegy, hogyan szerette volna a lány, mert az idő a saját szabályai szerint haladt. Feküdt abban a kis szobában a vetetlen ágyon, és csak nyugtázta, hogy az idő lusta léptekkel elvánszorog az orra előtt, aztán már cammog is tovább. Más tennivalója ugyanis nem volt. Gondolta, hogy jó lenne olvasni valamit. Csakhogy nem volt nála könyv, de ha lett volna, sem kapcsolhatott volna lámpát. Kénytelen volt nyugton maradni a sötétben. Talált ugyan a kamrában egy zseblámpát pótelemekkel, de igyekezett minél kevesebbet használni.

Végül teljesen éjszaka lett, ő pedig álomba merült. Félt ilyen ismeretlen helyen elaludni, sőt legszívesebben végig ébren maradt volna, de eljött az a pont, amikor már nem bírta elviselni a fáradtságot. Képtelen volt tovább nyitva tartani a szemét. A csupasz ágyon azért túl hideg volt, elővette hát a takarót és a paplant a szekrényből, piskótatekercsként jó szorosan beléjük csavarta magát, és behunyta a szemét. Fűtőtest nem volt, és mégsem kapcsolhatta be a légkondit.

(Itt szúrom közbe megjegyzésemet az idő múlásával kapcsolatosan. Bizonyos, hogy amíg Marié aludt, Mensiki elment

otthonról, és eljött hozzám. Nálam töltötte az éjszakát, és másnap reggel ment haza. Ebből következőleg aznap este nem tartózkodott a házban. Elvileg az egész épületben nem volt senki. Csakhogy Marié ezt nem tudta.)

Éjjel egyszer felébredt, és kiment a vécére, de akkor sem húzta le. Nappal még hagyján, de az éjszaka közepén, amikor már minden elcsendesedett, több mint valószínű, hogy meghallják a víz zubogását. Fölösleges hangsúlyozni, hogy Mensiki milyen óvatos és precíz volt. Bizonyára feltűnt volna neki a legapróbb változás is. Ilyen veszélynek Marié nem tehette ki magát.

Ránézett a karórájára, a mutatók majdnem két órát jeleztek. Szombat hajnali kettő. A pénteknek már vége. A függönyrésen át kinézett a saját házukra a völgy túloldalán, és látta, hogy a fogadószobában még nagyban ég a villany. Mivel elmúlt éjfél, és ő még mindig nincs otthon, mindenki - éjnek évadján nyilván csak az apja és a nagynénje - virraszt, mert nem bír aludni. Marié megállapította, hogy hibázott. Még az apjával szemben is érzett megbánást (ami rendkívül ritkán történt meg). Nem kellett volna ennyire könnyelműen viselkednie. Eredetileg nem így tervezte, de gondolkodás nélkül csak azt tette, amit az érzelmei diktáltak, és ez lett belőle.

De bármennyire szánja-bánja a dolgot, vagy vonja magát felelősségre, úgysem tudja átugrani a völgyet, hogy hazaérjen. Az ő teste nem varjútest. Nem alkalmas repülésre. És nem is tud kedvére eltűnni meg máshol felbukkanni, mint a Kormányzó. Ő csak egy szerencsétlen kis lény, aki be van zárva ebbe a fejlődő szervezetbe, és a cselekedetei szabadságát szigorúan korlátozza az idő és a tér. Még a melle is alig domborodik. Mint egy félresikerült amerikai palacsinta.

Akikava Marié természetesen nagyon félt egyes-egyedül a koromsötétben. És fel kellett ismernie, hogy mennyire tehetetlen. Bárcsak vele lett volna a Kormányzó - gondolta. Sok mindent meg akart tőle kérdezni. Arra persze már nem volt garancia, hogy választ is kap, de legalább tudott volna társalogni valakivel. A beszédstílusa meglehetősen szokatlannak tűnt a modern japánhoz viszonyítva, de a lényeget ki lehetett hámozni belőle. Kár, hogy többé talán már nem jelenik meg neki. „Még máshová is mennem kell, mást is tennem kell" - jelentette ki legutóbb. Ez elszomorította Mariét.

Az ablakon behallatszott egy éjszakai madár mély huhogása. Bagoly, pontosabban fülesbagoly lehetett. Megbújnak az erdő mélyén, és bölcselkednek. Nekem sem szabad alulmaradnom, használnom kell a bölcsességemet, gondolta Marié. Okos és bátor lánynak kell lennem. Ekkor újra megrohanta az álmosság, és nem tudta tovább nyitva tartani a szemét. Visszabugyolálta magát a pokrócba és a paplanba, lefeküdt az ágyra, és behunyta a szemét. Olyan mélyen aludt, hogy álmot sem látott. Amikor legközelebb kinyitotta a szemét, már lassan kezdett pirkadni. Az óramutató elhagyta a fél hetet.

Új szombat reggelre virradt a világ.

Marié az egész szombatot a cselédszobában töltötte mély csendben. Reggeli gyanánt megint kekszet rágcsált, néhány kocka csokit evett hozzá, és ásványvizet ivott rá. Kiment a szobából, és besurrant a konditerembe, ahonnan is sebtiben elhozott néhányat a kisebb kupacban álló National Geographic japán nyelvű kiadásának régi számaiból (úgy tűnik, Mensiki szobabiciklizés vagy a taposógép használata közben szokta olvasni őket, mert néhol foltosak voltak az izzadságtól), és néhányszor végigolvasta

mindet. Talált ott cikkeket például a szibériai farkasok életéről, a hold fogyásával és növekedésével kapcsolatos misztériumokról, az inuitok mindennapjairól, az évről évre csökkenő területű amazóniai esőerdőkről. Mariének egyébként esze ágában sem volt ilyesmikben elmerülni, de most jobb híján addig olvasta, hogy már-már kívülről fújta őket. A fotókat is szinte lyukasra nézegette.

Amikor belefáradt az újságolvasásba, néha aludt egy keveset. Aztán bámulta a völgyön túli házukat a függönyrésen át. De jó is volna, ha nálam lenne a távcső! - gondolta. Akkor többet látnék a lakás belsejéből, azt is, ha valaki járkál. És azt kívánta, hogy bárcsak visszatérhetne a saját, narancssárga függönyös szobájába. Beülne egy kád forró vízbe, tetőtől talpig alaposan megmosakodna, tiszta ruhát venne, aztán a cicájával együtt bebújna a jó meleg ágyba.

Reggel kilenc után hallotta, amint valaki lassan jött lefelé a lépcsőn. Egy férfi, papucsban. Biztos Mensiki. Jellegzetes járása van. Szívesen megleste volna a kulcslyukon át, csakhogy az nem volt az ajtón. Szinte görcsbe rándulva kuporodott le a padlóra a szoba sarkában. Ha rányitnak, nincs hová menekülnie. A Kormányzó azt mondta, hogy Mensiki ide nem szokott benézni. Remélte, hogy igaza lesz. Persze azt senki sem tudhatja előre, hogy mi fog történni. Az égvilágon semmi sem biztos száz százalékig. Szíve szerint megszűnt volna létezni, felidézte a *kelengyéket* a gardróbban, és fohászkodott, hogy *ne történjen semmi*. Kiszáradt a torka.

Mensiki valószínűleg a szennyesét hozta le. Alighanem minden reggel ilyenkor mossa ki a napi adagot. Behajigálta a mosógépbe a ruhákat, mosóport adagolt, beállította a programot a tekerőgombbal, majd elindította a mosást. Gyakorlott mozdulatai voltak. Marié végig fülelt, hogy mit csinál éppen. Meglepően

tisztán lehetett hallani minden egyes hangot. Aztán lassan forogni kezdett a mosógép dobja. Amikor a férfi ezzel végzett, átment a konditerembe, és edzeni kezdett a gépeken. Ezek szerint az volt nála a reggeli rutin, hogy gyúr egyet, amíg megy a mosógép. Mozgás közben pedig klasszikusokat hallgatott. A plafonra szerelt hangfalból áradt a barokk muzsika. Bach, Händel vagy Vivaldi, csupa ilyesmi. Marié nem igazán volt otthon a klasszikus zenében. Megkülönböztetni már nem bírta őket egymástól.

Így töltött el egy órácskát, hallgatva a mosógép zakatolását, a kondigépek egyhangúan ismétlődő zörejeit és Bach, Händel vagy Vivaldi zenéjét. Nem volt éppen nyugodt egy óra. Mensikinek remélhetőleg nem tűnt föl, hogy eltűnt néhány National Geographic a kupacból, és hogy kevesebb az ásványvizes palack, a keksz és a csoki a kamrában. Az egész mennyiséghez viszonyítva ez ugyanis elenyésző változás volt csupán. *De senki sem tudhatja előre, hogy mi fog történni.* Éberség. Nem lankadhat a figyelme.

Végül aztán egy hangos sípszó kíséretében leállt a mosógép. Mensiki lassú léptekkel a mosókonyhába sétált, kivette a ruhákat a gépből, áttette a szárítóba, és azt is bekapcsolta. A dob morogva forogni kezdett. Kivárta, amíg be nem indul, aztán komótosan elindult felfelé a lépcsőn. Tehát végzett a reggeli edzéssel. Most valószínűleg megint hosszasan fog zuhanyozni.

Marié behunyta a szemét, és megkönnyebbülésében nagyot sóhajtott. Egy óra múlva feltehetőleg megint megjelenik itt Mensiki, hogy kiszedje a száraz ruhát. De a legnagyobb veszély már elmúlt. Legalábbis úgy tűnt. Nem vette észre, hogy ő itt lapul. Nem érezte meg a jelenlétét. Ez megnyugtatta a lányt.

Na jó, de ki a fene volt ott a gardrób ajtaja előtt? A Kormányzó szerint Mensiki is, meg nem is. És ez mégis mit jelentsen? Képtelen volt összerakni, hogy mit akarhatott neki mondani ezzel.

Ez túl magas volt számára. De a lényeg, hogy az a *Valaki* pontosan tudta, hogy a lány (vagy valaki más) bent van a gardróbban. Legalábbis biztosan érezte a jelenlétét. Viszont az a Valaki *valamilyen okból* kinyitni már nem tudta a gardrób ajtaját. Mégis milyen ok lehetett az? Tényleg az a néhány elegáns régi holmi védte meg őt a leleplezéstől?

Szeretett volna részletesebb magyarázatot kapni a Kormányzótól. Ő azonban elment valahova. Már nincs senki, aki magyarázattal szolgálhatna Mariének.

Mensiki aznap, egész álló szombaton, ki sem mozdult otthonról. A lány tudomása szerint nem nyílt ki a garázskapu, és nem hallatszott a kocsi felbúgó motorjának hangja sem. Lejött a száraz ruhákért a szuterénbe, majd szép kényelmesen felsétált velük a lépcsőn. Ennyi. Senki nem érkezett látogatóba a hegy tetejére vezető út végén terpeszkedő villába. Se csomagot, se ajánlott expresszküldeményt nem kézbesített a posta. A bejárati csengő konokul hallgatott. A telefon viszont kétszer is csörgött. Messziről szólt és halkan, de a lány meghallotta. Az elsőnél két csörgés után, a következőnél a harmadik után vették fel (innen tudta, hogy Mensiki ott van valahol a házban). Az önkormányzat kukásautója kapaszkodott fel lassacskán az emelkedőn az Annié Laurie dallamát zengve, majd szépen távozott is (szombat a sima szemét gyűjtőnapja). Ezeken kívül semmiféle hang nem hallatszott. Szinte teljesen kihalt volt az egész ház.

Elmúlt a szombat dél, délután lett, és közeledett az este. (Ide most újra fűzök megjegyzést az idő múlásával kapcsolatosan. Ugyanis amíg Marié abban a kis szobában kuporgott, én leszúrtam a Kormányzót az idősek otthonában az Izu-felföldön, nyakon csíptem a föld mélyéből előbukkanó Nyúltképűt, és elindultam lefelé a föld alatti világba.) De a lány képtelen volt

megtalálni a megfelelő pillanatot, amikor kiszökhetett volna a villából. A Kormányzó megmondta, hogy kitartóan várnia kell az „itt az idő” eljövetelére, hogy elmenekülhessen innen. „És majdanán ha eljő az idő, tudni fogjátok. Hogy ó, hiszen most vagyon itt az idő!” - jósolta.

Csakhogy az *itt az* időnek valahogy nem akaródzott eljönnie. És Marié egyre jobban belefáradt a várakozásba. Nem neki való volt jókislányként várakozni valamire. Most meddig kell még itt aszalódnom? - tépelődött magában.

Még nem ment le a nap, amikor Mensiki odaült a zongorához gyakorolni. Biztosan nyitva volt a nappali ablaka, mert a zongorázás lehallatszott a lány rejtekhelyéig. Marié Mozartra tippelt. Valamelyik dúr szonátájának kellett lennie. Emlékezett, hogy látta a kottáját a zongora tetején. A férfi először végigjátszotta a lassú tételt, utána pedig a darab egyes részeit gyakorolta többször egymás után. Addig-addig ismételgette a dallamot, amíg meg nem volt elégedve az ujjmozdulataival. Az egyik rész különösen sok gondot okozott, mert a hangok akadoztak, csak nem szóltak egyenletesen, és úgy tűnt, ez zavarta a fülét. Mozart szonátáinak többségéről általánosságban nem lehet azt állítani, hogy túl nehezek lennének, de ha valaki igazán jól akarja játszani őket, úgy járhat, mintha betévedne egy bonyolult labirintusba. Mensiki pedig az a típus volt, aki egyáltalán nem ódzkodik bemerészkedni egy ilyen útvesztőbe. Marié hallgatta, ahogy a férfi kitartóan többször is nekifut az akadálynak. Egy órán át tartott a gyakorlás. Aztán a záródó zongorafedél csattanása ütötte meg a lány fülét. Idegességről árulkodott. Vagyis inkább nem annyira komoly, csupán mértéktartó, visszafogott ingerültségről. Hiába tartózkodik a

háziúr egyedül a hatalmas birtokon legalábbis véli úgy, hogy nincs vendége), soha nem mulasztja el türtőztetni magát.

A továbbiak pontosan az előző napi menetrend szerint történtek. Lement a nap, aztán besötétedett, a varjak pedig károgva tértek vissza a hegyre fészkeikbe. A völgy túlfelén lévő házakban sorra villanyt gyújtottak. Akikaváéknál még éjfél után sem aludtak ki a lámpák. A fény azt üzente, hogy ott a lányért aggódnak. Legalábbis Marié így érezte. Fájt neki, hogy az égvilágon semmit nem tehet azok érdekében, akik szenvednek miatta.

Ezzel szemben a szintén a völgyön túl fekvő Amada Tomohiko-házból (tehát ott, ahol *én* lakom) egyáltalán nem szűrődött ki világosság. Teljesen elhagyottnak látszott. Hiába nyugodott le a nap, egy árva fény sem gyűlt ki. Semmi jel nem mutatott arra, hogy odabent lenne valaki. Furcsa, morfondírozott Marié. Mégis hová tűnhetett a tanár úr? Vajon tudja, hogy ő nem ért haza?

Éjszaka megint eljött az a pillanat, amikor Mariéra rátört az álmosság. Hatalmas erővel gyűrte maga alá. A lány az iskolai blézerében reszketve bugyolálta be magát a pokrócba és a paplanba, úgy aludt el. Közvetlenül előtte még eszébe jutott, hogy mennyivel melegebb lenne, ha itt lehetne vele a cicája. A náluk lakó nőstény macska szinte soha nem nyávogott. Csak dorombolt. Szóval nem lett volna akadálya, hogy ketten bujkáljanak itt. Csakhogy a cica nem volt vele. Ennél jobban Marié már nem is érezhette volna magát egyedül. Bezárták egy kicsi, töksötét helyiségbe, ahonnan egyelőre nem volt kiút.

Aztán a vasárnap éjjelnek is vége lett. Amikor Marié felébredt, a szobában még félhomály derengett. A karórája szerint még nem volt hat óra sem. Egyre rövidebbek lettek a nappalok. Kint esett az

eső. A hangtalanul lopakodó, észrevehetetlen téli eső. Csak onnan lehetett igazán látni, hogy a fák ágairól folyamatosan csöpögött a víz. A szoba levegője is megtelt hideg párával. Jól jönne egy pulóver, gondolta Marié. A gyapjúszövet blézere alatt csak egy vékony kötött mellényt és egy pamutblúzt viselt. Az alatt pedig egy rövid ujjú pólót. Ennyi pont elég napközben, amikor meleg van. Marié most nagyon örült volna egy vastag gyapjúpulóvernek.

Eszébe jutott, hogy *annak a szobának* a gardróbjában volt egy ilyen darab. Egy nyersfehér kasmírpulóver, jó melegnek tűnt. Bárcsak felmehetnék érte, és lehozhatnám - ábrándozott. Ha azt felvenné a blézere alá, biztosan nem fázna ennyire. De túl veszélyes lett volna kilógni innen, és felszökni a lépcsőn, több szinttel feljebb. *Pláne abba a szobába*. Kénytelen volt most beérni annyival, amennyi rajta volt. Meg persze nem is lehet itt olyan elviselhetetlenül hideg. Ez mégsem az inuitok földje, ahol dermesztő az időjárás! Ez itt Odavara külvárosa, és még csak épp hogy december eleje van.

De mégis fázott, a reggeli téli eső nyirkos hidege egész testét átjárta. Szinte a csontjáig hatolt. Becsukta a szemét, és Hawaiira gondolt. Egyszer járt ott még kiskorában, a nagynénjével és annak régi iskolai barátnőjével. Waikikiben béreltek egy kis deszkát a tengerparton, ő azzal játszott a hullámok között, aztán amikor belefáradt, elhevert a fehér homokon, és napozott. Nagyon meleg volt, minden olyan békés és kellemes. Magasan a fejük fölött pálmalevelek lengedeztek a passzátszélben. Fehér felhők úsztak az öböl felé. Elnézte őket, amíg a hűsítő limonádét kortyolgatta. Itt azonban olyan hideg volt, hogy belezsibbadt a halántéka. A legapróbb részletekig felidézte magában az akkori emlékeit. Vajon eljut-e valaha még egyszer egy ilyen helyre? Ha igen, mit meg nem adna érte cserébe, gondolta.

Kilenc után megint felhangzott a papucsos léptek csosszanása, amint Mensiki jött lefelé. A férfi ismét megnyomta a mosógép gombját, beindította a klasszikus zenét (ezúttal valószínűleg egy Brahms-szimfóniát), és kábé egy órát edzett a gépeken. Egy az egyben úgy, mint előző nap. A zene más, de azt leszámítva egy hajszálnyi eltérés sem volt. A ház ura a szokások rabja volt, kétség nem fért hozzá. Áttette a kimosott ruhát a mosógépből a szárítóba, majd egy óra múlva begyűjtötte. Utána már nem jött le többet, és egyébként a leghalványabb érdeklődést sem mutatta a cselédszoba iránt. (Itt megint közbeszúrok egy megjegyzést. Mensiki aznap délután hozzám jött, és véletlenül összefutottak Amada Maszahikóval, aki szintén beugrott hozzám megnézni, mi lehet velem, majd váltottak néhány szót. Nem lehet tudni, miért, de Marié ezúttal sem vette észre, hogy a férfi távozott a házból.)

Marié kifejezetten hálás volt neki azért, hogy ilyen módszeresen ragaszkodik a szokásaihoz. Így fel tudott készülni lelkeikben az elkövetkezőkre, és kitalálni, hogy mikor mit csináljon. A legjobban az tépázta meg az idegeit, amikor a legváratlanabb dolgok történtek egymás után. Megjegyezte Mensiki napjainak menetrendjét, és azonosult velük. A férfi lényegében soha nem mozdult ki (legalábbis a lány tudomása szerint sehova sem ment). Szöszmötölt a dolgozószobájában, mosott és főzött magára, aztán esténként leült a nappaliban a Steinwayhez zongorázni, gyakorolni. Néha csörgött a telefon, de azért nem olyan sokszor. Naponta párszor. Úgy tűnt, nem igazán szeret csak úgy telefonálgatni. A munkájához elengedhetetlen hívásokat - hogy mennyit, ki tudhatja - az asztali számítógépéről intézte.

Mensiki alapvetően maga tartott rendet a házban, de hetente egyszer járt hozzá egy takarítóvállalat. A lány emlékezett, hogy ezt

tőle magától hallotta, amikor itt jártak vendégségben. Egyáltalán nem utál takarítani. Kellemes kikapcsolódás, éppúgy, mint a főzés, magyarázta akkor Mensiki úr. Viszont gyakorlatilag lehetetlen egyedül megbirkóznia ezzel a hatalmas épülettel. Ezért kénytelen professzionális segítséghez folyamodni. Azt mesélte, hogy olyankor egy fél napra mindig elmegy otthonról. Na ez vajon mikor lehet? Ha eljön az a nap, akkor talán sikerül kiszöknöm innen, gondolta a lány. Úgy képzelte, olyankor nyilván beállít kocsival néhány ember a birtok területére, takarítószközökkel felszerelkezve, akkor pedig nyitják-csukják a kaput néhányszor. Mensiki pedig egy darabig távol lesz. Nem lehet annyira nehéz kimenekülni. De valószínű, hogy ezenkívül más esély nincs is a kijutásra.

Egyelőre semmi nem utalt arra, hogy épp a heti nagytakarítás napja lenne. A hétfő is olyan eseménytelenül telt el, akárcsak a vasárnap. Mensikinek viszont egyre pontosabban, gyakorlottabban sikerült lejátszania Mozartot, és technikailag kezdett összeállni a darab. Céltudatos volt és kitartó. Ha egyszer kitalálta, mit akar, onnantól kezdve semmi sem tántoríthatta el. Tiszteletre méltó tulajdonság. Viszont ha végül tényleg sikerül is jól begyakorolnia, a Mozart-szonáta vajon mennyire szólal meg szívet melengető muzsikaként az ő ujjai alatt? Ezzel kapcsolatosan Mariének voltak aggályai, miközben hallgatta a fentről leszűrődő hangokat.

Keksz, csokoládé és ásványvíz segítette a túlélésben. Sokmagvas energiaszeletet is evett. Meg egy kis tonhalkonzervet. Fogkefét sehol sem talált, ezért az ujjaival és ásványvízzel igyekezett megoldani a fogmosást. Nekiállt végigolvasni a konditeremben összegyűlt japán nyelvű National Geographicokat. Rengeteg információt szerzett olyan témákról, mint az emberevő

tigris Bengáliában, ritka majmok Madagaszkáron, a földfelszín változásai a Grand Canyonnál, a szibériai földgáz kitermelése, a déli-sarki pingvinek átlagéletkora, a hegyvidéki nomádok élete Afganisztánban, vagy az Új-Guinea belsejében dívó beavatási szertartások, amelyekkel a fiataloknak szembesülniük kell. Alapszinten tisztába jött az AIDS-szel és az ebolával is. Talán még egyszer hasznát veszi ezeknek a vegyes természettudományos ismereteknek. De lehet, hogy egyáltalán nem, soha. Mindenesetre más olvasnivalója nem akadt. Falta csak tovább a japán nyelvű National Geographic régi számait.

És néha bedugta a kezét a pólója alá, hogy ellenőrizze, jobban domborodik-e már végre a melle. De az csak nem akart megnőni. Inkább mintha még kisebb lenne. Aztán eszébe jutott a menzesze. Kiszámolta, hogy még tíz napja van a következőig. Itt nem volt semmiféle felszerelés (a földrengés esetére bekészített holmik között volt WC-papír, de se betétet, se tampont nem látott; a ház urának feltehetőleg meg sem fordult a fejében, hogy nőket is számításba vegyen). Ha véletlenül megjönne neki az itt bujkálása idején, akkor aztán megnézheti magát! De addigra talán csak kijut innen valahogy. *Talán*. Nem maradhat itt tíz álló napig!

Kedd reggel tíz óra előtt végre-valahára megérkezett a takarítócég járműve. A felső kert felől nők csacsogása hallatszott, amint a takarítóeszközöket pakolják ki a csomagtérből. Aznap reggel Mensiki nem mosott és nem is edzett. Egyáltalán le sem jött az alagsorba. Ezért Mariében felcsillant a remény (mert nyomós okának kellett lennie, ha Mensiki változtat a napi rutinján), és úgy is lett, ahogy várta. Mihelyt behajtott a takarítóvállalat nagy furgonja, Mensiki már be is pattant a Jaguarjába, hogy elmenjen valahova.

A lány sietve rendet rakott a cselédszobában, összeszedte a vizespalackokat, kekszeszacskókat, és belerakta mind egy szemeteszsákba. Azt pedig kitette egy jól látható helyre. Majd a takarítók elintézik. Szépen összehajtotta a pokrócot meg a paplant, ahogy voltak, és visszatette őket a szekrénypolcra. Minden nyomot eltüntetett, ami arra utalna, hogy pár napig itt lakott valaki. Nagyon alaposan dolgozott. Azután vállára vette a táskáját, és csendben, lábujjhegyen felóvakodott a lépcsőn. Vigyázva, nehogy meglássák a takarítók, kivárta az alkalmat, hogy kilóghasson a folyosóról. Hevesen vert a szíve, ha eszébe jutott az a szoba. És fájó szívvel gondolt közben a ruhákra a gardróbban. Szerette volna még egyszer kényelmesen megnézegetni őket. Végigsimítani rajtuk. De ennyi ideje nem maradt. Sietnie kellett.

Sikerült észrevétlenül távoznia az előszobán keresztül, és az elkanyarodó bekötőút lejtőjén végigszaladnia. Ahogy sejtette, a birtok kapuja tárva-nyitva állt. Minek nyitogassák a takarítók minden egyes alkalommal, amíg ki-be járkálnak? A lány közömbös arccal, lazán elindult a kijárat felé.

Ez most komoly, hogy ennyire simán kijutok erről a helyről? - villant át az agyán, amikor kilépett a főkapun. Nincs hátra még valami súlyos, kőkemény próbatétel? Mint mondjuk az az irtózatos fájdalommal járó beavatás, amelyiken a National Geographic szerint egy új-guineai törzs fiataljainak át kell esniük. Nincs szükség ilyesmire, mintegy igazolásképpen? De ez a gondolat tényleg csak egy pillanatra suhant át a fejében. Annál elsöprőbb volt a felszabadultság érzése, hogy sikerült erről a helyről megmenekülnie.

Borús volt az ég, az alacsonyan úszó, vaskos felhőpaplan akár azonnali hideg esőt ígért. A lány azonban csak nézett felfelé, mélyeket lélegzett, és elmondhatatlanul boldognak érezte magát.

Pont, mint amikor a waikiki tengerparton figyelte lentről a szélben lengedező pálmafák koronáját. Szabad vagyok! - ujjongott magában. Oda megyek a saját lábamon, ahová csak akarok! Nem kell többé sötétben kuporogva reszketnem! Boldog és hálás volt azért, hogy él. Négy napot volt távol csupán, mégis olyan üdének és szépnek tűnt így újonnan a kinti világ. Szemében most a növények és a fák mind telis-tele voltak élettel. A szél illata csak tovább fokozta túlcsorduló érzéseit.

De nem toporoghat itt akármeddig. Mi lesz, ha Mensikinek eszébe jut, hogy otthon felejtett valamit, és visszajön érte? Mihamarabb el kell innen tűnnie. Amennyire csak tudta, kisimította az egyenruhája gyűrődéseit (napokig abban aludt a takaróba bugyolálva), sebtében megigazította a haját, hogy senki ne fogjon gyanút, ha véletlenül meglátja, és olyan higgadt arckifejezést felvéve szedte a lábát a hegyről lefelé, mintha mi sem történt volna.

Amikor leért, a völgyben futó út túloldalán elindult felfelé a szemközti hegyre. De nem a saját házukhoz, hanem előbb az enyémhez vette az irányt. Volt ugyanis egy terve. Csakhogy nálam nem talált senkit. Hiába nyomkodta kismilliószor a bejárati csengőt, semmi válasz.

Csalódottan ment hátra a cserjésbe, hogy elnézzen a szentély mögötti veremhez. De azt meg szorosan letakarták kék nejlonlepedővel. Ez eddig nem volt rajta. Cölöpöket vertek a földbe, ahhoz volt zsinórral hozzákötözve a fólia. És fölötte sorakoztak még a kőnehezékek is. Úgy csinálták meg, hogy ne lehessen egykönnyen bekukucskálni. Az ő tudtán kívül valaki - hogy ki, az kérdés - lezárta a vermet. Biztosan úgy volt vele, hogy veszélyes lenne nyitva hagyni. A lány odaállt a verem széléhez, és hallgatózott egy ideig, de semmiféle hang nem jutott fel hozzá

oda- lentről. (Megjegyzésem: ha abból indulunk ki, hogy nem hallott csengettyűszót, feltételezhetjük, hogy ekkor én még nem érkeztem meg a verem fenekére. Vagy éppen elaludtam.)

Hideg eső kezdett cseperegni. Ráeszmélt, hogy haza kell mennie. Nyilván aggódnak érte otthon. Csakhogy amint hazamegy, el kell mondania a többieknek, hova tűnt el négy egész napra. Azt nem vallhatta be őszintén, hogy belopózott Mensiki úr házába, és ott lapult. Ha ilyesmivel hozakodik elő, abból oltári patália lesz. Valószínűleg a rendőrségen is bejelentették az eltűnésem, gondolta. Ha közli a zsarukkal, hogy birtokháborítást követett el Mensiki úr villájában, akkor biztosan nem ússza meg valamiféle büntetés nélkül.

Ekkor az a kifogás jutott eszébe, hogy véletlenül beesett ebbe a verembe, és négy napig nem bírt kijönni belőle. De a tanár úr - vagyis *én* - véletlenül rátalált, és kimentette. Azt remélte, hogy majd én együttműködők vele, és falazok neki ebben a forgatókönyvben, amit összeeszkábált. Csakhogy én akkor még nem voltam otthon, a vermet pedig már beborították a nejlonnal, és nem volt olyan könnyű ki-be mászkálni. Így aztán eladhatatlanná vált a jó kis meséje (de ha minden a tervei szerint ment is volna, nekem meg kellett volna magyaráznom a rendőröknek, hogy ugyan miért kellett direkt odarángatnunk Mensikivel még egy munkagépet is, hogy feltúrjuk a gödröt, amivel szintén meglehetősen kellemetlen helyzetbe hoztuk volna magunkat).

Végül az jutott eszébe, megjátssza, hogy egyáltalán nem emlékszik semmire. Más ötlete egyszerűen nem volt. Szóval az égvilágon nem emlékszik semmire, amit ez alatt a négy nap alatt í megélt. Emlékezetkiesés áldozata lett. S amire feleszmélt, az erdőben

találta magát egyes-egyedül. Kötnie kell az ebet a karól hoz, mást nem tehet. Látott régebben a tévében egy sorozatot, amiben ezzel operáltak. Hogy tényleg be is vesznek-e az emberek ilyesféle magyarázatot, azt már nem tudta. A családja is és I a rendőrök is kérdezgetni fogják, összevissza faggatják majd. Talán még valami pszichológusféléséghez is elviszik. De akkor sem tehet mást, mint azt hajtogatja, hogy nem emlékszik semmire.

Összekócolja a haját, kezét-lábát besározza, egy-két súrlódást is beszerez, hogy úgy állítsa be, végig az erdőben volt. Muszáj lesz valahogy eljátszania ezt a szerepet.

Aztán tényleg így is tett. A legnagyobb jóindulattal sem mondható el, hogy ügyesen színészkedett, de nem volt más választása.

Ez volt Marié története, amelybe beavatott engem. Épp befejezi, te a mesélést, amikor visszajött Akikava Sóko. Hallottuk, ahogy megáll a Toyota Prius a ház előtt.

- A legjobb lesz, ha senkinek nem beszélsz arról, ami valójában történt veled. Rajtam kívül jobb, ha senkinek nem mondod el. Ez a mi kettőnk titka lesz - kötöttem Marié lelkére.

- Jó - felelte. - Persze, hogy nem beszélek róla senkinek, semmi áron. Meg különben sem hinne nekem senki.

- Én hiszek.

- És a kör bezárul?

- Nem tudom - mondtam. - Azt hiszem, még nem záródott be teljesen. De majd csak lesz valahogy. A legveszélyesebb részen szerintem már túl vagyunk.

- A letális részen?

Bólintottam.

- Igen, a letális részen.

Marié vagy tíz másodpercen át meredt a képembe. Aztán halkan megszólalt.

- A Kormányzó tényleg létezik.

- Igen, tényleg - hagytam rá. És én öltem meg a saját kezemmel. *Tényleg*. De ilyesmire persze nem térhettem ki.

Marié csak egyetlenegyet bólintott. Biztos vagyok benne, hogy örökre megőrzi a titkát. És ez a mi kettőnk nagy közös titka marad.

Ha tehettem volna, szívesen elárultam volna neki a tényt, hogy azt a rend ruhát a gardróbban, ami megvédte őt *valamitől,* a halott anyja viselte még hajadon korában. De én ezt nem mondhattam el Mariének. Nem volt hozzá jogom. És ha minden igaz, a Kormányzónak sem. Valószínűleg egyetlen ember van a világon, akinek joga van hozzá, és az Mensiki. Viszont ő garantáltan nem fog élni vele.

Az életünk tele van titkokkal, amelyeket nem mondhatunk el egymásnak.

63

De nem olyasmiről van szó, amire te gondolsz

Közös volt a titkunk Akikava Mariével. Ez egy óriási nagy titok volt, és valószínűleg kettőnkön kívül más nem osztozott rajta. Én mellébeszélés nélkül elmeséltem neki mindent, amit a föld alatti világban átéltem, ő pedig mindent elmondott nekem őszintén, amit Mensiki villájában tapasztalt. És szintén mi voltunk az egyedüliek a világon, akik tudtak arról, hogy két kép rejtőzik Amada Tomohiko házának padlásán, alaposan becsomagolva: *A kormányzó halála* és *A fehér Subaru Forester-es férfi*. Meg persze a fülesbagoly, de tőle végképp nem kellett tartanunk. Hallgatásba fojtotta a titkát.

Marié néha eljött hozzám látogatóba (a nagynénje tudta nélkül, a titkos átjárón keresztül). Ilyenkor összedugtuk a fejünket, és időrendbe állítva sorra vettük az eseményeket, mindet alaposan kielemeztük, hogy rájöjjünk, nincs-e valamiféle összefüggés a két párhuzamos kaland között.

Félő volt, hogy Akikava Sókóban valamiféle gyanút ébreszt, hogy egybeesett Marié négynapos eltűnése és az én háromnapos utazásom „messzire”, de kár volt aggódni, mert ez meg sem fordult a fejében. És természetesen a rendőrség figyelmét sem

keltette fel a tény. Ők mit sem tudtak a „titkos ösvényről”, szóval a házam a szemükben „eggyel arrébb, a másik hegyen” állt. Nem tekintettek „szomszédnak” sem, ezért aztán hozzám nem is jöttek el kérdezősködni. Akikava Sóko nem említette nekik, hogy a lány modellt állt nekem. Bizonyára nem tartotta fontosnak ezt az információt. Könnyen lehet, hogy kissé szorongatott helyzetbe kerültem volna, ha a rendőrség párhuzamot talál vonni Marié eltűnésének időtartama és az én távollétem ideje között.

Végül aztán nem fejeztem be Akikava Marié portréját. Már lényegében kész volt, szóval elég lett volna az utolsó simításokat elvégeznem rajta, de féltem attól, ami várhatóan történne, ha befejezem. Semmi kétségem nem volt afelől, hogy ha ez véletlenül mégis bekövetkezne, Mensiki minden eszközt latba vetve igyekezne megszerezni. Mondjon ő bármit, én ezt láttam előre. Csakhogy én nem akartam, hogy megkaparintsa a lány arcképét. Semmi áron nem hagyhattam, hogy az „oltárára” kerüljön. Ki tudja, milyen veszélyeket rejt az? így történt, hogy az a kép örökre félbemaradt. De Mariének nagyon tetszett („Olyan jól kifejezi, amit most gondolok” - fogalmazott), és szívesen megtartotta volna. Én pedig örömmel ajándékoztam neki a félkész festményt (plusz a három vázlatot, ígéretemhez híven). Szerinte pont az a jó benne, hogy befejezetlen.

- Tök jó, ez így azt sugallja, mintha én is örökre befejezetlen maradnék! - lelkendezett.

- Nincs ember, akinek kerek egész az élete! Mindenki befejezetlen, amíg világ a világ.

- Mensiki úr is? - érdeklődött. - Ő olyan késznek tűnik.

- Valószínűleg ő is csak félkész - feleltem.

Mensiki egész biztosan nincs kész. Legalábbis szerintem. Hát azért fordulhat elő, hogy esténként nagy teljesítményű messzelátóval próbálja megtalálni Akikava Mariét a völgy túloldalán. Muszáj neki. Ez a titok segíti őt abban, hogy a létét egyensúlyban tudja tartani ebben a világban. Olyasmi ez számára, mint a cirkuszi kötéltáncosnak az a jó hosszú rúd.

Természetesen Marié tisztában volt vele, hogy Mensiki távcsővel figyeli a lakásuk belső tereit. Ezt azonban nem árulta el senkinek (rajtam kívül). Még a nagynénjének sem. Továbbra sem derült ki, hogy mi készteti erre a férfit. Marié hiába szerette volna tudni az okát, nem volt érkezése kinyomozni. Mindenesetre nem volt hajlandó elhúzni a függönyt a szobájában. A napszítta narancssárga függöny állandóan eltakarta az ablakát. És vigyázott, hogy este mindig lekapcsolja a lámpát, mielőtt átöltözik. Az viszont már nem zavarta annyira, hogy a lakás többi részét állandó jelleggel kukkolják. Sőt az is előfordult, hogy még élvezte is a helyzetet. Vagyis inkább az tetszhetett neki, hogy *csak* o *tud az egészről.*

Marié szerint Akikava Sóko továbbra is fenntartotta a viszonyát Mensikivel. Hetente egy vagy két alkalommal kocsiba szállt, és elment hozzá. Ilyenkor mindig szeretkeztek is (ezt Marié csak virágnyelven fogalmazta meg). Nem mondta, hová megy, de persze a lány pontosan tudta. Hazaérkeztekor a fiatal nagynéni kivirult, arca rózsásabb volt, mint szokott. Mindenesetre - függetlenül attól, hogy milyen speciális helyek vannak fenntartva Mensiki szívében - Mariének nem állt módjában megakadályozni a kapcsolat folytatását. Kénytelen volt hagyni, hogy tegyenek, amit jónak látnak. Lehetőleg szeretett volna kimaradni az egészből. Hogy megvethesse a lábát valahol, távol a viszonyuk keltette örvénytől.

De én úgy voltam vele, hogy ez nemigen fog menni. Holtbiztos, hogy észre sem veszi, és előbb-utóbb többé-kevésbé bele fog sodródni abba az örvénybe. Először csak épp hogy, de aztán garantáltan telibe kapja a közepe. Mensiki Marié miatt van Akikava Sókóval. Függetlenül attól, hogy ezt kitervelte-e, vagy sem, a tény az tény. Ő már csak ilyen. És mégiscsak én voltam, aki összehozta őket, még ha eredetileg nem is állt szándékomban.

Nálam találkoztak először. És ezt Mensiki akarta így. Márpedig ő hozzá van szokva, hogy bármi áron megszerzi, amit akar.

Marié nem tudta, mihez kezd Mensiki az ötös méretű ruhákkal meg a cipőkkel ott a gardróbjában. De úgy vélte, hogy a valaha volt kedves tárgyai örökre ott - vagy valahol máshol - maradnak majd rejtve, és a férfi továbbra is féltve őrzi mindet. Akárhogyan alakuljon a kapcsolatuk Akikava Sókóval, kizárt, hogy Mensiki képes lenne kidobni vagy elégetni őket. Hiszen már az élete egy részévé váltak. Ez a halom ruha egyike lett azoknak a dolgoknak, amelyeknek örökké a férfi „oltárán” a helyük.

Felhagytam a tanítással az Odavara állomással szemközti rajziskolában. A tulajdonosnak úgy indokoltam, hogy „sajnálom, de szeretnék a saját alkotómunkámra koncentrálni”. Sajnálkozott, de valahogy sikerült elfogadtatnom vele az érveimet. Megdicsért, hogy pedig milyen jó véleménnyel volt mindenki a tanári tevékenységemről. Úgy tűnt, nem csak udvariasságból mondja. Rendesen megköszöntem. Az év végéig még megtartottam az órákat, hogy azalatt legyen ideje mást keresni helyettem. Sikerült neki találnia egy volt gimnáziumi rajztanárt, aki a hatvanas évei közepén járt. Egy kedvesnek látszó, elefántszemű nő volt.

Mensiki felhívott néha. Nem akart különösebben semmit, csak eltereferéltünk kicsit a világ dolgairól. Mindig megkérdezte, hogy van-e valami változás a szentély mögötti verem táján, én pedig minden alkalommal azt feleltem, hogy nincs semmi. És tényleg nem is volt. Továbbra is gondosan le volt fedve kék nejlonnal. Néha séta közben arra kerültem megnézni, de látszott, hogy nem nyúlt hozzá senki. A kőnehezékek változatlan helyzetben sorakoztak rajta. És soha többé nem történt a veremmel semmi furcsa vagy különös. Sem csengettyűszót nem lehetett éjszaka hallani, sem a Kormányzó nem bukkant fel (vagy akárki más sem). Egyszerűen csak ott volt csendben magában az a verem a cserjésben. A munkagép lánctalpaitól meggyötört japánfűcsomók is kezdtek szép lassan magukhoz térni, és a növényzet is azon volt, hogy újra eltakarja a nyílást.

Ő azt hitte, hogy én végig lent voltam a gödörben, mialatt távol voltam. Azt azonban még ő sem tudta megmagyarázni, hogyan kerültem oda. De megkérdőjelezhetetlen tény volt, hogy lent voltam, szóval ezt kár lett volna tagadni. Így aztán nem is fedezett fel kapcsolatot Akikava Marié és az én eltűnésem között. Az ő számára a két eset véletlen egyezés volt csupán, semmi több.

Próbáltam kipuhatolni, sejti-e egyáltalán akár halványan is, hogy valaki négy napon át rejtőzött a házában. De erre az égvilágon semmi sem utalt. Egyáltalán nem tűnt fel neki, hogy ilyesmi történt. Akkor viszont a „titkos szoba” gardróbja előtt nem állhatott ő maga. Jó, de akkor ki lehetett?

Mensiki ugyan hébe-hóba még telefonált, de már nem ugrott be hozzám többé csak úgy. Talán már nem látta szükségét, hogy a továbbiakban személyes kapcsolatot ápoljon velem, mivel megszerezte magának Akikava Sókót. Vagy egyszerűen csak elvesztette az érdeklődését irántam. Netán mindkettő. Mondjuk

nekem édes mindegy volt (bár néha hiányzott a Jaguar V8-as motorjának a kipufogóhangja).

Egyébként meg abból ítélve, hogy néha felhívott (mindig este nyolc előtt csöngött rám), még mindig szüksége volt arra, hogy valamilyen formában tartsa velem a kapcsolatot. Vagy talán kissé aggasztotta, hogy beavatott engem a titkába, miszerint Akikava Marié *esetleg* az ő édeslánya. De nem hinném, hogy attól tartott volna, én egyszer csak elszólom magam valakinek - Akikava Sókónak vagy Mariének. Pontosan tudta természetesen, hogy én tartom a szám. Jobb emberismerő volt ő ennél! De bárki legyen is a másik fél, *egyáltalán nem vallott Mensikire,* hogy ilyen mély, személyes titokba beavasson valakit. Talán még a hozzá hasonlóan öntudatos és határozott emberek is belefáradnak néha abba, hogy egyes-egyedül cipeljék a titkuk terhét. Vagy csak arról volt szó, hogy akkor és ott annyira nagy szüksége volt az együttműködésemre. És bizonyára aránylag veszélytelennek tűnhettem.

Viszont akár kihasznált kezdettől fogva szánt szándékkal, akár nem, alkalmasint hálával tartozom neki, amíg élek. Mivel ő volt az, aki kimentett engem a veremből. Ha ő nem jön oda, nem ereszti le a létrát és nem segít fel a felszínre, talán ott végzem tehetetlenül a sötétség mélyén. Bizonyos értelemben szívességet tettünk egymásnak, és talán ezzel ki is egyenlítettük a számlát.

Amikor közöltem Mensikivel, hogy az *Akikava Marié portréját* félkész állapotban odaadtam Mariének, egy szót sem szólt, csak bólintott. Ő rendelte ugyan a képet, de feltehetőleg már nem volt rá annyira szüksége. Vagy csak úgy volt vele, hogy semmi értelme egy befejezetlen festménynek. De az is lehet, hogy valami másra gondolt.

Néhány napra rá egy sima keretbe tettem a *Verem a cserjésbent,* és odaajándékoztam Mensikinek. Betettem a képet a Corolla csomagterébe, és elvittem a villába (ez lett végül az utolsó alkalom, hogy személyesen találkoztunk).

- Ezzel szeretném megköszönni, hogy megmentette az életemet. Fogadja el tőlem! - kértem.

Nagyon tetszett neki a kép (hozzáteszem, szerintem sem volt rossz a kivitelezés). Próbált rábeszélni, hogy hadd fizesse ki, de határozottan nemet mondtam. Már eleve túl sokat kaptam tőle korábban, szóval eszem ágában nem volt azonfelül bármit is elfogadni. Nem akartam megint tartozni neki. Végre nem voltunk egymásnak többek, mint a szembeszomszéd a szűk völgy két oldalán, és szerettem volna, ha ez a továbbiakban így is marad.

Azon a héten szombaton, amikor én kiszabadultam a veremből, elhunyt Amada Tomohiko. Csütörtöktől három napon át kómában volt, és közben megállt a szíve. Csendesen és magától értetődően, mint amikor a mozdony eléri a végállomást, és szépen lefékez. Maszahiko végig ott volt mellette. Felhívott engem, hogy közölje a hírt.

- Nagyon békés halála volt - mesélte. - Én is ilyen nyugisan szeretnék majd meghalni. Még mosolygott is hozzá!

- Mosolygott? - kérdeztem vissza.

- Lehet, hogy papíron nem volt az mosoly. Mindenesetre valami olyasmi. Nekem legalábbis nagyon úgy tűnt.

Próbáltam ügyesen megválogatni a szavaimat.

- Természetesen sajnálom, hogy meghalt, de az tulajdonképpen öröm, hogy ilyen békében ment el.

- A hét közepéig valamennyire tudatánál volt, de nekem nem az jött le, hogy nagyon lenne még mondanivalója. Több mint

kilencven évig élt, méghozzá igencsak kényére-kedvére, szóval biztos, hogy nem maradt bevégzetlen dolga - mondta Maszahiko.

Dehogynem maradt. Méghozzá egy hatalmas súly nehezedett a szívére. Hogy pontosan mi is, azt csak ő maga tudhatta. Most pedig már senki sem fogja megkérdezni tőle, soha többé.

Maszahiko folytatta:

- Asszem, most egy kicsit el leszek havazva. A hírnév egy dolog, de sorban jönnek az ilyen-olyan ügyek, hogy meghalt. És ugye én vagyok a fiúörököse és jogutódja, szóval ezeket mind át kell vennem. Majd ha lecsillapodtak a dolgok, beszélünk!

Megköszöntem neki, hogy felhívott és értesített az apja haláláról, majd letettem a telefont.

Amada Tomohiko halálával mintha még nagyobb némaság telepedett volna a házra. Nem is csoda. Hiszen annyi évet töltött el ott! Napokig éltem együtt ezzel a némasággal. Ezzel a sűrű, de semmiképpen sem nyomasztó némasággal. Úgymond tiszta volt ez a csend, és nem vezetett sehova. Mindenesetre lezárult vele bizonyos események sora. Ezt lehetett kiérezni belőle. Olyan típusú nyugalom uralkodott, ami nagy ügyek sínre kerülése után szokott bekövetkezni.

A mester halála után úgy két héttel, egyik este megjelent nálam titokban Akikava Marié, mint egy óvatos macska, elbeszélgettünk, aztán hazament. Nem töltött el olyan sok időt. Szigorúbban fogták otthon, és már nem tudott olyan szabadon kiszökdösni, mint korábban.

- Elkezdett nőni a mellem - számolt be róla. - Ezért a múltkor elmentünk a nagynénémmel melltartót venni. Létezik ilyen kezdőknek való típus. Tudta?

Mondtam, hogy nem tudtam. Megnéztem a mellét, de a kötött zöld gyapjúpulóveren át nem igazán lehetett felfedezni semmiféle változást.

- Egyelőre nem látom a különbséget - kötekedtem.

- Mert csak egy vékony párnát tettem bele. Egyből rájönnének, hogy kitömtem, ha egyszer csak nagy lenne! Ezért kell a legvékonyabbal kezdeni, és fokozatosan, apránként növelni. Az ördög a részletekben lakozik.

Egy rendőrnő alaposan kikérdezte, hogy mégis merre járt négy napon át. Túlnyomórészt kedvesen beszélt vele, ám néhányszor félelmetesen letámadta. De hiába, mert Marié végig kitartott amellett, hogy semmi másra nem emlékszik azonkívül, hogy az erdőben bolyongott, útközben eltévedt, és onnantól kezdve semmi. Úgy véli, hogy csokiszeletet és ásványvizet fogyasztott, amelyeket mindig tart a táskájában. Ezenkívül nem mondott az égegyadta világon semmit. Szilárdan tartotta a száját, mint egy tűzbiztos páncélszekrény. Ebben úgyis jó volt. Amint megbizonyosodtak róla, hogy nem váltságdíj fejében elkövetett gyermekrablásról van szó, bevitték a rendőrség által kijelölt kórházba, ahol megvizsgálták a sérüléseit. Azt akarták megtudni, hogy nem szenvedett-e el szexuális erőszakot. Amikor pedig világossá vált, hogy alaptalan még a feltételezés is, a rendőrök elvesztették szakmai érdeklődésüket iránta. Egy kiskamasz fogta magát, és néhány napig nem ment haza, csak csavargott valamerre. Ez egyáltalán nem ritkaság.

Ő pedig megszabadult minden ruhájától, amit akkor viselt. A sötétkék blézertől, a kockás szoknyától, a fehér blúztól, a kötött mellénytől és a bebújós cipőtől, mind egy szálig. És vett egy rend új egyenruhát. Az új kezdet jegyében. Utána pedig élte a korábbiakhoz hasonló mindennapokat, mintha mi sem történt

volna. Csak a rajzszakkörre nem járt már (úgysem voltak már életkorának megfelelőek a gyerekórák). A portréját, amit én készítettem róla (és nem volt készen), kitette a szobájában.

Hiába próbáltam elképzelni, hogy milyen nővé cseperedik majd Marié. Annyira meg tudnak változni az ilyen korú lányok egy pillanat alatt, külsőleg is és lelkileg is. Lehet, hogy meg sem ismerem, ha néhány év múlva találkozunk. Ezért is örültem nagyon, hogy sikerült megformálnom a tizenhárom éves Marié arcképét (még ha befejezetlen is maradt). A való világban úgysincs semmi itt, aminek állandó lenne az alakja.

Felhívtam a tokiói ügynökömet, akinek korábban dolgoztam, és bejelentettem, hogy újra el szeretném kezdeni a portréfestést.

Ennek meglehetősen örült. Mindig nagy szükségük van biztos kezű festőkre.

- De nem azt mondta, hogy üzleti alapon már nem fest portrét? - tudakozódott.

- Kissé módosítottam az elveimen - feleltem. Azt mondjuk nem fejtettem ki neki, hogy mi módon változtattam rajtuk. Ő sem firtatta.

Szerettem volna onnantól fogva egy darabig gondolkodás nélkül, automata módra mozgatni a kezemet. És tömegesen gyártani a sima, „üzleti alapon” készülő portrékat, egyiket a másik után. Ez a tevékenység nyilván anyagi biztonságot is fog nekem teremteni. Hogy erre mennyi ideig leszek képes, azt én magam sem tudtam volna megmondani. Lehetetlen megjósolni a jövőt. Mindenesetre a lényeg, hogy pillanatnyilag ez volt az, amit csinálni akartam. Gépiesen alkalmazni a jól megszokott technikákat, és minden fölösleges elemet távol tartani önmagámtól. Hogy még véletlenül se kerüljek kapcsolatba holmi

ideákkal vagy metaforákkal. És bele ne bonyolódjak a völgy túlfelén lakó, talányos és kőgazdag illető bonyolult magánügyeibe. Ne hozzak napvilágra egy eldugott remekművet, aminek következtében egy szűk, sötét, föld alatti alagútjáratba kényszerülnék. A legeslegjóbban erre vágytam akkor.

Találkoztam Juzuval, és beszéltem vele. A munkahelye közelében ültünk be egy cukrászdába, és kávét, illetve Perrier-t ittunk, míg beszélgettünk. Nem volt olyan nagy hasa, mint képzeltem.

- Nem akarsz összeházasodni azzal az emberrel? - kérdeztem meg elsőre.

Megrázta a fejét.

- Nem áll szándékomban.

- Miért?

- Csak úgy érzem, hogy jobb, ha nem.

- De a gyereket meg akarod szülni, igaz?

Biccentett.

- Naná. Már nincs visszaút.

- Vele élsz most?

- Nem. Mióta elmentél, végig egyedül laktam.

- Miért?

- Kezdjük ott, hogy még el sem váltam tőled.

- De én a múltkor aláírtam és lepecsételtem a válási papírokat, amiket küldtetek. Adottnak vettem, hogy a válás nyilván megtörtént.

Juzu egy kis ideig némán morfondírozott, aztán megszólalt:

- Őszintén szólva még be sem adtam őket. Valamiért nem volt hozzá hangulatom, szóval hagytam, ahogy van. Szóval hivatalosan mi végig házasok voltunk, és nem történt semmi extra. Viszont ha elválunk, ha nem, a születendő gyerek törvény szerint a tiéd.

Persze ezzel kapcsolatban nem kell semmiféle felelősséget vállalnod.

Egy kukkot nem értettem az egészből.

- Csakhogy a gyerek, akit most akarsz megszülni, az attól a pasastól van, mármint biológiailag, nem?

Juzu szorosra zárt szájjal meredt az arcomba. Aztán kijelentette:

- Ez nem ilyen egyszerű.

- Hogyhogy?

- Hogy is mondjam, én egyáltalán nem vagyok meggyőződve róla, hogy ő az apa.

Most rajtam volt a sor, hogy az arcát pásztázzam.

- Azt akarod mondani, hogy nem tudod, ki ejtett teherbe?

Bólintott. *Azt nem tudja* ezek szerint.

- De nem olyasmiről van szó, amire te gondolsz. Én nem szoktam fűvel-fával lefeküdni. Egyszerre csak egyvalakivel szoktam szexuális kapcsolatot fenntartani. Ezért is függesztettem fel veled egy bizonyos ponton. Így volt, ugye?

Bólintottam.

- Bár nem volt szép tőlem.

Megint bólintottam.

Juzu folytatta.

- Körültekintően védekeztem vele is. Mivel nem akartam gyereket. Ezt te is tudod szerintem, de én ilyesmiben nem ismerek tréfát. De mire észrevettem, már bőven terhes voltam.

- Akármilyen óvatos is vagy, egy hiba azért becsúszhat.

Megint tagadólag csóválta a fejét.

- A nők erre rájönnek, ha véletlenül előfordul. Megérzik az ilyesmit. Bár a férfiaknak erről lövésük sincs.

Természetesen fogalmam sem volt róla.

- A lényeg, hogy meg akarod szülni azt a gyereket - faggattam.

Juzu bólintott.

- Pedig egyáltalán nem akartál mostanáig. Legalábbis tőlem.

- Nem, nem akartam. Se tőled, se mástól.

- Most viszont világra akarsz hozni egyet, akinek az apja kilétéről nem vagy meggyőződve. El is vetethetted volna még sokkal korábban, ha akarod.

- Természetesen gondoltam rá, és hezitáltam is.

- De végül nem amellett döntötték

- Mostanában arra jutottam - merengett -, hogy persze a saját életemet élem, de amik történnek közben, azok túlnyomó többsége tőlem független helyen dől el és zajlik csak úgy. Szóval, hogy ránézésre a szabad akaratom vezérel, de végső soron lehet, hogy a legfontosabb dolgokat mind nem én választom. És megfordult a fejemben, hogy talán a teherbe esésem is ennek a megnyilvánulása.

Meg sem szólaltam, csak hallgattam, mit mond.

- Tudom, ez most tipikus fatalizmusnak hangzik, de én *tényleg* így éreztem. Egyértelműen és határozottan. És akkor megfogalmazódott bennem. Hogy lesz, ami lesz, ha már így alakult, megszülöm ezt a gyereket, és felnevelem egyedül. Akkor majd meglátom, mi lesz velem azután. Hirtelen olyan fontos lett nekem ez az egész.

- Egyet szeretnék kérdezni tőled - böktem ki.

- Micsodát?

- Nem bonyolult, elég, ha csak igennel vagy nemmel válaszolsz. Mást nem kérek.

- Oké. Mi a kérdés?

- Nem bánnád, ha visszamennék hozzád?

Picit összeráncolta a homlokát. Aztán az arcomat méricskélte.

- Szóval, hogy szeretnéd, ha még egyszer házastársakként élnénk együtt?

- Ha egy mód van rá.

- Van - felelte Juzu halkan, de habozás nélkül. - Még úgyis a férjem vagy, és a szobádhoz sem nyúltam, amióta elmentél. Ha akarsz, bármikor visszajöhetsz.

- Még együtt vagytok azzal a férfival, akivel jártál? - kérdeztem rá.

Csendesen csóválta a fejét.

- Nem. Már vége köztünk mindennek.

- Miért?

- Kezdjük ott, hogy nem akartam neki gondviselői jogot adni a születendő gyermekem felett.

Hallgattam.

- Amikor ezt közöltem vele, eléggé lesokkolta. Persze logikus - folytatta. És mindkét kezével megdörzsölgette az arcát.

- Ezek szerint tőlem nem sajnálnád?

Rátenyerelt az asztalra, és megint az arcomat pásztázta.

- Lehet, hogy valahogy megváltoztál? Az arcod mondjuk?

- Az arcomat nem tudom, de az biztos, hogy tanultam egy s mást.

- Azt hiszem, én is tanultam egy s mást.

Kézbe vettem a csészémet, és kiittam a maradék kávét. Azután szólaltam meg:

- Most nem lehet könnyű Maszahikónak, hogy meghalt az apja, és beletelik majd egy kis időbe, amíg lecsillapodnak a dolgok. De amint nyugi van, gondolom, úgy a jövő év legeleje táján, összepakolok és kiköltözöm onnan, és vissza tudok térni a hiroói lakásba. Te nem bánod, ha így tennék?

Egy ideig szótlanul fürkészte az arcomat. Mint aki hosszú idő után újra meglátja a hőn szeretett tájat. Azután az asztal fölött kinyújtotta a kezét, és gyengéden rátette az enyémre.

- Szeretném újrakezdeni veled, ha lehet - mondta. - Igazából már régóta ez jár a fejemben.

- Nekem is - feleltem.

- De abban nem vagyok biztos, hogy menni fog-e.

- Én sem. Viszont egy próbát megér.

- Nemsokára megszülök egy gyereket, akinek az apja kilétét illetően kétségeim vannak, és onnantól kezdve őt fogom nevelni. Ez nem jelent neked problémát?

- Nekem ugyan nem - mondtam. - És lehet, hogy őrültnek hiszel, ha ezzel jövök, de nem tartom kizártnak, hogy látensen én vagyok ennek a gyereknek az apja. Van egy olyan érzésem. Hogy a vágyam ejtett téged teherbe valahonnan a messzi távolból. Mint elképzelés érkezett hozzád, egy különleges átjárón keresztül.

- Mint elképzelés?

- Szóval mint hipotézis.

Juzu ezt meghányta-vetette magában. Azután szólalt meg:

- Ha ez így van, akkor elég *nagyszerű* hipotézisről *van szó*.

- Azt hiszem, egyáltalán semmi sem biztos ezen a világon - fejtegettem. - De hinni legalább tudunk valamiben.

Elmosolyodott. Ezzel fejeződött be az aznapi társalgásunk. Ő metróra szállt és hazament, én pedig beültem a vastagon porral lepett Corolla kombimba, és felvezettem a hegyre.

64

A szeretetük egyik megnyilvánulásaként

Visszatértem a feleségemhez, majd néhány évre rá, hogy közös életünket újrakezdtük, március 11-én hatalmas földrengés rázta meg Kelet-Japánt. Ültem a tévé előtt, és láttam, amint egymás után omlanak össze a tengerparti városok Ivate tartománytól Mijagiig. Ez az a vidék volt, amerre én egykor a leharcolt Peugeot 205-ösömmel bolyongtam céltalanul. És elvileg köztük volt az a város is, ahol a fehér Subaru Forester-es férfival találkoztam. De a képernyőn miszlikbe szaggatott városok maradványait láttam csak, amelyeket a cunami söpört el, akár egy hatalmas szörnyeteg. Egyetlen apróságot sem tudtam kivenni, ami *arra a városra* emlékeztetett volna, ahol annak idején átutaztam. És mivel a neve sem rémlett, nem volt módom utánanézni, hogy mekkora károkat okozott ott a földrengés, és egyáltalán mi változott.

Teljesen tehetetlen voltam, elhagytak a szavak, és napokon át csak meredtem a tévé képernyőjére. Képtelen voltam elszakadni tőle. Szerettem volna akár csak egyetlenegy képet találni, amelynek megvan a párja az emlékeimben. Úgy éreztem, ha ez nem sikerül, elszakítanak tőlem valami nagyon fontosat, amit magamban tartogattam, és egy távoli, ismeretlen helyre

hurcolják, ahol aztán majd meg is semmisül. Legszívesebben azonnal kocsiba pattantam volna, hogy odamenjek. A saját szememmel akartam látni, hogy mi maradt belőle. De persze ez teljességgel ki volt zárva. Az országutak apróra voltak szabdalva, a települések elszigetelődtek. Porig rombolva, megsemmisülve a villany-, a gáz- és a vízvezetékek, egyszóval minden, ami a városok működését biztosítaná. És a déli részeken, Fukusima tartományban (arrafelé, ahol a kimúlt Peugeot-mat hagytam), néhány tengerparti atomreaktornál bekövetkezett a zónaolvadás. Határozottan nem olyanok voltak a körülmények, hogy én odajuthattam volna.

Amikor azon a tájon kóboroltam, éppenséggel nem voltam boldog. Végtelenül magányosnak éreztem magam, tele voltam keserűséggel, és igazságtalannak tartottam a helyzetem. Sokféle értelemben el voltam veszve szerintem. De attól még elvegyültem a sok ismeretlen ember között, utam során bepillantást nyerhettem az életük egy-egy szeletébe. És meglehet, hogy ennek sokkal nagyobb volt a jelentősége, mint akkor gondoltam volna. Útközben - sokszor nem is tudatosan - bizonyos dolgoktól megszabadultam, míg másokat magamhoz vettem. Miután áthaladtam ezeken a helyeken, egy egészen kicsit más ember lettem, mint annak előtte.

A fehér Subaru Forester-es férfi képe jutott eszembe, amelyet az odavarai ház padlására rejtettünk. Az az ember - legyen valóságos vagy felőlem akármi - vajon még mindig abban a városkában élhet? És az a sovány lány, akivel azt a meglehetősen furcsa éjszakát töltöttem, ő ott lakott mostanáig? Sikerült túlélniük a földrengést és a cunamit? Mi lett vajon azzal a garniszállóval meg az étteremmel?

Délután ötkor elmentem a gyerekért az óvodába. Ez nálam a napi menetrend része volt (a feleségem visszament dolgozni az építészirodába). Az ovi úgy tíz percre volt tőlünk gyalog, felnőtt tempóban. Kézen fogtam a lányomat, és szép kényelmesen sétáltunk haza. Ha nem esett az eső, betértünk a közeli parkba, lepihentünk a pádon, és figyeltük, ahogy a környékbeli kutyákat sétáltatják. A kislányom szeretett volna egy kiskutyát, de a házunkban tilos volt háziállatot tartani. Így kénytelen volt beérni azzal, hogy a parkban nézegeti őket. Néha megengedte valaki, hogy egy-egy szelídebb állatot meg is simogathasson.

A lányom neve Muro, vagyis 'üreg' lett. Juzu adta neki. Nem sokkal azelőtt látta meg álmában, amikorra kiírták szülni. Egyedül volt egy tágas japán szobában, ahonnan egy gyönyörű kertre nyílt kilátás. Volt a helyiségben egy ódivatú kis íróasztal, rajta egy fehér papír. Azon pedig egyetlen írásjegy nagyban, jól kivehetően, fekete tussal: *muro*. Nem tudni, ki írhatta, de nagyon tudott, az biztos. Ez volt tehát Juzu álma. Amikor felébredt, pontosan emlékezett minden részletre. És meggyőződése volt, hogy a születendő gyermeknek ezt a nevet kell viselnie. Nekem természetesen nem volt ellenvetésem. Mert hát kezdjük ott, hogy ő szüli azt a gyereket. Lehet, hogy Amada Tomohiko írta. Ez villant be nekem hirtelen. De csak bevillant. Úgyis egy álom volt csupán az egész.

Örültem, hogy lányunk született. Amiatt, hogy a gyerekkoromban együtt nevelkedtem a húgommal, Komival, valahogy megnyugvással töltött el, hogy egy pici lányt tudhattam magam mellett. Mi sem volt nekem ennél természetesebb. És az is nagy öröm volt számomra, hogy kétségbevonhatatlan neve volt már a világrajövetelének pillanatában. Nem kérdés, a név márpedig fontos.

Miután hazaértünk, Muro megnézte velem a híradót a tévében. Igyekeztem úgy intézni, hogy lehetőleg ne lássa, amikor a cunami mindent elborít. Túl erős impulzus az egy ilyen kicsi gyereknek. Amikor peregni kezdtek a képsorok, kinyújtottam a kezemet, hogy eltakarjam a szemét.

- Miért, apa? - kérdezte.

- Jobb, ha nem látod. Még túl kicsi vagy hozzá.

- De ez igaziból megtörténik, ugye?

- Igen. Messze innen, de igen. Viszont neked nem kell megnézned mindent, ami tényleg megtörténik.

Muro egy darabig törte a fejét azon, amit mondtam neki. Persze hiába, mert nem értette. Nem tudta hova tenni a cunamit vagy a földrengést, és nem értette, mit jelent a halál. Mindenesetre én eltakartam a szemét, hogy ne láthassa a cunamiról készült felvételeket. Nem ugyanaz megérteni és meglátni valamit.

Egyszer egy pillanat tört részére a tévéképernyő sarkában megláttam a fehér Subaru Forester-es férfit. Vagy legalábbis látni véltem. A kamera egy nagy halászhajót rögzített, amelyet a cunami feldobott egy domb tetejére a szárazföldön, és ott is hagyta. Amellett állt *az a férfi*. Pont úgy festettek, mint egy funkcióját vesztett elefánt és az idomárja. De egy pillanat múlva már más képsorra váltottak. Így nem is vagyok száz százalékig biztos abban, hogy tényleg a fehér Subaru Forester-es férfi volt-e, vagy sem. Ugyanakkor kizártnak tartottam, hogy nem ő lenne ez a fekete bőrdzsekit és Yonex-logós, fekete baseballsapkát viselő, nyurga alak.

Többé azonban már nem bukkant fel a képernyőn. Egyetlen pillanatig láttam csupán. A kamera rögtön más nézőpontra váltott.

A földrengéssel kapcsolatos hírek tanulmányozása mellett azért folytattam a kommersz portrék gyártását a napi betevőért. Nem agyaltam semmin, csak odaálltam a vászonhoz, és lényegében automatikusan mozgattam a kezemet. Ez volt az az élet, amire vágytam. Az emberek is ezt várták tőlem. A munka pedig biztos bevételt jelentett. És ez is olyasmi, amire szükségem volt. Hiszen ott volt a családom, amelyet el kellett tartanom.

Két hónappal a tóhokui földrengés után leégett az odavarai ház, ahol korábban laktam. Az épület ott fenn a hegytetőn, ahol Amada Tomohiko élete jó részét töltötte. Maszahiko hívott, hogy tudassa velem. Miután kiköltöztem onnan, hosszú ideig nem lakott ott senki, és Maszahiko aggódott is nagyon, hogy üresen áll - mint kiderült, nem hiába, mert tényleg kigyulladt. A májusi szünetet követő hajnalon ütött ki a tűz, és a tűzoltók azonnal odasiettek a bejelentésre, de mire kiértek, a régi faszerkezetből már nem sok maradt (a szűk, kacskaringós és meredek út rendkívül megnehezítette a nagy méretű jármű odajutását). Szerencsére az előző este óta esett az eső, így nem terjedtek tovább a lángok a környékbeli erdőkre. A tűzoltóság kivizsgálta, de végül nem derült ki, mi okozta a bajt. Azt mondták, talán kóboráram, de előfordulhat, hogy gyújtogatás.

Amint megtudtam a hírt, elsőnek A *kormányzó halála* jutott eszembe. Feltehetőleg az is odalett a házzal együtt. És az én festményem, A *fehér Subaru Forester-es férfi* is. Meg a hatalmas lemezgyűjtemény. Vajon a fülesbagoly ép bőrrel kimenekült a padlásról?

A *kormányzó halála* című kép minden kétséget kizáróan Amada Tomohiko egyik legjelentősebb remekműve volt, és a japán képzőművészet fájdalmas veszteséget szenvedett azáltal,

hogy a lángok martalékává vált. Igen kevesen mondhatták el magukról, hogy látták. (Én és Akikava Marié például igen. Akikava Sóko csak futtában, de szintén. És persze maga az alkotó, Amada Tomohiko. Gyanítom, hogy rajtunk kívül egy lélek sem.) Egy ismeretlen kincs égett porrá és tűnt el a világból mindörökre. Nem állítom, hogy nem éreztem magam felelősnek miatta. Nem kellett volna nagy csinnadrattával nyilvánosságra hoznom, mint „Amada Tomohiko eltitkolt remekművét"? Helyette én fogtam, szépen visszacsomagoltam, és felvittem újra a padlásra. És ez a csodálatos kép nagy eséllyel porrá lett (aprólékosan lerajzoltam az egyes szereplőket a vázlatfüzetembe, így mostanra ez minden, ami *A kormányzó halálából* megmaradt). Ahányszor csak ez eszembe jutott, összefacsarodott a szívem, hiszen mégiscsak *festő volnék,* ha nem is említésre méltó. Pedig mennyire csodálatos volt, gondoltam. Amit tettem, felért egy árulással a művészettel szemben.

Ugyanakkor viszont az is bennem volt, hogy ennek a műnek el kellett vesznie számunkra. Én láttam, hogy milyen erőteljes, és mennyire benne van Amada Tomohiko lelke. Természetesen nagyszerű kép, de megvolt az ereje, hogy bevonzzon bizonyos dolgokat. Mondhatni „vészjósló ereje". Mert való igaz, azzal, hogy rátaláltam, megnyitottam egy kört. Lehet, hogy nem volt jó ötlet kihozni a fényre, és közszemlére tenni. Legalábbis maga a művész, Amada Tomohiko valószínűleg így érezte. Különben miért zárta el a padlásra ahelyett, hogy bemutatta volna? Ha pedig ez így történt, akkor én csak meghajoltam az ő akarata előtt. De voltaképpen mindegy, mert már a lángokba veszett, és az időt senki sem képes visszafordítani.

Azt mondjuk a legkevésbé sem bántam, hogy *A fehér Subaru Forester-es férfinak* annyi. Egyszer majd megpróbálkozom vele

megint. De ahhoz előbb tovább kell erősítenem a gerincemet, és sokkal nagyobb kaliberű festővé kell válnom. Amikor majd újra eljutok oda, hogy „a saját képeimet akarom festeni”, akkor már egészen más formában, teljesen más nézőpontból fogok nekiállni a portréjának. Aztán lehet, hogy az lesz számomra *A kormányzó halála*. És amennyiben ez tényleg bekövetkezik, az egyértelműen bizonyítaná, hogy Amada Tomohiko milyen értékes örökséget hagyott rám.

Akikava Marié rögtön a tűz után hívott, és egy fél órát beszélgettünk telefonon a leégett házról. Nagyon fontos volt neki az a kis öreg épület. Vagy a környék, amelynek része volt, sőt azok az idők, amikor az a táj befészkelte magát a mindennapjaiba. És mindehhez hozzátartozott a néhai Amada Tomohiko alakja is. Ő mindig csak egyedül látta a festőt, amint az elmélyülten dolgozik a műtermében. Mindig az ablakon át figyelte. Mariét nagyon elkeserítette, hogy örökre elveszítette ezt a helyet. A fájdalmában pedig én is osztoztam. Mert az a házikó - bár nyolc hónapig sem laktam benne - nekem is meglehetősen sokat jelentett.

A telefonbeszélgetésünk végén elmesélte, hogy már sokkal nagyobb a melle. Akkoriban már talán csak egy éve volt hátra a gimnáziumból. Egyszer sem találkoztam vele, amióta kiköltöztem a házból. Csak néha beszéltünk. Nekem nem igazán volt érkezésem újra ellátogatni oda, és nem is volt ott semmi keresnivalóm. Hívni amúgy mindig ő hívott.

- Még nem igazán teltek, de azért eléggé megnőttek - avatott be Marié a titokba. Némi időbe telt, mire leesett, hogy az ő mellméretéről diskurálunk.

- Ahogy a Kormányzó jósolta - folytatta.

Nagyszerű, nyugtáztam. Meg akartam kérdezni, hogy barátja van-e már, de aztán meggondoltam magam.

A nagynénjének, Akikava Sókónak továbbra is viszonya volt Mensikivel. Egyszer aztán bevallotta Mariének, hogy járnak. Hogy ők ketten *nagyon szoros kapcsolatban* vannak egymással. És hogy megeshet, idővel össze is házasodnak.

- Ha esetleg tényleg így alakul, akkor te is velünk laksz majd, Marié? - érdeklődött a nagynéni.

Marié erre úgy csinált, mintha meg sem hallotta volna. Ahogy igen gyakran szokta.

- Na, és szándékodban áll Mensiki úrral élni egy fedél alatt? - kérdeztem rá, mert kicsit fúrta az oldalamat.

- Nem éppen - vágta rá. Aztán hozzátette: - De nem is tudom.

Nem tudja?

- Én úgy vettem, hogy nincsenek túl jó emlékeid arról a házról - hebegtem.

- De hát az még gyerekkoromban történt, és az már olyan régen volt. Egyébként sem jöhet szóba, hogy az apámmal éljek kettesben.

Régen volt?

Nekem úgy tűnt, mintha csak tegnap történt volna. Ezt meg is említettem neki, de Marié nem reagált rá. Lehet, hogy csak minden vágya elfelejteni azokat a korántsem mindennapi eseményeket, amelyek abban a villában estek meg vele. Vagy már ki is törölte őket az emlékezetéből. Esetleg az életkora előrehaladtával legalábbis elkezdte érdekelni Mensiki mint ember. Talán ráérzett valami különlegesre, valamire, ami mindkettejük ereiben ugyanúgy ott csordogál.

- Nagyon kíváncsi vagyok, mi lett azokkal a régi ruhákkal ott a gardróbban, Mensiki úr házában - hozta fel egyszer Marié.

- Szóval az a helyiség vonz téged oda!

- Mert azok a holmik védtek meg engem - indokolta. - De még magam sem tudom. Ha továbbtanulok az egyetemen, az is lehet, hogy egyedül élek majd valahol máshol.

Na, az jó ötlet, erősítettem meg.

- És mi lett a veremmel a szentély mögött? - kérdeztem rá.

- Úgy van, ahogy volt - nyugtatott meg. - A tűz után sem vette le róla senki a kék nejlont. Lassan olyan vastag avar borítja, hogy sejteni sem lehet majd, mit takar.

És nyilván ott hever az alján az az ódon csengettyű. A műanyag zseblámpával egyetemben, amit Amada Tomohiko szobájából hoztam magammal.

- Nem láttad újabban a Kormányzót? - kérdeztem.

- Azóta egyszer sem találkoztam vele. Alig tudom elhinni, hogy tényleg létezett.

- Hidd csak el, a Kormányzó valóban létezett - mondtam. - Ebben nyugodt lehetsz.

De aztán rájöttem, hogy Marié az ilyesmiket szép lassan mind el fogja felejteni. A tinédzserkor végéhez közeledvén egy csapásra besűrűsödik majd az élete. Könnyen lehet, hogy nem fog többé már időt találni holmi ideákra meg metaforákra.

Néhanapján azon is elgondolkodom, hogy hová lett az a bizonyos pingvinfigura. Odaadtam fuvardíj gyanánt az Arctalan Férfinak, aki a folyónál révészkedett. Kénytelen voltam, hogy átkelhessek azokon a gyors sodrású habokon. Csak remélni merem, hogy a kicsike pingvin valahonnan még most is vigyáz a lányra - feltehetőleg oda-vissza cikázva a lét és a nemlét között.

Még mindig nem tudom, hogy Muro az én gyerekem-e. Nyilván kiderülne, ha hivatalos DNS-vizsgálatot csináltatnánk, csakhogy

én nem érzem úgy, hogy kíváncsi lennék az eredményre. Végül úgyis történni fog valami, és akkor majd megtudom. Valószínűleg eljön a nap, amikor kiderül az igazság. De most végtére is mi értelme van egy ilyen „igazságnak”? Muro a törvény szerint hivatalosan az én gyerekem, én pedig nagyon szeretem ezt a kislányt. És élvezem a vele töltött időt. Nekem aztán édes mindegy, akárki legyen is a biológiai apja, vagy akárki azért ne. Ez annyira lényegtelen. Az égvilágon semmin sem változtat.

Mialatt városról városra jártam egymagám Tóhoku vidékét, álmomban Juzuval háltam. Belopóztam az álmába, minek eredményeképpen ő teherbe esett, és bő kilenc hónapra rá leány-gyermeknek adott életet - személy szerint én szívesen magyaráztam így a helyzetet (még ha meg is tartottam magamnak a véleményemet). A gyermek apja én voltam, ideaként vagy netán metaforaként. Ahogy a Kormányzó eljött hozzám, ahogy Donna Anna mutatta nekem az utat a sötétségben, úgy termékenyítettem én meg Juzut egy másik világban.

De nem leszek olyan, mint Mensiki. Ő a lehetőségek egyensúlyán építi fel az életét, hogy Akikava Marié talán a gyereke, talán nem. Mérlegre teszi ezt a kettőt, és abban a soha nem múló hajszálnyi kilengésben akarja megtalálni léte értelmét. Azonban nekem nem kell ilyen macerás (legalábbis természetesnek a legkevésbé sem nevezhető) trükkökkel próbálkoznom. Ugyanis nekem van *erőm hinni.* Dugjanak engem akármennyire szűk és sötét helyre, tegyenek ki akármilyen kies pusztába, én őszintén tudok hinni abban, hogy úgyis lesz, aki elvezet majd onnan valahová. Méghozzá azért, mert megtanultam néhány nem mindennapi élmény kapcsán, amelyeket akkor éltem át, amikor ott a hegytetőn álló kis házikóban laktam, Odavara külvárosában.

A kormányzó halála örökre elveszett abban a hajnali tűzben, de ez a nagyszerű műalkotás ma is létezik a szívemben. Élénken magam elé tudom idézni a kormányzót, Donna Annát vagy a Nyúltképűt, úgy, ahogy voltak. Olyan tisztán és élesen, hogy szinte elég kinyújtanom a kezemet, hogy hozzájuk érjek. Amikor eszembe jutnak, végtelen nyugalom tölt el, mint amikor elnézi az ember a víztározó hatalmas vízfelszínére zuhogó esőt. És bennem ez az eső soha nem áll el.

Gondolom, hogy most már velük együtt fogom leélni az életemet. Muro pedig, az én kicsi lányom, egy tőlük kapott ajándék. A szeretetük egyik megnyilvánulásaként. Meg vagyok róla győződve.

- Hidd csak el, a Kormányzó valóban létezett - szóltam Murónak, aki mellettem aludt mélyen. - Ebben nyugodt lehetsz.

Vége

Kiadja a Geopen Könyvkiadó, 2020
Felelős kiadó: Babucs Éva
Felelős szerkesztő: Balázs Éva
Borító design: Noma Bar
Nyomdai előkészítés: Formula Stúdió

ISBN 978-963-516-021-1

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató